

УНА-МЕРИ ПАРКЪР САМО НАЙ-ДОБРОТО

Превод от английски: Иванка Савова, 2008

chitanka.info

**ПЪРВА ЧАСТ
НЮ ЙОРК 1990 Г.**

ПЪРВА ГЛАВА

Бевърли никога не беше присъствала на такъв бляскав прием и за миг ѝ се прииска да е сред гостите. Въздухът около нея трептеше, сякаш натежал от аромата на скъпи парфюми и уханни цветя, от изкусителния мирис на разточително заредения бюфет в съседното помещение.

Заедно с четири други млади жени от рекламната фирма „Хайлайт Пръмоушънс“ тя проверяваше поканите и предлагаше на гостите да се подпишат в книгата за посетители, като същевременно зашеметено наблюдаваше всичко наоколо, забравила, че я боли гърбът, че новите обувки, купени набързо тази сутрин от „Сакс“, я убиват. Погледът ѝ бе заслепен от бижутата на красивите жени, а слухът ѝ се наслаждаваше на шумоленето на коприната и тафтата. Това беше приемът на годината, ако не и на десетилетието, даван в Нюйоркската обществена библиотека на Пето Авеню, и макар че бе тук, за да се скъса от работа, поне *присъстваше!* Можеше да наблюдава пристигането на гостите, които затъмняваха дори водопада от светлини, можеше да оглежда Елейн Рос, домакиня на тазвечерния прием и кралица на висшата мода, която посрещаше всеки с присъщия си професионален чар.

От самото начало Бевърли бе разбрала, че за този прием ще заговори цял Манхатън. Той бе посветен на петдесетгодишнината на „Чичи“, лъскавото списание, станало по-популярно дори от „Вог“, и главната редакторка Елейн правеше всичко възможно приемът да мине успешно. Ако това не станеше, щяха да хвърчат глави. Особено главите на онези, които работеха в „Хайлайт Пръмоушънс“, където Бевърли беше постъпила преди десет месеца. Макар че хората от фирмата бяха поели цялата организация на празненството, което включваше и присъствието на представители на пресата, с едно нещо не можаха да се справят, а и Елейн Рос не го очакваше от тях, защото искаше заслугата да бъде само нейна. Чрез контактите си в Англия тя бе успяла да осигури присъствието на принцеса Даяна, пристигнала в Ню Йорк за официалното откриване на изложбата от картини и

произведения на изкуството, собственост на кралицата, която бе уредена в музея „Метрополитън“.

Това бе върхът в осемгодишната редакторска кариера на Елейн и докато тя очакваше пристигането на кралската особа, Бевърли я наблюдаваше внимателно, стараейки се да открие някакви признаци на нервно напрежение. Нямаше такива. Елейн бе застанала до издателя на „Чичи“ Кас Стърнбърг и на лицето ѝ бе изписано невероятно ликуващо изражение. Ето че беше дошъл нейният миг. Облечена, както винаги, с дреха в любимия ѝ кремавобял цвят, с огърлица от перли, големи колкото яйца на пъдпъдък, и с големи перлени обеци, тя изглеждаше хладна и самоуверена, мястото ѝ на главна редакторка на най-доброто модно списание в Ню Йорк — неприкосновено.

Изведнъж във фойето блеснаха ярките светлини на телевизионните прожектори, тълпата развълнувано се разлюля. Елейн пристъпи напред, сред фойерверк от светлини се появи принцеса Даяна, висока и русокоса, облечена с невероятна тъмносиня рокля, украсена с мъниста, а около шията и на ушите ѝ ослепително блестяха сапфири и диаманти. Двете жени — едната толкова руса, другата вълнуващо мургава — си стиснаха ръцете. Принцеса Даяна изглеждаше много по-красива, отколкото Бевърли беше очаквала, беше усмихната и царствено спокойна.

Елейн предварително беше избрала онези, които заслужаваха да бъдат представени, и сега поведе принцесата към тази малка елитна група, а наоколо се носеше приглушената гълчава на коментарите, издаващи съдържано вълнение.

— Принцеса Ди е направо красива!

— Виждали ли си някога такава прекрасна рокля?

— И все пак разправят, че купувала само от английски моделиери.

— Погледни тези сапфири. Невероятни са!

— Те са ѝ сватбен подарък от емира на Кувейт, нали знаеш?

После принцесата пристъпи по-напред, за да се запознае с още хора, и вниманието се насочи към Елейн Рос.

— Как успя да се издигне тая кучка?

— Но трябва да ѝ се признае, че добре се справя, нали?

— Дали Оскар де ла Рента не ѝ е подарил тази бяла рокля?

— Разбира се, *той* увеличи тиража на „Чичи“ до милион и четиристотин хиляди!

И така нататък, и така нататък, удари в гръб, изстрели от прикритие, докато Елейн стоеше плътно до принцеса Даяна, а новият оркестър на Тито Пуенте свиреше тихо сред звъна на чаши и пукота от отварянето на бутилки с шампанско.

Всички важни личности бяха тук тази вечер и това сякаш бе някакво събиране на любимци на съдбата от цял свят, а не издателски прием. Моделиери като Палома Пикасо, придружавана от съпруга си Рафаел Лопес-Санчес, общуваха със светски личности като Нан Кемпнър и Бетси Блумингдейл. Английски херцози и херцогини, пристигнали за кралската изложба, разменяха банални фрази с Бил Блас и Карл Лагерфелд, който криеше лицето си зад бледожълто ветрило.

Тази вечер на това много специално вълшебно празненство Елейн бе събрала под един покрив „каймака“ на Ню Йорк, Париж, Лондон и Рим. Този прием щеше да се помни и след години — един парад на невероятни богатства, уникално събиране на артистични таланти, световна мъдрост и международна слава, увенчани от присъствието на царствени и аристократични особи, елита на Ню Йорк и в центъра на всичко това стоеше една стройна и елегантна жена с модерно подстригана черна коса, с безукорен грим, с високо положение в обществото. Елейн Рос бе постигнала голям успех тази вечер и нейните съперници и врагове никога нямаше да го забравят. Портретът на принцеса Даяна щеше да се появи на корицата на следващия брой на „Чичи“ и щеше да има притурка от двайсет и осем страници, посветена на присъствието на принцесата на тазвечерния прием. „Харпърс Базар“ и „Вог“ ще се пукнат от яд — мислеше си Елейн.

Очарована и заинтригувана от поведението на Елейн, Бевърли не преставаше да я наблюдава. Мислеше си, че прилича на някаква изящна райска птица — екзотична, самоуверена, умна. Ето такава искаше да стане Бевърли някой ден. Красотата и търговската проникателност бяха прекалено много за една жена, но Елейн притежаваше и двете. И все пак имаше нещо, което безпокоеше Бевърли, някакво петънце върху иначе безукорната фасада. Колкото и ослепително да се усмихваше Елейн, разкривайки съвършените си

бели зъби и яркочервените си устни, очите ѝ оставаха студени. Беше затворена. И някак далечна. Сякаш под мекия блясък на плътно прилепналата кремава коприна, под изящните перли, които открояваха топлото сияние на кожата, се криеше сърце от лед. Дали не бе платила прекалено висока цена за успеха си? Дали не е била принудена да прави жертви, за да задоволи амбициите си? Тя, изглежда, никога не се усмихваше от сърце, само устните ѝ се разтягаха и Бевърли копнееше да узнае причината за това.

— Не си въобразявайте, че на приема в чест на „Чичи“ ще ни бъде много забавно — бе заявила пряката началничка на Бевърли — Мери Стейпълтън, когато им беше възложено да организират празненството. — Елейн Рос е кучка! Работила съм за нея и преди и ще ви кажа, че тя седмици наред ще ни звъни всяка сутрин в осем и половина само за да ни държи на нокти. Тя е взискателна, деспотична, а с онези, които работят за нея, се държи така, сякаш са едно нищо.

Гласът на Мери звучеше заплашително, ясните ѝ сиви очи гледаха откровено.

— О, страхотно! — възкликна Фей Малори, високо слабо момиче, което беше от няколко години в компанията и работеше заедно с Бевърли, Лизет Агуд и Нина Клет.

Фирмата „Хайлайт Пръмоушънс“ имаше четири главни отдела, всеки със свой началник и четирима помощници. Мери Стейпълтън се грижеше за рекламата на ресторанти, клубове, художествени галерии и организирането на светски празненства. Петте жени, всички под трийсет години, представляваха прекрасен екип и много добре се разбираха. Освен това бяха благодарни, че работят в най-интересния отдел на компанията, докато другите отдели се бяха посветили на индустрията, търговията и родното производство.

— Поне ще можем да видим принцеса Даяна — бе заявила Бевърли, когато Елейн им съобщи да очакват пристигането на бъдещата кралица на Великобритания.

— Не разчитайте на това — бе им казала Мери. — Ще имате голям късмет, ако успеете да зърнете върха на главата ѝ сред тълпата. Ние ще бъдем на рецепцията и ще проверяваме поканите на гостите, тъй че не очаквайте места на първата редица.

Всички се разсмяха — знаеха, че тя вероятно е права, но въпреки това се вълнуваха от възможността да работят за организирането на

такова бляскаво празненство.

Бевърли Франклин живееше в Манхатън само от една година, макар че за нея Ню Йорк не бе нещо ново, и се смяташе за щастливка, работеща в добра компания, при положение че рецесията бе засегнала толкова много хора. Родена и израснала в Стокбридж, Масачузетс, тя беше второто дете на Рейчъл и Даниъл Франклин, които работеха като учители. Семейството никога не бе имало много пари, но тя и сестра ѝ Джени, както и двамата им братя Джош и Том, бяха получили основно образование благодарение на родителите си и умееха да ценят литературата и изкуството. Рейчъл и Даниъл Франклин обичаха професията си и настояваха четирите им деца да се изучат.

— Няма нищо по-ценно от доброто образование — често обичаше да повтаря Даниъл и двете му по-големи деца се бяха вслушали в думите му, макар че по-малките засега не проявяваха желание да последват примера им.

Двайсет и седем годишният Джош Франклин бе адвокат във Вашингтон. Неговата амбиция беше след време да навлезе в политиката. Двайсет и три годишната Бевърли бе спечелила стипендия за колежа „Уелзли“, където изучаваше литература и френски език. Накрая изкара и курс лекции, посветени на изкуството, стана бакалавър на хуманитарните науки и получи награда за най-висок успех. Родителите ѝ бяха изключително горди, защото тя бе осъществила всичките им мечти. Сега, година по-късно, Бевърли работеше в една от водещите рекламни фирми и имаше възможност да се отдава на любовта си към изкуството и музиката. Докато другите момичета вечер тичаха по дискотеки и барове, тя предпочиташе да отиде на някой концерт в Карнеги Хол или в театрално-концертния комплекс Линкълн Сентър.

Джени и Том, изглежда, нямаха намерение да правят кариера. Петнайсетгодишната Джени бе заявила, че желае да напусне гимназията и да работи в голям универсален магазин, докато дванайсетгодишният Том говореше само за бейзбол.

Скоро след като пристигна в Ню Йорк, Бевърли си намери малък, но слънчев апартамент на Западна петдесет и седма улица, откъдето всяка сутрин отиваше в кантората на „Хайлайт“, намираща се на Медисън Авеню. Печелеше достатъчно пари, за да си купува нови дрехи — задължително изискване във фирмата, защото всеки ден

служителите ѝ влизаха в контакт с отделни клиенти и с обществеността.

Например тази вечер от нея се очакваше да изглежда добре. Всички знаеха, че те организират приема на „Чичи“ и директорът на „Хайлайт“ Чарлс Флойд искаше да се гордее със „своите момичета“, както наричаше екипа на Мери Стейпълтън. Наред с черните обувки с високи токчета, които сега ѝ причиняваха убийствена болка, Бевърли носеше тясна и семпла черна рокля, а косата ѝ със забележителен тъмнокестеняв цвят бе прибрана в строг кок. Обикновено се спускаше на вълни по раменете ѝ, гъста и лъскава, но тази вечер тя знаеше, че трябва да изглежда още по-стройна. За разлика от повечето хора с кестеняви коси, нейната кожа бе без нито една луничка. Вместо това кожата ѝ беше прозрачно бледа, а очите ѝ — лешниковокафяви със златисти петънца. Ако самата Бевърли не се смяташе за красива, то приятелите ѝ определено намираха, че е красавица, и при това всичко у нея бе напълно естествено. Колкото до грима, тя носеше само малко туш за мигли и червило с цвят на праскова.

Тъкмо извади уморения си крак от обувката и Мери Стейпълтън наруши хода на мислите ѝ:

— Най-добре е да приготвим пакетите.

— Да, добре — отговори Бевърли и се наведе да отвори кутиите с папки, които бяха докарани сутринта.

Елейн Рос бе наредила всеки от гостите ѝ да получи папка, съдържаща екземпляр от последния брой на „Чичи“, нейна снимка, кратко резюме на историята на списанието, придружено от факти и цифри за рекламата и разпространението му, както и информация за предстоящи публикации. Тя също така бе убедила една френска компания за производство на парфюми да подари по едно шишенце „Ексайт“ на жените и по един лосион „Араузъл“ на мъжете. Бевърли, Лизет, Фей и Нина трябваше да поднесат тези подаръци на гостите, които си тръгваха.

Беше десет и трийсет и Бевърли тъкмо се изкушаваше да свали и другата си обувка, смятайки, че ако остане зад рецепцията, никой няма да забележи това. Точно когато усети с наслада, че почти напълно изтръпналите пръсти на краката ѝ се отпускат, във фоайето настана известна суматоха и тя разбра, че принцеса Даяна се готви да си тръгне.

Като се стараеше да напъха колкото може по-бързо краката си в обувките, Бевърли зърна неземно красивата принцеса, чиято русокоса глава се извисяваше над черните къдрици на Елейн. Тогава, едновременно развълнувана и ужасена, Бевърли изведнъж разбра, че принцесата се отделя от Елейн и забравила за предварително набелязания си маршрут по червената пътека до изхода, се насочва право към рецепцията. Настъпи лека суматоха, тъй като цялото обкръжение на принцесата, включително и нейната почетна дама, се чудеше какво става. Елейн се въртеше около нея и се опитваше да ѝ каже, че е сбъркала пътя.

— Госпожо... — притеснено прошепна тя. Камерите се бяха подредили в редица до изхода в очакване да заснемат последните кадри. Тълпите на улицата очакваха Даяна да се появи всеки миг. — Госпожо... — отчаяно изрече Елейн.

Но принцеса Даяна не ѝ обърна внимание. Тя се беше насочила към петте млади жени от „Хайлайт“ и най-напред спря пред Мери и протегна ръка.

— Много тежка ли беше работата ви тази вечер? — попита съчувствено.

Бевърли видя как се разшириха очите на Мери и тя мълчаливо преглътна.

— Те всички са работили много тази вечер, госпожо — намеси се Елейн, която се стремеше да бъде услужлива, но гласът ѝ прозвуча хладно, сякаш искаше да каже, че момичетата са свършили онова, за което им се плаща, а то не е бог знае какво.

Принцеса Даяна вече бе стиснала ръката на Мери и се насочи към другите удивени млади жени, застанали в редица пред нея. Фей се питаше дали да не направи реверанс, както постъпваха англичаните от снимките, които беше виждала. Нина пък се чудеше дали не трябва да се обърне към принцесата с „Ваше Величество“, а Лизет изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне.

Изведнъж принцеса Даяна се оказа пред Бевърли и с усмивка я попита дали работи от дълго време в тази рекламна фирма.

— Почти от година, госпожо — отговори Бевърли и изведнъж усети, че остава без дъх.

Принцесата имаше много нежна кожа, а очите ѝ бяха красиво и изящно гримирани. Бевърли не откъсваше зашеметения си поглед от

нея.

— Забавно ли е? Много ли са интересните приеми, които организирате? — с топла усмивка попита Даяна.

— Понякога са интересни — отвърна Бевърли и зърна хладното изражение на Елейн, която оглеждаше с критичен поглед черната ѝ рокля. — Този прием наистина е специален, макар че имахме много работа — откровено добави тя.

Принцеса Даяна кимна с разбиране и като се усмихна отново, най-после се отправи към изхода. Отново защракаха „светкавиците“, тълпата се люшна напред, за да види бъдещата английска кралица, която изведнъж се скри в голямата си черна кола, следвана от ескорта си.

Мери, Бевърли, Лизет, Фей и Нина стояха, онемели и шокирани, а очите им бяха разширени от удивление и гордост.

— Божичко! — прошепна Бевърли. — Това сън ли беше?

— Щях да умра, когато тя се приближи към нас! — задъхано изрече Фей.

— Но защо дойде да говори с нас? — попита Нина. Вие очаквахте ли такова нещо? Аз — не! — Лицето ѝ пламтеше от вълнение. — А! Почакайте да видите какво ще стане, когато кажа на моя приятел! Направо ще се шашне! Той страшно си пада по принцеса Даяна.

— Нека си кажем истината, никоя от нас не го е очаквала — отбеляза Мери, чиито ръце трепереха. — А още по-малко това е очаквала Елейн Рос! Видяхте ли лицето ѝ?

— Но аз нищо не разбирам! — възкликна Лизет. — Защо избра нас?

— Четох някъде, че тя обичала да говори с хората, които вършат истинската работа, а не с разни важни личности — опита се да обясни Мери. — Някой сигурно ѝ е казал, че ние организираме този прием... и това е точно така! Ние се занимавахме с доставчиците, с цветарите, подготвихме поканите и ги разпратихме, и всички тези утвърдителни отговори и откази... Разправяхме се с Елейн Рос всеки ден! Боже господи, според мен ние заслужаваме медали! Онези от „Чичи“ са платили за приема, Елейн беше домакинята, но кой свърши цялата работа, момичета?

Всички кимнаха едновременно, осъзнавайки каква чест им е била оказана. Знаеха, че шефът им Чарлс Флойд, който тази вечер беше сред гостите заедно с жена си, ще бъде доволен от признанието, което бяха получили.

— Аз все още съм шокирана — заяви Мери, чиито ръце продължаваха да треперят.

— *Ти* ли си шокирана? — обади се Бевърли. — Почакай да видиш какво ще стане, като кажа на майка ми! Тя така ще се шашне, че ще разкаже на целия Стокбридж.

— Почакай да видиш какво ще стане, като кажа на моята майка! — извика Нина. — Тя е израснала в Бронкс и направо ще се слия, ако разбере, че съм била тук. Ами като ѝ кажа чия ръка съм стиснала... Божичко, тя ще се побърка!

— Принцеса Даяна е световноизвестна, нали така! — рече Фей. — Тя е нещо средно между Мадона и Майка Тереза. Имам чувството, че ей сега ще се събудя и ще разбере, че всичко е било сън.

Гостите вече си тръгнаха, обзети направо от еуфория, те се изсипваха на Пето Авеню с пълното съзнание, че са присъствали на един много специален прием, който за някои навярно щеше да си остане единствен. Отвън ги чакаха колите им, а фотографите си бяха тръгнали заедно с принцесата. Служителите на фирмата за уреждане на банкети прибираха масите, а чистачките се готвеха да се захванат за работа след излизането на хилядата гости.

Бевърли и другите момичета хвърлиха последен поглед на помещението, в което се бе състоял приемът на десетилетието. Пред очите им се разкри една тъжна гледка с вехнещи цветя и изгорели свещи.

— Е, значи всичко свърши — тъжно отбеляза Бевърли. Всички явно бяха в понижено настроение. — Приемът завърши и край. Най-добре е да се прибираме у дома.

— Колкото може по-скоро — енергично се намеси Мери. — Съжалявам, момичета, знам, че едва стоите на краката си, но все пак се надявам утре сутринта да се явите навреме на работа. Става въпрос за онази поръчка от художествената галерия. Остават само две седмици, а имаме още много работа.

Всички кимнаха. Хубаво беше, че имаха пред себе си нова поръчка, че щяха да се заемат с организирането и подготвянето на още

едно събитие.

— До утре! — извика Мери, която нямаше търпение да си тръгне оттук. Тя беше затворена, живееше сама и се доверяваше на малцина.

Нина се обърна към Бевърли:

— Искаш ли заедно да вземем такси? Пътят ми минава покрай твоя апартамент.

— Чудесно. Благодаря ти.

Двете махнаха за довиждане на Фей и Лизет. Едно празно жълто такси обикаляше по Пето Авеню. Момичетата го спряха и моментално се качиха в него.

— Страхотна вечер, нали? — каза Бевърли, като се облегна назад и затвори очи.

— Така си е и всичко мина без грешка. Дори самата Елейн Рос трябва да е доволна.

Бевърли започна да вади фибите от вдигнатата си нагоре коса и тя се спусна на гъсти вълни по раменете ѝ. После разтърси глава, за да освободи напълно къдриците си.

— Ох, така е по-добре — с облекчение изрече тя. — Не знам кое ме болеше повече — краката или кожата на главата от тези силно опънати кичури.

Нина се прозя.

— О, няма значение. Тази вечер се запознахме с принцеса Даяна, а това е нещо, което ще ни остане за цял живот.

След няколко минути таксито спря пред входа на блока, в който живееше Бевърли, и двете момичета си казаха „лека нощ“. Дългият ден, започнал за Бевърли в шест часа сутринта, вече отиваше към своя край. След пет минути тя щеше да си бъде в леглото, а след десет щеше да е заспала. Нямаше търпение да се прибере.

Двустайният ѝ апартамент се намираше на петия етаж. Като излезе от асансьора, Бевърли тихо прекоси площадката, внимавайки да не събуди съседите си. После влезе в малкото коридорче на своя апартамент, светна лампата, заключи входната врата и сложи веригата.

Откъм всекидневната долетя глух шум и за миг тя се закова намясто от страх. Напоследък в техния блок бяха извършени няколко кражби с взлом и домоуправителят бе предупредил всички непременно да заключват вратите си.

Отново се чу същият глух шум. Бевърли затаи дъх, не можеше да се помръдне от страх. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. И тогава нечий глас се обади:

— Бевс? Ти ли си?

Бевърли ахна и се облегна на стената.

— Божичко! Изплаши ме до смърт!

Докато опипваше стената, за да намери ключа на лампата, тя си спомни, че бе казала на малката си сестричка да остане да спи при нея. Дори ѝ беше дала резервните ключове, за да може да си отвори.

— Съвсем бях забравила, че си тук — рече Бевърли и се тръшна на единственото кресло. Разтегателният диван вече беше зает от Джени, която се бе свила на кълбо под одеялото. — Имах адски тежък ден и съвсем забравих, че ще спиш тук.

— Охо, благодаря ти. Аз съм такава важна част от живота ти. — Джени ѝ се усмихна, примигвайки от ярката светлина на полилея. — Защо си облякла тази убийствена рокля?

— Знаеш защо. Казах ти. Бяхме на този прием по случай петдесетгодишнината на „Чичи“. И стиснах ръката на принцеса Даяна — тържествуващо добави тя.

— О, така ли? А принц Чарлс сигурно те помоли да се омъжиш за него — добродушно се пошегува Джени и като се надигна, се облегна на една от меките възглавнички.

— Истина е. Принцеса Ди дойде при нас и ни стисна ръцете — опита се да я убеди Бевърли.

Свали обувките от измъчените си крака и облекчено въздъхна. Джени седна в леглото, беше напълно будна.

— Ти се шегуваш!

— Истина е, но сега съм прекалено уморена, за да ти разказвам. Имаш ли представа откога не съм подвила крак? — Погледна ръчния си часовник. — Наближава два, уморена съм до смърт. Ако не си легна веднага, утре няма да мога да отида на работа.

Разочарованата Джени отново се отпусна в леглото.

— Значи и утре няма да те видя, така ли? — жално каза тя. Бевърли с мъка се изправи на крака.

— Ти знаеше какво те очаква, когато се самопокани тук, миличка — благоразумно отбеляза тя. — Ще се прибера в шест и половина вечерта и тогава ще можем да отидем на кино или да вечеряме навън.

Джени беше с осем години по-малка от Бевърли и изглеждаше толкова различна, сякаш не бяха сестри. Интересуваше се от оглушителната поп музика, от модерния символизъм и разбира се, от момчета. По-хубавичка от сестра си, със златисто кестеняви коси, в които проблясваха червеникави оттенъци при определено осветление, тя съвсем не бе пряма и откровена като нея. От Бевърли хората знаеха какво да очакват. Беше открита и честна, а също така много мила и жизнерадостна. Само няколко седмици след като пристигна в Ню Йорк, тя си намери куп приятели — и мъже, и жени, едните и другите еднакво я обичаха. Но имаше и нещо повече. Харесваха я и я уважаваха. Не я мамеха и не говореха лошо за нея. Хората знаеха, че могат да ѝ се доверяват — за работата си, за личния си живот, за репутацията си — и го правеха.

А Джени беше друга. Сиво-сините ѝ очи дяволито и хитро проблясваха, пълните ѝ устни изглеждаха чувствени и отпуснати. Слаба, с тънка талия, дълги крака и малко прекалено голям бюст, тя бе много сексапилна. Мъжете веднага харесваха Бевърли и след време дълбоко се привързваха към нея, докато Джени — още от петнайсетгодишна — пожелаваха от пръв поглед. Копнееха да спят с нея. Лошото беше, че тя знаеше това и винаги го бе знаела. Флиртуването беше втората ѝ природа и тя бързо бе овладяла изкуството да води за носа баща си и Джош. Винаги съумяваше да измъкне от хората онова, което искаше, особено от мъжете, които неизменно ѝ се подчиняваха. Още когато беше на дванайсет години, тя ходеше на срещи с няколко момчета от гимназията, но докъде бе стигнала с тях — Бевърли не знаеше и не искаше да знае. Майката на двете момичета се беше опитвала да убеди Бевърли, че няма за какво да се притеснява, че Джени знае всичко за безопасния секс, че не трябва да се чувства отговорна за държането на сестра си. Но въпреки това Бевърли неволно се тревожеше за нея понякога.

Докато учеше в „Уелзли“, Бевърли ходеше по срещи с много студенти прависти и икономисти от Харвард, но ако не смятаме една романтична любовна връзка, от която нищо не излезе, тя не беше сериозно привързана към никого и не желаше да се обвързва. Това не я притесняваше ни най-малко. Беше сигурна, че един ден ще срещне подходящия мъж, с когото да изживее съвършената любов, а

междувременно се наслаждаваше на живота, на свободата и независимостта си и не бързаше да променя нищо.

— Ами аз какво ще правя утре? — малко раздражително попита Джени.

— Но ти много добре знаеш, че работя — търпеливо ѝ отвърна Бевърли.

— Вземи си един почивен ден тогава.

— Няма начин. Затрупани сме с работа и след тазвечерното празненство ще имаме куп неща за доопрояване.

Бевърли отиде в спалнята си и започна да се съблича.

— Обади се по телефона и им кажи, че си болна — извика Джени от дивана.

— Не мога.

— О, хайде, Бевс. Защо си толкова глупава? Вземи си един ден почивка и да идем да се забавляваме. Божичко, Бевс, та аз толкова рядко успявам да дойда в Ню Йорк. Най-малкото, което можеш да направиш за мен, е да ми посветиш част от времето си.

Сега гласът на Джени звучеше раздражително и пискливо. Бевърли усети, че пак я прихващат. Бавно се върна във всекидневната, облечена с бяла блузка на малки червени сърчица. Косата ѝ се спускаше на вълни по раменете, тя изглеждаше по-млада от Джени, но в златистокафявите ѝ очи проблясваше решителност.

— Стига, Джен. Хайде, ще се срещнем за обяд, но аз те бях предупредила, че ще трябва сама да се грижиш за себе си, ако решиш да поостанеш тук. Затова престани да ми досаждаш. — С решителен жест тя угаси лампата във всекидневната. — Ще поговорим сутринта, но точно сега *трябва* да поспя. Лека нощ.

— Лека нощ — кисело отвърна Джени, съзнавайки, че е изгубила. Много рядко ѝ се удаваше да надвие Бевърли, но винаги си струваше да опита.

Бевърли се пхна в леглото и с наслада се отпусна върху меката му постеля. Беше чудесно, че най-после можеше да си легне. Обърна се на една страна и се сви на кълбо под завивката.

— Бевърли — обади се едно тъничко гласче от съседната стая.

— Какво има? — попита тя и се обърна на гръб, надявайки се, че Джени няма да приказва цяла нощ.

— Имам нужда от малко нови дрехи. Няма какво да облека, а другата седмица в гимназията ще има танци и нали знаеш, че аз ходя с най-страхотното момче, което си виждала, казва се Еди...

Така говори за всички тези момчета — помисли си Бевърли. Ханк... Мат... Джими... Стив. Списъкът беше безкраен.

— И какво от това? — високо попита тя.

— Къде да отида да си купя нещо?

— Какво? О, за бога, Джени! Сега е два след полунощ и аз...

— Но ще можеш ли да ми дадеш назаем малко пари? Мама ми даде само сто долара. Как ще ми стигнат, докато съм тук, че и отгоре на това да си купя нещо ново? — Сега гласът ѝ звучеше патетично, в стил „о, горкичката аз“, и това трябваше да накара Бевърли да изпитва съчувствие към нея. Но се получи обратният ефект.

— Моля те! Направи ми една услуга! Добре че мама изобщо ти е дала някакви пари. И защо аз ще трябва да се изръся заради теб? Хайде, заспивай.

На следващата сутрин, в шест и половина, будилникът пронизително зазвъня и събуди дълбоко заспалата Бевърли. Със затворени очи тя затърси часовника, намери го и натисна бутона. Направо не ѝ се вярваше, че вече е сутрин.

— О, не — простена тя и се сви на кълбо като бебе в утроба. Тогава се сети, че преди да тръгне за работа, ще трябва да измие косата си и да изглади морскосинята си ленена пола. Стана и отиде до прозореца, за да дръпне завесите на зелени и сини райета. Навън бе великолепна утрин, небето беше измито от ранния дъжд, въздухът — хладен и свеж.

Като пристъпваше на пръсти, за да не събуди Джени, тя се промъкна в банята, съвсем забравила за умората си. Работата в „Хайлайт“ бе толкова вълнуваща, че човек винаги можеше да очаква нещо ново. Ново предизвикателство, още една височина за преодоляване. Вече размишляваше над новия проект — откриването на художествена галерия. През първия месец в нея щеше да има изложба на модерна живопис, а за откриването се предвиждаше нощно парти, на което бяха поканени двеста души. Днес Бевърли трябваше да изпрати материалите за каталога на галерията в печатницата. Тя

застана под душа и весело си затананика. Помисли си, че точно сега животът е от хубав по-хубав.

— И какво му е лошото на това, че искам да приличам на Мадона? — възмутено попита Джени.

Един час по-късно Бевърли се опитваше едновременно да приготви закуската, да оправи апартамента, да се облече и да изслуша Джени.

— Време е да пораснеш! — засмя се Бевърли. — Първо, ти не можеш да пееш. Не те бива и за артистка.

— И какво от това?

Джени беше застанала в средата на всекидневната, бе облечена с пъстроцветна памучна блузка, а на краката носеше черни гети. Вдигнала гребена до устата си, сякаш бе микрофон, тя с жар започна да изпълнява последния хит на Мадона, както предположи Бевърли.

— Моля те! — извика тя и затисна ушите си с длани. — Съжали ме, Джен. Още няма осем!

Джени сви рамене.

— Добре. А къде ще обядваме?

Бевърли оправи възглавничките и за последен път огледа стаята.

— Ще ти се обадя от службата веднага щом разбере кога ще мога да се измъкна.

— Но това означава, че ще трябва да чакам тук цяла сутрин. Искам да разгледам магазините — замърмори Джени.

— О, боже... тогава ела в службата. В дванайсет и половина. — Бевърли изгълта набързо кафето си. — Знаеш къде работя, нали?

— На Медисън Авеню?

— Да. Номер 386. Ние сме на третия етаж. Иди на рецепцията и питай за мен.

— Как ще стигна дотам? — Гласът на Джени звучеше плачливо.

Бевърли се плесна по челото в израз на престорено отчаяние.

— А ти как мислиш, глупаче? Ще използваш краката си. Сега трябва да тръгвам, защото ще закъснея. — Грабна чантата си и за последен път огледа апартамента. — Гледай да не разхвърляш, Джен — умолително рече Бевърли. — Ужасно мразя да се върна тук посред нощ и да заваря бъркотия.

— Елейн Рос иска някой да ѝ занесе лентите със снощните снимки — обяви Мери в единайсет часа. — Ще отидеш ли ти, Бевърли? Тя е в апартамента си на Парк Авеню. Ето ти адреса.

— Да, разбира се.

Бевърли взе листчето, на което Мери бе написала всички подробности. Дотук се беше справила с каталога на галерията и поканите за партито бяха готови. Глътка свеж въздух щеше да ѝ дойде добре.

Половин час по-късно чернокожа прислужница я въведе в един от най-изисканите салони за гости, които бе виждала. Наистина беше разкошен с пищната си мебелировка, с великолепните антики от Европа, с екзотичното изобилие от цветя, картини и копринени килимчета. През огромните прозорци, заемащи две стени, се виждаше Манхатън, разпрострял се долу, подобно на дебел пухкав гоблен.

— Моля почакайте тук, мис — каза прислужницата. — Мис Рос ще дойде след минутка.

Бевърли несигурно се настани на един стол в стил „Луи XVI“ с тапицерия от бледосиня лъскава коприна и се помоли да не счупи нещо. На няколкото маси, пръснати някак безредно в салона, имаше фигурки от нефрит и слонова кост, фотографии в сребърни рамки и емайлови кутийки, а на един подиум в ъгъла огромна орхидея едва-едва поклащаше изящните си бели цветове. Копринените китайски килимчета, бледосините дипли на огромните завеси и тапицираните с коприна дивани допринасяха за чувственото изящество на обстановката, олицетворяващо самата Елейн.

Бевърли бе чувала, че Елейн живее сама, „фигура от слонова кост в кула от слонова кост“ — помисли си тя, докато се оглеждаше. Но все пак слуховете упорито свързваха името ѝ с името на издателя на „Чичи“ Кас Стърнбърг. Именно Кас я беше подготвял през изминалите десет години, за да се превърне сега в най-знаменитата главна редакторка на американско списание. Някои хора твърдяха, че двамата са били любовници през последните двайсет години и не са се оженили само защото Кас имал съпруга и три деца, които не искал да напусне. Други пък настояваха, че тяхната връзка е чисто платонична, основаваща се на взаимно уважение и приятелство. Бевърли се огледа,

търсейки някакви следи от мъжко присъствие, но такива нямаше. Дори фотографите в сребърни рамки красноречиво говореха за егоцентризма на собственичката на този апартамент. На тях човек можеше да види как Елейн се среща с президента, как Елейн стиска ръка на Франк Синатра, как Елейн заедно с Джоан Ривърс и Ивана Тръмп присъства на благотворителен концерт, как седи по бански костюм на морския бряг сред група хора, а до нея е принц Рение. Бевърли си помисли, че много скоро без съмнение щеше да се появи още едно допълнение към тази колекция — Елейн и принцеса Даяна се усмихваха така, сякаш са приятелки от дълги години.

В този миг Елейн тържествено влезе в салона, белият памучен панталон подчертаваше стройните ѝ бедра. Към него носеше кремава риза и бял кашмирен блейзър, направо ослепителен с позлатените си копчета. Големи позлатени обеци искряха под линията на прекрасно подстриганите ѝ коси, а гримът ѝ, както обикновено, беше безукорен.

— О, снимките! — отривисто изрече тя. — Бива ли ги?

— Чудесни са — увери я Бевърли и ѝ подаде голям кафяв плик.

— Ъmmm... но знае ли човек?

Тонът ѝ беше съкрушителен. Извади негативите от плика и Бевърли забеляза, че е с френски маникюр. На лявата ѝ ръка блестеше голям квадратен смарагд и Бевърли си спомни за статия на Елейн, поместена в един от последните броеве на „Чичи“, в която главната редакторка настойчиво убеждаваше читателките да заменят венчалните си пръстени за други с по-големи и по-хубави камъни, за да изтъкнат нарастващото благосъстояние на съпрузите си. „За такова нещо само тя би могла да се сети“ — помисли си Бевърли.

Елейн бе занесла лентите до прозореца и ги разглеждаше през лупа със сребърен обков. От време на време в пристъп на раздражение тя рязко си поемаше дъх.

— Господи, това е ужасно — мърмореше Елейн или с нежелание добавяше: — Това не е лошо.

Най-накрая се обърна към Бевърли.

— Дайте ми маркер — нареди тя, без дори да вдигне поглед към нея.

Бевърли мълчаливо благодари на бога, че се е сетила да вземе един от специалните моливи за писане върху гланцирана повърхност. Елейн го грабна, без да ѝ благодари.

— Ще отбележа онези, които можете да предоставите на пресата — рече тя, като ограждаше номерата на снимките, които ѝ харесваха. — Останалите трябва да бъдат унищожени, включително и негативите. Няма да позволя да се разпространяват снимки, които не харесвам.

Бевърли я погледна изкосо, златистокафявите ѝ очи за първи път излъчваха хладен блясък.

— Много добре. Но ние не можем да контролираме работата на „Всекидневно дамско облекло“. Само от тях зависи какви снимки ще поместят.

Елейн бавно се обърна, кафяво-черните ѝ очи огледаха кестенявата коса на Бевърли, прихваната с два гребена, стройните ѝ крака, обути в прилепнал морскосин клин, и обувки в същия цвят. На лицето ѝ бе изписана открита враждебност.

— За каква се мислите? — изрече тя, а после сви тесните си рамене, сякаш се беше сетила за нещо много забавно. — Предполагам, че за едно момиче от провинцията като вас снощният прием е бил наистина вълнуващ. Но не се самозабравяйте, скъпа.

Бевърли пламна, бялата ѝ кожа поруменя.

— Струва ми се, че няма такава опасност — мрачно отвърна тя. — Моите родители са ме научили да не се поддавам на чувствата.

Бевърли взе плика от Елейн, усмихна се учтиво и понечи да си тръгне.

— Почакайте! — нареди Елейн. — Отсега нататък бих искала да контактувам директно с Чарлс Флойд. Снощи платих на компанията ви цяло състояние. Мисля, че съм заслужила правото да контактувам с шефа ви и с никой друг.

Бевърли хладно кимна, за да ѝ покаже, че я разбира.

— Как се казвате? — попита Елейн.

Бевърли се обърна към нея, доволна, че има възможност да каже последната дума.

— Мис Франклин — със сдържано достойнство отговори тя.

Когато се върна в офиса на фирмата, Джени вече я чакаше на рецепцията. Изглеждаше невероятно елегантна с роклята си на червени и бели карета, с червения колан и червените си сандали. Беше вързала дългата си коса с червена панделка, тъй че меките руси

къдрици обграждаха лицето ѝ и като прибавим яркото червило, в момента изглеждаше на двайсет и пет години.

Щом я видя, Бевърли се закова намясто, а после раздражено извика:

— Джен, трябваше ли да задигнеш целия ми гардероб, без да ми кажеш? Това е най-хубавата ми рокля и е нова. — После погледна към краката на сестра си. — А това са новите ми обувки! Ще ги разшириш. Ти носиш по-голям номер.

Джени се нацупи.

— Ти имаш пари да си купуваш хубави неща, а аз нямам — отговори тя. — Дори не искаш да ми дадеш назаем някой и друг долар, за да напазувам. Какво да правя тогава?

Бевърли я хвана за ръката и я задърпа към асансьора.

— Едно нещо няма да правим — изсъска тя. — Няма да говорим за това във фойето пред всички служители на „Хайлайт“, които сега излизат в обедна почивка.

— Ами това не зависи от мен — захленчи Джени и като се спъна, влезе в асансьора. — Мама е толкова лоша...

— Ще млъкнеш ли? — прошепна Бевърли. Асансьорът беше пълен с хора, но Джени нямаше нищо против да обсъжда семейни въпроси на висок глас, независимо че всички тук щяха да я чуят. Когато слязоха на улицата, тя отново започна:

— Ако мама ми беше дала малко пари...

Бевърли я поведе по тротоара, докато стигнаха до един малък италиански ресторант. Двете момичета се настаниха на масичка за двама до прозореца и келнерът им донесе листата с менюто. Бевърли не си позволяваше често да обядва навън, вместо това си купуваше по някой сандвич със солено месо и ръжен хляб или кифла със сирене „Империал“ и диетична кока-кола. Но сега реши, че може да си позволи да почерпи Джени.

— Какво ще си поръчаме? — попита тя, като преглеждаше листата с менюто.

Джени реши, че умира от глад.

— Ще започна с морска салата, а след това искам спагети с гъби и сметана. Погледни и онази количка. Виждала ли си някога такива страхотни десерти? Ау! Това ще бъде истинско удоволствие!

И тя доволно въздъхна. Бевърли прихна да се смее.

— Радвам се да го чуя!

Тя даде поръчката на келнера, като за себе си избра кнедли с доматиен сос.

— Хайде да пийнем и малко вино — предложи Джени, която искаше да се поперчи пред келнера.

— Аз трябва да работя следобед, Джен — каза Бевърли. — Ако пия вино, ще заспя на бюрото си.

— Нали могат да ми сервират само една чаша вино? — настоя Джени. — Тогава аз ще мога да пийна вино, а ти — вода.

— Много ти благодаря! Все пак ти си малолетна. — Бевърли се обърна към келнера и твърдо каза: — Донесете ни бутилка минерална вода.

Докато се хранеха, Джени отново започна да мърмори.

— Искам да дойда да живея в Ню Йорк и да работя в „Сакс“ — обяви тя.

Бевърли беше чувала това и преди. Родителите им се бяха опитвали да накарат Джени да продължи учението си и по този повод в семейството често се водеха спорове. Но те категорично отказваха да позволят на Джени да се премести в Ню Йорк и Бевърли бе склонна да се съгласи с тях. На петнайсет години някои момичета бяха много разумни и зрели, а други представляваха опасност за самите себе си. Джени принадлежеше към вторите.

— Ако живееш при теб, щяхме да си прекарваме чудесно — говореше тя на висок глас.

Бевърли забеляза, че двамата мъже от съседната маса са се вторачили в сестра ѝ. Жадните им погледи поглъщаха всеки сантиметър от дългите ѝ крака, кръстосани под високо вдигнатата над коленете пола, а гърдите ѝ съблазнително се издуваха над линията на деколтето, което изглеждаше доста скромно, когато Бевърли носеше роклята. Доволна от ефекта, който бе произвела върху двамата, Джени си играеше с русите къдрици около ушите си и в този момент Бевърли забеляза как единият от мъжете облиза устни и притвори очи. Само миг по-късно Джени го гледаше многозначително, наслаждавайки се на това прелъстяване от разстояние.

— Престани, Джени — сърдито прошепна Бевърли.

— Че защо? — Момичето капризно присви устни. — Толкова е забавно. Хващам се на бас, че този е получил ерекция. — Огледа

тялото на мъжа и очите ѝ се спряха на мястото между краката му. — Доста е симпатичен.

Шокираната Бевърли свирепо я изглежда.

— Държиш се като проститутка! — просъска тя.

— Аз се забавлявам, за разлика от теб — отвърна Джени.

— Нямам намерение да се оставя да ме изнасят някой ден — гневно каза Бевърли. — Ти си глупачка, Джен. Лудост е да се перчиш така пред разни непознати.

— Брей, брей! Ще се правим на „светици“, а? — насмешливо изрече Джени. — Хайде кажи ми какво ще правим довечера.

— Довечера ли? Може да отидем на кино.

Джени направи гримаса.

— Ама че досадно. Не е ли по-добре да отидем на дискотека?

— Няма с кого да отидем.

— Голяма работа! Ще влезем в някой бар, ще си намерим две момчета и ще ги накараме да ни заведат на дискотека.

— Да не си се побъркала! — възкликна Бевърли. — Мама би ме убила. Ще отидем на кино, а после аз ще се разпусна и ще те заведа на някое хубаво място да вечеряме. Може да отидем в „ТриБеКа“. Този ресторант е собственост на Робърт де Ниро, Шон Пен и Михаил Баришников, там винаги е пълно с разни „звезди“. Сигурно ще ти хареса.

— Само двете ли ще бъдем? — Джени изглеждаше съкрушена. — Нямаш ли никакви приятели? Хич няма да е забавно, ако сме само двете. Май беше по-добре да си остана вкъщи, щом ще излизаме само двете.

Бевърли бе засегната от държането на Джени, тъй като тя се стараеше да направи всичко възможно сестра ѝ да прекара приятно, и изведнъж реши да поговори откровено с нея.

— Виж какво, Джени, държиш се като разглезено хлапе. Аз не съм те канила да идваш в Ню Йорк, ти се самопокани, тъй че не би трябвало да си толкова неблагодарна. Не е моя работа да ти осигурявам дрехи, обувки, пари и момчета и отгоре на това да се грижа да прекараш приятно.

Джени пламна и за миг Бевърли си помисли, че сестра ѝ ще избухне в плач. Вместо това тя скочи на крака, грабна червената

чантичка, която също бе измъкнала от гардероба на Бевърли, и хукна навън.

— Ще си прекарам добре и без теб! — подвикна тя през рамо и едва не се блъсна във възрастната двойка, която тъкмо влизаше в ресторанта. Слисаната Бевърли я наблюдаваше как изруга и изхвъркна на улицата, без да се извини.

Двамата мъже от съседната маса се хилеха, явно всичко това им се видя забавно. Бевърли се постара да се овладее и да довърши обяда си, но вътрешно бе много притеснена и изпитваше страх. Ню Йорк съвсем не беше подходящо място за едно петнайсетгодишно момиче със сто долара в портмонето и с капризното държане на двегодишно дете. С годините Джени ставаше все по-буйна крайно време беше да се направи нещо, иначе тя съвсем щеше да му отпусне края. Бевърли реши, че трябва да поговори с родителите си за бъдещето на сестра си, преди да е станало прекалено късно.

В шест и половина тя се прибра в апартамента си, но от Джени нямаше и следа, явно не беше се връщала от обяд, ако можеше да се съди по състоянието на банята, всекидневната и спалнята, където половината гардероб бе изпразнен.

Бевърли мрачно се зае да оправи всичко за втори път през този ден.

Апартаментът беше нейната гордост и тя бе успяла да превърне малките квадратни стаи в приятен и уютен дом. Белите стени и добре излъсканият дървен под бяха украсени с килимчета в синьо и зелено, лъскави плакати, имаше и един старинен вълнен шал, с който бе покрит диванът, както и кресло, затрупано с екзотични възглавнички. На една стена бяха окачени кошници с различна големина, които съхраняваха касети, списания, вестници, изсушени растения и раковини. На отсрещната стена бе поставен белият шкаф за книги, който тя бе взела от дома. Той бе претъпкан с любимите ѝ книги.

Спалнята бе посветена на модната тема на тръстиките и плетените мебели, на екзотичните дамаски и килимчета, и докато продължаваше да прибира след Джени, Бевърли изпита истинско задоволство от своя малък дом, който съвсем сама бе създадала. А и не ѝ излезе скъпо. Тя просто притежаваше усет за съчетаването и подреждането на предметите, които си подхождаха.

Стана осем, а все още нямаше и следа от Джени. Къде ли беше отишла, дявол да я вземе? Вероятният отговор накара Бевърли да потръпне от страх. Колкото по-скоро сестра ѝ се върнеше в Стокбридж, толкова по-добре. Тя си направи омлет и пусна телевизора да гледа новините.

В девет часа вече бе сериозно разтревожена. Джени можеше да лежи пияна в някоя канавка или изнасилена на някоя задна уличка, или дори натъпкана с наркотици. Знаеше, че всичко това е плод на развоятеното ѝ въображение, но не можеше да овладее нарастващата паника, която заличаваше всяка разумна мисъл в главата ѝ. В един миг си помисли, че би трябвало да позвъни у дома и да попита дали Джени не се е върнала в Стокбридж, но после реши, че е по-добре да не безпокои родителите си. Малко вероятно бе Джени да се е прибрала вкъщи. Сигурно обикаляше из баровете на Ню Йорк и търсеше някой, който да я заведе на танци, тъй че можеше да бъде навсякъде — от Бронкс до Батъри Парк.

В полунощ заспа, както беше легнала на дивана във всекидневната. Преди това беше решила, ако Джени не се прибере до дванайсет, да позвъни на майка си, но сега, забравила за всичко, Бевърли спеше, а сестра ѝ все още я нямаше.

ВТОРА ГЛАВА

Студената сива зора събуди отново Ню Йорк, а изгряващото слънце озари в алено върховете на небостъргачите, отрази се в милиони прозорци и те сякаш пламнаха, стопли атмосферата, освежи въздуха, събуди хората. Много скоро по уличните платна и тротоарите настана суматоха, а в един апартамент на Западна петдесет и седма улица Бевърли се събуди от болки във врата. Бавно отвори очи и объркано огледа всекидневната. После си спомни нещо и с вик скочи на крака, от което ѝ се зави свят.

Джени. Това беше. Къде, по дяволите, бе отишла Джени. Без да се замисли, изтича в спалнята, а там Джени спеше кротко като бебе. Беше облякла една от нощниците на Бевърли.

— Джени! — гневно кресна Бевърли. — Къде беше? Знаеш ли, че едва не умрях от притеснение? Кога се прибра? Защо не ме събуди?

Джени отвори очи и сънливо се усмихна. После се търкулна по леглото и се изтегна като котка.

— Не исках да те безпокоя — съвсем логично отвърна тя.

— Да ме безпокоиш ли? Не разбираш ли, че едва не се побърках? Щях да извикам полиция. Всичко можеше да ти се случи. — Като видя, че Джени е здрава и читава, Бевърли изпита облекчение и същевременно още повече се вбеси. — Повече няма да идваш тук — предупреди я тя. — Искам да си прибереш багажа и да си тръгнеш веднага. Нямам намерение да се притеснявам до смърт още двацет и четири часа само защото искаш да се шляеш из града. Ти си глупава и напълно безотговорна егоистка.

Бавно и внимателно, сякаш я болеше главата, Джени се надигна и се облегна на таблата на леглото.

— По-кротко, сестра ми — с влудяващо спокойствие отвърна тя. — Прекарах чудесно. И ти трябваше да дойдеш. Бях в един фантастичен клуб в източната част, казва се „Джерик-О“, и се запознах с едно наистина чудесно момиче, името ѝ е Максин. Тя ме запозна с едни страхотни типове и цяла нощ танцувахме като луди! Никога не

съм прекарвала така добре. Прибрах се към пет сутринта — гордо добави тя.

Бевърли безсилно се отпусна на края на леглото.

— И това ли е всичко?

— Да. Защо?

— Каза ли им на колко години си?

— Не. Пък и никой не ме е питал за това. О, хайде сега, Бевс. Изпих няколко чашки ром с кока-кола и нищо повече. Те не бяха наркомани, нищо подобно.

— Е, значи наистина си имала късмет, а? — сухо каза Бевърли. — Но това не променя нещата. Трябва да си отиваш у дома. Заради теб тази нощ се състарих с десет години.

Когато излизаше от спалнята, една възглавница я удари по главата.

— Много си долна! — изкрещя Джени. — Хич не ми е забавно да стоя при теб. Исках двете да си прекараме приятно, но ти винаги ми действаш като студен душ.

Сега тя плачеше, но Бевърли не реагира. Заради собственото си добро Джени трябваше да се върне в провинцията, където не можеше да ѝ се случи нищо лошо. Бевърли отиде в кухнята да направи кафе и след няколко минути се появи Джени, изглеждаше отчаяна и бършеше очи с опакото на ръката си.

— Исках само да се позабавлявам — запелтечи тя. — Не ме карай да се връщам у дома, Бевс. Мразя Стокбридж. Там човек няма какво да прави. Толкова е скучно къщи, че ми идва да се самоубия.

Изглеждаше истински разстроена. Бевърли отиде до нея и я прегърна.

— Съжалявам, миличка — съчувствено рече тя. — Но това е за твое добро. Нямах представа колко е опасен този град. Пълно е със смахнати, наркомани и болни. Има хора, които са готови да те убият за няколко долара. Те носят пистолети, ножове и не се маят да ги използват. Отгоре на всичко градът вече не може да си позволи да плаща на достатъчно полицаи, за да патрулират по улиците, както беше преди. Знам, че ме смяташ за прекалено старомодна, но не съм такава. Тук не е безопасно, особено за младо момиче като теб, което е прекарало целия си живот в глухата провинция.

— Откъде можех да знам това? — захленчи Джени.

— Джен, всичко ти е добре известно, защото при предишното ти идване вече разговаряхме за същите неща. Всъщност това беше преди шест месеца. Днес трябва да си заминеш. Хайде да прием кафе, а после тръгвам за работа, иначе ще закъснея.

Джени взе чашката си с кафе и се върна в леглото, откъдето наблюдаваше как Бевърли облича тъмнозелен костюм от вълнен плат, който идеално подчертаваше цвета на косите ѝ. Към него тя си сложи черни обувки с високи токчета и големи лъскави обеци.

— Ти си такава късметлийка, Бевърли — промърмори тя.

Сестра ѝ я погледна в очите.

— Не съм късметлийка, Джен, а работещо момиче. Цял живот съм се скъсвала от работа, за да получа онова, което имам сега. Направо щях да се побъркам от учене, докато спечеля стипендията за „Уелзли“, после беше пак същото, докато стана бакалавър, никога не съм спирала да работя.

— Но си имала добри възможности — натъртено изрече Джени, която не бе убедена в това.

— Хич не се надявай да ме накараш да се чувствам виновна, няма да стане — отбеляза Бевърли. — И не ми разправяй всички тези глупости, че съм била късметлийка и тям подобни. Един ден и ти ще имаш всичко, което имам аз, само трябва да учиш повече.

— Ама училището е толкова скучно! Не искам да си губя времето там. Само почакай, Бевърли, някой ден аз ще бъда по-богата от теб. Някой ден наистина ще стана много богата, ще имам апартамент в Тръмп Тауър, ще имам цял куп скъпи дрехи, ще излизам всяка вечер, ще пия шампанско и ще си прекарвам чудесно.

Бевърли неволно се усмихна.

— Сигурна съм, че това ще стане, Джени. А междувременно си събери нещата, аз ще позвъня на мама и ще ѝ кажа, че се прибиращ днес следобед.

Когато Бевърли се върна от работа вечерта, Джени си беше тръгнала, а в апартамента беше сравнително чисто и подредено. Едва преди лягане, когато трябваше да реши какво ще облече на другия ден, тя забеляза, че Джени е взела два от най-хубавите ѝ костюми, копринена блуза и чифт черни сандали с високи токчета заедно с чантичката към тях.

— Списъка на гостите си го бива — отбеляза Мери Стейпълтън, която проверяваше кои от поканените са отговорили утвърдително и ще присъстват на откриването на художествената галерия „Хърман“.

Бевърли вдигна очи от работата си.

— Ако става въпрос за важни личности, нищо не може да се сравни с приема на „Чичи“ — отбеляза тя.

Мери се засмя, така изглеждаше доста хубавичка. Когато бе спокойна, лицето ѝ бе някак бледо, затворено и потайно.

— Този прием ще си остане несравним — съгласи се тя. — Но и новото ни парти няма да е лошо.

Бевърли още не беше видяла списъка на гостите, защото за него отговаряха Мери и Фей, докато нейната задача беше да напише няколко вълнуващи реда, които да вдъхновят журналистите и да ги накарат да дойдат и да дадат своя принос за изложбата.

— За колко души да съобщя на фирмата, дето урежда банкетата? — попита Лизет, която седеше зад бюрото си, заобиколена от листи с менюта и списъци с вина.

Петте жени дележа просторен офис, Лизет и Бевърли заемаха две съседни бюра, като седяха една срещу друга, докато Фей и Нина бяха настанени по същия начин в другия край на помещението. Само Мери, ръководителката на отдела, седеше сама зад масивно бюро от опушен дъб, което винаги бе грижливо подредено. Сега тя вдигна очи, за да отговори на въпроса на Лизет.

— Да речем, сто и петдесет — рече тя. — Обикновено две трети от предвидените гости приемат поканата, а от онези, които са я приели, всъщност идват пак две трети.

— Откъде знаеш това? — попита заинтригуваната Бевърли.

— Фирмите за уреждане на празненства обикновено действат според тази статистика и рядко грешат.

— Добре, тогава ще поръчам шампанско за сто и петдесет — рече Лизет и отбеляза това в бележника си. — Някакви предпочитания за топлите сандвичи?

Мери поклати глава.

— Кажим им, че не искаме да са големи и прекалено претрупани. Искаме да сервираме малки хапки, които няма да ръсят мазни трохи по новия килим на галерията и от които ръцете на гостите няма да лепнат.

Там няма кухня, тъй че да не вземат да донесат някакви сандвичи, дето трябва да се претоплят. За всеки един от гостите ще ни трябва по половин бутилка шампанско...

— Толкова много ли? — намеси се Бевърли.

Тя слушаше внимателно този разговор, защото ѝ бяха наредили да организира снабдяването за следващото празненство, включено в графика на фирмата, и се стараеше да научи всички подробности.

— Някои хора може да ти кажат, че една бутилка е достатъчна за трима души — обясни Мери, — но ако искаш партито да бъде на ниво, трябва да осигуриш по половин бутилка на човек. — Тя набързо направи някои сметки. — Кажу ми на фирмата, че ще ни трябват седемдесет и пет бутилки... нека да ги направим осемдесет за сигурно, а като отчетем и извънредните случаи, нека бъдат деветдесет. Понякога в последния момент идват още хора и ако шампанското свърши, направо сме загубени. Но внимавай, Лизет, непременно трябва да бъде включено условието, че излишните бутилки се връщат обратно.

— Добре — кимна утвърдително Лизет. — Чаши, лед, пресен портокалов сок, минерална вода, цветя, храна... Нещо друго?

Мери се замисли, дългата ѝ права коса падаше на копиринени кичури по раменете.

— Ще ни трябва и книга за посетителите, за да могат гостите да напишат впечатленията си в нея.

— Добре.

— Фей, искам да помагаш на Нина вечерта — продължи тя. — Аз ще бъда заета през цялото време, защото ще развеждам из галерията хората от пресата и ще разговарям с критиците. Нашата цел е да представим не само галерията, но и художника. Искам да проверяваш поканите на гостите и да им предлагаш да се подпишат в книгата за посетители.

— Добре.

— А от мен какво искаш, Мери? — попита Бевърли.

— Искам ти и Лизет да се смесите с гостите и да им давате необходимата информация. Кой знае, може някои хора направо да поискат да си купят произведенията на Анатоли Канчелски!

Момичетата се разсмяха, а Бевърли вдигна високо някакъв проспект, на който бе изобразена една от картините — алени спирали

на виолетов фон.

— Какво е това, по дяволите? — попита тя.

— Познай де — отвърна Нина и се закиска.

— Казва се „Украински монолог“ — рече Бевърли. — О, боже, толкова е смешно.

— Хич не е смешно, като се има предвид, че струва двайсет хиляди долара — отбеляза Фей.

— Дали галерията „Хърман“ няма да се специализира в излагането на подобни боклуци? — попита Нина.

— Някои хора приемат много сериозно този вид изкуство — заяви Мери. — За бога, внимавайте някой да не чуе как се подигравате на художника, че ще си загубим поръчката.

— Все пак бъди по-откровена, Мери. Това е истински боклук — опита се да възрази Бевърли.

— Но собствениците на галерията не мислят така, а те са наши клиенти. Струва ми се, че тук има нещо, което не разбирате — продължи тя сериозно. — Важното е да вярваме, че ние представяме галерията, иначе няма да свършим работата си както трябва.

— Не можем да се преструваме, че харесваме изложбата, нали? — попита Нина.

— Можем само до известна степен. Ясно е, че не можем да харесваме всичко, но би трябвало да се постараям да го разбираме и ценим, защото, макар да не ни е по вкуса, други може да го харесват. Разбирате ли ме?

Бевърли кимна, но Лизет, Нина и Фей продължаваха да я гледат недоверчиво.

— Харесваш ли всяко нещо, което рекламира нашата фирма? — откровено попита Фей.

— Общо взето, да — твърдо отвърна Мери. — Може да не отговаря на личния ми вкус, но всяко нещо си има своите достойнства. Преди шест години, когато постъпих в „Хайлайт“, Чарлс Флойд ми каза да не се захващам с работа, която никак не харесвам, защото няма да я свърша добре. От нас зависи дали ще предизвикаме интерес към дадена стока или клиент и тук никого не можем да излъжем. Трябва да сме естествени. Нищо не е по-заразително от ентузиазма, а успехът ражда успех.

Всички кимнаха с разбиране. Ако искаш да разпалиш интереса на други хора, сам трябва да проявяваш интерес.

— Случвало ли ти се е да отказваш някои поръчки? — заинтригувано попита Бевърли.

Мери сви рамене.

— Около половин дузина за всички тези години.

— И никога ли не си съжалявала, че си взела такова решение?

— Никога. — Тя решително поклати глава. — Обикновено някое произведение пропада, когато хората, които го харесват, не са достатъчно на брой или пък клиентът се проваля по някакъв начин. Почтеността е крайно необходима. Лъжата веднага бие на очи. Ако не харесвате картините на Анатол Канчелски, не гледайте на тях като на произведения на изкуството, а като на пъстри декоративни пана, които бихте могли да закачите на стената в една модерна обстановка. И ако наистина не можете да кажете нищо хубаво за тях при откриването на изложбата, въобще не говорете.

— Е, галерията все пак си я бива — замислено изрече Бевърли.

Всички се засмяха.

— Точно така, Бевърли. Ти хвали галерията, а ние ще кажем някои хубави неща за художника — каза Нина и се изкиска.

— Добре, момичета, да преставаме — нареди Мери. — Имаме купища друга работа — като закуската с представители на пресата, която Маркърс Клайн дава в чест на откриването на новия си ресторант, а и подготовката за откриването на новия бутик.

В добро настроение, момичетата дружно се захванаха за работа, докато Мери отново прегледа списъка на гостите на галерията „Хърман“, като същевременно си мислеше за снощния „сеанс“ с приятелката си Памела.

— Ела по-рано — каза Памела, когато покани Мери на вечеря. — Джон никога не се връща преди седем, затова след работа ела направо при мен и ще си направим един „сеанс“, преди той да се прибере.

Памела и Джон Хануърт живееха на Пето Авеню във великолепен апартамент на два етажа, обзаведен с уникални старинни мебели, завещани на Памела от баба ѝ, която беше англичанка. Повечето бяха изработени в стил „Чипъндейл“ и дървените им части

излъчваха меко сияние благодарение на дългогодишните нежни грижи на стопанката им, а в хола имаше един скрин в стил „Уилям и Мери“, както и дъбова маса в елизабетински стил и много изящно бюро от времето на Джордж III. Когато Мери за първи път посети семейство Хануърт — запозна ги тяхна обща приятелка дизайнерка — тя разбра, че това са хора от особена класа. Културни, високообразовани, а също така и много богати, те живееха в свят, който сякаш нямаше нищо общо с реалностите на деветдесетте години.

Джон работеше в утвърдена адвокатска фирма, основана от починалия му дядо и ръководена в момента от баща му, а Памела се беше специализирала в покупко-продажбата на малки художествени предмети, но както беше забелязала Мери, тук по-скоро ставаше въпрос за покупки, отколкото за продажби, защото Памела не можеше да се раздели с красивите предмети.

Когато Мери пристигна, Памела я посрещна възторжено и като увисна на ръката ѝ, поведе я по настлания с черни и бели мраморни плочи коридор към елегантната всекидневна. Обстановката беше съблазнителна, въздухът бе натезал от благоуханието на белите кремове, сложени в големи вази, а към това се прибавяше и меката светлина на лампите, които имаха абажури с тъмнокафяв цвят.

— Всичко е готово — възкликна Памела, която се вълнуваше като малко дете.

Носеше ярко японско кимоно и черни панталони, а на шията ѝ висяха златни верижки. Мери се огледа, погледът ѝ спря на тапицираните с тъмносиво кадифе дивани, които бяха отрупани с малки възглавнички в меки розови и сини цветове, на изящните пейзажи по стените, поставени в бронзови рамки или в рамки от излъскан махагон, от палисандър или айлант. Памела бе застанала до прозореца на фона на златистите и розови брокатени завеси, украсявали някога един благороднически дом в Англия. Пред нея имаше малка квадратна масичка, застлана с тъмносиня кадифена покривка.

— Ела да седнеш — рече тя и посочи стол.

Обзета от силно вълнение, Мери се настани на стола. Тези „сеанси“ с Памела за нея се бяха превърнали в нещо като наркотик, не беше в състояние да се откаже от тях, тя трябваше да узнае, трябваше

да разбере... Потайна и опасна в своя изящен салон, Памела омагьосваше Мери и тя не можеше да се съпротивлява.

От чекмеджето на масичката Памела извади колода странни на вид карти, украсени с изящни фигури в акварелни цветове. По формата бяха по-заоблени от обикновените карти и приличаха на миниатюрни произведения на изкуството.

Памела се наведе напред, гласът ѝ беше напрегнат и тих, фризираната ѝ руса коса наподобяваше ореол от разбъркани къдрици. Тя приличаше на Медуза от Пето Авеню, тази ексцентрична любителка на красиви предмети, която хич не се интересуваше от това, че хората я смятат за странна.

— Разбъркай ги и сечи два пъти — задъхано прошепна тя. С разтреперени ръце Мери взе картите и усети, че ѝ премалява от напрежение. Какво ли щяха да ѝ кажат днес? Какво ли щеше да бъде предсказанието този път? Вече от няколко месеца тя идваше при Памела за тези „сеанси“, и то тайно, разбира се. Джон щеше направо да се шашне, ако разбереше, че хобито на жена му е да предсказва съдбите на приятелките си. Тя го правеше само за най-близките си приятелки, но Джон беше против тези неща, защото смяташе, че никой няма право да знае какво крие бъдещето.

Мери разбърка продълговатите и тесни карти. Сече ги два пъти, а после се облегна назад и неспокойно погледна приятелката си.

— Прекрасно — каза Памела.

После тя подреди картите в кръг, сложи една карта в средата, а върху нея на кръст още една. Мери се взираше в картите, които сама бе разбъркала за това първо подреждане. На масата се виждаха вале купа, поп спатия, дама спатия, дама купа, поп пика, вале пика, пентаграмата, влюбените, палачът и колелото на съдбата. Мери беше идвала много пъти при Памела, за да ѝ гадае на карти, и вече знаеше имената на отделните карти, но щяха да ѝ трябват години, за да изучи взаимната им връзка и влияние, когато бяха подредени в кръг.

— Е? — попита тя и заби нокти в дланта си.

Памела с невероятна точност говореше за неща от миналото на Мери и веднъж или дважд нейните предсказания се бяха сбъднали, макар че се отнасяха само за работата и колежките ѝ. Но когато тя бе попитала за „идеалния мъж“, Памела веднага ѝ беше посочила вале пика, изобразено в средновековен костюм с голям жезъл в ръка.

— Ето го — тържествено бе заявила Памела, сочейки картата с показалец, на който имаше тежък пръстен. — Той е верен любовник, млад и хубав, вестител на добри новини. — Помълча и весело се засмя. — Още като го поканих на вечеря, знаех, че е подходящ за теб. А сега картите ще ни кажат какво ще се случи.

През последните шест седмици чрез Памела Мери бе задавала един и същи въпрос на картите и предсказанието звучеше окуражаващо. Според картите „идеалният мъж“ два пъти я беше поканил да излязат заедно, макар че не бе имало нищо повече от една целувка за „лека ноц“ по бузата. Все пак...

— Погледни това! — развълнувано възкликна Памела. Сочеше картите, подредени около валето пика. — Той скоро ще бъде близо до теб. Виждам как пада гръм... сякаш той изведнъж е открил нещо. Мисли за теб, това е сигурно.

— Нещо друго? — настоятелно попита Мери и се наведе още по-напред. Тя се притесняваше, че Джон ще се върне всеки момент и ще трябва да приберат картите.

Притиснала слепоочието си с длан, Памела внимателно разглеждаше картите.

— Тук има любов... необузdana страст, той е много страстна натура... но има и буря, нещо като експлозия... Познаваш ли някой, който обича да ходи по концерти? Това е част от общата картина...

Памела продължаваше да говори, но Мери вече почти не я чуваше. Тя се беше спряла на думите „необузdana страст... той е много страстна натура...“ и не искаше да слуша нищо друго. Преди шест седмици на едно парти у Памела и Джон Мери бе срещнала „идеалния мъж“ и оттогава беше лудо влюбена в него, а сега можеше да си мисли само за това колко щеше да е приятно да лежи в прегръдките му и да се любят.

За откриването на галерията „Хърман“ Бевърли и другите момичета се преоблякоха в тоалетната, защото нямаше време да се приберат вкъщи. Сутринта тя беше донесла в офиса най-хубавата си тъмносиня рокля, сега я облече и си сложи лъскави обеци и семпла огърлица, които допълваха спретнатия ѝ делови вид. С благодарност си помисли, че Джени все пак не беше задигнала най-хубавите ѝ

тъмносини обувки и клина. Като успяваше от време на време да изблъска Мери, Лизет и Фей от единственото огледало в тоалетната, тя вдигна косата си на кок, сложи си още мъничко туш за мигли и червило с цвят на мед, напарфюмира се с „Трезор“. За Коледа Чарлс Флойд бе подарил на всички момичета по един парфюм „Трезор“ и затова тази вечер те щяха да ухаят еднакво.

Вече бе готова за тръгване, когато в офиса настана обичайната паника.

— Някой да е виждал книгата за посетители? — Това беше Нина.

— У теб ли са пропуските за пресата? — Мери попита Фей.

— Да, всичките са тук — отговори тя и ги пъкна в една кутия.

— Ама у теб ли са и за изложбата на Анатол Канчелски, и изобщо за галерията?

— Да, разбира се. — Фей изглеждаше обидена от това как някой е могъл да си помисли, че тя е забравила нещо толкова важно.

— Не мога да намеря книгата за посетители — отчаяно хленчеше Нина.

— Ето я — каза Бевърли.

Нина се хвърли върху нея, сякаш беше скъпоценна.

— О, слава богу!

Изведнъж Лизет извика ужасено:

— Къде са каталозите? Аз дори не съм ги виждала днес!

— По-спокойно, момичета! — намеси се Мери. — Не си ли спомняте, че от печатницата ще ги занесат направо в галерията?

— Да, аз проверих преди един час, пристигнали са — увери я Бевърли.

— Нещо друго ще вземаме ли? — припряно попита Лизет. От всички момичета тя най-много се паникьосваше в последния момент. — Някой да има писалка? — сети се тя изведнъж. — Гостите ще трябва да се подписват.

— Всичко е наред — спокойно каза Мери. — Хайде, момичета. Стига сте се суетили, да вървим. Две таксита ни чакат навън.

В пет часа пристигнаха в галерията „Хърман“, намираща се на Източна деветдесет и шеста улица, служителите от фирмата за уреждане на банкети вече довършваха работата си. В единия край на продълговатото помещение беше поставена дълга маса с бяла жакардова покривка. Оттук щяха да сервират шампанското. Сребърни

подноси със сандвичи, обвити с прозрачно фолио, бяха подредени на няколкото малки масички, пръснати на различни места в галерията, а във всеки ъгъл имаше букети от великолепни цветя, които излъчваха остър аромат.

— Ау! — възкликна Бевърли. — Дори картините на Анатол Канчелски са придобили малко по-приличен вид!

Под внимателно насочените прожектори картините наистина украсяваха иначе стерилната на вид обстановка.

— Кои хора ще дойдат тази вечер? — попита Нина.

— Обичайните по-близки приятели, то се знае — разсеяно отвърна Фей.

— Видни личности няма ли да има? — попита Бевърли. — А някоя кралска особа?

Нина се засмя.

— Анатол Канчелски едва ли притежава възможностите на Елейн Рос — рече тя.

Бевърли въздъхна.

— Каква паметна нощ беше само, нали? Представете ли си, ние се запознахме със самата принцеса Даяна. Казах на мама, а тя отначало въобще не ми повярва.

— Изглежда, че всички майки са еднакви — изкиска се Лизет. — Моята каза, че съм била пияна.

В шест и половина галерията вече бе пълна с хора. Богати, добре облечени светски личности се смесиха с хората на изкуството в занемарено облекло, фотографите се надпреварваха да правят снимки, а момичетата от „Хайлайт“ подканваха посетителите да се подпишат в книгата, предлагаха им каталози и необходимата информация.

Бевърли се спря за миг в единия край на залата, огледа присъстващите и си каза, че както и на други подобни празненства, хората бяха дошли, за да гледат и да бъдат гледани.

— Не пиете ли?

Тя мигновено се обърна и се озова срещу висок, добре облечен мъж на около трийсет години. Той носеше тъмносин костюм на тънички бели райета, бяла риза и копринена вратовръзка в тъмночервено с едно бяло петънце. Добродушните му сини очи бяха

обградени с леките бръчици на смеха и проблясваха на младото му лице с хубав тен, а усмивката му изглеждаше малко дяволита.

— Здравейте. Казвам се Антъни Еймзбъри. Да ви донеса ли нещо за пиене?

Английският му акцент беше приятен, не дразнеше ухото, както у някои други. Държеше се естествено и бе очарователен.

— Здравсти — отвърна Бевърли и веднага го хареса. — Аз съм Бевърли Франклин и никога не пия по време на работа. Нуждаете ли се от някаква информация за галерията или за художника?

Антъни Еймзбъри шеговито повдигна русите си вежди и под светлината на прожекторите тя забеляза, че косата му също е руса.

— Да не би художникът да ви е приятел?

Той така внимателно и колебливо зададе въпроса, че Бевърли избухна в смях.

— Никога не съм го виждала, но аз помагам за представянето на работите му. Не смятате ли, че неговите картини са... пълни с живот. — Помълча малко. — И ярки.

— Може и така да се каже — отвърна той и тихо се засмя, взирайки се в спираловидните фигури в ярки цветове, някои от които изглеждаха така, сякаш някой бе плиснал върху платното кофа боя. После отново впери поглед в Бевърли. — Но бих предпочел да гледам другаде.

Бевърли усети как по бузите ѝ плъзна топлина.

— Е, разбира се, не всеки си пада по модерното изкуство — малко сковано рече тя. — Но някои от критиците имат много високо мнение за Анатоли Канчелски.

— Разбира се.

Той отново погледна косо към картините. Бевърли забеляза шеговитите пламъчета в очите му и се засмя.

— А може би искате да се запознаете с някого? — попита тя, защото се сети, че Мери им беше казала да се грижат за гостите и да внимават никой да не остава сам.

Антъни я погледна в очите.

— Не, няма нужда — откровено изрече той. — Трябва ли да се запозная с другите? Бих предпочел да разговарям с вас... освен ако не преча на работата ви.

— Не, съвсем не. — Тя се огледа. — Както изглежда, всички тук прекарват чудесно.

— Е, що се отнася до мен, вие сте права.

Погледите им се срещнаха и тя осъзна, че той е невероятно красив. Всъщност беше истинско олицетворение на представата за хубав и добре възпитан англичанин. Бевърли винаги бе харесвала високи русокоси мъже, но Антъни Еймзбъри изглеждаше по-добре от всеки друг, когото бе виждала. Притежаваше и още едно преимущество. За разлика от другите красиви мъже, той сякаш съвсем нямаше представа как изглежда.

— Откога се занимавате с тази работа? — попита я той и прекъсна мислите ѝ.

Бевърли му каза няколко думи за работата си.

— Значи живеете в Ню Йорк?

— Да. Аз съм от Масачузетс, но имам малък апартамент на Западна петдесет и седма улица — отговори тя. — А вие къде живеете?

— В източната част, на Осемдесет и осма улица, между Медисън Авеню и Парк Авеню.

— Познавам този район, много е хубав.

Тя искаше да продължи да разговаря с него, но Мери я гледеше втренчено от другия край на претъпканата зала. Антъни сякаш се досети за какво си мисли, хвана я за лакътя и я побутна към една от най-големите картини, която се състоеше от индигови и оранжеви петна, напръскани с черно, и се казваше „Лунна светлина в Тибет“.

— Защо не се опитате да ми обясните какво представляват тези картини? — предложи той. — Аз явно имам крещяща нужда от повече информация.

Личеше, че едва сдържа смеха си.

— Разбира се — уверено отговори тя, а след това също се засмя. — Откъде да започна?

Изведнъж изпита чувството, че цял живот е познавала Антъни. Двамата се държаха така естествено, сякаш бяха стари приятели.

Бавно тръгнаха из галерията, разглеждаха картините, но си говореха за други неща, макар че по-късно Бевърли не можеше да си спомни и дума от този разговор. После той изведнъж я покани на вечеря.

— Знам един прекрасен италиански ресторант само на две преки отгук. Калмарите са неземни, а ако обичате осо буко^[1], ходете там.

Бевърли се огледа. За своя изненада, тя установи, че докато са разговаряли, почти всички гости са си тръгнали. Застанали до вратата, Мери и Фей тъкмо изпращаха известен критик от „Ню Йорк Таймс“, а Нина и Лизет прибираха останалите каталози.

— Божичко, не знаех, че е толкова късно! — възкликна тя, поглеждайки ръчния си часовник. — Какво стана тази вечер? — Удивено се обърна към Антъни: — Наистина ли разговаряхме през цялото това време?

Той кимна.

— Опасявам се, че успях да ви запазя само за себе си, но сега ще можете да се измъкнете, нали?

Бевърли вдигна очи към него, съзнавайки, че повече от всичко на света иска двамата да са заедно. Никога преди не беше срещала мъж като него — невероятно красив, очарователен, интелигентен, забавен и явно сам си беше господар. Трябваша й само три секунди, за да вземе решение.

— Много бих искала, но първо трябва да попитам дали не се налага да остана още.

Бевърли побърза да отиде при Мери, а Антъни бавно тръгна след нея.

— Може ли да си тръгвам вече? — попита тя. Мери вдигна очи от книгата за посетители и я прониза с леден поглед. — Струва ми се, че свършихме всичко, нали така? — добави, като леко заекваше. Мери изглеждаше страшно ядосана и Бевърли взе да се пита какво ли я е разстроило така.

— Мисля, че *ние* свършихме всичко — рече Мери и посочи Нина, Лизет и Фей.

Бевърли се стресна и пламна цяла.

— Съжалявам... Аз разговарях с гостите и не забелязах как е минало времето...

— Е, празненството свърши, тъй че можеш да си вървиш — рязко отвърна Мери.

После се обърна и бързо се отдалечи, като едва не се блъсна в Антъни. Той погледна удивено след нея и се намръщи.

— Божичко, тя наистина прекали — отбеляза Бевърли, когато двамата излязоха на улицата. — Не мога да разбера какво ѝ стана. Никога не се е държала така странно.

— Искях да ѝ благодаря, че ме покани да дойда тук тази вечер, но тя толкова бързо ме подмина — рече Антъни. — Не ми даде възможност да си отворя устата. Нещо сигурно я е разстроило.

Бевърли изглеждаше учудена.

— Познавате ли я?

— Срещали сме се няколко пъти в къщата на наши общи приятели, ходили сме заедно на кино и на ресторант, но сме само познати, нищо повече. Тя е добро момиче, но тази вечер наистина се държа странно. Всъщност не знам защо ме покани тук. Може би просто е искала да има повече хора. Често ми се случва да ме поканят някъде, за да попълня бройката.

— Как така?

— О, нали знаете как стават тези неща. — Говореше нехайно. — Ето че стигнахме. *La Tavernetta*. Надявам се, че това място ще ви хареса след рекламата, която му направих.

Бевърли се усмихна, решена да не позволи мисълта за Мери да развали настроението ѝ.

— Изглежда великолепно.

След като прегледаха менюто и тя направи своя избор, Антъни поръча вечерята със сдържаността на познавач, който често посещава ресторанти, а после я попита какво ще пие.

— Сега не сте на работа, нали така? — подразни я той. — Искате ли чаша сухо бяло вино?

— Чудесно.

— Бутилка „Фраскати“ — каза той на келнера.

Бевърли се приготви да се наслади на вечерта. Антъни ѝ беше задал доста въпроси за нейния живот, но сега тя нямаше търпение да научи нещо повече за него.

— Вие постоянно ли живеете в Ню Йорк? — попита тя, молейки се той да отговори утвърдително. Знаеше, че ще е истински удар за нея, ако разбере, че Антъни е тук само за няколко седмици и после ще се върне в Англия. Двата току-що се бяха запознали, но Бевърли изпитваше странното чувство, че съдбата ги е срещнала тази вечер.

Никой никога не беше я привличал така и тя усети, че се бои от отговора му.

— Да, живея тук постоянно — отговори той с усмивка, сякаш беше много доволен от този факт. — Правя проучвания на борсата. Имам собствена фирма и прекарвам времето си, като анализирам пазара на американските държавни ценни книжа.

— За кого го правите? — заинтригувано попита тя.

— Американските инвеститори купуват моите изследвания за собствена употреба. Но имайте предвид, че рецесията стана причина за отдръпване от пазара и сега моите клиенти не са толкова много, колкото бих искал.

— А къде се намира офисът ви?

— С мой колега, който се е специализирал в областта на техниката, делим малък офис на Медисън Авеню и Шейсета улица. Имаме и обща секретарка, която ни помага да не прекаляваме с разходите и въобще работи много добре. Разбира се, моята работа включва и много делови обеда с представители на различни фирми, но аз обичам шумотевицата на Ню Йорк. Нищо не може да се сравни с Манхатън. Бях страшно доволен, когато получих зелена карта. Празнувах цяла седмица — добави той през смях.

— Но истинският ви дом е в Англия, нали? — попита Бевърли.

Антъни кимна утвърдително.

— Да. В Бъкландс. Съвсем близо е до Оксфорд. Брат ми, който е четиринайсет години по-голям от мен, живее в семейната ни къща. Той обича Англия, но аз винаги съм смятал, че тук е по-хубаво.

— Наистина ли?

Тя усмихнато го погледна в очите. Имаха невероятен цвят на незабравки, никога не беше виждала такива. Антъни поклати глава.

— Не, що се отнася до финансите, не е по-хубаво. Всъщност нещата щяха да изглеждат доста по-добре, ако не беше тази проклета рецесия, поради която всичко се свива. — Той въздъхна. — Няма значение. Щом човек може да си изкарва прехраната, всичко е наред, а и рано или късно нещата ще се оправят.

Най-накрая вечерта свърши — много по-скоро, отколкото се искаше на Бевърли, но минаваше полунощ, а на другия ден трябваше да става рано.

— Благодаря ви за прекрасната вечер — каза тя, когато Антъни я изпрати до входната врата на блока, в който живееше.

Искаше ѝ се той да я целуне, но все пак беше доволна, че не го направи. Тази вечер бе прекалено специална, за да бъде принижена до нивото на едно банално запознанство. Той вече ѝ бе казал, че ще ѝ се обади, за да си уговорят нова среща, и то много скоро, та това я караше да си мисли, че тази вечер представлява нещо много специално и за него.

— Ще ви се обадя — тихо обеща той.

После си тръгна, а Бевърли влезе в преддверието, където нацупеният портиер четеше спортната страница на вестника си.

— Лека нощ — извика тя отдалече и се насочи към асансьора. Той не ѝ отговори, но това не беше важно. От момента, в който Антъни Еймзбъри я заговори, нощта стана вълшебна и колкото и да беше налудничаво, Бевърли вече тъгуваше за неговото присъствие.

На следващата сутрин, щом влезе в офиса, веднага усети, че нещо не е наред. Мери седеше зад бюрото си и говореше по телефона, главата ѝ беше ниско наведена, сякаш водеше личен разговор. Когато Бевърли седна зад своето бюро, Нина, Лизет и Фей я погледнаха някак смутено.

— Здравсти — както обикновено, бодро каза тя.

Момичетата ѝ кимнаха в отговор, но продължиха да работят усилено, сякаш бяха прекалено заети, за да разговарят с нея. Когато Мери най-накрая приключи телефонния си разговор, общото настроение спадна под нулата.

— Здравсти — отново рече Бевърли и се усмихна на началничката си.

Очите на Мери я пронизаха като ками със стоманения си блясък. Тя не отговори.

— Какво е станало? — предпазливо попита Бевърли. Всички се държаха странно. Какво ли се беше случило, за бога? — Добре ли си? — загрижено попита тя.

Мери изглеждаше ужасно, под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а лицето ѝ беше изпито и напрегнато.

— Добре съм. Защо? — рязко отвърна тя.

Бевърли удивено примигна.

— Не знам — бавно изрече. — Ама какво е станало?

— Не понасям хора, които не изпълняват професионалните си задължения.

— Кой не е изпълнявал професионалните си задължения?

— Ако смяташ снощното си държане за професионално, значи моето мнение ще те изненада. — Мери я гледаше с неприкрита враждебност. — Всички забелязаха лошите ти маниери. Направо беше непростимо да се обесиш на врата на един от гостите... и да не се отделяш от него през цялата вечер, докато той от чисто неудобство те покани на вечеря.

— Ей! Почакай малко — възмутено я прекъсна Бевърли. — Ако имаш предвид Антъни Еймзбъри, той сам дойде при мен и ме заговори. После аз му показах картините... и преди да разбере какво става, празненството свърши и той ме покани на вечеря. Не съм му се обесила на врата. Всичко стана някак случайно.

— Можеше да го запознаеш с другите гости, а после да се заемеш с работата си, както се очакваше от теб — гневно заяви Мери.

Сега изглеждаше почти грозна, дългите прави коси обграждаха побелялото ѝ лице.

Бевърли объркано погледна другите момичета.

— Непрекъснато се оглеждах, за да видя дали някой няма нужда от моята помощ — рече тя. — Защо някоя от вас не ме извика да ѝ помогна?

Фей и Нина я гледаха състрадателно, но Лизет не откъсваше очи от Мери. Мери нервно почукваше с молив по кафената си чашка и това бе единственият звук, който нарушаваше тишината в офиса. Всички мълчаха.

— Ужасно съжалявам, ако съм разстроила някого — слисано проговори Бевърли. — Откровено казано, нямах ни най-малка представа, че върша нещо нередно. Ние сме достатъчно на брой, а и собствениците на галерията бяха там и въобще имаше кой да забавлява гостите. И ако бях забелязала, че някой има нужда от моята помощ, веднага щях да отида при него.

Мери презрително вирна брадичка и Бевърли за първи път забеляза колко непривлекателна е тя всъщност.

— А сега сигурно ще ни кажеш, че въобще не си знаела кой е той.

Веждите на Бевърли подскочиха нагоре от изненада.

— Разбира се, че знам кой е. Името му е Антъни Еймзбъри, англичанин е, има частна фирма за проучване на борсовия пазар, а офиса му се намира на Медисън Авеню и Шейсета.

— Значи се преструваш, че не знаеш кой е той? — натъртено изрече Мери.

Бевърли вдигна очи към нея и стана съвсем ясно, че тя наистина няма представа за какво говори Мери.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е лорд Еймзбъри. Виконт Еймзбъри. По-младият брат на графа на Къмбърланд — тържествено заяви Мери.

— О?

Бевърли едва не се разсмя. Мери изглеждаше толкова сериозна и тържествена, сякаш ставаше въпрос за папата или нещо подобно. Но всъщност тя бе силно впечатлена от факта, че Антъни не се перчеше с титлата си. Нито с думи, нито с намек беше показал, че принадлежи към английската аристокрация.

— Само това ли можеш да кажеш? О? — кресна Мери.

— Ами... — Бевърли се разкиска. — Че какво да сторя тогава? Да му се обадя по телефона и да се извиня, задето не съм направила реверанс ли?

— Държането ти е направо нелепо, а той е важна личност и... и...

Мери не можа да намери подходящата дума, почервения като домати и явно едва сдържаше сълзите си.

— Съжалявам — с отвращение каза Бевърли.

Защо ли се бе случило всичко това? Мери изглеждаше безкрайно нещастна и явно бе извън себе си от гняв. Изведнъж тя скочи на крака и изтича навън от стаята, като притискаше устата си с ръка, за да не се разридае пред всички.

— Какво става тук, дявол да го вземе? — слисано попита Бевърли.

Лизет каза тихо:

— Мери се е запознала с Антъни преди два месеца в дома на своя приятелка. Мисля, че приятелката се е опитвала да ги сватосва,

защото ги е канила няколко пъти. А напоследък е накарала Мери да повярва, че Антъни се интересува от нея. Затова Мери го е поканила снощи. Сигурно се е надявала, че след празненството той ще покани нея на вечеря. Направо е луда по него, така е от няколко седмици.

Бевърли закри лицето си с ръце.

— О, божичко! — бавно изрече тя.

Сега всичко ѝ стана ясно. Антъни бе признал, че е срещал Мери в дома на тяхна обща приятелка, но той бе казал също...

— Близки ли са? — попита тя момичетата.

Фей, която най-добре познаваше Мери, отговори уверено:

— Само два пъти са излизали заедно. Знам със сигурност, че не я е целунал нито веднъж, само е докоснал с устни бузата ѝ за „лека нощ“. На другия ден тя започнала да се пита дали той не е хомосексуалист, защото не проявил никакъв интерес към нея.

Бевърли замислено се облегна на стола си. Той определено не бе хомосексуалист. Може би просто Мери не го интересуваше. Бе говорил за нея като за обикновена позната и нищо повече.

— Когато ти снощи излезе да вечеряш с него, аз си помислих, че Мери ще умре — обади се Нина и прекъсна мислите ѝ. В гласа ѝ нямаше укор, само нотки на удивление.

— Наистина ли не си знаела, че той е виконт? — попита Фей.

Бевърли отрицателно поклати глава.

— Въобще нямах представа. О, боже, надявам се, че това няма да промени нещата.

Всичките ѝ утринни фантазии за светкавична връзка с някаква високопоставена личност изведнъж се осъществяваха по някакъв отвратителен начин.

— Не успях да видя списъка на гостите — обясни тя. — Ако бях разбрала, че той наистина е лорд, щях да приема, че е много важна личност и щях да се държа по подобаващ начин.

— Мислиш ли, че ще се видите отново? — попита Лизет.

— Да... Сигурна съм в това — бавно изрече Бевърли. Предишната нощ тя беше сигурна, че между тях започва нещо специално.

— Тогава, за бога, не се издавай пред Мери — предупреди я Лизет. — Тоест — ако искаш да останеш на работа.

Бевърли изведнъж се притесни.

— Толкова ли е лошо? Така ли мислиш?

— Още по-лошо е! Трябваше да видиш лицето ѝ снощи след твоето излизане. Тя се разбесня, после не искаше да говори с никого, беше в ужасно състояние.

— Антъни сигурно въобще не съзнава, че тя толкова много си пада по него — отбеляза Бевърли. — Той не е от мъжете, които ходят с две жени едновременно. Снощи ми направи впечатление, че той въобще не я забелязваше.

— Точно това каза и Мери, когато го видя да бърбори с теб. Каза: „Той дори не забелязва присъствието ми“.

— О, това е адски неприятно. — Бевърли изглеждаше разтревожена. — Не бих я наранила за нищо на света. Честна дума, нямах никаква представа...

— Шшшт! — изведнъж се обади Нина. — Струва ми се, че тя идва.

В коридора отекнаха стъпки и когато Мери отново влезе в офиса, всички изглеждаха много заети, а Бевърли набираше собствения си телефонен номер само за да прави нещо.

Мери замарширува към бюрото си, без да обръща внимание на никого, и след минутка започна да набира нечий телефонен номер. Скоро престорената заетост премина в истинска работа и момичетата не усетиха кога стана обяд.

— Е, хайде, момичета, ще се видим по-късно — с престорена веселост каза Мери и излезе от офиса.

Беше един часът — по това време започваше обедната им почивка.

— Фу! — тихо въздъхна Бевърли, когато тя си тръгна. — Отвратителна сутрин! Мислите ли, че ми е простила?

— Ако не споменаващ името на онзи нещастен мъж, мисля, че бурята ще ти се размине — пошегува се Фей. — Но не бих искала да съм на твое място — добави тя.

— Не и за да станеш жена на благородник? — обади се Нина. — Ще ти запазват най-хубавата маса в ресторанта, хората ще ти се кланят, ще ти прислужват, ще носиш тиара с диаманти... Е, да... да, може би!

Кискайки се до премаляване, те напуснаха офиса, за да се опитат да вместят в шейсетте минути на обедната почивка един обяд набързо и малко пазаруване.

Вечерта, когато се прибра у дома, Бевърли откри, че някой е оставил съобщение на телефонния ѝ секретар.

— Здравсти. Обажда се Антъни. — Гласът му на англичанин беше дълбок и плътен. — Питам се дали ще имате малко време да вечеряме заедно? Ако дойда да ви взема в осем, може би ще отидем в „Льо Сирк“, а? Ето телефонния ми номер, ако решите да ми се обадите, когато се приберете. Надявам се, че ще имате време. До скоро виждане.

Бевърли се усмихна, много ѝ харесваше начинът, по който той говореше. Преди известно време бе гледала по телевизията как принц Чарлс произнася реч на вечеря в Белия дом и сега гласът на Антъни ѝ напомняше за този на принца. После тя реши да се пошегува. Набра номера на Антъни и чу сигнала на телефонния секретар.

— Мис Франклин желае да благодари на лорд Еймзбъри за любезната му покана за вечеря, която тя приема с голямо удоволствие, и ще го очаква с нетърпение в осем часа.

После се разкиска. Майка ѝ направо щеше да онемее, като ѝ кажеше, че излиза с истински английски благородник, с истински жив лорд. Бевърли се усмихна, беше доволна, че при първата им среща не бе узнала нищо за това. Каквото и да се случеше сега, за нея той винаги щеше да си остане просто Антъни — мъжът с вълнуващите сини очи и леко крива усмивка. О, да, и нещо много, много повече.

Той ѝ позвъни, когато беше под душа, и Бевърли се втурна към телефона в спалнята, като измокри всичко наоколо.

— Наистина ли е удобно да дойда в осем? — попита Антъни.

— Да, чудесно — отговори тя, питайки се какво да облече. Като се вълнуваше все по-силно, Бевърли разреса хубаво косата си, докато тя заблестя като излъскан кестен, а после отиде до гардероба все още не можеше да реши дали да облече семплия бял костюм, който си беше купила скоро, за да замени един от откраднатите от Джени, или тъмнолилавата копринена рокля, набрана от едната страна така, че да се образува голяма увиснала панделка на лявото бедро. Знаеше, че „Льо Сирк“ е изискано заведение, макар че никога не бе ходила там. Постави едната дреха пред себе си и се огледа в огледалото, после взе другата. След няколко минути реши да предпочете лилавата коприна.

Идеално подхождаше на косата ѝ, а тя имаше и обеци с изкуствени аметисти, които щяха да ѝ стоят великолепно.

Когато Антъни пристигна, Бевърли беше готова и знаеше, че изглежда добре.

— Здравсти — каза той.

Гледаше я така, сякаш не можеше да повярва на очите си. През прозорците на всекидневната нахлуваха последните слънчеви лъчи и косата ѝ сияеше като огнен ореол. Бевърли му се усмихваше, а златистите точки в очите ѝ святкаха.

— Здравсти — тихо отвърна тя.

Антъни се наведе и я целуна по бузата — жест на любезност, в който той успя да вложи много нежност.

— Изглеждате чудесно — тихо рече той.

— Благодаря.

Бевърли се отдръпна от вратата, за да му направи път, и той влезе във всекидневната, като се оглеждаше любопитно.

— Колко хубаво е подредена тази стая — отбеляза Антъни. — Страшно ми харесват кошниците ви.

— Нямате представа колко работа ми вършат — откровено отвърна тя.

— И служат за украса.

Той бе вперил поглед в нея и си мислеше, че тя е най-хубавото момиче, което някога е виждал. В червеникавите отблясъци на залязващото слънце косата ѝ приличаше на потъмнял бронз, а очите ѝ весело играеха. Антъни беше на трийсет години и вече бе ходил с много момичета, но нито едно от тях не беше като Бевърли. В нея имаше толкова живот, че му се искаше да извърши нещо налудничаво, например да я хване за ръка и да затича бос през Сентрал Парк или да се качи на хеликоптер и да хвърля позиви над Манхатън, в които да пише за любовта му към нея. Той изведнъж се стресна, осъзнавайки, че точно това се е случило. Беше се влюбил до уши и хич не го интересуваше кой знае за това. Да вървят по дяволите английските момичета, които му натрапваха техните амбициозни майки, откакто бе навършил двайсет години! По дяволите и предпазливостта! Момичетата, които оставаха в миналото, изглеждаха незначителни в сравнение с тази огнена богиня — като пълномаслено мляко до бълбукащо шампанско.

— Готова ли сте да тръгваме? — попита той Бевърли с малко несигурен глас.

Тя кимна, лицето ѝ сияеше.

Когато пристигнаха в „Льо Сирк“, настаниха ги на най-хубавата маса и дори Бевърли да не знаеше, че той притежава благородническа титла, щеше несъмнено да го научи, тъй като келнерите се обръщаха към него с „милорд“ и непрекъснато се навъртаха около тях, за да се уверят, че всичко е наред.

— Обичате ли шампанско? — тихо попита Антъни. Макар че всички наоколо подчертаваха високото му положение, той самият се държеше много скромно.

— Много.

— Добре.

Антъни поръча бутилка „Дом Периньон“ и успокоена от неговата опитност, Бевърли разбра, че е много приятно някой да се грижи за нея. Особено ако това бе човек, който добре знаеше кое как става тук.

Тази вечер Антъни проявяваше екстравагантност. Не печелеше много от работата си и противно на онова, което си мислеха повечето хора, нямаше никакви други доходи, подхождащи на благородническата му титла. Малкото наследство, оставено от баща му, бе вложено в банката за черни дни и той трябваше да разчита само на доходите от професията си. Това, че беше по-малкият брат на един граф, означаваше, че цялото наследство е завещано на Хенри — замъкът Бъкландс в Оксфордшър, имението, което включваше и ферма, а и скъпоценните старинни вещи. Имаше картини от Ван Дайк, Рубенс, Рембранд и Канапето, изящни мебели, някои от които бяха истински шедьоври на Чипъндейл, оригинални гоблени, дърворезба замъкът Бъкландс беше съкровищница, пълна с великолепни произведения на изкуството, и макар Антъни да съзнаваше, че никога няма да ги притежава лично, все пак бе доволен, че Хенри се грижи за тях и ще ги запази за бъдещите поколения.

Родът Еймзбъри беше древен, можеше да се проследи родословното дърво назад до Томас Еймзбъри, който бе притежавал имение близо до Оксфорд по време на царуването на Ричард II през 1377 година. Един от неговите наследници бе станал виконт през 1732 година, въздигнат в благороднически сан от краля заради добрите си дела, а през 1764 година фамилията бе получила графство и висок пост

в двореца. Хенри, по-големият брат на Антъни, сега притежаваше титлата граф на Къмбърланд, докато след смъртта на баща си вторият син Антъни бе станал виконт Еймзбъри. Засега Хенри имаше само една десетгодишна дъщеря, лейди Джулиет, и Антъни знаеше, че ако на брат му не се роди син, самият той щеше да наследи графството.

Някой ден щеше да обясни на Бевърли всички подробности и странности около британските благороднически титли, но сега просто му се искаше да я опознае по-добре. Имаше чувството, че тя не придава голямо значение на титлите. От всички момичета, които бе познавал, тя изглеждаше най-благоразумна, а и от разговора му ставаше ясно, че съвсем не е разглезена.

— Не е ли забавно? — изведнъж възкликна тя и с искрящи очи огледа всичко наоколо. — Никога не съм идвала тук.

В нейното държане имаше нещо толкова свежо и непосредствено, че Антъни се усмихна и ужасно му се прииска да вземе ръката ѝ в своята... да я прегърне... После той скришом въздъхна. Щеше да бъде щастлив, ако тя му позволеше да я целуне. Та това бе първото им излизане заедно. Бевърли съвсем не беше от онези млади момичета, които можеш да купиш срещу една скъпа вечеря. Той откъсна очите и мислите си от добре сложеното ѝ тяло и се съсредоточи върху менюто.

— Какво ще кажете за един омар? — попита Антъни.

— Всъщност аз много обичам раци — отвърна тя. — Би било чудесно да взема омар „Морней“ и зелена салата.

— А за начало малко аспержи?

— Това е истинско изкушение — с усмивка рече тя. — Да, моля.

След като даде поръчката на келнера, на Антъни му се прииска да я попита за стотици неща, но не знаеше откъде да започне. На първо място в съзнанието му изпъкваше обезпокоителната мисъл, че в живота на Бевърли може да има друг мъж. Но все пак му се струваше, че ако тя имаше приятел, щеше да откаже да излезе с него.

Келнерът донесе шампанското и им наля в две високи чаши. Златисто и пенливо, то сияеше в чашите и Антъни вдигна своята.

— За ваше здраве — тихо каза той.

— И за ваше — отвърна Бевърли, развеселена от типично английското му държане. Никой американец не би произнесъл подобни

думи, но на нея ѝ харесаха, защото звучаха мило и старомодно. — Благодаря ви, че ме поканихте на вечеря — добави тя.

— Да се надяваме, че това е първата от нашите многобройни вечери заедно. — И той добави импулсивно: — Толкова се радвам, че се срещнахме.

Бевърли тихичко се засмя.

— И аз — с жар изрече тя.

От сто години не се беше чувствала така щастлива и си помисли, че няма нищо по-хубаво от това да прекара вечерта с този толкова приятен мъж и да пие шампанско.

— Вие оставихте съобщение на телефонния ми секретар и аз забелязах... — започна той, но тя го прекъсна, досещайки се какво точно имаше предвид той.

— Моите колежки ми казаха кой сте. — Очите ѝ весело блестяха. — Смятахте да го запазите в тайна ли?

Той се засмя и Бевърли забеляза колко бели и равни бяха зъбите му.

— Не, разбира се, но някак си нямаше как да ви го кажа, нали така? Самият аз смятам, че това не е чак толкова важно.

Бевърли реши да му се довери.

— Мери ми беше много сърдита — рече тя. — Обвини ме, че съм монополизирала един от важните гости, и каза, че аз... — Тя изведнъж млъкна и се смути.

Ангъни изглеждаше удивен.

— Защо е била ядосана?

— Мисля... Е, добре, няма значение.

Бевърли реши да прояви лоялност и да не му казва, че Мери всъщност е луда по него. Ако двамата се срещнеха отново, щяха да се почувстват страшно неудобно.

— Запознаха ни наши общи приятели, Памела и Джон Хануърт — обясни той. — Мери е хубаво момиче, но не е моят тип. Излязохме два пъти и тя ми предложи да ме разведе из Манхатън, но аз бих предпочел сам да го разгледам.

Бевърли кимна, не знаеше какво да каже.

— Вие не познавате семейство Хануърт, нали? — попита той.

— Не.

— Много интересна двойка. Памела е малко странна, но Джон е чудесен.

— В какъв смисъл странна?

Антъни сви рамене.

— Носи особени дрехи и косата ѝ е като лъвска грива. Тя купува антични предмети и все открива нещо ново.

— Изглежда интересно — отбеляза Бевърли. — Те двете с Мери големи приятелки ли са?

Това бе малко възможно, защото Мери беше невзрачна личност, ако не и нещо повече.

— Не знам. — Той изведнъж тихо се засмя. — Имах чувството, че Памела се опитва да ни сватосва, макар че не разбирам откъде ѝ е хрумнало това. Другите все се опитват да ме оженят за най-добрите си приятелки или за дъщерите си и това поставя всички ни в неловко положение. Все пак струва ми се, че Мери не се интересуваше особено от мен.

— Защото имате титла... затова ли хората се опитват да ви сватосват? — с любопитство попита тя.

Антъни се засмя.

— Вероятно е така, защото аз нямам много пари и единствените ми перспективи са в моята фирма, стига да успея да развия бизнеса си както трябва. Земните ми притежания — продължи той — се състоят от един апартамент под наем, малко мебели, взети от дома, и една кола, която използвам само в края на седмицата, защото ми създава големи главоболия в другите дни.

— Да, в Ню Йорк колите се превръщат в истинско мъчение, ако нямате шофьор.

— Което сигурно никога няма да мога да си позволя — с усмивка каза Антъни.

— Не тъгувате ли за семейството си? И за Англия?

— Понякога — отвърна той. — Особено за брат ми Хенри. Той е доста по-голям от мен, но сме много близки.

— И той живее в Англия?

Антъни кимна утвърдително.

— Аз харесвам напрегнатата атмосфера на градския живот, но Хенри предпочита да си стои в Бъкландс.

— Така ли се казва къщата ви?

Той си помисли за замъка от четиринайсети век с неговите укрепления и назъбени стени и за древния подвижен мост, който се спускаше над дълбокия ров, за царствената зала, за високите стени, украсени с мечове, шпаги и бронирани нагръдници.

— Не е точно къща — опита се да обясни и по лицето му се разля усмивка. — По-скоро това е стар семеен дом.

— Сигурно е много величествен — предположи Бевърли. — Това не може да се каже за моя дом. Бяла паянтова къща в покрайнините на Стокбридж, близо до гората. И двамата ми родители са учители и страшно се интересуват от изкуството, тъй че това е идеално място за живеене. В Бъркшър е пълно с музеи и прочутият художник Норман Рокуел е живял известно време в Стокбридж. Там дори има музей на Рокуел.

Скоро тя вече подробно му разказваше за семейството си, как Джош бил адвокат, а младият Том направо бил луд по бейзбола, а и Джени, разбира се... Тук Бевърли реши, че да описва сестра си е много по-забавно, отколкото да търпи присъствието ѝ. Антъни избухна в смях, когато тя му разказа за нейните приключения.

— Следващия път, като дойде в Ню Йорк, ще заключа гардероба си — през смях каза Бевърли. — Страшно скъпо ми излиза да си купувам нови дрехи всеки път, когато тя си науми да дойде в Ню Йорк.

— Как прекарвате свободното си време? — малко по-късно попита той.

— Ходя на концерти, в художествени галерии, в музеи и от този род. Когато бях в „Уелзли“, все гледах да прескоча до Бостън или Ню Йорк, за да отида на някой концерт или изложба.

Докато говореше на любимите си теми — изкуството и музиката, лицето ѝ пламтеше от възторг и Антъни се почувства доста неловко, защото трябваше да си признае колко е непросветен самият той в тази област.

— И вие сте английски лорд? — удивено изрече тя.

Антъни се разсмя.

— Още един мит пропадна! Освен че повечето английски лордове са бедни, почти всички английски лордове по всяко време предпочитат един хубав филм за Джеймс Бонд, пред която и да е художествена галерия.

Бевърли изглеждаше стъписана.

— Вие не говорите сериозно!

Антъни кимна, изглеждаше страшно развеселен от шокираното ѝ изражение.

— Трябва да си призная, че за осемнайсетте месеца, през които живея тук, нито веднъж не съм стъпил в музея „Метрополитън“, нито в Карнеги Хол. Спомням си, че само веднъж, по времето, когато учех в Итън, влязох в лондонския музей „Виктория и Албърт“. И то, защото ме накараха!

— Не мога да повярвам. Аз си мислех, че в Англия хората от висшите класи са невероятно културни.

— Професионалистите от средните класи най-често ходят на опера и балет и мъкнат децата си из музеите в събота следобед. Понисшите класи ходят на кино и играят бинго, четат любовни романи и гледат „Коронейшън Стрийт“^[2] по телевизията. Висшите класи ходят на лов и на риболов, на театрални премиери, защото там могат да срещнат приятелите си, и умират за конни състезания. Нали разбирате, англичаните са луди по конете.

Бевърли се засмя.

— Вие доста подробно сте изучили класовата система.

— От рождение ни набиват всичко това в главите — обясни ѝ той. — Англичанинът няма да е щастлив, ако не е поставил всекиго на мястото му в съответната класа. Ние сме най-класово осъзнатата страна в света.

— И вашето семейство ли е като вас?

Антъни присви очи и се замисли.

— Може би, но ние не обсъждаме тези неща семейно, искам да кажа. Хенри е много зает, грижи се за имението и за фермата, председател е и на местната ловна дружинка и участва в ръководството на различни местни комитети.

— Ами сестра ви?

— Джийн ли? — Той комично опули очи. — Тя великолепно умее да стреля. Обича да лови елени в Шотландия, стреля и с лък, може да лови и риба по-добре от най-добрия рибар.

Бевърли си представи тази амазонка със спортна фигура, силна и доста набита.

— Омъжена ли е? — плахо попита тя.

Антъни избухна в смях.

— Съпругът ѝ е пенсиониран полковник, тя има две деца, които приличат на вейки.

Вечерта бързо отлетя и Бевърли изведнъж забеляза, че минава единайсет. Вечерята наистина беше великолепна, а разговорът се лееше леко като виното. Ето че той поиска сметката, а тя се питаше кога ли ще го види отново.

Антъни сякаш отгатна мислите ѝ и попита:

— Какво ще правите утре вечер? Искате ли да отидем на кино или нещо подобно?

— Не е ли по-добре да ви стотвя една хубава вечеря у дома? Мога да направя задушено пиле.

— Добре, но при едно условие.

Бевърли го погледна подозрително.

— Какво е то?

— Да ми позволите да донеса виното.

— Добре — усмихна се тя. — Договорихме се.

Навън ги чакаше такси. Тя седна отзад, а Антъни се настани колкото може по-близо до нея. Миг по-късно Бевърли усети как ръката му здраво стисна нейната и сякаш я прониза лек електрически ток. По тялото ѝ преминаха тръпки и когато вдигна очи към Антъни, забеляза, че неговите непоносимо сини очи търсят нейните, сърцето ѝ бавно се преобърна, а после за миг съвсем замря. Тогава той се наведе напред и я целуна. Жадните му устни болезнено се впиха в нейните. Езикът му, силен и твърд, проникна надълбоко в устата ѝ и тя имаше чувството, че се издига високо над земята и плува нанякъде. Когато Бевърли отвърна на целувката му, той я привлече още повече към себе си и за момент тялото ѝ съвсем отмаля, беше неспособна да се съпротивлява. Някаква магнетична сила сякаш я завладяваше и все пак ѝ се виждаше съвсем естествено да се отпусне така в прегръдките му.

За миг той се отдръпна от нея, за да я погледне в лицето, и заговори нежно.

— В теб има нещо много особено — каза Антъни. — Струва ми се, че съм те познавал цял живот. Изпитвала ли си някога подобно чувство?

Тя не можеше да продума и само кимна. Все още я целуваше, когато колата спря пред блока, в който тя живееше. После той я изпрати до входната врата и макар че Бевърли копнееше да ѝ предложи

да дойде с нея горе, бе ужасно доволна, че не го направи. Беше прекалено рано за това. Искаше да се наслади на всеки сантиметър от това пътешествие към рая. Не биваше да изпусне нито един прекрасен миг, искаше да запомни всяка секунда, всяка дребна случка. Бързането сега означаваше да развалят всичко през този прекрасен период, когато едва-едва започваха да се опознават.

— Ще се видим утре — промълви той под зоркия поглед на портиера.

— Да.

След миг Антъни си тръгна. Но докато пътуваше нагоре с асансьора, тя си мислеше, че някоя нощ той няма да си тръгне и да се изгуби в мрака на Ню Йорк. Щеше да остане при нея и двамата щяха да бъдат заедно и да преживеят нещо, което тя не беше изпитвала с никой друг.

[1] Джолан със спагети и кашкавал. — Б.пр. ↑

[2] Популярен многосериен телевизионен филм, излъчван от 1960 г. нататък. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Джени, няма да ходиш в Ню Йорк!

Рейчъл Франклин вдигна очи от зеленчуците, които чистеше до кухненската мивка, и впери стоманен поглед в по-малката си дъщеря — поглед, който бе укротил немалко непокорни ученици от гимназията, в която тя преподаваше. Но на Джени той не направи особено впечатление.

— Ще правя каквото си искам — нахално отвърна тя. — Мога да остана при Бевърли.

— Не е честно да се отнасяш така към Бевърли — възрази Рейчъл. — Тя има свой собствен живот. Толкова много е работила, за да постигне онова, което има днес, и аз няма да позволя да се възползваш от нейната доброта.

— Тя няма нищо против.

— Ами учението ти? Не може просто така да напуснеш училище, когато ти хрумне.

Лицето на Рейчъл изглеждаше разтревожено и това се подчертаваше от уморените бръчки около очите ѝ.

— Писна ми от това училище! — После ѝ хрумна нещо, което веднага повиши настроението ѝ. — Може да си намеря работа в някой ресторант в Ню Йорк.

Рейчъл измъчено простена.

— Не, Джени! Няма да позволя да се шляеш из Ню Йорк.

— Че защо не? — захленчи Джени. — Не е честно! На Бевърли от години ѝ позволявате да ходи навсякъде. В Ню Йорк, в Бостън, във Вашингтон! Защо аз да не отида в Ню Йорк?

— Бевърли е друго нещо и ти си го знаеш — строго ѝ напомни майка ѝ. — Тя е умна и има чувство за отговорност.

— И е твоя любимка! — яростно ѝ отвърна Джени. — Все Бевърли, та Бевърли... Кога ще започнеш да се отнасяш еднакво към нас, за бога?

Гневни сълзи бликнаха в очите на Джени и за миг Рейчъл почти съжали за казаното, но веднага си спомни, че тя винаги успяваше да се

разплаче, щом искаше да спечели нечие съчувствие. Затова сърцето на Рейчъл не трепна.

Ако преди трийсет години някой ѝ бе казал, че е по-трудно да възпитаваш момичета, отколкото момчета, въобще нямаше да му повярва, но ето че се оказа точно така. От самото начало Том и Джош бяха кротки деца без особени слабости и не създаваха проблеми, но с момичетата не беше така. Сега при Бевърли нещата вървяха гладко, но в детските си години тя показваше прекалено висока интелигентност, за да се чувства добре сред другите. Прекалената ѝ интелигентност я караше да изпитва известно чувство на безсилие тя винаги искаше да надмине себе си, да бъде най-добрата във всичко. Признаваше само най-доброто. От друга страна пък, Джени не беше особено умна. Интересуваха я само момчета, нови дрехи и забавления и изглежда, бе неспособна да се заеме сериозно с учението си. Ето че сега искаше да напусне училище, да замине за Ню Йорк и несъмнено да си навлече някоя беля.

— Бевърли не е моя любимка. Аз нямам любимци и ти много добре го знаеш — рязко отвърна Рейчъл. — Ние с баща ти винаги сме се отнасяли еднакво към вас, винаги сте имали еднакви възможности. Джош и Бевърли се справиха чудесно досега, надявам се, че и Том няма да остане по-назад, но ти въобще не се стараеш да постигнеш нещо в живота си и това е голяма грешка, момичето ми.

С нетърпелив жест Джени стана от мястото си до кухненската маса.

— Скоро ще ви покажа какво мога! Ще стана богата и известна! Ще видиш!

— Ще ми се да беше пораснала най-после — кротко отбеляза Рейчъл.

— Какво? — Джени спря на прага на кухнята и се обърна към майка си.

Едва сега Рейчъл забеляза, че тя е облечена с нова рокля.

— Казах, че ми се иска да беше пораснала най-после. А тази рокля откъде се появи?

— Бевс ми я даде — весело отвърна Джени. — Сега ще ѝ се обадя по телефона и ще ѝ кажа да ме чака довечера.

Фей, Нина и Лизет се скупчиха около Бевърли в преддверието на тоалетната. Нямаха търпение да чуят как е минала срещата ѝ с Антъни предишната вечер.

— Как изглежда „Льо Сирк“? — прошепна Фей.

Мери вече бе излязла да обядва, но всички се страхуваха да говорят на висок глас, защото можеше неочаквано да се върне.

— Какво вечеряхте? — попита Лизет.

— Прекарах фантастично — каза накрая Бевърли, след като отговори на въпросите им. — И познайте какво следва! Довечера съм го поканила на вечеря в моя апартамент.

Но много скоро щеше да изгуби желание да разказва за срещите си с Антъни. Съкровените им чувства повече нямаше да бъдат предмет на подобни интимни разговорчета в тоалетната, но днес можеше да си позволи да опише на момичетата какво представлява „Льо Сирк“, как са прекарвали там и колко великолепна е била вечерята.

— А след това в неговата квартира ли отидохте или в своята? — любопитно попита Нина.

— Нито на едното място, нито на другото — рязко отвърна Бевърли. — От ресторанта си тръгнахме около полунощ и той само ме изпрати до дома.

Момичетата разбраха, че няма да научат нищо повече, и смениха темата на разговор, но Бевърли не можеше да мисли за друго. Почти цялата нощ бе прекарала будна, лежеше и си мислеше за Антъни, припомняше си всяка негова дума, всяка подробност от първата им вечер заедно. По-късно с лека стъпка и с чувство на еуфория тя се втурна по магазините, за да купи продукти за вечерята. Пазарската ѝ чанта скоро се напълни — пиле, гъби, пресни картофки и спанак, към които прибави чесън, подправки, кифлички с маково семе и няколко едри ябълки. Щеше да ги изпече с мед и канела.

Като едва мъкнеше тежката чанта, тя влезе в офиса на Медисън Авеню и във фойето налетя на Мери.

— Здравсти — спокойно я поздрави тя. Изглежда, вече не бе разстроена и сякаш бе забравила, че Антъни е поканил Бевърли на вечеря след откриването на галерията, защото весело отбеляза: — Накупила си продукти за хиляда души.

Бевърли прегърна по-здраво чантата с кафявите хартиени кесии, пълни с покупки, и си придаде нехайно изражение:

— Тъхъ... е, реших, че ще е по-добре да сменя малко менюто.

Тези думи не прозвучаха много убедително, но просто не знаеше какво друго да каже. Имаше чувството, че ако ѝ признаеше за очакваната вечеря с Антъни, това неминуемо щеше да развали настроението на всички в офиса.

В неловко мълчание двете се качиха на асансьора и Бевърли забеляза как лицето на Мери изведнъж се изопна и пребледня. Навярно се досети кой бе поканен на вечеря у Бевърли.

— О, не! Не вярвам! По дяволите, не е възможно!

С нарастващо раздразнение Бевърли изслуша съобщението, оставено на телефонния секретар. Добре познатият глас кротко ѝ съобщаваше, че сестра ѝ ще пристигне по-късно същата вечер, „за да остана при теб за няколко дни“.

Вече бе шест часът. Късно беше да позвъни у дома и да каже на Джени да не идва. Твърде късно бе, за да направи каквото и да било, дявол да го вземе. Можеше само да продължи да приготвя вечерята с пълното съзнание, че очакваното приятно прекарване с Антъни е на път да се провали.

Като ругаеше, Бевърли приготви пилето и го сложи във фурната. После оправи възглавничките на диваните във всекидневната, сложи в една ваза цветята, които беше купила, и реши да позвъни на майка си. Така поне щеше да разбере дали Джени ще се появи за вечеря или по-късно.

— Съжалявам, миличка, но нямам никаква представа. — Рейчъл, изглежда бе притеснена и ядосана. — *Казах* ѝ да не заминава за Ню Йорк! Това момиче ще ме побърка! Щом пристигне при теб, ще ѝ кажеш ли веднага да се връща тук!

— Ще се опитам, но нали си я знаеш. Не слуша никого. Има ли пари в себе си?

— Не знам. Но ако няма достатъчно пари да се прибере, би ли ѝ дала малко? Ще ти ги върна.

— Да, мамо. Добре.

— Гласът ти звучи много унило, Бевърли. Добре ли си?

Бевърли въздъхна.

— Добре съм, мамо. Но съм поканила някого на вечеря, това е един много специален гост, и само Джени ми липсва сега. Тя вдига толкова шум около себе си. Да не говорим колко е нетактична. Бих направила всичко, за да я отпратя, но това сигурно е невъзможно. Значи не знаеш кога ще пристигне Джени?

— Не знам, мила. Съжалявам, че стана така, но не знам какво повече можех да направя, освен да я заключа в стаята ѝ! — В гласа на Рейчъл прозвуча отчаяние.

— Не се притеснявай, ти не си виновна, мамо. Ако пристигне късно, ще трябва да остане да пренощува при мен, но утре рано-рано ще се върне обратно.

Настъпи пауза, а после Рейчъл каза:

— Мислиш ли, че греша, като настоявам тя да си стои у дома? Джени вече е почти на шестнайсет, но не е така сериозна като теб и все се питам дали я възпитаваме правилно. Ще стане ли по-сговорчива, ако ѝ позволя да ни напусне?

— Не, мамо. Тя е прекалено млада, за да ѝ позволиш да се шляе тук без професия и без собствени средства. Налага се да продължи да учи. Откровено казано, не искам да ме карате да се чувствам отговорна за нея само защото живея в Ню Йорк.

— Разбирам те — отговори Рейчъл. — Все едно че нищо не съм казала, миличка. Предай ѝ, че веднага трябва да се прибере у дома.

„Коеето е по-лесно да се каже, отколкото да се направи“ — помисли си Бевърли, след което каза „дочуване“ и затвори телефона.

Наближаваше седем. Време беше да вземе душ и да се преоблече. После щеше да подреди масичката, която бе поставена в един ъгъл на всекидневната, и да се моли Джени да пристигне поне след вечеря. Едно бе сигурно: в присъствието на сестра ѝ тази вечер нямаше да има място за романтични преживявания.

Антъни пристигна точно в осем, носеше бутилка вино и букет великолепни бледорозови рози. Бевърли го въведе във всекидневната и той подуши кухненските аромати.

— Каквото и да си сготвила, много вкусно мирише — отбеляза Антъни. — Откакто се преместих в Ню Йорк, не съм ял домашно приготвена храна и наистина ми липсва.

— Всички, които са временно в Ню Йорк, се хранят навън — съгласи се Бевърли. — Сам ли си готвиш, или се храниш по разни

заведения?

Той избухна в смях.

— А ти как мислиш? Не съм сигурен, че бих могъл да сваря и едно яйце. Дори сутрин ходя в близката закусвалня.

Докато говореше, Антъни отвори бутилката с виното, което вече бе добре изстудено, а тя запали единствената голяма червена свещ, поставена в средата на масичката.

Антъни наля вино в две от най-хубавите чаши на Бевърли и ѝ подаде едната.

— Да пием за домашно приготвеното ядене! — пошегува се той. — Нека фурната никога да не изстива и тенджерата ти винаги да къкри.

Бевърли се разсмя. Чукнаха се.

— Нека и ти винаги да си гладен! — духовито отбеляза тя. За миг дъхът ѝ секна, защото пламенните му сини очи не можеха да се откъснат от нейните, а после цялата пламна поради неволната си грешка.

— Надявам се, че няма да е така — рече той и ъгълчетата на устните му потръпнаха.

— Ще отида да видя дали се пече пилето — смутено каза Бевърли и побърза да излезе.

Когато се върна, Антъни разглеждаше книгите ѝ. Преди да се премести в Ню Йорк, най-трудно ѝ беше да реши кои от книгите си да вземе със себе си и кои да остави в Стокбридж.

— Ти явно обичаш да четеш — отбеляза той. — Чарлс Дикенс, Шарлот Бронте, Байрон... както и съвременни автори.

— Обичам книгите — простичко каза тя. — Направо съм се прирастила към четенето. — Бевърли хвърли поглед на пълните с книги полици.

— Кога намираш време?

Тя сви рамене.

— Вечер, в края на седмицата, когато мога. В метрото, в обедната почивка... Не мога да стоя без книга.

— А аз все не успявам да седна да почета както трябва — призна си Антъни. — Опасявам се, че ми остава време само да прегледам онези страници на вестниците и списанията, които са посветени на финансови въпроси.

— Не четеш ли вечер в леглото?

Тя не можеше да си представи как е възможно някой да легне и да заспи, без да почете.

Антъни поклати глава.

— Заспивам веднага щом главата ми докосне възглавницата. Библиотеката ни в Бъкландс много ще ти хареса. В нея сигурно има около пет-шест хиляди книги, повечето са стари, с кожени подвързии, украсени със златни букви. Имаме и някои първи издания.

Очите ѝ се разшириха.

— Това се вика истинска библиотека. Не ми казвай, че и роднините ти не обичат да четат.

Той се засмя и напълни отново чашите им.

— Откакто се върна от Итън, Хенри не е прочел нито една книга, доколкото знам, а пък майка ми не е много добре със зрението. Леонора, жената на Хенри, си дава вид, че чете, но ми се струва, че не го прави много често.

— Какво искаш да кажеш? Дава си вид, че чете?

— Точно така! Купува всички новоизлезли книги и ги трупва на масичката за кафе, но дори не ги отваря. Леонора иска хората да смятат, че е културна и високообразована, но не би могла да различи Шекспир от Сидни Шелдън.

Бевърли се засмя.

— Какво разточителство! Ако бях богата, всяка седмица щях да харча стотици долари за книги.

За щастие успяха да вечерят на спокойствие, а когато Бевърли направи кафето и двамата продължиха задушевния си разговор, почти започна да ѝ се струва, че в края на краищата сестра ѝ може и да не дойде.

Съзнаваше, че Антъни е човек, с когото е много приятно да разговаряш. Много интересен човек. Темите на разговора с лекота се сменяха и сега той ѝ разказваше за пътешествията си до Париж, Рим и Венеция. Бевърли винаги бе копняла да пътува и неговите описания на тези далечни места направо я очароваха.

— Значи ти никога не си била в Европа? — попита той накрая.

Тя поклати отрицателно глава.

— Париж много ще ти хареса, това е най-красивият, най-женственият град на света. Рим е величествен. А Лондон е

очарователен. Някой ден трябва да тръгнеш да пътуваш и сама да видиш всичко това.

— Ще трябва да спестя някоя и друга дребна пара — засмя се тя. — Никога не съм пътувала надалеч. Дори не съм ходила в Калифорния! Най-много ми се иска да видя художествените галерии на Европа: Лувъра, Уфици, Националната галерия в Лондон. — В гласа ѝ прозвучаха нотки на копнеж.

— Сигурен съм, че това ще стане някой ден — рече той.

Бевърли впери поглед в лицето му и усети как любовта към този човек напирва в гърдите ѝ, в този миг знаеше, че иска да бъде част от живота му. Антъни сякаш отгатна мислите ѝ, наведе се напред и много нежно я целуна по устните. Тя затвори очи, обгърна с ръце шията му и отвърна на целувката. После той страстно впи устни в нейните и я притисна толкова силно към себе си, че тя почти не можеше да диша. Бевърли не знаеше колко дълго останаха така, може би изминаха само няколко секунди или милион прекрасни години, но изведнъж двамата трепнаха и се разделиха, стреснати от пронизителния звън на домофона.

— Какво става, по дя...

Антъни отвори очи, изглеждаше така, сякаш се бе събудил след дълъг сън.

— Дявол да го вземе! — промърмори Бевърли. — Това сигурно е портиерът!

— Кой ли е дошъл? Очакваш ли някого?

Тя кимна и направи гримаса.

— По-малката ми сестра трябваше да дойде. Заплаши ме, че ще пристигне и ще преспи тук. — Хвана ръката му и я стисна леко. — Съжалявам. — После отиде да се обади по домофона.

Антъни оправи вратовръзката си, седна сковано на дивана и чу как Бевърли помоли портиера да изпрати сестра ѝ направо горе. Точно сега по-малката сестричка никак не им трябваше, но той се усмихна учтиво, докато я чакаха да се появи.

Когато чуха шума от спирането на асансьора, Бевърли отвори входната врата, а Джени се втурна в коридора, като захвърли куфара си на пода.

— Хей, здрасти! — каза тя. — Не изглеждаш много доволна, че ме виждаш. — После нахълта във всекидневната и видя Антъни. —

Хей, здрасти! — повтори Джени.

— Това е Антъни Еймзбъри, сестра ми Джени — представи ги Бевърли.

За неин ужас Джени го изгледа изучаващо от главата до петите, сякаш искаше да разбере дали той е достатъчно секси или не.

— Ами... здрасти — този път по-бавно изрече Джени и протегна тънката си, почерняла от слънцето ръка. Ноктите ѝ бяха лакирани с много тъмночервен лак, носеше безброй евтини сребърни индиански пръстени.

— Здравейте — каза Антъни, изражението на лицето му не издаваше нищо.

— Някой да иска още кафе? — отчаяно попита Бевърли.

„Джен трябваше да дойде точно тази вечер и никоя друга“ — помисли си тя. А и апартаментът ѝ беше толкова мъничък, че нямаше никакъв начин да се спасят от нея.

— Какво искаш да кажеш? Още кафе ли? Че аз още не съм вечеряла — оплака се Джени.

Тя погледна към масичката в ъгъла и забеляза остатъците от вечерята им.

— Не знаех кога ще пристигнеш, затова вечеряхме без теб — обясни ѝ Бевърли.

— Шегуваш ли се? Господи, аз умирам от глад! — Джени изглеждаше така, сякаш жестоко я бяха унизили и обидили. Тя се отправи към малката кухничка. — Не е ли останало нещо и за мен?

Антъни пристъпи напред.

— Да изтичам ли да ви купя нещо... Искам да кажа, нещо готово, както му викате.

— О, да! — Бледосините очи на Джени блеснаха и настроението ѝ мигновено се подобри. — Вие сте страшно мил!

— О, Джен, защо ще ходи да ти купува за ядене? — възрази Бевърли. — В кухнята има малко хляб, в хладилника ще намериш сирене и плодове.

— Всичко е наред наистина — учтиво рече Антъни. — Нямам нищо против да отида.

— Не е там работата — вметна Бевърли.

— Щом той е толкова любезен и иска да отиде, защо да не го направи? — кисело се обади Джени. — Нали ти оставих съобщение, че

пристигам в Ню Йорк? Можеше поне да ми запазиш малко от вечерята!

Бевърли се ядоса и цялата пламна. Вече я очакваше обичайната семейна кавга. Антъни смутено пристъпваше от крак на крак. После се обади:

— Вижте какво, това изобщо няма да ме затрудни. Знам едно заведение, където продават храна за вкъщи. Само на една пряка е оттук. Ще се върна след пет минути. — Той решително кимна на Бевърли. — Няма да се бавя — добави и й се усмихна.

Когато той излезе, Джени сграбчи сестра си за ръката.

— Той истински ли е? — задъхано изрече тя. — Това е най-възбуждащият мъж, когото съм виждала! Божичко! Къде го намери?

— Не е важно — рязко отвърна Бевърли. — Важното е, че ти си тук. Мама иска утре рано сутринта да се върнеш обратно.

— Дявол да го вземе! Аз ще остана, Бевс. В Стокбридж е толкова досадно, че човек може да се побърка. Няма какво да правя вкъщи. Полудявам! Нали си съгласна, че това е най-затънтеното място на света!

— Ти си прекалено млада, за да живееш сама в Ню Йорк, а аз не съм в състояние да отговарям за теб. Мама каза утре рано да се върнеш обратно...

Джени изглеждаше толкова нещастна, че тя я прегърна през раменете.

— Нали знаеш какво трябва да направиш, Джен? Първо трябва да завършиш гимназията, после да постъпиш в колеж, да имаш професия и едва тогава ще си намериш свята работа като мен. Щом се справиш с всичко това, можеш да дойдеш да живееш в Ню Йорк. Мама и татко няма да позволят да скитосваш и да се хващаш тук-там на работа, за да си изкарваш прехраната, след като можеш да учиш.

Джени изсумтя.

— В твоите уста всичко това изглежда толкова лесно.

— Не, никак не е лесно, предстои ти тежък труд, но накрая, когато си извоюваш възможността да живееш както ти искаш, наистина е прекрасно. Не разбираш ли? Толкова е хубаво да не зависиш от никого. На мен страшно ми харесва.

— За теб това е добре, ти си толкова умна! Но аз не съм получила нито една добра бележка през живота си...

— Ти не учеше — отбеляза Бевърли.

— Но аз не съм умна, не ме бива да уча и не искам. О, Бевс, ще ми се само да си намеря някаква лека работа, за да получавам достатъчно пари и да мога да се забавлявам. Искам да мога да си купувам дрехи, да ходя по барове и в хубави ресторанти.

— Не смяташ ли, че в живота има и по-важни неща?

— Например? — Джени изглеждаше озадачена.

— О, хайде сега, Джен. Първо, има едно нещо, което се нарича любов към професията. И финансова независимост. И възможност да постигнеш успех. Да продължавам ли?

— Не си прави труда. — Джени вдигна бутилката, която бе донесъл Антъни, и забеляза, че е празна. Въздъхна дълбоко и шумно и я тресна върху масата. — Не искам да се връщам у дома утре.

— Опасявам се, че ще се наложи. Обещах на мама, че ще си тръгнеш оттук още сутринта.

Антъни се върна, донесе една пица и млечен ягодов шейк и завари сестрите, потънали в неловко мълчание.

— Ето, заповядайте — рече той весело и подаде всичко на Джени. А после се обърна и се усмихна интимно на Бевърли. — Най-добре е да си тръгвам сега, но утре ще ти се обадя по телефона. Нали?

Тя стана с усмивка, още повече го обичаше, защото бе толкова мил към сестра ѝ, макар че тя си беше истинска досадница.

— Ще поговорим утре — съгласи се Бевърли.

Когато си казаха „лека нощ“ на стълбищната площадка пред входната врата на апартамента, той я целуна съвсем леко и нежно.

— Благодаря ти за прекрасната вечер — рече тихо Антъни. — Яденето беше великолепно.

— Съжалявам, че се наложи да отидеш да...

Той вдигна ръка и нежно докосна с показалец устните ѝ.

— Не се притеснявай за това. А утре... — отново я целуна, — утре ще ти се обадя и ще уредим нещо за вечерта.

Тя кимна и щастливо се усмихна.

— До утре.

Асансьорът пристигна със свистене и автоматичните врати тихо се плъзнаха настрана. Последна целувка и Антъни изчезна, но тя се чувстваше по-щастлива от всякога. Въпреки злополучното пристигане на Джени в най-неподходящия момент, Бевърли беше прекарала една

прекрасна вечер и което бе по-важно — знаеше, че утре отново ще го види.

На следващата сутрин в офиса на „Хайлайт“ цареше паника. Елейн Рос постави под въпрос сметката на фирмата за уреждане на банкета, което накара Чарлс Флойд да побеснее и да попита Мери какво, по дяволите, е правила, та не е накарала Елейн предварително да одобри всички разходи. После от печатницата донесоха двеста покани за откриването на новия мексикански ресторант, чийто телефонен номер беше изписан погрешно. Нина бе обвинена, че не е проверила внимателно и навреме набора, и всички покани бяха върнати обратно, за да бъдат напечатани отново. Накрая изчезна комплект много ценни цветни диапозитиви, принадлежащи на един клиент. Фей се кълнеше, че за последен път ги е видяла върху бюрото си. Никой друг не знаеше нищо по въпроса. Лизет я попита дали е сигурна, че някой куриер не ги е взел погрешно. Куриерите току влизаха и излизаха от офиса, вземаха или отнасяха документи и нямаше да им е за първи път да сбъркат и да приберат нещо, без да искат.

— Не е вярно — сопна се Фей. — Те бяха тук преди час, а аз не съм мърдала от бюрото си.

Всички бяха преуморени и следователно с опънати нерви.

Сближаваше края на една много уморителна и напрегната седмица и хората просто вече не издържаха. Мери изглеждаше най-зле, под очите ѝ имаше тъмни кръгове, сякаш изобщо не бе спала напоследък, и се зъбеше на всеки, който се обърнеше за нещо към нея. Лизет бе настинала здравата и само Бевърли сякаш безметежно си бе гледала работата през цялата седмица. Не ѝ беше трудно да съчини което и да е съобщение за пресата, не я отегчаваше подготвянето и изпращането на огромната поща. Можеше да разговаря с всеки журналист, за да го спечели за каузата на новия мексикански ресторант, да надзирава неуморно правенето на рекламни снимки.

Светът сякаш бе в краката ѝ, а и Мери вече се отнасяше приятелски към нея.

И тогава телефонът върху бюрото на Мери иззвъня.

Ало? — любезно произнесе тя.

След миг лицето ѝ придоби болезнено сивкав цвят и тя погледна към Бевърли.

— За теб е — рече Мери. — Сигурно телефонистката ме е свързала по грешка. — Гласът ѝ прозвуча вяло и монотонно, а очите ѝ бяха забулени от мъка.

Досещайки се какво е станало, Бевърли сграбчи телефонната слушалка.

— С Мери ли говорих преди малко? — попита Антъни, след като я поздрави.

— Да.

— О, господи, съжалявам... Не можеш ли да говориш сега?

— Не, наистина не мога.

Тя се стараеше да говори тихо, но Мери вече бе напуснала стаята, а останалите изглеждаха много заети и се преструваха, че не слушат.

— Ще вечеряме ли заедно? А може да отидем и на кино?

— Чудесно! — Въпреки всичко, Бевърли не успя да скрие радостта си.

— Ще дойда да те взема в седем. Съгласна ли си?

— Да. Ще те чакам. Засега дочуване.

— Дочуване.

Тя остави слушалката и три чифта очи въпросително се впериха в нея. Фей, Нина и Лизет се усмихваха до ушите.

— Всичко наред ли е? — прошепна Лизет.

Бевърли кимна и също им се усмихна. В този миг Мери влезе в офиса и всички се престориха на много заети.

След като се прибра у дома, Бевърли взе душ и много внимателно се облече, като избра за случая тънка червена поличка, бяла копринена блуза и морскосин блейзър с лъскави копчета. Сложи си позлатени обеци, опъна косата си назад и я върза на конска опашка, начерви устните си. Погледна се в огледалото и остана доволна от резултата. Всъщност струваше ѝ се, че е по-хубава от всякога.

Точно в седем Антъни позвъни на вратата и застана пред нея с лукаво-съблазнителна усмивка на устните си.

— Здравсти. Влизай — рече тя и широко разтвори вратата.

Той пристъпи, целуна я леко по бузата и се огледа.

— Къде е сестра ти?

Върху лицето ѝ се появи кисело изражение.

— Върна се в Стокбридж, едва не се сбихме, но си тръгна.
Искаш ли нещо за пиене?

— Бих пийнал една сода.

— Звучи по американски — засмя се тя. — Ето ти една сода.

— А защо сестра ти се върна в Стокбридж? Стори ми се, че искаше да остане в Ню Йорк.

— Знам, но тя още не е навършила шестнайсет години, Антъни, а и мама поначало не искаше да я пусне.

От лоялност към семейството си Бевърли не спомена нищо повече за желанието на родителите си Джени да си остане у дома, където биха могли да я държат под око.

— Разбирам. Не е хубаво едно толкова младо момиче да живее само в този град. Понякога и самият аз не се чувствам особено сигурен. — Отново ѝ се усмихна мило. — Важното е човек да внимава къде ходи, нали така? И да не се шляе наоколо с вид на любопитен турист.

— Точно така — усмихна се тя и му подаде чашата със сода.

После отидоха на кино, макар че след това Бевърли не си спомняше почти нищо за филма, а оттам се отправиха към малкия френски ресторант на Лексингтън Авеню и Петдесета улица, където имаше приглушено осветление, изискана обстановка и великолепна храна. Тук бе много по-различно от „Льо Сирк“, атмосферата бе поинтимна и на Бевърли това страшно ѝ хареса. Седнала до Антъни на тапицираното със сиво кадифе канапенце, уютно разположено в един отдалечен ъгъл, тя изпитваше желанието да се оципе по ръката, за да се увери, че не сънува. Беше направо невероятно, че така изведнъж започна да излиза всяка вечер с този прекрасен мъж, въплътил всичките ѝ мечти — мил, добър, забавен и с невероятна външност. Момичетата от офиса непрекъснато повтаряха, че той е „добра партия“, и Бевърли не се съмняваше в това, но за нея то не бе най-важното. Дори да беше уличен метач, пак щеше да изпитва същите чувства към него.

Поднесоха им кафето, двамата разговаряха и се смяха през цялата вечер, макар че по-късно тя не си спомняше почти нищо от този

разговор, както и от филма. Самото му присъствие я караше да се чувства замаяна и разсеяна.

След като плати сметката, Антъни се обърна към нея и погледът му направо накара сърцето ѝ да спре за миг. В него имаше нещо толкова интимно и проникновено, че тя трябваше да извърне очи. Когато събра смелост отново да погледне към него, той ѝ се усмихваше нежно, сякаш много добре я разбираше.

— Да отидем ли в моята квартира? — тихо попита Антъни.

Бевърли мълчаливо кимна.

Апартаментът на Антъни изглеждаше по-голям и по-внушителен от нейния, имаше всекидневна, три спални, едната, от които бе превърнал в кабинет, и много модерна кухня, където всичко, изглежда, бе направено от неръждаема стомана. Обзавеждането бе просто, всичко беше в чисти мъжествени цветове и вътре цареше изключително приятна атмосфера. Бевърли веднага се почувства като у дома си. Настолни лампи заливаха стаите с мека светлина и хвърляха отблясъци върху килимите с богати декоративни мотиви и тапицираните с поизносена тъмнозелена кожа дивани и кресла. Зад порцелановите фигурки, поставени на полицата над камината, тя зърна купчина официални покани, адресирани до *лорд Еймзбъри*. Той проследи погледа ѝ, прегърна я през раменете и силно я притисна към себе си.

— Опасявам се, че съм попаднал в списъците на някои от знатните нюйоркски дами — обясни Антъни с почти извинителен тон. — Те по-скоро се интересуват от титлата ми, отколкото от самия мен.

— Сигурна съм, че не е точно така — рече тя през смях.

— Е, аз бих си намерил по-приятни занимания, вместо да ходя по гости — промълви той, а после се обърна и я целуна по шията под ухото.

След миг Бевърли беше в прегръдките му и той я целуваше силно и страстно, докато тя се притискаше към него, отвръщаше на целувките му и се наслаждаваше на докосването на бедрата му.

— Обичам те... — повтаряше той и обсипваше с целувки лицето и шията ѝ. — О, господи, обичам те.

— И аз те обичам — прошепна тя, не вярвайки, че всичко това се случва именно с нея. Изведнъж Антъни се отдръпна и впери поглед в лицето ѝ, а ръцете му продължаваха да обгръщат талията ѝ.

— Повече от всичко на света искам да се любим — хрипливо изрече той.

Сякаш я молеше за позволение и това дълбоко я развълнува. В миналото често се бе случвало да излезе два-три пъти с някой мъж, който след това очакваше да се любят, все едно че тя му беше задължена. Спомни си за някои неприятни моменти, когато се бе налагало да откаже на някого и той побесняваше от гняв.

Сега погледна Антъни, доверяваше му се напълно, очите ѝ бяха сънно премерени.

— И аз — прошепна Бевърли и отново се притисна в обятията му, зарови лице на рамото му.

— О, мила, любима...

Този път целувката му беше много страстна, сякаш устните му не можеха да се откъснат от нейните. После той я поведе към своята спалня в синьо, където имаше голямо двойно легло, застлано с дебела памучна покривка в синьо и бяло, двамата легнаха върху нея, сплели ръце и крака. Усещайки с цялото си тяло тежестта на неговото, Бевърли изведнъж разбра какво означава страстно да желает някого.

Откакто беше пристигнала в Ню Йорк, тя не бе имала сериозна връзка, а кратката любовна афера от лятото вече бе потънала в забрава. Сякаш все още бе девствена и всичко това ѝ се случваше за първи път. Антъни бавно свали дрехите ѝ, като целуваше непрекъснато силното ѝ стройно тяло. Най-накрая Бевърли лежеше съвсем гола, кожата ѝ изглеждаше бледорозова в светлината на лампата, косата ѝ бе разпиляна върху възглавницата, златистокестенява, с цвета на есенни листа, мека като коприна. Той се изправи до леглото да я погледа, а после набързо се съблече, сякаш не можеше да чака повече.

Бавно и нежно започна да я гали с върховете на пръстите си по цялото тяло, търсейки най-чувствителните ерогенни зони, като ѝ даваше възможност да се възбуди и сама да поиска да го приеме. Ръцете му обхождаха извивките на гърдите, корема и бедрата ѝ и тя тихо стенеше от удоволствие, а ноктите на ръцете ѝ леко драскаха голия му гръб, гърдите, раменете му. Пръстите му оставяха огнени следи по тялото ѝ, целувките му я изгаряха и той бавно и неотклонно я водеше към върха, когато тя щеше да започне да се гърчи под него и да го моли. После Бевърли изстена, помагайки му да проникне в нея, защото ѝ се струваше, че ако почака още малко, ще умре.

— Искам те... — прошепна тя, безпомощна в отчаяното си желание да го има.

Антъни не отговори нищо, проникна така плътно и надълбоко в нея, че главата ѝ се мятеше под устните му, които се впиха в нейните, а езикът му се плъзна във влажната ѝ мека уста. Тя лежеше така, прикована върху леглото, обичана и галена от този мъж, водена към най-върховната наслада.

Като повтаряше името му отново и отново, Бевърли го притискаше все по-плътно към себе си и почти изгуби съзнание, когато я разтърсиха спазмите на оргазма. Само след секунда Антъни я последва и нещо сякаш експлодира в нея. После двамата лежаха един до друг — изтощени, задъхани, разтърсени до дъното на душите си. Малко по-късно те все още лежаха в прегръдките си, когато той проговори.

— Никога не съм изпитвал подобно нещо — с жар изрече Антъни.

Изглеждаше объркан, сякаш почти не беше в състояние да проумее колко силно го е разтърсило онова, което току-що се бе случило между тях.

Тя се усмихна, без да откъсва очи от него. Случилото се беше надминало най-смелите ѝ мечти и фантазии.

Известно време двамата лежаха така, гледаха се в очите и тихо си говореха. После Антъни стана да донесе вода. Когато се върна в леглото, той не издържа и отново посегна към тялото ѝ, погали твърдите ѝ заоблени гърди и златисто рижия триъгълник между бедрата ѝ. Бевърли с усмивка опипа плоския му корем и правата линия на раменете. След малко двамата отново започнаха да се целуват и макар че нямаха намерение да се любят пак толкова скоро, спазмите на желанието разтърсиха телата им дори още по-силно от първия път и завладян от сладката интимност на познатото, Антъни я облада за втори път, вля живота си в нея, понесе я на вълните на насладата, докато и двамата се почувстваха съвсем изтощени.

През тази нощ се любиха четири пъти и най-последно, когато топлата лятна утрин се сипна над Манхатън, двамата заспаха прегърнати.

През следващите четири седмици се срещаха всяка вечер, повечето ноци прекарваха заедно — или в апартамента на Бевърли, или в неговия. Времето минаваше, Нина, Фей и Лизет забелязаха колко много се е променила Бевърли. Тя сякаш сияеше от красота и щастие. Мери не откъсваше от нея тъжния си и хладен поглед, гледаше я с укор, за нея нямаше да има прошка. Бевърли се стараеше да не споменава пред нея името на Антъни, но не бе в състояние да скрие щастието си, тъй че положението бе много неловко и за двете. А после Антъни поиска да се запознае със семейството ѝ. Очите на Бевърли се разшириха. В един съботен ден по обяд двамата се разхождаха в Централ Парк и тя тъкмо си мислеше, че отдавна не си е ходила у дома.

— Ако искаш, можем да отидем там следващата събота и да останем за уикенда — отвърна тя.

— Чудесно. Как се стига до Стокбридж?

Изглеждаше много въодушевен.

— Със самолет от Ла Гуардия. Така става най-бързо и най-лесно. Опасявам се, че ще трябва да ти запазя стая в хотел, защото у нас няма достатъчно място, а мама и татко ще припаднат, ако те настаня в моята стая. Нямах нищо против, нали?

Тя вдигна очи към него — беше толкова хубав с летния си панталон и с ризата с отворена яка. Антъни стисна силно ръката ѝ.

— Надявам се, че ще мога да оцелея за една нощ сам — опита се да я подразни той.

— Тогава довечера ще позвъня на нашите и ще им кажа да ни очакват — весело рече Бевърли. По телефона бе казала на майка си за Антъни, а и Джени, то се знае, бе направила подробно описание на „английския лорд“, но Бевърли нямаше търпение да го запознае с родителите си. — Ще помоля мама да ти резервира стая в хотел „Червеният лъв“.

Антъни сякаш се стресна.

— Звучи ми съвсем по английски!

— Това е много шикозен хотел, много е известен заради онзи художник Норман Рокуел. Ще ти хареса, защото е пълно със старинни предмети, а отпред има голяма веранда, където можеш да седнеш, да пиеш и да наблюдаваш главната улица. Летните вечери там е направо

разкошно. Струва ми се, че това място притежава някаква английска атмосфера.

Памела поклати глава, вперила поглед в подредените пред нея карти „таро“.

— Не разбирам какво става — замислено изрече тя. Прокара пръсти с предълги нокти през гъстите валма на косите си. — Картите отново ми казват, че накрая вие двамата с Антъни ще бъдете заедно.

Мери изпусна дълга въздишка на облекчение.

— Значи така? Няма за какво да се притеснявам, нали?

— Няма. Но признавам, че стават много объркани неща. Бурни влияния променят атмосферата... но това няма да трае дълго. — Тя почука с дългия си нокът по валето купа. — Ето го, това е Антъни. Любовник, посланик на добра воля, носещ доказателства за намеренията си. Той стои в средата... оставил е вихрушката да се носи около него... но накрая няма да има право на избор. Не той ще вземе последното решение. Според картите ви е писано накрая да се съберете.

Памела говореше тихо и сериозно. Тишината във всекидневната действаше потискащо.

Мери също се взираше в картите, не откъсваше очи от валето купа. Изящните фигури върху древните карти бяха изписани в акварелни цветове. Образът на валето особено допадаше на романтичната ѝ природа с неговия ярък жакет, с прилепналите чорапи и високите кожени ботуши. Раменете му бяха небрежно покрити с наметало, държеше дълга пръчка с покарали листа и сякаш се готвеше да я посади. Изпод шапката му с перо се подаваше къдрава коса. В далечината зад гърба му се виждаше спокоен пейзаж — сиво-синкави планини и езеро.

— Колко време остава, докато...

Мери толкова силно желаше най-после нещата да се развият в нейна полза, че не смееше да го каже, за да не предизвика гнева на боговете.

Памела сви рамене.

— Можеш да разбъркаш картите, пак ще ти гледам, но не виждам никакъв смисъл в това. Вече знам какво ще се случи. В края на

краищата вие с Антъни ще се съберете, но картите никога не казват точно кога ще стане нещо. Може да минат месеци... или дори около година.

— *Около година!* — Мери бе ужасена. — О, господи, не! — Тъглчетата на устните ѝ увиснаха разочаровано и тя стана още по-бледа.

Пам се усмихна окуражително.

— Виж какво, ти можеш да си позволиш да почакаш, след като знаеш, че накрая нещата ще се развият в твоя полза, нали така? Просто продължавай да живееш както преди, не говори на другите за него, но бъди мила и любезна, когато го срещнеш...

— Никак не е лесно да съм мила и любезна с Бевърли — кисело я прекъсна Мери. — Мразя я. Бих искала да се отърва от нея, но трябва да знам как се развиват отношенията ѝ с Антъни и затова се налага да работим заедно.

— Но ти не говориш с Бевърли за него, нали?

Мери енергично заклати глава.

— Разбира се, че не. Фей ми казва някои неща, макар да не е необходимо, защото аз веднага усещам дали Бевърли се е срещала с него. — Устните ѝ горчиво се свиха. — Винаги мога да позная дали са спали заедно, защото на следващата сутрин тя... тя просто сияе. Божичко! — възкликна. — По-добре да не бях им позволила да се срещнат. По-добре тя да не беше постъпвала на работа в „Хайлайт“. По-добре да беше мъртва!

Когато на следващата сутрин Бевърли и Антъни слязоха на малкото летище недалеч от Стокбридж, Даниъл Франклин вече бе дошъл да ги посрещне със семейната кола. Антъни от пръв поглед го хареса. Имаше същия тен като Бевърли и същото открито, прямо изражение. Въпреки посивелите му коси и дълбоките бръчки, все още си личеше, че Бевърли прилича на него. Двамата мъже си стиснаха ръцете, погледнаха се малко смутено, а после всички се качиха в колата. Половин час по-късно завиха по главната магистрала, а после поеха по тесен път, минаващ съвсем близо до гората. И там, точно до пътя, сред голяма градина, се издигаше къща с бяла дървена облицовка, красиво и симетрично изградена като куклена къщичка с

четири прозореца отпред и бяла входна врата. В дървените качета, поставени от двете страни на входа ѝ, буйно растеше здравец и Антъни си помисли, че никога не бе виждал по-изящен и спретнат дом.

Рейчъл Франклин излезе да ги посрещне — дребна тъмнокоса женица, приличаща на птичка, с големи тъмни очи и неизменна усмивка.

— Много ни е приятно да се запознаем с вас — топло каза тя, като стисна ръката на Антъни, а после прегърна Бевърли, явно доволна, че отново я вижда у дома.

— Здравей, майче — през смях изрече Бевърли и отвърна на прегръдката на майка си.

След миг Джени изскочи от къщата, последвана от Том, който имаше много сериозен вид и страшно приличаше на майка си.

— Опасявам се, че Джош няма да може да си дойде за уикенда — със съжаление обясни Рейчъл. А после се обърна към Антъни: — Предполагам, че Бевърли ви е казала: той е адвокат в Бостън и в момента има ужасно много работа.

Антъни кимна.

— Може би някой ден ще отидем до Бостън да го видим — рече той и прегърна Бевърли през раменете.

В този миг тя вдигна очи към майка си и двете си размениха многозначителни погледи. „Той има сериозни намерения“ — сякаш казваха очите на Рейчъл. „Знам. Нали е прекрасно?“ — говореше изражението на Бевърли. После Рейчъл ѝ се усмихна с любов и Бевърли знаеше, че майка ѝ е щастлива заради нея.

— Чаша чай? — предложи Рейчъл и ги поведе към кухнята, която бе най-голямото помещение в къщата и любимо място на Бевърли. Семейството прекарваше повече време в кухнята около старата дървена маса, отколкото във всекидневната. — Като англичанин вие сигурно много обичате чай, нали? — попита Рейчъл и му се усмихна.

Антъни ѝ отвърна с момчешката си усмивка, която винаги караше сърцето на Бевърли да се разтапя.

— Бих предпочел малко кафе... ако може.

Том се мръщеше на прекалено учтивото му държане и на английския му акцент, но на Джени всичко това ѝ се виждаше

очарователно. Тя седеше като никога мълчаливо, с отворена уста и поглъщаше всяка дума на Антъни.

Разговорът вървеше леко. Той с облекчение установи, че никой не е особено впечатлен от аристократичната му титла, освен може би Джени, и семейство Франклин страшно много му допадна. Мислеше си, че макар самият той да бе израснал сред богатство и привилегии, тези хора явно бяха далеч по-интересни от членовете на неговото семейство.

Междувременно Бевърли изпитваше радост и облекчение, като го гледаше как бърби с родителите ѝ. Те явно го харесваха, а това бе много важно за нея. След като пиха чай, тя предложи да се поразходят в гората.

— Чудесно — с усмивка рече Антъни. Цялото му лице показваше колко му е приятно да бъде с нея и със семейството ѝ. — Защо всички да не вечеряме в „Червеният лъв“? Вие ще бъдете мои гости, разбира се — добави той и погледна към Рейчъл и Даниъл. — Освен ако вече нямате други планове?

Том се намръщи, но преди Рейчъл да успее да каже нещо, Джени скочи на крака със сияещо лице.

— Ау! Ще бъде страхотно! Там храната е невероятна! Да, ние сме съгласни, нали, мамо?

Тя умолително погледна Рейчъл. По лицето на майката се разля усмивка.

— Това е много любезно от ваша страна, Антъни, но сигурен ли сте, че така е по-добре? Бихме могли да вечеряме тук.

— Не, мамо. В „Червеният лъв“ ще бъде много по-забавно...

Джени изведнъж млъкна. Готвеше се да каже, че никога не са могли да си позволят да вечерят навън, но прехапа езика си. Ако отношенията на Бевърли с този английски лорд бяха сериозни, и самата тя можеше да се надява на някои по-дребни облаги. В този момент Джени реши вече да се държи много добре със сестра си. Повече нямаше да откъква нейни дрехи, нито щеше да ѝ се стоварва на главата в най-неподходящия момент, щеше да бъде винаги мила и любезна и ако успееше да изиграе правилно картите си, може би и тя щеше да спечели нещо от това, че сестра ѝ имаше такъв аристократичен приятел. Дори бе възможно да си осигури едно

пътуване до Европа! И самата тя да пипне някой истински жив лорд! Обърна се към Антъни с най-чаровната си усмивка.

— Мисля, че предложението ви наистина е много мило — сладко изрече тя.

Антъни се усмихна доволно.

— Тогава всичко е решено!

Взеха семейната кола, за да отидат в центъра на града и да запазят стая в хотела, както и маса в особено популярния сред местните жители ресторант-градина. После Бевърли подкара автомобила към покрайнините на гората отвъд Стокбридж, където се издигаше един хълм.

След като паркира колата, двамата тръгнаха по стръмна пътека между високите дървета. Все по-нагоре и по-нагоре се изкачваха под балдахин от зелени листа, толкова гъсти, че напълно скриваха небето. В гората бе абсолютно тихо, нищо не потрепваше и когато спряха да си починат в една просека, наоколо цареше абсолютно безмълвие. Леко задъхана от изкачването, Бевърли се облегна на едно дърво. Антъни застана до нея и впери поглед в долината под краката им.

— Ужасно ми харесва тук — изведнъж каза той. — Наоколо цари такава красота и спокойствие.

— И на мен ми харесва. Тук винаги ще бъде моят дом — тихо се обади тя. — Където и да отида, една частица от мен винаги ще остане на това място. В долината, в тази гора или на планинския склон. Това е моят дом.

Антъни кимна и я погледна нежно.

— И семейството ти ми харесва.

Погледите им се срещнаха, лицето ѝ изглеждаше съвършено спокойно.

— Радвам се, че е така. Личи си, че и ти им харесваш много.

— Аз смятам да остана да живея в Америка, нали разбираш — рече той, като внимателно подбираше всяка дума, защото искаше да ѝ каже нещо много важно.

— Така ли?

Бевърли изглеждаше доволна.

— Да. Тази страна ми харесва. Харесва ми отношението ѝ към хората и пълната липса на снобизъм. Смятам да остана тук за постоянно.

Бевърли мълчеше, досещаше се какво ще последва и го гледаше с пълни с доверие и обич очи.

— Ще се омъжиш ли за мен, любима? — каза той бавно и малко смутено.

След миг тя обви ръце около шията му, беше много развълнувана от това мило и старомодно предложение за женитба, стресната и удивена от това, че той наистина я беше помолил да стане негова жена.

— О, да! — без всякакво колебание изрече Бевърли.

Антъни я притисна до себе си, сърцето му лудешки туптеше и той се питаше дали Бевърли щеше да каже „да“, ако ѝ беше предложил да я заведе в Англия, далеч от семейството ѝ. Вече никога нямаше да узнае отговора на този въпрос, но това беше без значение. Двамата щяха да се оженят и това бе най-важното.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мери насочи към нея измъчения си поглед.

— Съжалявам, Бевърли, но ще трябва да напуснеш.

Бевърли я погледна втрещено, не можеше да повярва на ушите си. След онзи уикенд в Стокбридж тя реши, че трябва да каже на Мери за предстоящата си женитба с Антъни. Рано или късно всички щяха да научат, а и трябваше да си вземе отпуск. И ето че Мери ѝ сервира тази изненада.

— Защо? — удивено заекна тя.

Нима Мери я караше да напусне само защото все още ревнуваше Антъни?

Мери стана и отиде да затвори вратата на офиса. Нина, Фей и Лизет бяха излезли да обядват и двете бяха останали сами. Тя обърна лице към Бевърли, изглеждаше направо съкрушена.

— Така не върви... Досега не го осъзнавах напълно... — Гласът ѝ секна, от очите ѝ бликнаха сълзи. Тя седна на ръба на бюрото си, скръстила ръце на гърдите си, сякаш да се защити. Дълбоко си пое дъх и потрепери. — Не мога да продължавам да работя с теб, като знам, че ти и Антъни... сте заедно... че сте женени. Няма да го понеса.

— О, Мери! — Бевърли беше слисана. Нейната началничка наистина ѝ разкриваше разбитото си сърце, и то тук, в офиса, а през цялото време самата тя бе смятала, че другата жена е само леко засегната. И през ум не ѝ беше минавало колко дълбоко е разстроена Мери и сега бе направо шокирана от случилото се. — Ужасно съжалявам — неволно изрече тя. — Нямах представа...

— Влюбих се в него от първия миг. — Мери направо ридаеше. — Наистина смятах, че имам шансове, два пъти излизахме заедно, нали разбираш... и аз се надявах, че и той ще започне да изпитва същите чувства към мен. Картите „таро“ ми предказаха, че накрая всичко ще бъде както искам. Според тях...

Бевърли я погледна удивено.

— Какви карти?

Мери наведе глава и пламна цяла.

— Аз имам една приятелка, която гледа на карти „таро“. Тя няма грешка. Всичко предсказва съвсем точно. Във всеки случай картите не лъжат. Те отново и отново ми предсказваха, че накрая той ще се върне при мен... стига да имам търпение да чакам — с известно раздражение добави тя.

Бевърли зяпна и впери в нея невярващ поглед.

— Нима вярваш в подобни глупости?

Мери предизвикателно вирна брадичка, макар че очите ѝ все още бяха пълни със сълзи.

— Познавам някои хора, които са много по-умни от мен, а вярват в тези неща. Какво ще кажеш за Нанси Рейгън?

Бевърли безпомощно мълчеше, просто не знаеше какво да каже. Някой беше заблудил Мери или самата тя се бе оставила да я заблудят, като си бе затваряла очите за фактите и бе вярвала в онова, в което ѝ се искаше да вярва.

— Сигурна съм, че Антъни няма ни най-малка представа за твоите чувства — неловко изрече тя. — Той те смята за своя приятелка... Искам да кажа, че той знаеше за опитите на Памела Хануърт да ви сватоса. Може би затова...

Бевърли млъкна. Беше поразена. Това беше най-неудобното положение, в което бе попадала някога, а и не можеше да не съжалява Мери. Ако Памела я беше накарала да повярва, че един ден Антъни ще прояви интерес към нея, това беше жестока и безсърдечна постъпка. Мери спря да плаче и се изсекна. После заговори рязко:

— Съжалявам, но когато научих, че ще се омъжваш, бях направо шокирана. Във всеки случай не можем да продължаваме да работим заедно. За мен това ще бъде прекалено болезнено. Ако искаш, би могла да провериш дали има свободни места в другите отдели на „Хайлайт“, но аз лично бих предпочела да напуснеш компанията. — После отчаяно поклати глава. — Ако те виждам всеки ден, никога няма да мога да го преживея, а трябва да се овладея, иначе това ще ме убие. — После отново се разплака, риданията сякаш я разкъсваха и тя се тресеше цяла. — Толкова е нечестно. Ти си само на двайсет и три, а аз приближавам трийсетте. С всяка година шансовете ми да си намеря някого стават все по-малки, а Антъни наистина ми харесваше. Толкова силно го желяех.

— Добре, ще напусна — отчаяно каза Бевърли.

Личеше си, че Мери е направо съсипана. Нямаше да могат да работят заедно. Тя несъмнено щеше да си намери друга работа, но всичко това бе толкова отчайващо. Харесваше ѝ да бъде в „Хайлайт“, обичаше работата си. За миг се ядоса на Мери, задето си беше позволила да стане жертва на подобна болезнена мания. Заради нея Бевърли щеше да загуби работата си и никак не беше сигурно, че ще си намери друга, която толкова да ѝ харесва. И какво трябваше да направи сега? Да каже на началничката си да се прибере у дома и да си направи чаша силен чай? Или да си вземе половин ден отпуск?

— Ще изляза да се поразходя — обяви Мери, сякаш беше отгатнала мислите на Бевърли. — Не искам момичетата да ме видят така.

Наистина изглеждаше ужасно — лицето ѝ беше покрито с червени петна, очите ѝ бяха подпухнали, косата — разрошена. С треперещи ръце порови в чантичката си за хартиена кърпичка.

— Още следобед ще напиша молба за напускане и ще я представя на Чарлс Флойд — обеща Бевърли.

Мери я стрелна с измъчения си поглед.

— Нали няма да му кажеш защо го правиш? — умолително изрече тя.

— Ще му обясня, че напускам, защото ще се омъжвам. Това е достатъчно убедителна причина, нали така? — рязко каза Бевърли.

Мери тръгна да излиза, но се спря на прага и се обърна — слабичка, сгърбена фигурка, бледо, изопнато лице.

— Може и да те мразя до смърт — рече тя, — но... ти пожелавам всичко най-хубаво.

Бевърли ѝ се усмихна любезно, досещайки се колко много ѝ струваше да произнесе тези думи.

— Благодаря — кратко отговори тя.

Когато Чарлс Флойд прие молбата ѝ за напускане, на лицето му се изписа объркване и съжаление, не му се вярваше, че тя си подава оставката само защото ще се омъжва.

— Това идея на годеника ти ли е? — Бевърли му бе казала кой е Антъни и това му бе направило подобаващо впечатление. — Или го

правиш, защото сега ще имаш титла? Ще бъдеш лейди Еймзбъри, нали така? — попита той.

Бевърли се засмя.

— Не, разбира се, че не! Сигурна съм, че ще имаме нужда от моята заплата. Антъни не е богат. Просто се чувствам, ами... — Тя колебливо млъкна, опитвайки се да намери някакво приемливо обяснение. — Ще имам нужда от време, за да се справя с всички приготовления, а после ще прекараме медения си месец в Барбейдос. Едва когато се върнем в Ню Йорк, ще започна да си търся работа.

— Ще искаш ли пак да се занимаваш с рекламна дейност? — попита той.

— Не съм сигурна — откровено отговори тя. — Понякога тази работа наистина ми допада, но не съм работила достатъчно дълго, за да съм сигурна, че е подходяща за мен.

— Ако мога да направя нещо за теб, ще ми се обадиш, нали?

Бевърли му благодари и двамата поговориха още малко, преди тя да напусне офиса на фирмата. В рамките на два часа бе съобщила за намерението си да се омъжи и беше подала оставката си. Всичко ставаше толкова бързо, че направо ѝ се виеше свят. Имаше и един, още по-ужасен факт: макар да бе казала на Чарлс Флойд, че ще си потърси работа едва след края на медения месец, налагаше се почти веднага да започне нещо, дори да е временно. Притежаваше само дребни спестявания и не можеше да очаква от родителите си да поемат всички разходи около сватбата. Трябваше да плати и наема на апартамента си. След време щеше да се пренесе при Антъни, но тук наемът винаги се плащаше предварително за един месец напред и парите едва щяха да ѝ стигнат за това. Когато съобщи на Антъни за случилото се, той бе направо шокиран.

— Как може да е влюбена в мен? — недоверчиво попита той. — И иска от теб да напуснеш работата си само заради това? За бога, това е вече прекалено! Тя не може да е влюбена в мен, Бевърли. Почти не я познавам. От месеци не съм я виждал.

— Нямах представа в какво състояние беше. Изглеждаше толкова разстроена, че направо се изплаших. Тя е луда по теб, Антъни. Толкова е хлътнала, че не може да ме търпи около себе си, защото винаги ще ѝ напомням за случилото се. Не е ли ужасно това? Тя работи

от шест години в „Хайлайт“ и ако някой изобщо трябва да напусне, това съм аз.

— Истински абсурд! Как така ще напускаш само защото тя си е втълпила разни неща за мен? Между нас никога не е имало нищо. Бяхме просто приятели. Нали ми вярваш, миличка?

Изглеждаше притеснен. Бевърли взе ръката му в своята.

— Разбира се, че ти вярвам.

— Тогава какво я е прихванало?

Сините му очи гледаха тревожно и объркано.

— Мисля, че вашата обща приятелка Памела Хануърт е виновна за всичко това — бавно изрече тя. — Според Мери тя е предсказала бъдещето ѝ с помощта на картите „таро“. Памела... или по-скоро картите са предсказали, че накрая ти ще се влюбиш в Мери... и тя е повярвала на това. Двете са се занимавали с тази работа месеци наред и Мери е била напълно убедена, че предсказанието на картите непременно ще се сбъдне.

Той зяпна, изглеждаше ужасен.

— Сериозно ли говориш?

Бевърли кимна утвърдително.

— Да. Тя е ходила редовно при Памела, все едно че е професионална гледачка. Лизет ми съобщи някои подробности днес следобед, когато ѝ казах какво се е случило. Мери наистина вярва на предсказанието на картите и нищо не може да я убеди, че това е пълна глупост.

— О, господи! Това е ужасно! Защо ли Памела се е занимавала с подобни щуротии, дявол да я вземе! Джон ще се побърка, като разбере.

— Сигурно нищо нямаше да се случи, ако Мери не беше толкова чувствителна и така отчаяно не искаше да се омъжи — отбеляза Бевърли. — Ти не си виновен, скъпи. Ти не си ѝ давал напразни надежди и съм сигурна, че тя сама би признала това. Не съм и очаквала, че нещо такова като картите „таро“ може да окаже подобно въздействие върху някого.

— В Англия дълго време бяха забранени. Циганите тайно си служеха с тях, но едва през последните трийсет години всеки свободно може да се снабди с тези карти. Мразя подобни неща — разпалено изрече той.

— Според мен това е пълна глупост.

— Дори така да е, аз смятам да позвъня на Памела и да ѝ кажа да оправи нещата, преди да е станала някоя беля, по дяволите. Ще я заплаша, че ще кажа на Джон, и това ще я накара да престане да се занимава с тези глупости — гневно добави той.

Антъни се приближи до телефона във всекидневната и набра номера на семейство Хануърт. След миг вече разговаряше с Памела и лицето му страшно пребледня.

— О... боже... мой! — бавно изрече Антъни.

Бевърли веднага застана до него.

— Какво има? — прошепна тя.

Той промълви само с устни, докато продължаваше да слуша Памела:

— Мери се е отровила.

Бевърли трепна и закри лицето си с ръце.

— О, не! А тя...

Гласът ѝ секна, думите заседнаха в гърлото ѝ. Как е могла да извърши такова нещо? Заради един мъж, с когото е излизала само два пъти? Това беше налудничаво. Ненормално. За миг я обзе гняв поради факта, че някой изобщо можеше да се държи така и да кара другите да се чувстват виновни без причина.

— Какво става? — яростно прошепна Бевърли, тъй като Антъни продължаваше да слуша какво му говори Памела.

— Тя ще се оправи — прошепна ѝ той в отговор. После остави слушалката и безсилно се отпусна на дивана.

— Чувала ли си някога подобно нещо? — натъртено попита Антъни. — Памела направо ме вбеси. Тя си призна, че почти всеки ден е викала Мери за тези „сеанси“ с картите „таро“. — Той удари с юмрук по страничната облегалка на дивана. — Знаеш ли какво? Всичко това ме кара да се чувствам ужасно, а аз въобще не съм ѝ давал никакви надежди.

— Знам, скъпи. Според Памела какво точно се е случило?

Бевърли седна до него, пхна ръката си в неговата и я привлече към себе си.

— Днес следобед Мери отишла у Памела и тя ѝ каза, че ние ще се женим. Мери настояла отново да ѝ гледа на карти и когато тя ѝ отказала, си тръгнала в ужасно състояние, като заявила, че ще си намери друга гледачка. После Пами изведнъж се притеснила, че Мери

може да извърши някоя глупост, и отишла у тях... През вратата чула някакво странно хъркане. Накарала портиера да отвори и двамата открили Мери да лежи в леглото си. — Той помълча, а после с усилие добави: — Открили я точно навреме. Сега е в болницата и вече се съвзема, след като са ѝ промили стомаха.

Бевърли изглеждаше шокирана.

— Това е ужасно.

— Памела ми каза, че Мери няма да ходи на работа тази седмица, тъй че няма опасност да налетиш на нея. При създадите се обстоятелства това все пак е нещо.

— Прав си — с облекчение изрече Бевърли. — Чудех се как ще издържа да застана отново лице в лице с нея... А защо би трябвало да се чувствам виновна?

— Така си е.

През останалата част от вечерта двамата бяха потиснати. Макар че за нищо не бяха виновни, настроението им спадна до нулата, а и на следващата сутрин, когато Бевърли отиде в „Хайлайт“, нещата не изглеждаха по-добре. По някакъв начин всички бяха научили какво се е случило с Мери и Нина, Лизет и Фей щяха да се пръснат от вълнение.

— Сега тя ще те намрази до смърт — тихо съобщи Нина на Бевърли.

— В петък напускам, така че няма да ѝ дам тази възможност. Това са последните ми дни тук — обяви тя.

Смяташе едва в края на седмицата да им каже, че е подала оставката си, но явно вече нямаше никакъв смисъл да крие това.

Момичетата изглеждаха слисани. Лизет се обади първа:

— Нали не напускаш, за да пощадиш чувствата на Мери?

Бевърли се поколеба само миг преди да отговори. Много скоро Мери щеше отново да работи с тези момичета и щеше да има нужда от уважение и разбиране.

— Не, разбира се, че не напускам заради Мери — твърдо заяви тя. В края на краищата нали дори на Чарлс Флойд не беше казала истината. — Ще бъда много заета с приготовленията за сватбата и Антъни смята, че не бива да се натоварвам толкова много.

Не бе сигурна, че думите ѝ са прозвучали много убедително, но в този миг телефоните по бюрата зазвъняха и момичетата бяха

прекалено заети, за да ѝ задават повече въпроси.

— Но все пак ще трябва да си намеря някаква работа — каза тя на Антъни вечерта. — След няколко дни ще се наложи да платя наема си.

— Защо не се преместиш веднага при мен? — нетърпеливо попита той. Двамата отново вечеряха в любимия си френски ресторант и обсъждаха плановете си за сватбата. — Може би ще намериш някой, който да наеме твоя апартамент... И нали знаеш? Заедно се живее по-евтино. — Очите му бяха пълни с копнеж.

Бевърли се засмя.

— Вече е доказано, че това е съвършено невярно! — изсмя се тя. — Но идеята ти е прекрасна. — Отвърна на погледа му и усети как сърцето ѝ се разтуптя при мисълта, че много скоро щеше да може всяка вечер да спи до него и сутрин да се събужда до него. Изведнъж възкликна: — Имам страхотна идея!

— Каква е тя?

— Фей си търси квартира, защото ѝ е много трудно всеки ден да пътува от Куинс до службата. Иска да живее със сестра си Хейли. Да ѝ предложи ли моя апартамент?

— Защо не? Достатъчно е голям за двете и тя може да си го позволи, нали така?

Бевърли кимна утвърдително.

— Идеята е добра. Ще ѝ кажа още утре сутринта. О, Антъни, нещата се нареждат добре за нас, нали?

Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне от щастие. За миг тя си представи съкрушеното лице на Мери и си помисли колко е хубаво, че Антъни ѝ принадлежи. В момента той ѝ подаваше чаша шампанско през масата и се усмихваше дяволито.

— Ето ти нещо за смазване на двигателя — промълви той.

— Какво? — попита Бевърли и избухна в смях. — Така ли му викате на пиенето в Англия?

— Само в моето семейство. Хенри винаги се изразява така. — Очите му радостно блестяха. — Да пием за нас, скъпа. И за твоето преместване при мен. Нека винаги бъдем щастливи!

— Пия за това — отвърна тя.

Мери го притискаше силно. Ръцете ѝ жадно изучаваха голото му тяло. После вдъхна сладкия мускусен мирис на потта му и ѝ се зави свят от желание. Той вече проникваше в нея така мощно и неудържимо, че тя онемя. Лежеше под него, оставяйки го да я изпълни с топлината си, и стискаше силно очи.

Антъни. В леглото ѝ. Двамата се любят, както винаги е мечтала.

— Обичам те, обичам те — прошепна тя и още по-плътно го привлече към себе си, та лицето му се притисна в шията ѝ. — Обичай ме, Антъни! Обичай ме, любими... Обичай ме, както те обичам аз. Моля те... О, моля те!

Тя стенеше и дишаше все по-учестено, ноктите ѝ се забиха в гърба му, бедрата ѝ мърдаха така, че да му помогнат да проникне още по-дълбоко в тялото ѝ. Насладата ставаше все по-голяма, толкова голяма, че щеше да я убие, и мъчителна като болка.

— Желая те! — изведнъж извика Мери. — Антъни... Антъни... искам те!

Тялото ѝ конвулсивно се гърчеше, тя виждаше ослепителните сини очи на Антъни, извивката на пълната му долна устна, линията на долната му челюст и още по-здро се вкопчи в него. Той беше неин. И това бе възхитително. Двамата си принадлежаха. Винаги щяха да си принадлежат. Точно както бяха предсказали картите „таро“.

Мери лежеше безмълвна и задъхана, докато капки пот от неговото тяло се стичаха по нейното. Уличното движение бръмчеше тихо девет етажа по-надолу, полицейска сирена пронизително пищеше някъде наблизо. Горе в небето моторът на минаващ самолет едва-едва бучеше като сънлив комар. Мери стискаше очи, за да се наслаждава на този прекрасен миг колкото може по-дълго.

Най-накрая той се отдели от нея и кожата ѝ стана студена и лепкава там, където въздухът охлади смесената им пот.

Мъжът поседя на ръба на леглото с гръб към нея. После каза:

— Ти си странно момиче, а? Защо през цялото време ме наричаше Антъни? Аз се казвам Марк.

На следващата сутрин Фей се съгласи да се пренесе в апартамента на Бевърли.

— Ще бъде чудесно! — изписка Фей. — Винаги съм харесвала квартирата ти и съм сигурна, че Хейли няма да има нищо против да делим спалнята. О, това е великолепна идея, Бевърли!

Все още обсъждаха плановете си, когато телефонът върху бюрото на Бевърли иззвъня.

— „Хайлайт Пръмоушънс“.

— Мис Бевърли Франклин? — Женският глас се стори познат на Бевърли, но тя не успя да определи чий е.

— Да — отговори предпазливо.

— Обажда се Елейн Рос.

— О... въз... добро утро — объркано заекна Бевърли. Защо ли, за бога, страхотната Елейн Рос, най-знаменитата нюйоркска редакторка, приятелка на милионери и кралски особи, търсеше тъкмо нея? За миг тя се опита да си спомни за всички свои възможни грешки, които са могли да предизвикат гнева на тази страховита жена. Дали беше изпратила подходящите снимки от банкета на „Чичи“? Дали... О, боже, дали нямаше да обвинят нея за това, че сметката на фирмата за уреждане на банкети се бе оказала неочаквано висока?

— Бих искала да дойдете у дома — рече Елейн Рос и прекъсна обърканите мисли на Бевърли. — Днес следобед, ако е възможно.

— Добре. — Главата ѝ наистина щеше да се пръсне. Какво ли бе направила, за да предизвика подобна покана? — Да ви донеса ли нещо?

Бевърли си помисли за папката със списъка на гостите, за папката, подготвена за пресата, за...

— Не е необходимо да носите нищо — каза Елейн с хладния си и ясен глас. — Бъдете у дома в три часа.

„Знам какво има!“, Бевърли се напрягаше да си спомни подробностите около последната им среща. „Държах се грубо е нея! Казах ѝ, че името ми е мис Франклин, и ето... О, божичко!“

— Много добре. В три часа — изрече тя високо и гласът ѝ прозвуча неочаквано твърдо.

Остави телефонната слушалка и се обърна към другите момичета, за да им каже какво се е случило.

— Може би тя иска „Хайлайт“ да се заеме с рекламата на нещо друго — предположи Нина.

— Не — рече Фей и поклати глава. — Ако ставаше въпрос за реклама, тя щеше да се обади на Мери.

— Права си — каза Бевърли. — Предполагам, че просто иска да ме накаже по някакъв начин, задето миналия път не ѝ се кланях и не ѝ се подмазвах.

— Тя е прекалено заета, за да се занимава с такива работи — намеси се Лизет. — И много се съмнявам, че храни лоши чувства към някого и се занимава с подготвяне на разни отмъщения.

Бевърли погледна надолу към тънката си синя пола от пике и дългия си жакет, към които носеше копринена блуза на яркозелени и тъмносини пръски. Това бе най-хубавото ѝ облекло и тя се беше пременила така, защото тази вечер двамата с Антъни смятаха да ходят на концерт, а после и да вечерят някъде навън. То беше много подходящо и за срещата ѝ с най-елегантната жена на Ню Йорк.

Точно в три часа Бевърли бе въведена в просторния кабинет на Елейн, където огледалата и прозорците сякаш бяха безброй, а безкрайният бял килим приличаше на снежен саван. Мебелите с марка „Лисит“ бяха прозрачни като стъкло, лампите от шлифован кристал искряха като диаманти, вази с бели цветя подсилваха ослепителния ефект от всичко това. После иззад бюрото се изправи една фигура, също облечена в бяло. На фона на цялата тази белота крещящо изпъкнаха черните коси и очи на Елейн Рос и яркото ѝ червило.

На Бевърли ѝ се прииска да върви на пръсти, за да не изцапа килима и да не събори нещо. И без това тази среща с Елейн в собствения ѝ апартамент бе достатъчно ужасяваща. Сякаш посещаваше кралица в тронната ѝ зала.

— Ще ми позволите ли да ви поднеса моите поздравления? — очарователно каза Елейн и се усмихна искрено.

За миг Бевърли объркано се вторачи в нея. Тя и Антъни не бяха обявили официално бъдещата си сватба, тъй че Елейн явно не говореше за това.

— Чарлс Флойд ми каза, че ще се омъжвате за лорд Еймзбъри — с равен глас рече Елейн.

— Тъъ... О, да! — отвърна Бевърли, чувствайки се ужасно глупаво. Беше забравила, че двамата са приятели. Значи Чарлс бе казал

на Елейн.

— Е, това е прекрасно, нали! В Англия ли ще живеете, или ще останете тук?

— Ще останем в Ню Йорк.

„Защо ли е толкова любезна?“ — объркано се питаше Бевърли.

— Добре. — Елейн се наведе напред, тънките ѝ бели ръце бяха украсени само с квадратния смарагдов пръстен, който винаги носеше. — Освен това чух, че след сватбата ще си търсите работа.

Изведнъж всичко стана ясно! Чарлс сигурно я беше препоръчал на Елейн, навярно опитът за самоубийство на Мери го бе накарал да проумее каква е истинската причина за оставката ѝ и той искаше да ѝ предложи някаква компенсация.

— Да, бих желала да започна нова работа колкото може по-скоро, стига да ми остане малко време за медения месец.

— Доколкото разбрах, вашият бъдещ съпруг е член на едно много високопоставено аристократично семейство, а брат му е граф. Сигурно негови роднини са заемали постове на придворни и кралски коняри в Бъкингамския дворец?

На Бевърли ѝ се прииска да попита: „Въпрос ли ми задавате, или просто ми съобщавате фактите?“. Тя знаеше, че братът на Антъни е граф, но нищо не ѝ бе известно за височайшите му връзки.

— Не съм съвсем сигурна — кратко отвърна тя.

Елейн изглеждаше шокирана.

— Би трябвало да знаете, мила моя! Предстои ви блестящ брак, ще бъдете съпруга на благородник и ще влезете в едно от най-старите и най-знатни английски семейства! Разбрах, че можели да проследят родословното си дърво шестстотин години назад! Тези хора притежават замъка Бъкландс, който е много внушителен!

Елейн изглеждаше толкова шокирана от нейното невежество, че Бевърли избухна в смях.

— Семейството наистина живее в Бъкландс, но не съм сигурна, че това е точно дворец! — опита да се пошегува тя.

Тази жена явно знаеше за Антъни много повече от самата нея, но защо бе всичко това? Какво целеше?

— Горкото ми невинно дете! — нежно я укори Елейн и на лицето ѝ се появи усмивка. — Вие сигурно не знаете нищо за блестящото потекло на семейството, в което ще влезете.

— Не ми се виждаше чак толкова важно — изломоти Бевърли. — Ние с Антъни просто се влюбихме от пръв поглед и неговото потекло за мен няма значение — съвсем откровено добави тя.

Елейн се облегна назад, ръцете ѝ докоснаха едрите перли около шията ѝ. Изглеждаше потресена.

— Вас всъщност никак не ви интересува това, нали? — удивено попита тя.

Бевърли поклати отрицателно глава.

— Толкова е далечно, сякаш не се отнася до нас. Антъни не притежава богатство или нещо подобно. И двамата ще трябва да продължим да работим. Макар че няма да сме бедни, и богати няма да бъдем.

— Е, аз имам една идея и бих искала да я обмислите много внимателно. Човек винаги трябва да се усъвършенства, нали знаете?

Елейн леко присви очи, сякаш искаше да е напълно сигурна, че Бевърли добре е разбрала думите ѝ.

— Как? Аз се справям добре с математиката, имам компютърна квалификация... — нетърпеливо подхвана Бевърли. — Харесва ми да работя в областта на рекламата...

Елейн отметна глава и избухна в смях. Това беше толкова неочаквано, като се имаше предвид колко беше хладна и сдържана винаги, че Бевърли млъкна и слисано ококори очи.

— Не си губете времето с подобни неща — рече Елейн, когато се успокои. — Има стотици момичета, които биха могли да вършат тази работа. Аз ви говоря за това, че ще станете виконтеса, когато се омъжите. Една такава титла би трябвало да ви послужи за нещо и съпругът ви сигурно би разбрал това. Ето каква е моята идея. И ви моля по-напред да ме изслушате, защото планът ми може да се нарече многостранен. Първо, бих искала „Чичи“ да получи изключителното право да отрази сватбата ви. Искаме да снимаме всичко от начало до край... роклята ви и шаферките, гостите, цветята, сватбеното празненство...

— Но... — опита се да възрази Бевърли.

Елейн вдигна предупредително ръка.

— Една минутка. Казах ви, че идеята ми не е проста. „Чичи“ ще спонсорира всичко. В замяна на това, че ни давате изключителното право да отразим най-аристократичната сватба на годината, ние ще ви

подарим роклята, банкета заедно с шампанското, цветята... всичко. Няма да ви струва нищо — нито на вас, нито на вашето семейство.

Бевърли беше изумена. Това бе най-прекрасната идея, за която бе чувала, така се решаваха всички финансови проблеми около сватбата.

— Освен това — продължи Елейн — бих искала да работите за „Чичи“, да си имате своя рубрика, в която да съобщавате за облеклото на присъстващите на събиранията на нюйоркското висше общество. Ще я наречем „Модната страница на лейди Еймзбъри“ и всеки месец ще поместваме снимки на известни видни личности, присъствали на различни празненства, а вие ще описвате как са били облечени и кои моделиери предпочитат. Разбирате ли какво имам предвид?

— Но аз не познавам никакви видни личности — призна си Бевърли.

— Скоро ще ги познавате, мила моя. Много скоро.

А после, тъй като Бевърли седеше там като зашеметена, Елейн продължи да говори и ѝ обясни каква заплата ще получава и какво точно ще се изисква от нея.

— Посъветвайте се с годеника си — рече накрая Елейн, — но бързо трябва да вземете решение. Ако ще отразяваме сватбата ви, веднага трябва да се заемем с подготовката. Ако сте съгласна, ще очакваме от вас почти веднага да започнете работа, например от понеделник, да се „запознаете“ с „Чичи“, да проучите нашия стил, методите ни на работа. Рубриката „Лейди Еймзбъри“ ще започнете да подготвяте, след като се върнете от медения си месец, разбира се, но дотогава ще трябва да сте наясно с новите си задачи.

Бевърли усети, че се задъхва от вълнение и когато напусна кабинета на Елейн, краката ѝ сякаш не докосваха земята. Всичките ѝ проблеми бяха решени. През цялото време се бе притеснявала за разходите около сватбата, знаеше, че родителите ѝ не биха приели помощта на Антъни, пък и напоследък положението навсякъде бе такова, че много трудно щеше да си намери нова работа. А ето че сега тя щеше да бъде „Лейди Еймзбъри“ със своя рубрика в списанието, а името ѝ щеше да бъде изписано на първа страница. Напълно зашеметена, тя измина пеша разстоянието от офисите на „Чичи“ на Пето Авеню и Медисън Авеню до „Хайлайт“, където момичетата я очакваха, умирайки от желание да научат какво е станало.

— Никога няма да отгатнете — каза все още слисаната Бевърли и седна отново зад бюрото си.

Беше четири часът, в рамките само на един кратичък час целият ѝ живот се бе променил. Перспективите ѝ изглеждаха направо блестящи. Първо, в „Чичи“ щяха да ѝ плащат повече, отколкото в „Хайлайт“, пък и работата ѝ нямаше да бъде чак толкова тежка.

Като се стареше гласът ѝ да не трепери, тя съвсем накратко разказа на момичетата какво се е случило.

— Ау! — само успя да каже Лизет.

А Нина и Фей я гледаха с опулени очи. После Фей се обади:

— Ако това се дължи на омъжването ти за английски аристократ, аз още утре ще си намеря някой лорд!

— И аз! — повтори след нея Нина. — Съзнаваш ли, че животът ти е уреден? — В гласа ѝ нямаше завист, долавяше се само възхищение.

Бевърли се засмя.

— Аз самата просто не мога да повярвам. Нямам търпение да кажа на Антъни!

— Той няма да възрази, нали? — попита Нина.

— Че защо да възразява? Кой би възразил, ако поемат разходите около сватбата му? А към това се прибавя и едно предложение за хубава работа. Той ще бъде във възторг.

— Сигурна ли си? — сериозно попита Лизет. — Не забравяй, че той е английски благородник. Те не са ли прекалено взискателни? Няма ли това предложение да му се види малко вулгарно? Трябва да се съгласиш, че Елейн прави всичко това само заради неговата титла.

— Знам — рече Бевърли. — Не храня никакви илюзии. Тя нямаше да плати сватбата ми и да ми предложи тази прекрасна работа, ако се бях омъжила за някой шофьор на такси!

— Но дали на Антъни ще му хареса да използват титлата му по този начин? Трябва да признаеш, че става въпрос за сделка, това е една комерсиална сделка и за теб, и за „Чичи“.

— Сигурна съм, че ще се съгласи — уверено каза Бевърли. — Ще го убия, ако не го направи! — добави тя през смях.

Но Антъни наистина се съгласи.

— Ако такова е желанието ти, скъпа, не виждам нищо лошо в това. — Усмихна ѝ се нежно, нищо не можеше да ѝ откаже. Толкова

развълнувана беше Бевърли, докато му обясняваше какво се е случило, приличаше на малко момиченце, получило награда. Антъни я прегърна и я притисна към себе си. — За тях е голям късмет, че ти ще работиш там — добави той.

Бевърли го погледна изпитателно.

— Знам, че получих това предложение само защото скоро ще бъда твоя жена — сериозно рече тя. — Елейн Рос изобщо не се интересуваше от мен, когато бях просто Бевърли Франклин, но за мен това е без значение. Мама и татко ще бъдат доволни, като им кажа, и ако ти нямаш нищо против, само това е важно.

Антъни я целуна нежно по устните — толкова много я обичаше, че вече не можеше да си представи живота без нея.

— За мен само ти си важна.

— Бих искала и ти да се гордееш с мен — призна тя и сложи глава на рамото му.

Той се поотдръпна, за да я погледне в лицето, от очите му струеше нежност.

— Винаги ще се гордея с теб, любов моя. Страшно много ще се гордея. Откъде ти хрумна това?

Бевърли леко въздъхна.

— Днес Елейн ме накара да се почувствам като глупачка, защото ми каза, че ти си живял в замък, че семейството ти имало връзки с Бъкингамския дворец, а аз не знаех нищичко за това. Вярно ли е? Добави, че ми предстои „блестящ брак“, а това ме накара да се почувствам много неудобно, все едно че съм някаква използвачка и предварително съм си направила сметката. Ти не живееш в замък, нали?

Антъни избухна в смях.

— Ще ме изгониш ли, ако ти отговоря утвърдително? — пошегува се той.

Очите ѝ се разшириха, златистите точки в тях започнаха да искрят.

— Вярно ли е? — Изглеждаше направо шокирана.

Той кимна, изражението на лицето ѝ го накара да се развесели.

— Опасявам се, че е съвсем вярно. Семейството ни живее в Бъкландс от няколко поколения насам. Хенри заедно с жена си и дъщеря си, както и майка ми, сега са единствените хора там, ако не

смятаме някои стари слуги. Ако искаш вярвай, аз съм бил роден в една стая в западната кула на замъка. Не е ли романтично!

— Много ли е стар този замък? Как изглежда? — заинтригувано попита Бевърли. — Нямах ли някакви снимки на замъка?

— Едва ли. Построен е през четиринайсети век, има квадратна форма и в четирите ъгъла се издига по една висока кула. Не липсват и обичайните назъбени стени, и укрепленията, нали разбираш?

— А колко стаи има в него?

Антъни замислено сбърчи нос. После сви рамене.

— Нямам представа. Никога не съм ги броил. Шейсет... може би осемдесет.

— Шейсет или осемдесет! — Бевърли зяпна от удивление.

— Обграден е и с ров! — добави той, а очите му весело святкаха.

— Шегуваш ли се?

Сега вече и двамата се разсмяха.

— Говоря съвсем сериозно. В замъка се влиза само през подвижния мост. Може би затова никога не сме ставали жертва на крадци.

— Значи Елейн беше права! А какво ще кажеш за височайшите ви връзки? Може би ще ми кажеш, че си братовчед на английската кралица и че тя всяка седмица вечеря у вас?

— Не съвсем! Дядо ми е бил камериер на покойния крал Джордж... а баща ми за известно време беше придворен коняр при сегашната кралица. — В гласа му прозвуча съдържана гордост.

— Ами брат ти?

Бевърли беше направо омагьосана от този непознат свят, за който ѝ разказваше той, свят на придворни, на замъци и хора със знатно потекло и родословно дърво на няколкостотин години. Всичко това беше толкова далеч от нейния начин на живот в Ню Йорк и все пак то бе част от живота на Антъни.

— И Хенри беше придворен коняр за известно време. Но той предпочита живота в провинцията пред дворцовия живот и сега е просто фермер — отговори Антъни.

Усмихна се, като видя изражението на лицето ѝ. Изглеждаше съвсем обърквана.

— Сега разбирам защо Елейн ми предложи работа и иска да получи изключителното право да отрази сватбата ни — изрече тя

бавно и с удивление. Изведнъж ахна, обзета от една ужасяваща мисъл. — Божичко, да не би това да означава, че на нашата сватба ще присъстват разни кралски особи?

Всяка чертичка на лицето ѝ излъчваше уплаха.

Антъни я сграбчи изведнъж и с всички сили я притисна към себе си. Никой никога нямаше да може да обвини Бевърли, че се е омъжила за него заради връзките на семейството му. Те по-скоро ѝ внушаваха ужас и страх, вместо да я радват. После той си помисли за снаха си Леонора. Колко много се различаваше от Бевърли! Леонора с нейните надути маниери много добре бе съзнавала какво иска, когато се бе омъжила за Хенри. Тя си го беше избрала още на осемнайсет години с помощта на амбициозната си майка. Двете бяха пипнали здраво Хенри и сега нейната най-главна задача беше да роди син и наследник. Десетгодишната им дъщеря Джулиет не бе достатъчна. Леонора трябваше да роди момче, което да наследи титлата и замъка Бъкландс, иначе щеше да смята, че се е провалила в живота.

— За какво си мислиш? — обади се Бевърли и прекъсна хода на мислите му. — Изглеждаш толкова мрачен.

Той се засмя и я целуна съвсем леко по върха на нослето.

— Мислех си колко съм щастлив, че те имам.

— И затова ли изглеждаше толкова мрачен? — На лицето ѝ се появи комично изражение.

— Сетих се за моята снаха и за това колко си различна от нея — обясни ѝ Антъни. — Какъв щастливец съм аз в сравнение с Хенри.

— А те ще дойдат ли на сватбата? — Тя изведнъж се притесни при мисълта за тази възможност. — Какво ли ще си помислят за мен? — добави тя. — Не очакват ли да се ожениш за някоя блестяща дама?

— Аз ще се ожения за една много блестяща дама — сериозно отговори той. — За най-блестящото и най-страхотното момиче на света.

Той игриво потърка носа си в лицето ѝ.

— Е, аз знам за кого се омъжвам — отвърна Бевърли и го погъделичка.

Той извика. Не понасяше да го гъделичкат.

— Какво искаш да кажеш? — успя да изрече, като продължаваше да охка.

Тя безжалостно го гъделичкаше още и още.

— Омъжвам се за един роден ласкател... и прелъстител...

Сега и двамата се смееха. Антъни се опитваше да се отърве от нея и най-накрая успя да я сграбчи за китките. Тогава я притисна към себе си и прикова ръцете ѝ отзад, така че да не може да помръдне.

— Сега си моя пленничка — рече той с усмивка.

— На колко съм осъдена?

— Присъдата ти е доживотна, скъпа.

Очите ѝ предизвикателно святкаха.

— Няма ли да има намаляване на присъдата за добро държане?
— закачливо попита тя.

— В никакъв случай.

— Не е честно!

— Честно е! Не си ли чувала това? Когато тя беше добра, беше много, много добра, а когато беше лоша... изглеждаше прекрасна!

После той я целуна, след миг Бевърли вече се притискаше към него, освободените ѝ ръце обгърнаха шията му, привлече го толкова плътно към себе си, че гърдите ѝ се прилепиха към неговите. След това едното ѝ дълго бедро се плъзна между краката му. Антъни простена, обзет от неудържимо желание да я притежава. Никоя друга жена не можеше да го възбуди така бързо като нея. През цялото време му се искаше да се любят. Беше достатъчно само да я види как прекосява спалнята, облечена с оскъдното си бельо, но когато тя се притиснеше към него, той жадуваше да стане част от тялото ѝ, да проникне в нея, да я накара да се възбуди като него.

— О, господи, толкова много те обичам — рече Антъни и зарови лице в шията ѝ.

— И аз те обичам.

Тя разкопча панталона му, кадифените ѝ длани се плъзнаха вътре и нежно го обхванаха.

— Бевърли... Бевърли...

В гласа му прозвучаха отчаяни нотки, сякаш колкото и често да я любеше, все не му беше достатъчно. Винаги искаше още. Винаги беше доволен, но никога заситен. Той я привлече на пода и двамата коленичиха един срещу друг, докато разкопчаваше блузата ѝ и галеше гърдите ѝ, тя нежно го масажираше.

— Спри — след миг простена Антъни. — Моля те, спри, защото няма да мога да чакам повече... а искам да видя, че ти си готова.

Силните му ръце я положиха на пода и започнаха да гаят цялото ѝ тяло.

Той беше най-всеотдайният любовник, когото можеше да си представи, и макар че сексуалният ѝ опит бе доста ограничен, Бевърли познаваше само мъже, които се интересуваха по-скоро от собствения си оргазъм, отколкото от нейните чувства. А Антъни по някакъв начин винаги успяваше да се сдържи, да я изчака, докато стигне до ръба и започне да го желае истински, тогава проникваше бързо и мощно в нея, тъй че започваше да стене от невероятното удоволствие. Това се случваше и сега, завладяваше я онази дива тръпка, която нямаше търпение да достигне и ѝ се искаше да трае колкото може по-дълго.

— Сега... о, сега... да, да... — простена тя и той я облада, двамата никога не можеха да се наситят един на друг, никога не бяха задоволени задълго.

След това полежах на пода, макар че гърбът доста силно я болеше. Бевърли галеше косата му, а той се бе отпуснал, обзет от временно изтощение. Съзнаваше, че никога не е била по-щастлива. И двамата ги очакваше такова прекрасно бъдеще заедно.

След две седмици Мери реши да пробва в един друг бар за самотници, защото не ѝ се искаше отново да налети на Марк. Доколкото зависеше от нея, веднъж ѝ стигаше и той бе изпълнил отредената му роля. Тази вечер тя реши да отиде в „Пенгуин“ на Седмо Авеню и Четирийсет и четвърта улица. Искаше само да открие някой с подходящ ръст и телосложение и с руса коса.

Барът бе претъпкан с млади жени и мъже, чиито познания за опасните заразни болести никак не им пречеха да търсят сексуални приключения. Повечето от тях изглеждаха хетеросексуални. Тя набързо се огледа и си поръча чаша бяло вино със сода. Мразеше такива барове, всичко тук ставаше толкова явно, но не виждаше друг сигурен начин да намери онова, което търсеше. Да се запознае с някого на улицата или в метрото изглеждаше прекалено опасно. А и ако се сблизеше повече с някой мъж, цялата работа щеше да пропадне.

Изведнъж с ъгълчето на око си Мери зърна онова, което търсеше. Той седеше на една маса с група мъже и пиеше бира, а когато се усмихна, равните му бели зъби съблазнително проблеснаха. Не че

това я интересуваше. Тя щеше да го замени мислено с друго лице веднага щом двамата се озовяха в леглото. Имаше значение само колко са едри ръцете му и колко са широки раменете му. Тя се приближи и впери поглед в него. Косата му се къдреше отзад на врата точно както трябваше и имаше подходящ цвят. В случай че за миг отвореше очи, това щеше да ѝ помогне. Реши, че този е много подходящ.

С ленивата бдителност на котка, която дебне жертвата си, тя пристъпи напред, сивите ѝ очи зорко блестяха. Нито за миг не се съмняваше в способността си да го завладее и да го отведе в леговището си, където щеше да изсмуче от него всичко, което можеше да ѝ даде, докато се отпуснеше назад, доволна и заситена. Ако имаше някаква дарба, това бе дарбата да убеждава и да постига своето.

ПЕТА ГЛАВА

Приготовленията за сватбата бяха доста напреднали и за радост на всички, Елейн беше приела условията на Бевърли, включително и това събитието да се състои в Стокбридж.

— Там всичко е по-изискано, отколкото в Ню Йорк — съгласи се тя. — Ще бъде една истински романтична провинциална сватба с хубава тента за гостите, църквата ще бъде украсена с цветни ленти и красиви гирлянди от диви цветя.

Роклята на Бевърли също вече бе избрана — изящна и дълга, от кремава коприна, с богато надиплена пола, с плътно прилепнал корсаж и ръкави, прихванати със сатенени панделки. Кремави рози щяха да кичат косите ѝ, а Елейн бе успяла да се добере до един старинен дантелен воал, който трябваше да се превърне в шлейф.

Бевърли и Антъни почти всяка седмица пътуваха до Стокбридж, грижеха се за приготовленията на място и надълго и нашироко обсъждаха списъка на гостите заедно с майка ѝ. Тя много искаше на сватбата да присъстват шаферки и шафер и тъй като нямаше племеннички и племенници, бе поканила три съседски момиченца и едно момченце, докато Джени, която направо щеше да припадне от вълнение, когато разбра, че снимката ѝ ще се появи в „Чичи“, щеше да бъде главната шаферка и щеше да носи дълга рокля от бледосиня коприна и кремави и сини цветя в косите.

— Всичко това е като някакъв сън, нали? — повтаряше Бевърли на всеки, който проявяваше желание да я слуша. — Не мога да повярвам, че наистина се случва.

Цялата градина на семейство Франклин щеше да бъде покрита с голяма тента в синьо и бяло за гостите, а в хотел „Червеният лъв“ бяха резервирани стаи за онези, които щяха да пристигнат отдалече. Менюто за сватбения прием, разбира се, бе избрано от Елейн с помощта на една манхатънска фирма за уреждане на банкети и щеше да бъде изискано и екзотично.

— Понякога имам чувството, че все още работя за „Хайлайт“ — шеговито каза Бевърли една вечер, когато двамата с Антъни лежаха в

леглото. Оставаше още един месец до сватбата, но вече всичко около нея бе уредено и всички детайли уточнени. — Елейн май ще превърне нашата сватба във велико събитие! Сякаш се подготвяме за някакви важни военни маневри. Тези толкова точни планове направо ме удивляват. Не знам как ще се чувствам аз, но тя непременно ще получи припадък, ако в самия ден нещо не стане както трябва.

Антъни се засмя.

— Ами ти какво ще кажеш, скъпа? Доволна ли си от приготовленията? В края на краищата това ще бъде твоят ден, а не на Елейн.

— Да, от всичко съм доволна — откровено отговори тя. — Страхотно е, само дето ми изглежда толкова нереално. И нямам нищо против това, че върша обичайната си работа, така се успокоявам.

— А защо си неспокойна?

— Всичко ме изнервя... по един много приятен начин. Предполагам, че най-вече се уморявам от вълнението.

Тя лежеше в леглото и направо не ѝ се вярваше, че ѝ предстои тази прекрасна сватба от сънищата. Елейн бе настояла да има много гости, градината трябваше да бъде пълна, тъй че Бевърли можеше да покани всичките си едновременшни колежки от „Уелзли“, а родителите ѝ щяха да поканят всички роднини, включително и някои далечни братовчеди и братовчедки, които тя почти не познаваше. С всички тези приятели и съседи сватбата щеше да се превърне в едно незабравимо събитие.

После Антъни получи писмо от брат си. Стана сериозен и мрачен, докато го четеше по време на закуска.

— Какво има? — попита Бевърли. Откакто се бе пренесла при него, тя всяка сутрин правеше кафето и приготвяше пресен портокалов сок, докато той преглеждаше пощата.

— Няма да дойдат на сватбата ни. — Изглеждаше много разочарован.

— Какво? Твоите близки няма да дойдат на сватбата?

Беше ужасена. Как бе възможно да не дойдат? Антъни им беше съобщил за сватбата преди няколко седмици, а само преди два-три дни бе разговарял по телефона с майка си. Тя се настани отново на страничната облегалка на креслото му и погледна писмото в ръката му — беше написано на светлосиня хартия, а в горния му ляв ъгъл се

виждаше изображение на графска корона. Листът беше изписан със ситен спретнат почерк.

— Хенри пише, че Леонора не е добре и не му се иска да я остави сама, а майка ми, то се знае, е прекалено стара и слаба, за да пътува.

— О, Антъни!

Той изглеждаше толкова разочарован, че сърцето й щеше да се пръсне.

— Ами сестра ти — Джийн? Тя ще дойде, нали?

Антъни поклати отрицателно глава.

— Хенри пише, че Джийн, която работи като мирови съдия и много се занимава с благотворителност, е прекалено заета, за да дойде. — Антъни хвърли писмото на масата. — Това е точно в техния стил! Дявол да ги вземе! — извика той и стана. Започна да крачи напред-назад из кухнята, вдигаше разни предмети и отново ги захвърляше.

— Съжалявам. — Бевърли му съчувстваше и направо беше отчаяна заради него. Как бе възможно и брат му, и сестра му да откажат да присъстват на такова важно събитие като неговата сватба? Можеше да разбере това, че майка му не е в състояние да пътува, но другите... — Това е ужасно — рече Бевърли. Както вървяха нещата, много от приятелите на Антъни нямаше да могат да дойдат от Англия. Пътуването бе прекалено дълго и прекалено скъпо, всички изтъкваха тази причина и той ги разбираше и ни най-малко не им се сърдеше. Но неговото собствено семейство! — Защо не им позвъниш по телефона и не им кажеш, че трябва да дойдат — настоя тя.

Антъни поклати глава.

— Няма да има никаква полза, скъпа. Ако Леонора е болна, разбирам защо Хенри не иска да я остави сама, а мама наистина не е достатъчно здрава, за да пътува.

Той млъкна, а на лицето му се появи много кисело изражение.

— Все пак смятам, че трябва да им се обадиш — отново настоя тя. Много й се искаше да се запознае с близките му и щеше да бъде ужасно разочарована, ако никой не дойдеше.

Антъни погледна часовника си. Изведнъж взе решение. С бързи крачки отиде до телефона, закачен на стената в кухнята, и набра номера на Бъкландс.

— По това време в Англия сигурно обядват — каза той на Бевърли. — И е много вероятно Хенри да си е у дома.

След миг чу гласа на снаха си в телефонната слушалка.

— Здравей, Леонора. Обажда се Антъни.

Нейният доста писклив глас бе остър като бръснач и звучеше така ясно, сякаш тя бе в съседната стая.

— О, Антъни. Как си?

— Получих писмото на Хенри — подхвана той без всякакви предисловия и по лицето му пролича, че никак не обича съпругата на брат си.

— О, да. Наистина няма да можем да дойдем на сватбата ти. — Гласът ѝ беше толкова силен, че дори Бевърли чуваше всичко, макар да бе застанала на няколко крачки от телефона.

— Сигурен съм, че вие с Хенри ще можете да направите едно малко усилие, нали така? Това е моята сватба.

Антъни по-скоро изглеждаше обиден, отколкото ядосан.

— Хенри смята, че сватбата ще бъде нещо като празничен гуляй. — Гласът ѝ сякаш пронизваше ефира.

— Какво искаш да кажеш, за бога?

— Ами... нали разбираш... както чух, цялата тази идея на модното списание... Това е доста унизително, нали?

— Ни най-малко — разпалено изрече той. — Освен ако ти не си някаква невероятна снобка, Леонора. Бевърли работи за това списание и ще води своя собствена рубрика, след като се оженим.

— Да, ами... — Тонът ѝ беше насмешлив. — Сигурна съм, че това е добре за една американка, но в нашето семейство не е прието, Антъни. Откровено казано, Хенри никак не го одобрява.

— Което означава, че *на теб* не ти харесва, но нямаш куража да си го признаеш — изведнъж избухна той. — Престани да се криеш зад гърба на Хенри. Ти си глупава и ограничена жена, Леонора, и твоето отсъствие няма да е голяма загуба! — Той затвори телефона и рязко се обърна, лицето му пламтеше от гняв. — Чу ли я? — попита с искрено удивление. — Господи, каква кучка! Чу ли я какво каза?

Бевърли кимна, бе доста бледа.

— Те сигурно не ме одобряват. Затова ли не искат да дойдат? Защото си мислят, че не съм достатъчно добра за теб?

Той я сграбчи в прегръдките си и я притисна към себе си.

— Дори не бива да ти минава през ум подобно нещо, скъпа. Тази работа няма нищо общо с теб. Леонора не одобрява намесата на „Чичи“, но аз мисля, че тя вдига много шум за нищо.

Бевърли се намръщи.

— Не смяташ ли, че има нещо вулгарно? Дали не сбъркахме?

Антъни сви рамене.

— Всичко ще бъде направено с вкус, тъй че не виждам нищо лошо. Във всеки случай ние решаваме, а не Леонора.

— Дали тя не е убедила брат ти да не идва?

Беше много притеснена, защото смяташе, че тяхната сватба ще стане причина за разрыв в семейството на Антъни.

— Може и така да е — нехайно отвърна той. — Понякога тя се държи като истинска кучка и все си го изкарва на Хенри.

— Май не е твоя любимка.

— Това се подразбира от само себе си. Как се казваше? „Бог ни дава роднините... но благодарение на бога можем да избираме приятелите си.“

Личеше, че се старае да изглежда в добро настроение, но Бевърли го познаваше достатъчно добре, за да се досети, че е дълбоко засегнат. В един момент, когато той смяташе, че всички трябва да бъдат рамо до рамо, неговото семейство му отказваше любовта и подкрепата си. „Каквото и да се случи по-нататък — каза си тя, — никога няма да им простя, че го изоставиха. Той ще се жени на шест хиляди километра от дома си, в една страна, която почти не познава, и те дори няма да присъстват на сватбата!“ Вдигна очи към лицето му, копнееше по някакъв начин да заличи обидата и разочарованието му. Прегърна го през шията, повдигна се на пръсти и го целуна по брадичката, по върха на носа и най-накрая по устните.

— Е, аз ще бъда на сватбата! — леко го подразни тя.

Той я притисна още по-силно.

— И аз, а само ние двамата сме важни, нали?

Бевърли се сгуши в него, притисна буза към неговата. Щеше да се опита да компенсира по някакъв начин липсата на неговото семейство и знаеше, че родителите й ще й помогнат. Рейчъл и Даниъл Франклин бяха харесали Антъни от първия миг и се бяха погрижили той да се чувства добре в семейството. Сега тя знаеше, че родителите й ще бъдат на мястото си и ще го обичат както подобава, макар че нищо

не бе в състояние да я накара да проумее безразличието на неговото семейство.

Но Елейн съвсем не беше склонна да приеме така лесно създалото се положение. Бе направо ужасена от факта, че графът и графинята на Къмбърланд, старата графиня и лейди Джийн Фич няма да присъстват на сватбата.

— Те *трябва* да дойдат — троснато изрече тя. Този ден носеше дреха от кремав кашмир и златна огърлица вместо обичайните перли. Тънката ѝ ръка с панически жест посегна към гърлото ѝ. — На сватбата няма да има гости с титли, освен Антъни.

За един ужасен миг Бевърли си представи как тя се отказва от цялата тази работа и оставя нея и семейството ѝ да се оправят със сметките за хиляди долари.

— Шаферът на Антъни ще дойде, а той е маркиз — отбеляза Бевърли.

— Така ли? — Настроението на Елейн видимо се повиши.

— Да, той е маркизът на Горинг. Учил е заедно с Антъни в Итън и е най-добрият му приятел.

— Е, това все пак е нещо. — Тонът ѝ се посмекчи. — Но няма ли на всички да се види много странно, че близките на младоженеца не присъстват? Какво ще кажем на хората?

Тъмните ѝ очи недоволно святкаха и Бевърли си помисли, че поначало не биваше да се обвързва с „Чичи“. Онова, което в началото изглеждаше като прекрасна възможност да си устроят великолепна сватба, без това да струва на родителите ѝ нито цент, започваше да се превръща в истински кошмар.

— Кой друг ще дойде от Англия? — попита Елейн. — По-добре е Антъни да вземе да покани още хора и да гледа да имат аристократични титли. И аз ще поканя някои видни личности. Тази работа е много сериозна.

Бевърли стисна устни. Навярно Леонора беше права. Сватбата явно щеше да се превърне в гуляй с гости по поръчка... стига да са титулувани. Страшно ѝ се искаше да заяви на Елейн, че се отказва от всичко. Но как би могла? Ако се опитаха да поемат дори само досегашните разходи, Рейчъл и Даниъл щяха да се разорят, а и тя самата щеше да изгуби хубавата си работа. Имаше само един изход — да се опита да успокои Елейн.

— Ще говоря пак с Антъни — рече тя и насила се усмихна.

— Непременно го направи — хладно каза Елейн. — Кажи му, че семейството му трябва да присъства на сватбата. Не искам чак толкова много. В края на краищата графът е брат на Антъни — добави тя.

Бевърли напусна белия кабинет на Елейн така смразена, сякаш бе седяла в охладителна камера. Направо ѝ премаляваше под лъжичката. Поначало бе направила грешка, приемайки предложението на Елейн, и сега горчиво съжаляваше. Тяхната сватба, която трябваше да бъде нещо интимно и лично, се превръщаше в собственост на Елейн и на „Чичи“. Събитие в света на модата, където беше по-важно да бъдеш някой, който носи дреха от известен моделиер, отколкото реална личност. Горещи сълзи бликнаха от очите на Бевърли и тя проумя на какво беше обрекла себе си и Антъни.

Защо беше толкова наивна, защо бе решила, че е възможно да съхрани светостта на брачната церемония, когато „Чичи“ плащаше за нея, а Елейн канеше важни клечки?

Влезе в дамската тоалетна и се затвори в една от кабинките, изпитвайки чувството, че е предала Антъни. Той бе приел предложението на Елейн заради нея и защото тя така се вълнуваше от възможността за тази приказна сватба, да не говорим за работата в „Чичи“, която идваше в прибавка. Но всичко това бе станало причина семейството му да откаже да дойде на сватбата и тя никога нямаше да си го прости.

Бевърли беше седнала на ръба на тоалетната чиния и плачеше. Отново ѝ се прииска да каже на Елейн, че се отказва от всичко, но мисълта за разходите пак я възпря, фирмата за уреждане на банкети и цветарите щяха да поискат компенсация, сватбената ѝ рокля вече беше купена, да не говорим за дрехите на малките шаферки и на шафера. Елейн бе настояла Рейчъл да облече рокля на моделиера Оскар де ла Рента и тя бе във възторг от това, тъй като никога не си беше позволявала да носи друго, освен конфекция... и Джени изглеждаше много развълнувана... поканите бяха изпратени и десетки хора вече бяха отговорили, че ще присъстват... някои поръчки вече бяха направени и нямаше как да бъдат отменени. Независимо дали ѝ харесваше или не, тя бе принудена да участва в сватбата на годината. Сега ѝ се струваше, че всичко е било подготвено по такъв начин, че да има достатъчно материал за страниците на „Чичи“. През този ден

трябваше да се състои свещената брачна церемония, двамата с Антъни щяха да се свържат за цял живот, а вместо това ги очакваше някакво сензационно зрелище.

След като излезе от дамската тоалетна, Бевърли взе решение. Навярно нямаше да може да отмени урежданото от „Чичи“ празненство, но поне беше възможно да направи нещо за Антъни.

Късно следобед тя се прибра в техния апартамент. Антъни щеше да се върне след около един час и тя се молеше дотогава да има възможност да му съобщи добрата новина. Беше в кухнята и приготвяше салатата за вечеря, когато телефонът иззвъня. С един скок тя прекоси стаята и грабна слушалката.

— Ало? — едва изрече Бевърли. Сърцето ѝ биеше така лудо, че не успяваше да си поеме дъх.

— Бевърли Франклин? — Гласът му беше очарователен, нисък, мек, малко ѝ напомняше за Антъни.

— Да... здравейте.

— Съжалявам, че не бях вкъщи, когато сте позвънили. Какво става при вас?

Обаждаше се Хенри Къмбърланд.

— Имаме проблеми — притеснено изрече Бевърли. — Ние... с Антъни сме толкова разстроени, защото няма да дойдете на сватбата ни. Той добре разбира, че майка ви не може да пътува, тъй като здравето ѝ е крехко, но вие не можете ли да дойдете? Вашият отказ наистина го засегна... — Гласът ѝ изтъня и секна. Тя нарочно не спомена, че според Леонора в тази сватба има нещо вулгарно.

— О, боже, о, боже!

С нещо ѝ напомняше за милия Дядо Коледа и Бевърли изведнъж си го представи — набит и жизнен, по-стар, едно благодушно копие на Антъни, облечено с развлечени панталони от туид и обуто с тежки обувки.

— За него е толкова важно да дойдете — умолително каза тя.

— О, боже, о, боже! — повтори той и сякаш дълбоко се замисли. — Работата е там, че Леонора не е много добре и в никакъв случай не бива да пътува. — Тежко въздъхна и млъкна.

— Не можете ли сам да дойдете? Само за два дни? Моля ви!

Само ако можеше да го убеди да пристигне със самолет, Бевърли щеше да се чувства по-малко виновна, задето е приела предложението

на Елейн. И така на Антъни при сватбената церемония нямаше да липсва нищо.

По линията се чу още една сърцераздирателна въздишка. После той каза:

— Не обещавам нищо, Бевърли, но ще видя какво мога да направя. Ще се постарая да не разочароваме прекалено много нашето момче, нали така? — Хенри изведнъж тихо се засмя. — Във всеки случай бих искал да се запозная с вас, а това е достатъчно добра причина да дойда, нали? От онова, което той ми каза за вас, разбирам, че е истински щастливец.

— Щастливката съм аз — отвърна Бевърли. — И аз бих искала да се срещна с вас.

Вече беше сигурна, че Хенри ще ѝ хареса, макар да съдеше само по гласа му. В него имаше нещо много мило и успокояващо. Тя усещаше, че той е от онези хора, към които можеш да се обърнеш за помощ в случай на нужда, и бе много доволна, че бе позвънила и му бе оставила съобщение да ѝ се обади.

— Е, все още не казвайте нищо на Антъни, докато не видя какво може да се направи.

— Но ще се опитате ли да дойдете?

— Да, мила моя, ще се постарая — обеща Хенри.

— Но аз трябва да заведа жена си на сватбата на Еймзбъри — заяви Кас Стърнбърг. — Това не е никакво банално празненство, на което човек може да отиде между другото. Ще бъде голямо събитие. Максин няма как да не научи за него. Бих ли могъл да отида без нея?

Седнала зад бюрото в белия си кабинет, Елейн сурово изглежда издателя на „Чичи“, тъмните ѝ очи гневно святкаха.

— Аз наистина се надявах да отидем двамата — сърдито каза тя, — но сигурно искам прекалено много. Щом работата опре до лапане, *винаги* мъкнеш Максин със себе си.

Кас, едър мъж с вежливо изражение, оплешивяващо теме и заоблени бузи, удивено погледна Елейн, сивите му очички се разшириха.

— За бога, Елейн, как си го представяш това да отидем двамата заедно, когато половината от персонала на „Чичи“ ще бъде там? Ще

има и дузина фотографии! И около двеста души гости!

Понякога жените смайваха Кас, дори Елейн при цялата си схватливост и тактичност от време на време можеше да се държи невероятно глупаво.

— Прекрасно разбираш какво имам предвид, Кас — сопна се тя.

— Е, съжалявам, скъпа, но това е положението. Не си струва да оставям Максин у дома. Тя дойде на онова празненство с принцеса Ди, нали? Тогава ти нямаше нищо против.

Той изсумтя, обърна се и с тежки стъпки напусна кабинета ѝ.

Елейн постоя няколко минути зад бюрото си, после стана и отиде до шкафчето с огледална вратичка в ъгъла. Отвори го, извади бутилка водка и си наля голяма доза в кристална чаша. След това добави малко портокалов сок, за да придаде невинен вид на питието, в случай че някой влезеше по това време в кабинета ѝ. Беше едва четири и половина, по дяволите! Тя успяваше някак да поддържа баланса между алкохола и антидепресантите, които вземаше. Елейн се върна зад бюрото си и се замисли за дългогодишната си любовна връзка. Кас Сърнбърг, финансист, издател, чаровник, *гад!*

Беше го срещнала преди единайсет години, когато работеше за едно третокласно женско списание. Тогава той още не бе купил „Чичи“ и не беше я назначил за главна редакторка. Единайсет години на откраднати часове, когато той успяваше да се измъкне от жена си, единайсет години на измами и лъжи, единайсет години в присъствието на други хора се преструваха, че са делови партньори... а последните шест бяха истински ад.

Елейн отпиваше от водката с портокалов сок и усещаше как топли приятни вълни се разливат по тялото ѝ. Приглаждайки бялата си рокля от крепдешин, произведение на Калвин Клайн, тя се опитваше да убеди себе си, че всичко това си е струвало. Понякога смяташе, че жертвата, която бе направила, за да си запази и Кас, и работата в „Чичи“, си струваше, въпреки преживяната болка. Това ставаше в хубавите дни, когато тя бе в състояние да осъзнае какъв висок пост заема само защото някой я наричаше *редактор номер едно в света на модата*. Тогава се носеше на крилете на успеха си. През останалото време не ѝ беше чак толкова хубаво и се нуждаеше от „подкрепата“ на хапчетата и алкохола. Макар че Кас ѝ беше купил великолепен двуетажен апартамент на Парк Авеню и я обсипваше с пари и бижута,

това в никакъв случай не можеше да се нарече компенсация за изгубеното, а тази загуба щеше да бъде с нея до края на дните ѝ.

Докато работеше заедно с Бевърли върху подготовката за сватбата, очите ѝ се отвориха за собствения ѝ цинизъм. Бевърли беше дяволски романтична, пълна с илюзии за *вечната любов, щастливия брак* и тям подобни глупости. Я погледнете Максин Стърнбърг! Кас бе казал на Елейн, че е бил верен на Максин само през първите осем месеца след сватбата и оттогава насам винаги я бе мамил. Кас не можеше да бъде верен дори на любовницата си. Елейн беше сигурна, че точно в този момент той се занася със секретарката си.

Чашата ѝ беше празна и тя реши да си налее още малко, за да има достатъчно сили да изкара до вечерта. Когато се връщаше към бюрото си с пълната чаша в ръка, зърна собственото си отражение в едно от продълговатите огледала, които покриваха стените на кабинета ѝ. Получаваше се странен ефект. Бялото ѝ облекло се губеше на фона на белия декор, тъй че изпъкваша само късата ѝ черна коса и алените ѝ устни и сякаш свободно плуваха във въздуха. Тя се усмихна. Повечето хора смятаха, че бялото е нейната „запазена марка“, нейният отличителен белег, израз на желанието ѝ веднага да я разпознаят сред тълпата, да бъде различна от другите. Малцина знаеха, че в някои страни бялото е символ на скръб. „И все още ли скърбя?“ — запита се Елейн. Хиляди пискливи гласчета закънтяха в главата ѝ: Да-да-да-да!

За миг се отпусна безсилно върху бюрото си и притисна главата си с ръце, а после довърши питието. Бе направила жертвата, за да угоди на Кас и честно казано, за да запази високия си пост в „Чичи“. Но въпросът беше дали това си струваше?

Някой почука на вратата, Елейн бързо пъкна чашата в чекмеджето на бюрото си, седна изправено и изобрази на лицето си обичайната усмивка. Никой не би отгатнал каква мъка я разкъсваше отвътре.

Три дни преди сватбата Бевърли и Антъни отлетяха със самолет до Стокбридж, за да се погрижат за последните приготовления. През последната седмица бяха пристигнали още подаръци и те се заеха да ги разопаковат с помощта на ентузиазирания Джени.

— Погледни това! — възкликваше тя, щом извадеха някой подарък от пашкула му от шумоляща бяла хартия.

Бевърли трябваше да признае, че техните роднини и приятели са повече от щедри.

— Бихме могли да устроим коктейл за сто и петдесет души и няма да ни се наложи да купим нито една чаша — през смях отбеляза тя.

Двамата получиха и сервиз за хранене, прибори за хранене, гарафи, покривки за маса, както и най-различни вази за цветя, три кошници за пикник, кашмирени одеяла и възглавници, пълнени с пух, сребърни солници от английската кръстница на Антъни и сребърен поднос от неговия шафер, маркиза на Горинг, известен на своите приятели по-скоро като Бърти. Той пристигна същата сутрин със самолет от Англия и при срещата на летището двамата с Антъни дълго се потупваха по гърбовете.

Бевърли ги наблюдаваше, щастлива, че Антъни и най-добрият му приятел са заедно, макар че нямаше никакви изгледи и брат му да се присъедини към тях. Той не беше се обадил повече и Бевърли не посмя да му позвъни отново, за да не я сметне за прекалено нахална.

— Това е Бевърли — гордо я представи Антъни. — Скъпа, това е моят стар приятел Бърти.

Двамата си стиснаха ръцете, Бевърли му се усмихна топло и гостоприемно.

— Толкова се радвам, че дойдохте — каза тя. За Бърти и за Антъни баща ѝ беше запазил две съседни стаи в „Червеният лъв“ и когато тримата се качиха в колата, Бевърли добави: — Надявам се, че не сте много изморен от пътуването, защото отсега нататък няма да можете да се спрете на едно място.

Бърти Горинг бе висок колкото Антъни, но очите и косата му бяха тъмнокаестеняви и имаше привлекателно лице с фини черти, което веднага засия.

— Май ще бъде много забавно — каза той, като продължаваше да потупва Антъни по рамото и да го гледа предано. — Само Антъни може да си устрои такава екзотична сватба на другия край на света, нали?

Преди пристигането му Антъни ѝ беше разказал всичко за него.

— Ние двамата оцеляхме в Итън, макар че понякога имаше и телесни наказания — припомни си Антъни. — Бяхме в центъра на всички лудории. Бог знае защо не ни изключиха. Веднъж се качихме на покрива на параклиса и оставихме там едно нощно гърне, увито с националното знаме, като символ на нощното ни приключение. В училището едва кретахме, докато дойде време за зрелостните изпити, за тях зубрихме като луди.

После ѝ каза, че Бърти се захванал с банково дело в лондонското Сити, докато той самият се специализирал в борсовите операции. Двамата не се били виждали от две години, но тъй като поначало били истински приятели, това, все едно че нямало никакво значение.

— Та какво ще става днес? — попита Бърти и се намести на задната седалка, докато Антъни седна зад кормилото, до Бевърли. Краката му бяха толкова дълги, че коленете почти опряха в брадичката му, когато се опита да се смести в тясното пространство.

— Шефката на Бевърли — Елейн Рос... онази, дето е главна редакторка на „Чичи“, нали знаеш, една много прочута дама... устройва официална вечеря в градината на „Червеният лъв“ — обясни му Антъни. — Ще бъдем двайсет души и ще можеш да се запознаеш със семейството на Бевърли. Ще бъде забавно.

Бърти кимна любезно. Бевърли виждаше, че той е отстъпчив човек, готов веднага да се съобрази с обстановката.

— Всичко това ми напомня за сватбата на Хенри и Леонора — отбеляза той. — Спомняш ли си я, Ант?

Антъни изръмжа.

— Как бих могъл да я забравя? — Той се обърна към Бевърли: — Тогава ние с Бърти играехме ролята на разпоредители и трябваше да настаним близо осемстотин души гости в църквата „Сейнт Маргарет“ в Уестминстър. Бедата беше там, че предишната вечер бяхме ходили на едно ергенско парти и ни гонеше страшен махмурлук!

Бърти развеселено се плесна по коляното.

— И аз обидих майката на Леонора, защото, без да искам, я сбърках с баба ѝ! О, боже, какъв ден беше само!

И двамата се засмяха.

— Леонора притесняваше ли се? На мен направо ми трепери под лъжичката, като си помисля, че ще трябва да вървя към олтара пред погледите на толкова много хора — рече Бевърли.

Антъни стисна ръката ѝ.

— Тя беше ужасена, скъпа. Отслабна със седем килограма по време на подготовката за сватбата... Но тогава присъстваше половината кралско семейство, да не говорим за телевизионните репортери.

Бевърли притвори очи, представяйки си всичко това.

— Сигурно не може да има нещо по-лошо. Слава богу, аз ще трябва да се съобразявам само с Елейн, но и това не е малко. — Тя погледна профила на седналия зад волана Антъни. — Но все пак ти ще бъдеш там и ще държиш ръката ми.

Той успя да ѝ се усмихне закачливо.

— О, не, през този ден ние с Бърти смятаме да отидем до Ню Йорк.

— Чудовище такова! — Бевърли се обърна, за да включи и Бърти в разговора. — Все си мисля колко хубаво ще бъде, когато всичко свърши. От седмици не сме имали възможност да останем сами.

— До края на медения месец така ще ти дотегне моята компания, че ще копнееш да излезеш навън сред тълпата — отбеляза Антъни.

— Никога! — твърдо заяви Бевърли. — Ако зависеше от мен, още сега щяхме да избягаме някъде само двамата. Хайде да избягаме тази вечер и да оставим другите след два дни да си прекарат сватбеното празненство без нас.

Той отметна глава и едва не се задави от смях.

— Представяте ли си как ще изглежда Елейн! Ако аз не се появя на сватбата, тя ще побеснее, защото титулуваните особи за „Чичи“ ще бъдат с една по-малко. — Но гласът му звучеше добродушно, той беше развеселен от предпочитанията на Елейн към светски личности с аристократични титли.

— А кога започва веселието? — попита Бърти, когато спряха пред входа на „Червеният лъв“.

— Довечера в осем — отвърна Бевърли, доволна, че Антъни имаше близък приятел, с когото да сподели следващите два дни. Ако не можеше да сподели щастието си със семейството, поне Бърти щеше да му бъде опора. — Аз отивам у дома, тъй че днес следобед вие двамата можете да наваксате пропуснатото — добави тя с усмивка.

Бърти я погледна одобрително.

— С нетърпение очаквам да се запозная с останалата част от семейството. Според мен Ант е голям късметлия, защото има вас.

— Струва ми се, че аз съм късметлийката — каза тя.

Когато Бевърли потегли, Бърти се обърна към Антъни, на лицето му беше изписано искрено възхищение.

— Мисля, че това е момиче от класа, стари приятелю — рече той, като се стараеше в гласа му да не прозвучат нотки на завист.

За официалната вечеря Бевърли си беше избрала бледожълта рокля, която идеално контрастираше с кестенявите ѝ коси. Преди пристигането на гостите Антъни бе решил да пийнат само двамата с Бърти и когато я видя да се изкачва по стълбите на верандата, заобиколена от семейството си, помисли, че не е виждал по-хубаво момиче.

— Дойде ли Елейн? — тихо попита тя, след като поздрави Антъни и Бърти.

Както ѝ бе казала Елейн, тя заедно с нейния антураж плюс мистър и мисис Стърнбърг щяха да се регистрират в хотела същия следобед, за да са готови за вечерното празненство.

— Точно зад гърба ти е — само с устни прошепна Антъни, вперил поглед над рамото ѝ.

Бевърли се обърна и ето ти я Елейн: беше облечена в бял копринен костюм с огромна висока яка, в привечерния сумрак изящно подстриганата ѝ черна коса сякаш слагаше точка на нещо, а тъмните ѝ очи забелязваха всичко. Фотографите на „Чичи“ вече бяха готови да запечатат всеки миг от празненството и когато тя се появи, камерите забръмчаха.

— Мила моя, ти си очарователна тази вечер — каза тя на Бевърли, алените ѝ устни се извиха в усмивка, но очите ѝ останаха студени. Беше работила здравата, за да превърне това дребно провинциално празненство в светско събитие, и всичко трябваше да върви като по часовник. Стисна ръката на Бърти и рече сериозно: — Добър вечер, лорд Горинг.

— Добър вечер, мис Рос — отвърна също така сериозно Бърти и направи старомоден поклон.

— О, дявол да ги вземе! — с отвращение изрече младият Том. Цялата тази надутост и тържественост го дразнеше, предпочиташе сестра му да се омъжи за по-обикновен тип или ако тя искаше да е нещо по-специално, трябваше поне да е бейзболист.

— Я се дръж по-добре — тихо нареди Даниъл Франклин на по-малкия си син.

Пристигнаха още гости и Елейн наблюдаваше всичко със зоркия си орлов поглед. Важно беше „най-личните“ хора да бъдат фотографирани заедно. Снимките на добре подбрани личности от каймака на лондонското и нюйоркското общество щяха да изглеждат прекрасно в списанието, преди да бъде отразена самата сватба.

Засега всичко вървеше добре. Елейн смяташе, че роклята на Рейчъл Франклин е повече от ужасна, но тази вечер не беше необходимо да я снимат, а дрехите ѝ за самото сватбено тържество щяха да изглеждат добре, защото тя лично се беше погрижила да ги избере. Не ѝ харесваше и това, че сестрата на Бевърли е толкова хубавичка, подхождаше по-скоро за „Плейбой“, отколкото за „Чичи“, но нищо не можеше да се направи. Гостите вече бяха пристигнали, те изпълниха верандата с изглед към улицата, пиеха шампанско и караха местните жители да се питат какво ли става в тяхното тихо градче. „Светкавиците“ продължаваха да щракат, гърмяха и тапите на бутилките с шампанско и някъде по средата на празненството едно такси спря в подножието на стълбите. Едър симпатичен мъж се измъкна от него, беше облечен с измачкан и поизносен сив костюм и носеше шлифер в ръката си. Той започна да рови в портфейла си, а шофьорът свали няколко куфара и зачака да му платят.

— Драги мой, ужасно съжалявам... — промърмори непознатият и изпусна на земята кредитните си карти и чековата си книжка. — Сигурен съм, че имах... — Млъкна и продължи да рови из джобовете си. Шофьорът вече го гледаше с неприкрито подозрение, а човекът ставаше все по-неспокоен. Изпотен, с пламнало лице, той възкликна: — Знам, че ги прибрах някъде...

Гостите постепенно прекъснаха разговорите си и започнаха да наблюдават непознатия, който трескаво ровеше из джобовете си.

Елейн тъкмо се канеше да нареди да сервират вечерята и като го видя, кисело се намръщи. Кой ли беше този едър объркан човек със

смачкан костюм? Русата му коса беше разрошена, той непрекъснато пухтеше и мърмореше, че не може да намери парите си.

— О, моля ти се! — обърна се тя към Кас Стърнбърг и му посочи гротескната фигура на непознатия, който изглеждаше все по-отчаян. — Подобно държане, особено тук, е направо просташко, нали!

В този момент Антъни ахна, промъкна се сред гостите и затича надолу по стълбите.

— Хенри? Скъпи мой, какво правиш тук?

Хенри, седмият граф на Къмбърланд, се стресна за миг, а после прегърна по-малкия си брат.

— Не мога да намеря доларите си... Сигурен съм, че имах. Иначе притежавам само пътнически чекове. — Въпреки че беше притеснен, лицето му излъчваше задоволство и облекчение. — Проклети пари — промърмори той и отново започна да рови из джобовете си.

Антъни избухна в смях.

— Ето. Позволи на мен. — Бързо подаде пари на стъписания шофьор. — И какво правиш тук, стари разбойнико! Ти ми каза, че няма да дойдеш.

— Така беше, но после... О, по дяволите! Ето ме тук. Как вървят нещата при теб, драги?

Като се потупваха по гърбовете и си разменяха любезности, двамата братя се изкачиха по стълбите. Бевърли ги наблюдаваше, замаяна от вълнение. Хенри беше пристигнал и това бе прекрасно, тя толкова много се радваше заради Антъни. За миг очите ѝ се напълниха със сълзи, а после вече Антъни я представяше на Хенри, който силно разтърси ръката ѝ. Елейн наблюдаваше всичко това с недоверчив поглед.

— Може ли да те оставя за момент, скъпа? — прошепна Антъни в ухото ѝ. — Ще заведе Хенри до стаята му. Няма да се бавим.

— Разбира се — отговори тя, съзнавайки колко много му се иска да поостане насаме с брат си.

Най-накрая всички седнаха да вечерят около една продълговата маса в градината на хотела. Към гирляндите от свежи цветя бяха прикрепени свещници със стъклени абажури, които хвърляха мека светлина върху лицата на гостите. От време на време в звездния нощен въздух отекваше смях.

Елейн седеше срещу Кас Стърнбърг и приличаше на някаква екзотична нощна птица. От време на време кракът ѝ, обут в бял копринен чорап, намираще неговия и стъпалото ѝ се плъзгаше нагоре от глезена до коляното му. Веднъж-дваж под прикритието на покривката той успя да я хване за глезена и да погали стъпалото ѝ, а междуременно двамата говореха с други хора, сякаш онова, което правеха, нямаше нищо общо с тях. В щастливо неведение за случилото се, съпругата му бърбеше с Хенри Къмбърланд и похапваше от порцията си дива патица с череша.

Изведнъж Хенри се обърна към Бевърли и отново започна да рови в джобовете си.

— Пак ли сте загубили парите си? — закачливо го попита тя. Имаше чувството, че го познава поне откакто познаваше Антъни.

— Божичко, какво съм направил? Не, не става въпрос за парите ми...

Той млъкна и продължи да рови из джобовете си.

— Какво има? — любопитно попита тя.

Елейн бе забелязала, че той отново трескаво търси нещо, и се питаше дали не е винаги така объркан.

— Мога ли да ти помогна с нещо, драги? — попита Антъни, който бе седнал от другата страна на Бевърли.

— Ооо... — Хенри с облекчение въздъхна и от един вътрешен джоб извади малка плоска кутийка. Предпазливо я подаде на Бевърли. — Това е за теб, мила.

— Какво е то?

Тя попипа мекото кадифе на кутийката и разбра, че е предназначена за бижута. От едната ѝ страна имаше малко копче, Бевърли го натисна и капачето се отвори. Вътре имаше бележка, изписана с разкрасени букви.

— Това е от майка ми — обясни Хенри. — Тя не е добре със зрението, затова почеркът ѝ е такъв.

Бевърли бързо погледна към Антъни.

— От майка ти — с благоговение изрече тя.

Той нежно ѝ се усмихна.

— Разбрах. Какво ти е изпратила?

Бевърли извади бележката и ахна, като видя, че на дъното на кутийката, върху подложка от бял сатен, лежат красиви диамантени

обеци.

— О, фантастични са! — прошепна тя. — Просто не мога да повярвам.

— От времето на крал Джордж са, мила. Част от семейните бижута. Мама смяташе, че трябва да ги носиш в деня на сватбата. Тя ги е носила, когато се е омъжвала за баща ми, а преди това са били на баба ми. Надявам се, че ти харесват. — Хенри се изразяваше с кратки изречения, но от това гласът му не звучеше по-малко топло и нежно.

— Невероятни са! — развълнувано възкликна Бевърли. — Толкова е мило от нейна страна.

Тя разтвори бележката и на светлината на свещите разчете разкривените букви.

„Скъпа Бевърли,

Пожелавам ти същото щастие, каквото преживях аз с бащата на Антъни. Радвай се на тези обеци така, както и аз им се радвах. Надявам се, че някой ден ще ми дойдеш на гости в Англия.

С обич: Роузмари Къмбърланд“

— О, Антъни...

Тя му подаде бележката, беше прекалено развълнувана, за да може да каже още нещо. Той я прочете и погледна Бевърли с блеснали очи.

— Толкова се радвам, че ти харесват — прошепна Антъни и я прегърна през кръста. — Това са любимите обеци на мама. Много ще ти отиват.

Протегнала дългите си бели ръце, Елейн се беше навела напред и изгаряше от желание да види обеците отблизо.

— Миличка — възторжено възкликна тя, — ще излязат страхотно на снимката! Може ли да напишем, че са част от наследството на Къмбърланд?

— Разбира се, мила — обади се Хенри с провлачения си английски говор.

Всички се засмяха, Рейчъл и Даниъл бяха доволни, че дъщеря им има такъв късмет, а Джени направо щеше да се пръсне от вълнение.

— Нямах ли и други братя, Ант? — дръзко попита тя.

През смях Хенри и Антъни обещаха на Джени да се опитат да ѝ намерят някой лорд, а тя се изкиска в отговор и поиска да разбере колко дълго ще трябва да чака.

Най-накрая дойде време всички да си тръгват, беше около полунощ. На следващия ден Бевърли трябваше да се заеме с последните приготовления, докато Антъни щеше да прекара времето си с Хенри и Бърти, тъй като дълго време нямаше да се видят.

— Щастлива ли си? — попита Антъни, когато си казаха „лека нощ“ на стълбите на верандата.

— Не бих могла да бъда по-щастлива — искрено отвърна тя. Стискаше кадифената кутийка и очите ѝ блестяха почти като диамантите в нея.

— Значи сме двама щастливци — рече Антъни.

Целунаха се нежно и набързо, искаше им се да бъдат заедно през цялата нощ, но поради присъствието на роднини и приятели това беше невъзможно. Но в очите на Антъни светеше недвусмислено обещание. Това бе обещание за жарки любовни нощи и дълги дни, прекарани заедно, за весели разговори и щастлив съвместен живот. След два дни щяха да се оженят и до края на живота си щяха да бъдат заедно. В добро и зло. В бедност и богатство. Бевърли отново притисна бузата си към неговата, никога не беше го обичала повече от сега и вече знаеше, че семейството му им дава благословията си. Хенри стоеше настрана и ги наблюдаваше със сияеща усмивка, а тя все още стискаше в ръката си скъпоценната кутийка с обещите и бележката от майка му.

С преливащо от щастие сърце Бевърли се прибра у дома заедно с близките си. Знаеше, че я очакват прекрасни дни с Антъни.

ШЕСТА ГЛАВА

В деня на сватбата си Бевърли се събуди, защото над главата ѝ стоеше Джени с чашка кафе в ръка.

— Мама каза да ти донеса кафе — рече тя и тресна чашката на близката масичка. — Как си?

Бевърли бавно седна в леглото и през разтворените пердета погледна навън към яркия слънчев ден.

— Струва ми се, че съм добре — бавно каза тя.

После се намръщи. Бе сънувала лош сън, в него тя и Антъни се бяха разделили по време на разходка в гората. Колкото и бързо да тичаше по лъкатушните пътеки, все не можеше да го намери, а после и самата тя се загуби в някаква непозната част на гората. Обзе я паника, извика името му, но после разбра, че е онемяла. Страхът, че няма да може никога да го намери, я накара да тича още по-бързо, но после се оказа, че краката ѝ са парализирани и не може да пристъпи. Бевърли разтърси глава, за да се освободи от спомена за нощния кошмар, и посегна към чашката с кафе.

— Не изглеждаш особено добре — сериозно отбеляза Джени.

— Много благодаря! Колко е часът?

— Девет и половина.

— Толкова ли е късно?

Бевърли беше удивена. Вечерта си бе легнала рано, защото очакваше, че ще се събуди в зори. Как бе възможно някой да спи до късно в деня на сватбата си?

— Искам да говоря с Антъни — изведнъж каза тя и се измъкна от леглото.

— Но ти снощи се скъса да говориш с него по телефона. Какво повече ще му кажеш?

Джени въобще не можеше да разбере защо беше необходимо да разговарят толкова много. Близките отношения с един мъж означаваха много целувки и секс. Защо трябваше да си губят времето в приказки?

Бевърли навлече стария си хавлиен халат върху памучната нощница и прокара гребен през косите си. Все още беше разтревожена,

искаше ѝ се Антъни да е при нея, да го притисне към себе си, да го накара да ѝ каже, че всичко е наред.

— Ще му позвъня и само ще му кажа „здрости“. Ще се върна след миг — рече тя на Джени. — Бъди добричка и ми напълни ваната.

Джени направи изискан поклон.

— Да, милейди. Разбира се, милейди — пошегува се момичето. — Както кажете, милейди!

Бевърли грабна една възглавница и се опита да я улучи в главата.

— О, я млъквай! — ненадейно се разсмя тя. — На никого няма да позволя да ме нарича така.

— Келнерите по ресторантите ще го правят. И продавачките в магазините. И фризьорките. Ще трябва само да си сложиш табелка с надпис „виконтеса Еймзбъри“ и хората така ще ти се покланят, че направо ще пропадат в земята! — подразни я Джени с дяволита усмивка.

— Шегуваш ли се? Няма начин да го направя!

Смеейки се, Бевърли побърза да излезе от стаята, но в очите ѝ все още се таеше тревога.

Набра номера на хотел „Червеният лъв“ и поиска да я свържат с Антъни. След малко операторът ѝ отговори, че той не е в стаята си. На Бевърли изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Може ли да ме свържете с лорд Къмбърланд тогава? Той може да е в стаята на брат си.

След миг се чу гласът на Хенри с неговия силен английски акцент. Той сякаш дъвчеше нещо.

— Уф... здрасти, уф, мила... Извинявай, ям яйце! — Последва пауза, а после той продължи: — Тази сутрин ние с Антъни и Бърти Горинг решихме да закусим заедно в моята стая. Закуската беше прекрасна.

Стори ѝ се, че той си взе още една хапка. Развеселено го попита дали може да говори с Антъни.

— Предавам му слушалката, мила. Днес е прекрасен слънчев ден, нали?

Антъни веднага се обади.

— Здравей, скъпа! Как си тази сутрин? — топло прозвуча гласът му.

— Ужасно ми липсваш — тъжно каза тя. — Сънувах ужасен сън, в който те загубих, и като се събудих, бях страшно нещастна.

— О, миличка! Само още няколко часа и после винаги ще бъдем заедно — увери я той. — Получихме и една покана!

— Каква покана? — предпазливо попита Бевърли.

— Хенри ни покани да прекараме заедно Нова година. Нали ще бъде чудесно! Нямам търпение да ти покажа Бъкландс и любимите ми места от детството. Ще се запознаеш и с майка ми. Тя също иска по-скоро да се запознае с теб. А пък Бърти настоява да му гостуваме в Лондон.

Докато той говореше, Бевърли усети как облекчението и щастието се разливат на вълни по тялото ѝ.

— Чудесно! — развълнувано възкликна тя. Поговориха още малко и неговият топъл и съвсем реален глас разпръсна и последните ѝ страхове.

— Ще те чакам в църквата — обеща Антъни. — Не закъснявай.

— Толкова съм развълнувана, че сигурно ще подраня — опита да се пошегува тя.

На долния етаж подготовката за посрещането на гостите беше в пълен ход, служителите на фирмата за уреждане на банкети подготвяха масите под тентата зад къщата. Семейство Франклин с удивление наблюдаваше как цветарите превръщат всичко във фантазия от зеленина и цветя, как направиха покрита с рози арка пред входа на тентата. Върху моравата се появи червена пътека, а после триетажната сватбена торта с глазура бе извадена от трите си кутии и поставена върху сребърна количка.

Джени не вярваше на очите си. Когато разопаковаха чашите за шампанско и се появиха подносите със сандвичи и кейкове, вълнението ѝ достигна връхната си точка. Както винаги, Том смяташе, че всичко това е излишно. Той трябваше да пропусне големия мач, който щяха да дават следобед по телевизията, и беше направо вбесен.

— Не можеше ли да се омъжиш в някой друг ден, Бевърли? — на висок глас се заоплакваше той. — Да гледам после мача на видео съвсем няма да е същото, а и някой непременно ще успее предварително да ми каже кой е спечелил.

От друга страна, Джош много се стараяше да помага на майка си и на баща си да оправят всичко в къщата, макар че гостите бяха канени

направо в градината под тентата.

В единайсет часа Елейн пристигна заедно с Кас Стърнбърг в неговата огромна лимузина двамата трябваше да проверят докъде са стигнали приготовленията. Той бе успял да убеди Максин да си направи нова прическа — втората за два дни: „Ще изглеждаш страхотно на снимките, миличка“, тъй че двамата с Елейн можеха да бъдат заедно поне за два часа.

По обяд пристигнаха фризьорката и козметичката, за да подготвят Бевърли — нещо, на което тя твърдо се бе противопоставила, но Елейн отново бе надделяла.

— Не е възможно в такъв тържествен ден сама да направиш прическата си и сама да се гримираш — бе заявила шокираната Елейн.

Бевърли отново имаше чувството, че всичко наоколо е нереално. Струваше ѝ се, че е фотомодел, който се готви за снимки, или актриса, която всеки момент ще трябва да участва в някаква важна филмова сцена.

Облечена с много елегантна сапфиреносиня копринена рокля и подходящо дантелено наметало, Рейчъл дойде в стаята на Бевърли, за да ѝ помогне да облече сватбената си рокля.

— Изглеждаш прекрасно, мамо — с възхищение каза тя.

Прическата и гримът на Рейчъл също бяха дело на професионалисти.

— Благодаря ти, миличка.

Майка и дъщеря се погледнаха с разбиране и се усмигнаха. Най-хубавото, което Рейчъл можеше да пожелае на Бевърли, бе да е щастлива с Антъни, както тя самата бе щастлива с Даниъл, а очите ѝ достатъчно красноречиво говореха за това.

Бевърли внимателно пристъпи към богато надиплената копринена рокля, изпитвайки чувството, че потъва в разбита сметана. Рейчъл закопча малките копченца на гърба ѝ, докато козметичката помагаше да закопчечат копченцата на ръкавите. После Бевърли обу изящните бели сандалети с високи токчета, а майка ѝ помогна да украси косите си с розите и дантеления воал, който падаше до земята и се превръщаше в шлейф. Когато младоженката се погледна в голямото огледало, не можа да се сдържи и ахна.

— Това наистина ли съм аз? — удивено произнесе Бевърли. Момичето от огледалото бе красиво и сияеше от щастие и здраве.

После тя посегна към малката черна кутийка за бижута и извади диамантените обеци, които ѝ беше изпратила Роузмари Къмбърланд. След миг те заискриха на ушите ѝ, прибавяйки драматичен блясък към мекото сияние на коприната и дантелата.

— Ау! — възкликна Джени, която влезе в стаята точно в този момент. Самата тя изглеждаше прекрасно, русата ѝ коса бе вързана отзад с бледосиня панделка в тон с роклята ѝ.

През щастлив смях двете сестри взаимно се огледаха от глава до пети.

— С нетърпение чакам да дойде и моят ред да се омъжа — каза Джени. — Мислиш ли, че Бърти Горинг ме харесва?

— Джени! — престорено ѝ се скара Бевърли. — Ти си прекалено млада, за да мислиш за женитба! Пък и Бърти те видя за първи път преди два дни.

— И какво от това? Вие с Антъни се влюбихте от пръв поглед, нали? Много ми допада идеята да бъда маркиза. Това означава, че ще имам по-висок ранг от една виконтеса, нали?

— Много по-висок — поправи я Бевърли. — Аз се опитах да науча нещо за английските титли. Дукеса (херцогиня) е най-високата титла, после следва маркиза, контеса (графиня) и някъде доста по-надолу стои титлата виконтеса. Разбира се, жените на бароните се наричат баронеси, но към жените на бароните се обръщат просто с „лейди“ — добави тя, показвайки колко добре е осведомена.

— Тогава защо ставаш лейди Еймзбъри? — попита Джени.

— Само към една херцогиня се обръщат направо с „дукесо“. Всички други титли вървят с обръщението „лейди“.

— Ау! Доста неща си научила, нали? — отбеляза впечатлената Джени.

Бевърли се усмихна.

— Не бих искала да излагам Антъни с моето невежество. Заради „Чичи“ Елейн ме накара да изуча цялата система на титлите. Щом ще пиша за всички тези хора, не бива да правя грешки.

В този миг влезе Джош със сватбения букет, доставен от цветаря.

— О, прекрасен е! — възкликна Бевърли, като разглеждаше изобилието от гардении, рози и калии.

— Време е да тръгваме — обяви Даниъл, който се появи на вратата. — Колите пристигнаха.

Всички се спогледаха. Това бе един съдбовен момент в живота на семейство Франклин. По-голямата им дъщеря щеше да се омъжи след няколко минути и за тях вече нищо нямаше да е същото. За първи път тяхната сплотеност бе нарушена и очите на Рейчъл изведнъж се напълниха със сълзи. Бевърли беше първата птичка, която напускате семейното гнездо, и това не можеше да не я натъжи.

Бевърли веднага забеляза как се промени изражението на майка ѝ и побърза да я прегърне.

— Поне ще живееш в Ню Йорк — весело се обади Джени. — Представяш ли си колко щеше да бъде ужасно, ако трябваше да отидеш да живееш в Англия?

През последния един час пред местната епископална църква се беше събрала тълпа, която очакваше да види пристигането на гостите. Четириметрови пирамиди от бели цветя се издигаха от двете страни на входа, а тротоарът бе застлан с червен килим. Четиримата фотографи, наети от „Чичи“, бяха готови да направят колкото може повече снимки, а един филмов и един телевизионен екип стояха наблизо в очакване да запечатат подробно събитието. Сред развълнувания шепот на тълпата красиво облечените гости слизаха от лимузините си, а най-изискана от всички беше Елейн Рос, която също пристигна с лимузина. Нейният бял костюм от рипсена коприна и малката ѝ бяла шапчица накараха тълпата възхитено да ахне. „Ето това се казва елегантност!“ — шепнеха всички. Това беше висшата мода в целия ѝ блясък! Придружена от издателя и собственик на „Чичи“ Кас Стърнбърг и съпругата му, Елейн позираше пред фотографите като професионален модел, преди да влезе тържествено в църквата. Това беше и нейният голям ден, защото колко ли щяха да се вбесят онези от „Вог“, „Венити Феър“ и „Харпърс Базар“, когато видеха „сватбата на десетилетието“, отразена в „Чичи“. Елейн беше сигурна, че чрез Антъни и Бевърли след време щеше да успее да се докопа и до някои други светски сензации. Това беше и една от причините да наеме Бевърли на работа, за да води онази рубрика.

В два и половина църквата беше препълнена с хора, а Антъни и Бърти бяха застанали в края на централната пътека и очакваха появяването на Бевърли. И двамата носеха черни фракове, сиви панталони на тънки райенца и бледосиви жилетки. В петлицата на Антъни имаше бяла гардения, а на гърдите на Бърти, който нервно

потупваше джоба си, за да не изгуби венчалната халка, бе щръкнал бял карамфил.

Църковният орган свиреше fuga на Бах, а в това време Антъни оглеждаше присъстващите. Хенри седеше на скамейката точно зад него и се усмихваше благосклонно, а от другата страна на пътеката на първата скамейка бяха седнали Рейчъл и двамата ѝ синове Джош и Том. Зад нея седеше Елейн, изящна и крехка, в лицето ѝ за първи път имаше нещо уязвимо. „Чудно защо не се е омъжила?“ — запита се Антъни. Изведнъж той забеляза, че на улицата отвън настъпи суматоха, тълпата шумно приветстваше пристигащите. Това бяха Бевърли и баща ѝ. Джени, малките шаферки и шаферът се бяха скупчили до входа на църквата, за да поздравят младоженката, докато позираше на фотографите. Тогава Антъни изведнъж потръпна от вълнение. След малко двамата щяха да бъдат съпруг и съпруга.

Органът изведнъж спря, а после засвири любимия му религиозен химн „Води ни, небесни отче, води ни“ и ето че любимата му Бевърли вече приближаваше по централната пътека заедно с баща си. Погледите им се срещнаха и когато се изравни с него, тя му се усмихна с треперещи устни. Антъни ѝ се усмихна в отговор, усещайки как душата му се изпълва с любов и възхищение, после посегна да хване ръката ѝ и прошепна: „Обичам те“. Устните ѝ едва забележимо помръднаха и произнесоха същите думи.

И тъй в хубавата, пълна с цветя църква, която Бевърли беше познавала цял живот, започна сватбената церемония.

След като химнът свърши, Бевърли подаде букета си на Джени и гръмко и тържествено прозвучаха думите на познатата литания: „Събрали сме се днес...“.

Бевърли слушаше като насън, знаейки, че след малко ще трябва да произнесе най-важната дума в живота си: „Да“. Като усещаше присъствието на Антъни до себе си и топлото докосване на ръката му, хванала нейната, тя не откъсваше очи от лицето на свещеника и следеше всяка негова дума.

Гостите бяха притихнали и древните думи на сватбения обред отекваха в църквата. От едната страна на централната пътека семейството на Бевърли наблюдаваше всичко със сдържана гордост, докато от другата ѝ страна Хенри Къмбърланд бе вперил сияещ поглед в брат си. А около тях едно море от шапки, украсени с цветя и пера,

току се разлюляваше, тъй като всички неотклонно наблюдаваха църковната служба и бяха изпълнени с очакване.

— Ако някой знае за съществуването на някаква причина, поради която Антъни Ричард Чарлс и Бевърли Фейт Катлийн не могат да се съединят в свещен съюз, нека да я съобщи сега или да замълчи завинаги...

Изведнъж някъде откъм дъното на църквата се разнесе пронизителен писък:

— Те не бива да се оженят! *Невъзможно* е да се оженят! Всички се обърнаха, шокирани.

— Няма да има сватба! Спрете сватбата!

Писъкът се превърна в протяжен стон, а Бевърли застина намясто и лицето ѝ побеля като платно. Не можеше да сбърка този глас. Това беше Мери.

— Той не бива да се жени за нея! — продължаваше да крещи тя с всички сили.

Зашеметени от случилото се, хората се опитваха да разберат какво точно става. Двама души от охраната бяха успели да хванат Мери за ръцете и се опитваха да я отведат. Почти я влачеха към входа на църквата, а тя ридаеше и крещеше истерично. После изведнъж се освободи за миг и се обърна право към Бевърли, която стоеше изправена в другия край на централната пътека. Безумието разкриви чертите на лицето ѝ, блесна в очите ѝ, а езикът ѝ бълваше отрова.

— Кучка! — изпищя Мери. — Не ѝ давайте да се омъжи за него.

Отвратени и шокирани, Бевърли и Антъни я наблюдаваха безмълвно, докато още хора не се притекоха на помощ и не я изведоха насила навън. Виковете ѝ продължаваха да отекват по улицата пред църквата.

На приема след брачната церемония всички говореха само за случилото се. Кое ли беше това момиче, което прекъсна бракосъчетанието по такъв истеричен начин? И защо го бе направила?

Потресена и все още бледа, Бевърли стоеше заедно с Антъни, Хенри и родителите си под арката от бели рози до самия вход на тентата и посрещаше гостите, докато Елейн обикаляше наоколо, даваше нарежданията си и изглеждаше направо позеленяла от гняв.

В църквата бяха допуснати телевизионни камери, за да заснемат брачната церемония, и ето че сега цялата тази история неизбежно щеше да стигне до медиите. Тя нямаше да може да предотврати това, макар да беше казала на фотографите на „Чичи“, че ако продадат някоя от скандалните снимки на друго издание, повече няма да работят при нея. За нещастие тя не можеше да командва по същия начин и телевизионния екип. За тази история щяха да пишат всички вестници и така щяха да накърнят изключителното ѝ право да отрази събитието, а тя не бе в състояние да направи нищо, дявол да го вземе.

— Коя беше тази жена? — току изсъскваше Елейн, щом срещнеше някой, който би могъл да ѝ отговори на този въпрос. Според нея бе невъзможно Антъни и Бевърли да са поканили такава личност, способна да създаде подобни неприятности.

Сконфузената Бевърли ѝ каза, че това е Мери Стейпълтън.

— От „Хайлайт“ ли? Онази, която организира празненството за годишнината на „Чичи“? — Елейн бе стъписана. — Веднага трябва да се обадя на Чарлс Флойд. Не бива да наема на работа такива истерични личности. А каква е причината за всичко това?

Бевърли ѝ обясни накратко. Това бе един много неприятен инцидент и тя беше направо шокирана. Както твърдеше Фей, Мери седмици наред се бе държала странно, но никой не очакваше, че ще присъства на сватбата. За всички вече бе ясно, че тя е болна, много болна и че не може да отговаря за постъпките си.

— Съжалявам — прошепна Антъни в колата на тръгване от църквата. После поклати глава. — Тя сигурно е умопобъркана.

— Знам.

Бевърли искрено му съчувстваше. Не по негова вина Мери съвсем се беше вманиачила и нейното държане бе разстроило всички, с изключение на Джени, която намираще, че тази случка е направо очарователна.

— Това беше нещо като „Фатално привличане“ и „Джейн Еър“ наедно — говореше тя наляво и надясно.

Като насън Бевърли посрещаше гостите, стискаше нечия ръка, целуваше някого, приемаше комплименти и не се отделяше от Антъни. Избухването на Мери бе помрачило настроението ѝ, бе закрило като черен облак слънцето и тя искаше колкото може по-скоро да забрави за него. Щом Мери беше способна да се държи така, тя бе способна на

всичко. Бевърли потръпна и Антъни веднага забеляза, че тя все още е разстроена. Той я прегърна през кръста и я притисна към себе си, а фотографите на „Чичи“ снимаха ли, снимаха.

— Толкова ме е страх, това е лошо предзнаменование... това, че тя дойде днес така... — прошепна Бевърли.

— Тя е побъркана, мила. Всички го разбраха. Това няма нищо общо с нас двамата — в отговор ѝ прошепна Антъни. — Тя навярно си има някаква идея фикс, свързана с мен и теб!

— И аз това искам да кажа.

Нямаше как да разберат за колко време Мери ще остане в болницата. А какво щеше да стане, когато тя излезеше оттам? Дали нямаше да започне да ги преследва отново? И дали Бевърли щеше да бъде нейната жертва или Антъни? В очите на Мери Бевърли беше нейният враг — жената, която ѝ бе отнела Антъни.

— Аз ще се грижа за теб — каза той с усмивка, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Време е за нарязването на сватбената торта — каза им Елейн, която се бе приближила към тях точно в този момент.

— Толкова скоро? — попита Бевърли. Времето летеше много бързо, а на нея ѝ се искаше този ден да не свършва никога.

— Искам лорд Горинг и лорд Къмбърланд да произнесат речи — продължи Елейн, без да обръща внимание на Бевърли. — Къде са фотографите?

— Трябва ли да ни снимат всеки миг? — с измъчен глас се намеси Рейчъл. Тя започваше да се притеснява от начина, по който Елейн дирижираше изцяло сватбата на дъщеря ѝ.

— Разбира се — рязко ѝ отвърна Елейн. — „Чичи“ похарчи цяло състояние за тази сватба и ние трябва да си върнем парите.

Бе решено Бърти да вдигне тост за здравето на шаферките и шафера, а Хенри трябваше да вдигне тост за младоженците. Когато дойде неговият ред, Хенри се наведе към Бевърли и Антъни и прошепна:

— Тая жена ми прилича на Бяла вещица! Сигурен съм, че през цялото време прави тук разни магии! Направо ме ужасява!

Бевърли и Антъни се засмяха. Това беше най-доброто описание на Елейн, което бяха чували.

— Дами и господа, да вдигнем чаши за невестата и младоженеца. Както е според традицията на вълшебните приказки, нека Добрата фея да бди над тях, а Лошата вещица да бъде изгонена от кралството и двамата младоженци да живеят щастливо до дълбоки старини!

После той вдигна чашата си и силно намигна на Бевърли и на брат си.

„Райското кътче“ беше най-люксовият хотел на Барбейдос, разположен в края на златистата пясъчна ивица. Антъни бе запазил най-хубавия апартамент в него и когато двамата влязоха вътре, очите на Бевърли се разшириха от удивление. Никога не бе виждала такъв разкош. Стаите бяха просторни и елегантно обзаведени с тежки бели дивани, отрупани с изобилие от копринени възглавнички в розово и кораловочервено. Белият мраморен под, покрит тук-там с килимчета с фолклорни мотиви, лъщеше в меката светлина на дискретното осветление, а в средата върху стъклена маса бе поставена голяма кошница, пълна с екзотични плодове. Френските прозорци гледаха към верандата, където имаше плетени масички и столове, а отвъд тях се простираха плажът и океанът с цвят на аквамарин.

— Антъни! — възкликна тя и го погледна с блеснали очи. — Това място е вълшебно. Знаеше ли, че ще бъде така великолепно тук?

— Имах известна представа — отвърна той с усмивка. — Хайде да отидем да видим спалнята.

Той я поведе през малкото преддверие, където багажът им бе поставен пред огромния гардероб, към спалнята в другия край. Голямото легло от резбовано дърво с бели муселинови завеси сякаш изпълваше стаята с изглед към верандата. Тук в големи теракотени саксии буйно растяха орхидеи. В банята, която бе в съседство, позлатените кранове с форма на лебеди се отразяваха в огледалните стени около ониксовата вана. До двата еднакви умивалника имаше малък вграден хладилник.

— Това нещо за лед ли е? — попита Бевърли. — Много е малък. Най-много да събере две бутилки кока-кола.

— Според брошурата, която ни дадоха, в този хладилник трябва да държиш парфюма си — съобщи й Антъни, като с всички сили се стараеше да изглежда сериозен.

Бевърли се стъписа.

— Сигурно се шегуваш!

— Не. Истина е. Най-добре е да ти купим малко парфюм, за да го сложиш вътре.

Той не издържа повече и се разсмя, доволен, че тя е толкова развълнувана.

Бевърли се върна в спалнята, тръшна се на мекото пухено легло и въздъхна щастливо.

— Тук е фантастично! — възкликна тя и побърза да събуе обувките си. — Струва ми се, че мога да остана завинаги.

Тогава си помисли за Джени, която направо си умираше да бъде на такова място. Ами какво щеше да стане, като ѝ кажеше за малкото хладилниче за парфюми!

В това време Антъни гледеше кофичката за лед, поставена на една маса в ъгъла. В нея имаше добре изстудена бутилка шампанско „Пол Роджър“ и малка картичка с поздравленията на управителя.

— Да започваме ли още отсега? — попита той с дяволита усмивка.

— За две седмици ще се превърнем в алкохолици.

— Аз съм готов да поема този риск, ако си съгласна — отвърна Антъни. — Разбираш ли, че вече можем да правим каквото си искаме? Няма да ходим на работа. И Елейн вече няма да върви по петите ни.

— Чудното е, че не поиска да дойде с нас тук и да доведе собствения си фотограф — пошегува се Бевърли.

Антъни освободи корковата тапа на бутилката и тя литна нагоре с лек пукот. После наля шампанско в двете кристални чаши, оставени върху сребърния поднос.

— Заповядай, скъпа — каза той и ѝ подаде едната. — Да прием за нас двамата.

— За нас — тихо повтори тя.

— Щастие до дълбоки старини — цитира той тоста на Хенри.

— До дълбоки старини — повтори Бевърли, вперила поглед в очите му, сърцето ѝ така преливаше от вълнение, че тя едва си поемаше дъх. След миг се озова в прегръдките му и той я притисна здраво към себе си.

— Вече се чудех дали изобщо някога отново ще останем сами — простена Антъни и зарови лице в шията ѝ. — Откакто се сгодихме,

разни хора непрекъснато се въртят около нас.

— О, разбира се, и аз имах същото чувство. Понякога, когато Елейн прекаляваше с тези безкрайни приготовления, ми се струваше, че те нямат нищо общо с нас — призна си тя.

Тогава той я целуна силно и нежно.

— Но имаха нещо общо с нас, нали?

— О, да.

Тя си спомни как предишния ден се бе приближила в църквата до него, как той я чакаше, как бе прошепнал: „Обичам те“. А тя му бе отвърнала: „И аз те обичам“. И сега Бевърли отново и отново повтаряше тези думи, докато той я целуваше навсякъде, с нежни пръсти сваляше дрехите ѝ, галеше гладката ѝ топла кожа, възбуждаше я така силно, както през първата им любовна нощ. После Антъни свали и собствените си дрехи и двамата легнаха на спалнята с муселиновите драперии. Нежните ѝ длани също го възбуждаха, тя целуваше, ближеше и смучеше тялото му, докато и той обезумя от страст. Толкова силно я желаше, че това бе почти непоносимо, но и тя вече умееше да удължава удоволствието и точно когато той си мислеше, че не би могъл да издържи и секунда повече, ръцете ѝ му помогнаха да проникне в нея и силно го притиснаха, тялото ѝ се извиваше под неговото. Антъни извика и така се вкопчи в нея, сякаш никога нямаше да я пусне.

Тази вечер мракът бързо се спусна над Карибско море, следвайки залеза, който изпълни небето над вече потъмнялата сапфирена водна повърхност с ярки оранжеви и алени спирали. Като се разхождаха по верандата, облечени само с широки памучни хавлии, Бевърли и Антъни изпиха шампанското, а после тръгнаха по брега, ровейки с боси крака във все още топлия пясък. Ръка за ръка, двамата се разхождаха, докато стана съвсем тъмно. После се върнаха в апартамента си, където Антъни бе поръчал да им сервират вечеря. Досега около тях непрекъснато бе имало чужди хора и той бе решил, че през медения си месец двамата няма да видят и жива душа, освен ако не поискат.

Докато се разхождаха по брега, дискретният персонал на хотела бе успял да подреди масата до прозореца във всекидневната им — имаше цветя, свещи и искрящи сребърни прибори. Антъни се бе

постарал да избере типично барбейдоско меню от местни риби, понички с тиква, пиле, пълнено с билки, и кейк с кокосов крем.

— Надявам се, че ще ти хареса — рече той, докато разглеждаше екзотичните блюда.

— Ако не ми хареса това ядене, утре ще си поръчаме хамбургери — подразни го тя.

— Е, поне виното е френско, тъй че ако не ти хареса храната, ще можем да се напием.

— Аз вече съм пияна — каза Бевърли и потърка нос в бузата му като игриво кученце. — Пияна съм от шампанското, любовта и слънцето и съм ужасно разглезена.

— Ти го заслужаваш, миличка.

Тази вечер двамата вечеряха много бавно, а после преди полунощ отидоха да поплуват. Топлите, ласкави като коприна води на океана галеха телата им, те плуваха бавно по гръб и брояха звездите в кадифеното небе горе.

— Иска ми се да останем тук завинаги — замечтано произнесе Бевърли, когато на следващата сутрин двамата закусуваха на верандата.

— Моята компания скоро ще ти дотегне — с усмивка отвърна Антъни, сякаш не вярваше на собствените си думи.

Тя закачливо го ритна под масата с босия си крак.

— Няма, дори и след милион години — твърдо заяви Бевърли.

Той се наведе напред.

— Сигурна ли си?

— Съвсем сигурна съм. — Златистите точки в очите ѝ искряха, на устните ѝ се появи дяволита усмивка. — Да ти го докажа ли?

— Как?

Тя разпери ръце с престорено отчаяние.

— Той ме пита как. — Вдигна очи към небето. — Трябва ли да ти го обясня дума по дума?

Антъни се засмя щастливо.

— Не, наистина не.

Бевърли се изправи на крака, хвана го за ръката и го привлече към себе си.

— Не забравяй да сложиш на вратата табелката с надпис: „Не ни безпокойте“ — напомни му, когато двамата, прегърнати, тръгнаха към спалнята.

Вече възбуден при мисълта, че ще се любят отново, той впи устни в нейните и си каза, че винаги ще бъдат щастливи.

През следващите две седмици идилията продължаваше, а часовете летяха прекалено бързо. Сутрин двамата плуваха, печаха се на слънцето, а после се връщаха на сенчестата веранда, за да се насладят на местните кулинарни специалитети. След това изследваха близките плажове и заливи и скитаха из буйните гъсталаци, отделящи хотела от шосето. Понякога беряха диви орхидеи и лилии, които тук растяха в изобилие, или вземаха от хотела пълна кошница за пикник и се хранеха на брега. И винаги бяха неразделни, не се интересуваха от други хора, нито ги търсеха. Съзнаваха, че веднага щом се върнат в Ню Йорк, ще трябва пак да тръгнат на работа, Антъни в своята собствена компания, а Бевърли — за „Чичи“. Знаеха също така, че от тях ще се очаква да се видят с приятелите си, да гостуват от време на време в Стокбридж и въобще да навлязат отново в нормалния живот.

— Ако можеше да се изпълни едно мое желание, щях да поискам да живея на пуст остров заедно с теб, и то завинаги — каза Бевърли през последната им нощ тук.

Той държеше ръката ѝ и бе по-влюбен от всякога. Двамата бяха прекарали две прекрасни седмици и Антъни също се страхуваше от завръщането към шумотевницата на градския живот с неговия замърсен въздух и пушеци, с неговите тълпи и всекидневни престъпления.

— Пак ще дойдем тук — обеща ѝ той.

Тя го погледна така, сякаш се надяваше това наистина да стане някой ден. Щяха ли да могат да си го позволят? Тази почивка сигурно бе струвала на Антъни цяло състояние. Освен това имаше неща, които никога нямаше да се повторят. Скъпоценните мигове се превръщаха в прекрасни спомени от миналото. Нещо ѝ подсказваше, че двамата никога няма да се върнат тук, сякаш ледени пръсти докосваха сърцето ѝ. Сянката на Мери бе надвиснала над главите им, не можеха да я забравят, колкото и да им се искаше. Щеше ли отново да нанесе удар с озлоблението на жена, която вярва, че нарочно е била пренебрегната? Или може би щеше да се остави да я лекуват, от което така явно имаше нужда? Само времето можеше да каже.

СЕДМА ГЛАВА

— Какво става с Мери? — попита Бевърли. Тя обядваше набързо заедно с Фей, Нина и Лизет. Знаеше, че момичетата са в течение на нещата. — Ще се върне ли на работа в „Хайлайт“?

За първи път се срещаха след сватбата ѝ и имаха да говорят за много неща.

— Не. Тя съвсем наскоро излезе от психиатричната клиника и сега е при родителите си в Детройт. В последното си писмо пише, че ще започва работа в една местна адвокатска кантора — отговори Фей.

Фей винаги беше най-близка приятелка на Мери и именно тя бе повикала лекар, за да ѝ помогне на сватбата на Бевърли.

Лизет тъжно поклати глава.

— Не е ли ужасно? Някои хора сами съсипват живота си.

— И не искала да излиза с никого — обади се Нина. — Сама си признава, че майка ѝ щяла да се побърка, като я гледала как стои непрекъснато вкъщи.

— И какво ли е било това безумно увлечение по Антъни? — попита Лизет. — Направо е ужасно, нали? — Тя се обърна към Бевърли. — А той какво ти каза за нейното избухване в църквата?

— Той се натъжи и я съжаляваше и се смути, разбира се, защото някой можеше да си помисли, че я е изоставил. Ако ние с Антъни не бяхме толкова близки, нейното държане можеше да развали всичко между нас — призна тя.

— Мислиш ли, че тя някога ще се върне в Ню Йорк? — Фей попита Нина.

— Кой знае? Ти сигурно се надяваш да не се върне, нали, Бевърли? — намеси се Лизет.

— За нейно собствено добро се надявам, че няма да се върне. Навярно е ужасно да си обсебен по този начин от някого, който не отвърща на чувствата ти.

Момичетата едновременно кимнаха. Никоя от тях не можеше да проумее подобно държане. Продължиха да се хранят, потънали в мрачно мълчание.

— Да се надяваме, че много скоро тя ще се запознае с някой приятен мъж — каза Фей.

Очите на Лизет блеснаха.

— Всички не можем да имаме късмета на Бевърли. Между другото как е Негово височество?

Бевърли се разсмя.

— Ако имаш предвид Антъни, много е добре! Нали разбирате, никак не мога да свикна с тази титла. Тя представлява такъв анахронизъм в днешно време! Онзи ден в един магазин някой ме нарече „Ваше Височество“, а аз се огледах, за да разбера към кого се обръщат така.

— Защо си виконтеса и лейди Еймзбъри? — попита Фей. — Как е възможно да си и двете неща едновременно?

Бевърли тихо въздъхна. Напоследък губеше толкова време, за да обяснява наляво и надясно системата на английските аристократични титли, че направо щеше да се побърка. Съвсем накратко тя повтори онова, което бе казала и на Джени.

— Откровено казано — добави тя, — да се разбере как функционира цялата тази система на аристократичните титли никак не е лесно. Тъй като Антъни не държи на титлата си, аз също не се интересувам много от нея. — Изведнъж тя се разсмя. — Но трябва да чуете какви ги приказва Елейн! Кара всички в службата да ме наричат „лейди Еймзбъри“. Толкова ми е неудобно. Все им повтарям: „За бога, наричайте ме Бевърли“, но щом някой го направи, тя веднага го поправя, стига да е наблизо.

— Защо ли хората толкова много се впечатляват от титлите? — обади се Лизет. — Всичките ми познати отдават голямо внимание на титлите и връзките с кралски особи. За тях те са по-важни дори от парите.

Бевърли сви рамене.

— Сигурно това има нещо общо с историята и с човешката фантазия. Като деца четем толкова много за Принцесата от двореца и за Рицаря с лъскавите доспехи! В приказките винаги е пълно с крале и кралици, с лордове и знатни дами, нали така? Моята любима приказка беше „Спящата красавица“. Бях я чела много пъти, преди още да навърша шест години.

— Твоят собствен живот доста заприлича на приказка, нали така? — сериозно отбеляза Лизет.

Бевърли се усмихна.

— Трябва да призная, че си права. Не че ние с Антъни някога ще живеем в дворец, но наистина се надяваме да погостуваме на брат му в Англия, тъй че ще поживеем в един стар замък. Но никога няма да бъдем богати. Нито ще живеем нашироко. И съм сигурна, че винаги ще ми се налага да работя. Не че имам нещо против.

— Като спомена за работа, кажи ни как е при Елейн — любопитства Фей.

Около подготовката на празненството по случай годишнината на „Чичи“ момичетата бяха намразили Елейн, но ужасно им се искаше да разберат какво е да работиш при нея.

— Не е лошо — отговори Бевърли. — Честно казано, сега, след като мина сватбата и снимките се оказаха добри, тя ме е оставила на мира и аз си гледам работата.

— Когато видях списанието, пълно със снимки от твоята сватба... направо щях да умра! — възкликна Лизет. — Биваше си я, нали? Ти доволна ли беше?

— Да — отвърна Бевърли, но в гласа ѝ прозвучаха колебливи нотки. — Наистина си мисля, че Елейн показва пълна липса на възпитание, толкова много се стараяше да излезе на всички снимки. Майка ми страшно се разсърди. Елейн се държеше така, все едно че тя ми е майка, нали?

— Според мен, щом Елейн е платила за всичко, тя е смятала, че може да си позволи всичко.

— „Чичи“ плати, а не Елейн — поправи я Фей.

— Въпреки това за нас с Антъни този ден беше прекрасен — миролюбиво каза Бевърли. — А меденият ни месец беше още по-хубав.

Момичетата се закискаха.

— Късметлийка — рече Лизет.

— Така ми се иска да се запозная с някой като Антъни — призна си Нина.

— И аз бих могла да кажа същото — прочувствено изрече Фей.

Бевърли се усмихна, знаеше, че първата ѝ среща с Антъни бе най-хубавото нещо, което можеше да ѝ се случи. Внезапно погледна

часовника на ръката си.

— Ей, май трябва да се връщам на работа — възкликна тя. — Трябва да се обадя на цял куп светски личности и да ги питам кой е любимият им моделиер.

— О, горкичката! — весело ѝ се присмя Лизет.

— Какъв тежък живот! — възкликна Фей.

— Направо се чудя как си още жива — изказа съжаленията си Нина.

— Добре де, добре — засмя се Бевърли. — Знам, че не ме третират като черна робиня, но работата е свързана с голямо напрежение.

— Например?

— Тези светски личности нямат никакви други грижи, освен как през цялото време да изглеждат добре, и понякога е ужасно трудно да се разправяш с тях.

— О, несъмнено! Обаждаш им се по телефона и казваш: Извинете, аз съм лейди Еймзбъри от „Чичи“ — и дявол да ги вземе, те се размекват като восък в ръцете ти — пошегува се Фей и в гласа ѝ прозвуча завист. — Хващам се на бас, че никой от тях не ти е създавал особени затруднения.

— Те сигурно ще се изтрепят, за да влязат в твоята рубрика — рече Нина. — На това напрежение ли му викаш?

Момичетата се шегуваха и Бевърли го знаеше, но зад всичко това се долавяха язвителни нотки и известна завист, че е постигнала толкова много.

Тя се засмя, за да не проличи колко е засегната.

— Рано или късно така ще им объркам имената, че ще ме изхвърлят от работа — опита да се пошегува Бевърли и веднага се ядоса, задето се смущаваше от собствения си успех. Трябваше ли да се извинява на приятелките си, защото се бе омъжила блестящо, бе получила великолепна работа и бе неизказано щастлива? Това можеше да се случи на всяка от тях. Беше чист късмет, че се бе случило точно на нея.

Докато вървеше обратно към редакцията на „Чичи“, тя се питаше дали положението на Антъни не го отдалечаваше от хората. Някога си беше мислила, че ако знаеше за титлата му при първата им среща, щеше да изпитва смущение и страхопочитание. Дали сега околните не

се чувстваха по същия начин в нейно присъствие? Може би щеше да е така, ако отидеше в Англия, където класите, изглежда, бяха най-важното нещо. Но, разбира се, това не можеше да се случи тук, в Щатите. Потънала в мисли, тя влезе в сградата, където редакцията на „Чичи“ заемаше двајсет и петия, двајсет и шестия и двајсет и седмия етаж. Елейн ѝ беше дала малък кабинет на най-горния етаж, който се намираще много близо до нейния. Тук Бевърли можеше да взема и интервюта. Но най-често тя посещаваше домовете и салоните на своите обекти. Важното бе да „изследва“ дрехите на жените, за които пишеше, да изучава цветовете, моделите и материалите, които предпочитаха. Можеше да научи много повече за една жена, ако разгледаше гардероба ѝ, и много повече за един моделиер, ако отидеше на работното му място, вместо да разговаря с него.

Очакваха я две съобщения. Антъни щеше да се прибере късно. Другото бе от Мери — молеше я да ѝ се обади.

Изпълнена с лоши предчувствия, Бевърли набра номера ѝ в Детройт. Можеше ли да пренебрегне молбата ѝ? Фей бе казала, че Мери е изписана от болницата и това сигурно означаваше, че е по-добре.

Обади се непознат мъжки глас и Бевърли поиска да говори с Мери.

— Тя не е тук. Кой я търси? — рязко попита човекът.

— Името ми е Бевърли Еймзбъри. Току-що получих съобщение от Мери, моли ме да ѝ се обадя. Бихте ли ми казали кога ще се прибере?

— Казах ви, че я няма. — В гласа му звучеше нетърпение, той бе толкова дрезгав, че навяваше мисълта за жестоко съсипани гласни струни с помощта на алкохол и цигари.

— Искате да кажете, че е излязла?

— Вече ви казах каквото исках. Няма я. Върна се в Ню Йорк и аз би трябвало да го знам добре, защото съм ѝ баща.

Чу се изщракване и Бевърли остана да се взира в замлъкналата слушалка в ръката ѝ. Той бе затворил телефона. Значи Мери се беше върнала? Тогава защо ѝ беше оставила номера си в Детройт? Студени

тръпки плъзнаха по гърба на Бевърли. С трепереща ръка набра номера на Фей и ѝ каза какво се е случило.

— Много е странно — съгласи се тя. — Виж какво, ще се опитам да се обадя на майка ѝ. Може би тя ще ми обясни какво става. И преди съм говорила с нея, беше доста любезна. Баща ѝ е кучи син! Излъгал те е, защото не е искал да говориш с нея.

— Защо?

— Ами защото не знаем какво му е казала Мери. Той може да смята, че ти наистина си ѝ отнела Антъни. Нали знаеш как стават тези работи в едно семейство?

— В някои семейства може би — поправи я Бевърли. — После ще ми се обадиш ли да ми кажеш какво става, Фей? Направо се ужасявам при мисълта, че Мери се разхожда из Ню Йорк като заблуден куршум.

— Знам, малката. Ще ти звънна — обеща Фей.

Бевърли реши засега да не казва нищо на Антъни, поне докато не разбере какво всъщност става. Колкото и да го убеждаваха близките, че не е виновен за налудничавата мания на Мери, той се чувстваше зле. Фей се обади след пет минути.

— Новината не е чак толкова страхотна — обяви тя.

— Какво е станало?

Бевърли усети как мускулите на гърдите ѝ изведнъж се свиха и нещо започна да я задушават, докато съвсем ясно си представяше как Мери я преследва и не я оставя на мира.

— Баща ѝ е казал истината. Напуснала е дома си — накратко ѝ съобщи Фей.

— И се е върнала в Ню Йорк? — с отслабнал глас попита Бевърли.

— Никой не знае. Говорих с майка ѝ. Тя страшно се притеснява за нея и не знае къде е. И двете не можем да проумеем защо Мери ти е оставила домашния си телефонен номер.

— А кога е напуснала Детройт?

— Снощи.

— Снощи? — повтори Бевърли. — О, господи, какво ли е намислила?

— Имам ужасното чувство, че скоро ще научиш — сухо каза Фей.

— Може би трябва да я потърся в стария ѝ апартамент. Знаеш ли дали го е запазила?

— Не, когато излезе от болницата, тя се отказа от него. Всъщност аз ѝ помогнах да прибере багажа си. Отнесе всичките си вещи обратно в Детройт.

Поговориха още малко и Бевърли реши, че не може да направи нищо друго, освен да чака. И да се надява, че Мери няма да я потърси отново.

Тази вечер, докато приготвяха заедно вечерята, тя каза на Антъни какво се е случило.

— Просто не мога да не се страхувам — призна си тя, докато правеше салатата. — От сватбата насам непрекъснато имам чувството, че тя е способна да направи всичко, за да ме премахне от пътя си.

В този момент Антъни изрязваше тлъстината на пържолите и вдигна очи към нея. Изглеждаше удивен.

— Ти не говориш сериозно!

— Работата е съвсем сериозна, скъпи. Непрекъснато имам ужасното чувство... нещо като предчувствие...

Изведнъж от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Миличка! — Антъни избърса ръцете си и я взе в прегръдките си. — Ти не беше такава!

Бевърли зарови лице на гърдите му.

— Толкова се страхувам, че нещо лошо ще се случи с нас... с нашия брак... Толкова много те обичам и направо изпитвам ужас при мисълта, че всичко ще свърши — хълцаше тя.

— Ама защо? — с ужас попита той. Никога не беше я виждал толкова разстроена. Заведе я във всекидневната, накара я да седне на дивана, настани се до нея и я прегърна. — Кога започна всичко това?

— Не знам точно... понякога, струва ми се... когато нещо ми напомни за нея...

Подаде ѝ носната си кърпичка и тя издуха носа си.

— Виж какво, миличка, Мери е болна и всички го знаят. Тя нищо не може да ни направи — увери я Антъни.

— Такива болни понякога са опасни.

— Някои да, но Мери е направо жалка.

Той погледна мокрото ѝ от сълзи лице и треперещата ѝ долна устна и едва сега разбра колко много всъщност е изплашена.

Избухването на Мери на сватбата им я беше разстроило много повече, отколкото бе предполагал.

— Според мен тя е смахната, наистина е смахната — с пресеклив глас рече Бевърли. — На теб няма да навреди, защото смята, че те обича, но предполагам, че ще се опита да ми причини зло, стига да има възможност.

— Не, разбира се, че няма такава опасност. — Той нежно се усмихна. Това бе абсурдно. Сега Бевърли губеше чувство за реалност. — Виж какво, миличка, забрави за нея и ако ти остави други съобщения по телефона, просто не ѝ обръщай внимание.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Защо, по дяволите, съм ѝ притрябвала сега? Прекалено късно е да ни попречи да се оженим. Прекалено късно е да се надява, че ще може да те отнеме от мен... прекалено късно е. — Бевърли поклати глава. — Божичко, искам просто да ни остави на мира — с жар изрече тя.

— И аз — съгласи се Антъни. — Може би и това ще стане, и то скоро. Когато тя разбере, че всичко е безсмислено. Тогава ще забравим тази история. — Говореше уверено, но сам не бе сигурен, че Мери няма да продължи да ги преследва.

— Не трябва ли да предупредиш Памела? Не е ли по-добре да ѝ кажеш, че Мери е в Ню Йорк? — предложи тя.

— Вече си помислих за това. — Лицето му стана отново сериозно. — Но аз наистина не искам да се меся в това. Памела и Джон дойдоха на сватбата ни и оттогава не съм ги виждал и не ми се иска да ги виждам. Смятам, че засега Памела ни е причинила достатъчно неприятности.

Бевърли кимна утвърдително.

— Прав си.

— Ами какво стана с френската салата, която правеше? — попита той с усмивка и я накара да се изправи. — Не знам ти как си, но аз умирам от глад.

— О, скъпи, съжалявам.

Тя побърза да се върне в кухнята. Антъни я последва и докато слагаше оцет, лимонов сок и горчица на салатата, той току я поглеждаше.

— Казвал ли съм ти нещо, Бевс?

Сега усмивката му беше дяволита.

— Какво? — Тя го погледна нетърпеливо.

— Много те обичам. И се сещам за един много приятен начин да прекараме вечерта, след като хапнем.

— О, моля ви, милорд, какъв е този начин? — невинно попита тя, макар че очите ѝ блестяха.

Той я сграбчи в прегръдките си и силно я притисна.

— Ако не млъкнеш, ще те замъкна насила в „Спалнята на Милейди“, преди да си успяла да направиш тази проклета салатата.

Засмени, двамата се прегърнаха още по-здро и той леко я целуна по устните.

В този миг телефонът иззвъня пронизително и те се стреснаха.

— Аз ще се обадя — мрачно каза Антъни и побърза да грабне слушалката. — Ало?

Затаила дъх, Бевърли го наблюдаваше. След трийсет секунди той остави слушалката и я погледна.

— Това несъмнено беше Мери. — Той си пое дълбоко дъх. — Каза ми само: „Върнах се в Ню Йорк. Знаеш къде да ме намериш. Ще те чакам“.

— Значи тя е разбрала, че говори с теб? — натъртено попита Бевърли.

Той кимна утвърдително.

— Сигурен съм, че е така.

— Как звучеше гласът ѝ?

Антъни извърна поглед, изглеждаше смутен.

— Някак си... ами звучеше някак си прелъстително — каза най-накрая. — Напомня ми за онези думи на Мей Уест: „Ела да ме видиш някой път“. Звучеше доста многозначително.

— Ето че наистина всичко започна отново. — Бевърли с резки движения разбърка салатата. — Нека аз да вдигна слушалката следващия път.

— Може би няма да има следващ път — с надежда изрече той.

— Не бъди толкова сигурен — рязко каза тя.

На следващата сутрин, преди да тръгне за работа, Бевърли позвъни в нийоркската телефонна централа.

— Бих искала да променя телефонния си номер — каза тя. — Предпочитам новият ми номер да не фигурира в указателя.

Щом пристигна в редакцията, веднага огледа бюрото си, за да разбере дали някой не ѝ е оставил съобщение — имаше само едно — от фотограф, който се интересуваше колко броя от неговите снимки ще ѝ трябват за следващото издание.

В единайсет часа Елейн ѝ изпрати съобщение да отиде веднага при нея. Като провери състоянието на червилото си и оправи полата си, Бевърли забърза по красивия тих коридор.

Елейн седеше зад бюрото си, а пред нея имаше купчини снимки.

— Влез и седни, Бевърли — учтиво каза тя. — Имам една идея за специална статия и бих искала ти да я напишеш на чернова и да направиш някои проучвания.

Черната ѝ коса се къдреше красиво точно около издадената ѝ долна челюст, а кремавата ѝ фланелена пола и копринената блуза бяха безукорни. Бевърли седна на бялото кожено кресло срещу нея и я погледна с очакване.

— Кралицата на Англия идва на официално посещение у нас — обясни Елейн. — Бих искала да направиш подробен анализ на гардероба ѝ. Кой изработва дрехите ѝ, шапките ѝ, обувките ѝ. Какви цветове предпочита и кои модни стилове. Ще направим и една обзорна статия за миналото ѝ и бих искала да откриеш всички възможни нейни снимки и да избереш най-добрите, които показват какъв е бил гардеробът ѝ през последните четирийсет години.

— Това ще бъде много интересно — с възторг каза Бевърли. — Можем да проучим как се е променил стилът ѝ на обличане през изминалите години и да коментираме развитието на вкуса ѝ.

— Точно така. Тя носи само дрехи на английски моделиери, тъй че трябва да се добереш до тях. Да се надяваме, че ще се окажат общителни.

Бевърли изглеждаше шокирана.

— Тя не си ли купува дрехи от Париж? От Рим?

— Дори от нас не купува, мила — със саркастичен тон изрече Елейн. — Ако кажем, че е консервативна, това ще е намекът на века. Все пак тя е кралицата на Англия и бих искала ние да запознаем хората с нашите конкуренти. Това е списък на нейните любими моделиери в Лондон. Тук са Харди Еймис и Хартнел... и Рейн, който изработва

обувките й... Навярно ще ти позволят да използваш някои от оригиналните им скици, а до тях ще можем да представим и снимки на самите им творения.

— Великолепна идея. — Бевърли бе развълнувана от възложената й задача. Това бе нещо, с което си струваше да се заеме. — С колко време разполагаме? — попита тя.

— Кралицата ще пристигне през октомври, значи имаш осем седмици, за да събереш информация и да напишеш статията. Ще оставим място и за нейни снимки от последното й посещение. Искам да сме готови за коледното издание. — Елейн събра снимките на британското кралско семейство, които бяха на масата й, и й ги подаде. — Ще ме осведомяваш как върви работата. Казах ли ти, че вече имаме много хубава емблема, която ще бъде поставена заедно с името ти над заглавието на рубриката?

Бевърли изглеждаше заинтригувана. Тя бе очаквала заглавието да е просто „Модната страница на лейди Еймзбъри“, както двете се бяха разбрали по-рано.

— Какво представлява? — с любопитство попита тя.

Без дори да й мигне окото, Елейн каза:

— Погледнах какво пише за семейството на Антъни в „Дебрет“^[1], ще използваме фамилията герб в светлосиньо като фон за твоята статия, която ще излиза всеки месец. Ще има и снимки и материалът ти ще бъде до хиляда думи. Най-отгоре ще има корона на виконт и с много едър курсив, който се нарича „дворцов шрифт“, ще пише: „Гледната точка на виконтеса Еймзбъри“. Не е ли великолепно?

Тя чистосърдечно се усмихна и алените й устни на фона на бялата кожа на лицето заприличаха на рубини върху бял сатен.

Веждите на Бевърли подскочиха нагоре, стана й неприятно. Само Елейн умееше така да разкрасява всичко, че да изглежда дори вулгарно. Но тя също така добре знаеше, че хората обикновено са очаровани от титлите. Бевърли просто се надяваше, че на Антъни и на неговото семейство няма да им стане много неприятно.

— Освен това искам ти и Антъни да присъствате на всички тези приеми — продължи Елейн и й подаде няколко официални покани с позлатени ръбове. — Предполагам, че той има собствен смокинг, но ти ще се нуждаеш от няколко официални рокли. Купи си ги от „Бергдорф“, нека да изпратят сметката на „Чичи“. — Тя отново се

усмихна и Бевърли си спомни как Хенри я бе нарекъл Бяла вещица. — Ако се появяваш в обществото като титулувана дама, представителка на „Чичи“, трябва да изглеждаш, както се полага за случая — добави тя. — Само не си купувай бели или кремави дрехи, мила. Това са моите цветове.

После Елейн стана и с това даде знак, че срещата е приключила.

Стискайки получените материали, Бевърли се върна обратно в кабинета си, като се питаше как ли щеше да се отнесе Антъни към задължението да посещава приеми заедно с представителката на „Чичи“. После прегледа поканите и установи, че ще трябва да присъства на лятна танцова вечер в Метрополитънския музей на изкуствата, на благотворителен бал в „Уолдорф Астория“, на галавечеря в хотел „Гранд Хаят“, на прием у бивш ректор на Харвардския университет, на Бал на годината в хотел „Пиер“. И това беше само за следващата седмица!

Настани се зад бюрото си и с увлечение започна да разглежда снимките на британското кралско семейство. Телефонът ѝ тихо иззвъня.

— Редакцията на „Чичи“ — машинално произнесе тя в слушалката.

От другата страна мълчаха, но тази тишина бе някак заредена с напрежение и тя веднага се досети кой я безпокои.

— Ало? — Постара се гласът ѝ да прозвучи спокойно. След миг се чу изщракване. Линията се прекъсна. Бевърли остави слушалката, питайки се кога ли Мери ще ѝ позвъни отново.

Бевърли се събуди с такова силно главоболие, че не можеше да повдигне главата си от възглавницата. Болеше я цялото тяло и ѝ се повдигаше.

— Имаш мигрена — каза Антъни. — Не мърдай от леглото, а аз ще изтичам до аптеката да ти взема нещо.

— Но аз никога не съм имала мигрена — прошепна Бевърли. Дори звукът на собствения ѝ глас я дразнеше, а светлината, която нахлуваше през прозорците на спалнята им, направо я заслепяваше. — Ще дръпнеш ли завесите, мили? — умолително изрече тя.

— Това несъмнено е мигрена — уверено каза той. — Остра болка, непоносимост към светлина и шум, гадене.

Тя кимна, а после направи болезнена гримаса.

— Искам да умра. Трябва да се обадиш в службата ми и да кажеш, че днес няма да мога да отида.

— Горкичката. — Той нежно я погали по косата. — Ще се върна много бързо. Затвори очи и не мърдай.

— Не мога, дори и да искам.

„Проклетата Мери“ — тъжно си помисли тя. Мери бе виновна. През последните шест седмици някой непрекъснато звънеше на Бевърли и мълчеше, а напрежението не можеше да не ѝ се отрази. Мери звънеше и на Антъни, но го търсеше лично и оставяше съобщение кой го е търсил. Антъни отказваше да разговаря с нея, бе наредил на секретарката си да казва, че го няма.

Само веднъж Мери успя да се добере до него, защото позвъни късно вечерта, когато той все още работеше на бюрото си. Секретарката му си беше отишла и без да се замисли, Антъни вдигна слушалката.

— Антъни, защо не искаш да говориш с мен? — Гласът на Мери звучеше жално и умолително. — Не може ли поне да се срещнем и да поговорим?

Антъни веднага се окопити. Мисълта, че говори с една маниачка, го накара да бъде много внимателен.

— Ти знаеш, че това е невъзможно, Мери — отвърна той.

— Но защо? Трябва да те видя, Антъни. Аз те обичам и искам да бъда с теб. Прекалено много ли искам?

— Мери — нежно се опита да я убеди той, — ти знаеш, че между нас не е имало нищо и че сега съм женен. Ако се срещаме, това няма да е честно нито към теб, нито към Бевърли.

Тя продължаваше да го моли и увещава, докато накрая той заяви, че трябва да тръгва. Каза ѝ „дочуване“ и остави слушалката. После я свали от вилката, преди да излезе.

Известно време Антъни остана зад бюрото си, питайки се какво, по дяволите, би трябвало да направи. Това непрекъснато преследване го безпокоеше и изнервяше, понякога дори го плашеше. Мери бе съобщила на секретарката му, че „преследва Бевърли“, че рано или късно ще я „пипне“ и Антъни трябвало да бъде принуден да проумее

това. Той дори бе възнамерявал да издейства съдебно разпореждане, с което да ѝ бъде забранено да се свързва с него и с Бевърли, но проблемът бе в това, че никой не знаеше къде живее Мери. Не живееше при семейството си в Детройт и от седмици не беше се обаждала на родителите си, нямаше я и в нюйоркския ѝ апартамент. Фей се бе опитала да се свърже с нея чрез общи приятели, но не беше успяла. Дори Памела и Джон Хануърт не знаеха къде е Мери. Както изглеждаше, тя се криеше някъде и бе твърдо решена да превърне живота на Бевърли и Антъни в ад.

— Тя има някакви спестявания — каза им Фей. — Засега сигурно не се нуждае от пари.

Като се стараеше напълно да забрави за Мери, макар че това все по-трудно му се удаваше, Антъни забърза към аптеката на Лексингтън Авеню. На един аптекар с бяла манта той обясни симптомите на Бевърли.

— Значи казвате, че обикновено жена ви не страда от мигрена?

— Струва ми се, че никога не се е оплаквала от подобно нещо. Твърди, че болката е непоносима.

— Хммм. — Аптекарят почука с молив по зъбите си и дълбоко се замисли. — Не бих искал да ѝ препоръчам нещо, което ще ѝ навреди, при положение че не страда от мигрена.

Антъни се притесни.

— Какво друго може да е? Искате да кажете, че просто има силно главоболие?

— Не непременно. Силното главоболие може да означава много неща. От мигрена не би трябвало да я боли и цялото тяло. Знаете ли дали я боли и гърбът?

Изглеждаше много любезен, но държането му изнерви Антъни.

— Тя преживя голямо напрежение през последния месец — притеснено обясни той. — Голямо напрежение... Това може да причини мигрена, нали така?

— Възможно е. — Човекът явно не желаше да се ангажира. — Ще ви дам нещо за нея. Не бива да е прекалено силно, защото може да причини повече вреда, отколкото полза.

Той влезе във вътрешното помещение и Антъни остана да се взира с невиждащи очи в огромната реклама на паста за зъби. Кой ли други болести започваха с болки по цялото тяло и с ужасно

главоболие? Грип? Полиомиелит? Менингит? Мозъчен тумор? Когато аптекарят се върна, Антъни вече бе готов да изпадне в паника.

— Да я заведа ли на лекар? — попита той с треперлив глас.

— На ваше място бих поизчакал. Ако утре е по-зле, тогава ще имате нужда от лекар. Във всеки случай гледайте да получава повече течности. Има ли треска?

Антъни се стресна. Въобще не се беше сетил за това!

— Не знам. Как да разбера? Да купя ли термометър?

— Не. На този етап не бива да се притеснявате и за това.

Той плати за лекарството и побърза да се върне в апартамента.

Когато влезе, Бевърли повръщаше в банята. Антъни изтръпна от страх.

— Искаш ли нещо, миличка? — разтревожено попита той.

Лицето ѝ бе придобило зеленикав оттенък и тя стискаше главата си с две ръце. Когато се изправи, силно се олюля и едва не се блъсна във вратата на банята. Антъни я прегърна и почти я занесе в спалнята.

— След малко ще се оправя — немощно изрече тя. — Може ли да ми дадеш малко вода?

Подпря главата ѝ с възглавници, защото тя твърдеше, че болката е по-силна, когато лежи на ниско, и ѝ донесе чаша вода с лед. После седна до нея и ѝ държеше ръката, докато тя изпи едно от хапчетата, които ѝ беше купил.

— Ти не трябва ли да отиваш на работа? — след малко прошепна Бевърли. Чувстваше се виновна, задето го задържа при себе си, но ѝ беше толкова зле, че се страхуваше да остане сама.

— Днес ще остана тук — нежно каза той. — Ще бъда с теб и може би ще те заведа на лекар, за да разберем какво ти е.

На лицето ѝ се появи подобие на предишната усмивка.

— Това е хубаво... че ще останеш вкъщи, но съм сигурна, че нямам нужда от лекар. Хапчетата ще ми подействат и ще се оправя.

— Все пак, ако утре не си добре, бих искал да те прегледа лекар — твърдо рече Антъни.

Тя лежеше със затворени очи, ъгълчетата на устните ѝ бяха увиснали и той я погали по бузата. Кожата ѝ беше топла, но му се стори, че няма треска.

— Опитай да поспиш малко, а аз ще отида да се обадя по телефона — прошепна той.

После позвъни в близкия колониален магазин и направи голяма поръчка за хранителни продукти, обади се и в местния цветарски магазин и помоли да изпратят две дюзини бледорозови рози. Малко покъсно на пръсти се върна в спалнята. Бевърли все още изглеждаше зле, но му се усмихна едва-едва, когато седна на ръба на леглото.

— Добре ли си, скъпи? — попита го тя. — Трябва да хапнеш нещо... — Гласът ѝ изтъня и секна, тъй като от усилието да говори главата ѝ сякаш щеше да се пръсне от болка.

Антъни взе ръката ѝ и я стисна.

— Всичко е наред — прошепна той. — А ти как се чувстваш?

— Струва ми се, че ще оцелея — отвърна Бевърли и направи кисела физиономия. Кестенявата ѝ коса бе полепнала по слепоочията, под очите ѝ имаше сини кръгове. — Все пак благодаря на бога за едно нещо.

— Какво е то?

— Нашият телефонен номер не е в указателя — отговори тя.

Той я погледна замислено, като се питаше какво би могъл да направи, за да я накара да се поуспокои.

— А защо да не заминем за няколко дни? — най-накрая предложи Антъни. — Почивката ще ни се отрази добре.

— Мислиш ли, че можем да си го позволим? — попита тя и малко се развесели. — Да отидем на някое тихо място. Само двамата.

— Аз ще уредя това — обеща той и нежно я прегърна.

Бевърли опря измъчената си глава на рамото му и затвори очи. Той я притисна към себе си, направо нямаше сили да я гледа така — цялата ѝ жизненост се бе стопила, изчезнала бе и обичайната ѝ веселост. Още по-неприятно му беше да си мисли, че за всичко това може да е виновна Мери.

На следващата сутрин Бевърли не изглеждаше по-добре. Тя се събуди в шест часа, защото силното главоболие я накара да потърси хапчетата, които Антъни бе купил предишния ден. Отново ѝ се повдигаше и той вече сериозно се притесни.

— Ще те заведа на лекар. Повече не може така.

— Ще се оправя — храбро каза тя. — Сигурна съм, че ще ми мине. Вчера бях по-добре. Вечерта почти се оправих, нали?

— Въпреки това смятам, че трябва да те прегледат. Ако бяхме в Англия, нямаше да има нужда да се обличаш и да излизаш. Нашите

домашни лекари посещават пациентите си по домовете. — В гласа му прозвуча раздражение.

Бевърли удивено вдигна очи.

— Значи идват в дома ти?

— Разбира се. Отиваш в кабинета на лекаря само ако си сравнително добре или за профилактичен преглед. Иначе той по всяко време на денонощието може да дойде в дома ти, ако си прекалено зле и не можеш да излезеш.

— Какъв разкош — с въздишка каза тя и много бавно стана от леглото, защото при всяко по-рязко движение имаше усещането, че някакви чукове отвътре разбиват главата ѝ.

След като позвъниха по телефона и си уредиха час за преглед, двамата взеха такси. Медицинската сестра им каза, че доктор Роналд Дрейкот ще прегледа Бевърли след няколко минути. Той бе лекувал Антъни предишната година, когато си беше навехнал глезена при една игра на скуош. Беше млад, проспериращ лекар с чувство за хумор.

Най-накрая сестрата произнесе името на Бевърли:

— Лейди Еймзбъри, доктор Дрейкот веднага ще ви прегледа.

— Благодаря.

Отново ѝ се повдигаше, когато влезе бавно и колебливо в лекарския кабинет, а Антъни остана да чака в приемната.

Изминаха пет минути. После десет. След петнайсет минути Антъни отново бе обзет от паника. Сигурно Бевърли беше много зле, щом на доктора му трябваше толкова много време, за да я прегледа. Какво ли правеше той, за бога? Антъни се опита да съсредоточи вниманието си върху един екземпляр на „Ню Йоркър“, но буквите играеха пред очите му, а като си помисли, че Бевърли трябва да е много зле, и ръката му започна да трепери.

Когато най-накрая тя се появи със спокойно изражение на лицето, Антъни скочи на крака, премалял от тревога. Погледна въпросително към лекаря.

— Добре ли е жена ми? — припряно изломоти той.

— Жена ви е много добре — осведоми го Дрейкот със съвсем безстрастен глас. — Препоръчвам ѝ да си почине няколко дни, но всъщност тя е една много жизнена млада жена.

Антъни го погледна умолително.

— Мигрена ли има?

— Защо не я попитате сам? — с усмивка предложи лекарят.

Тогава Бевърли му благодари с много сериозен вид и Антъни забеляза, че бузите ѝ са порозовели.

— Какво ти има? — попита той.

Бевърли го хвана за ръка и се притисна към него, а когато вдигна очи, те заблестяха, златните точки в тях хвърляха искри в слънчевата светлина, която нахлуваше през отворения прозорец на приемната.

— Бременна съм.

— Ти си... — Очите му се разшириха, а после я прегърна. — Миличка, това е чудесно! — възкликна той. — Това е най-прекрасната новина, която някога съм чувал! А толкова много се притеснявах за теб! Господи, не мога да повярвам!

— И аз — задавено произнесе тя. Беше толкова щастлива, че не знаеше дали да плаче, или да се смее. И през ум не беше ѝ минавало, че може да забременее толкова лесно. Или толкова бързо. — Направо е невероятно, нали? — възкликна Бевърли.

— Чудесно е.

Беше толкова развълнуван, че това дълбоко я трогна. И продължаваше да я притиска към себе си там, наред приемната, докато развеселената медицинска сестра се правеше, че нищо не забелязва.

— Сега ще те заведа къщи — продължи той — и когато ти стане по-добре, ще отворим бутилка шампанско, за да отпразнуваме събитието. Какво ще кажеш?

Бевърли вдигна очи към него.

— Ти си истинско съкровище, нали така? И знаеш ли какво?

— Знам много неща. — Антъни се усмихваше широко, около ъгълчетата на очите му се бяха образували ветрилца от бръчки. — А ти кое по-точно имаш предвид?

— Мислех си, че съм много щастлива, задето се омъжих за теб!

Той пресилено се изпъчи.

— О, това ми е известно! — заяви наперено.

В този миг и двамата се сетиха за Мери и лицата им помръкнаха.

— Да — каза Бевърли, — аз съм щастлива, много щастлива.

За миг истински съжали Мери. Самата тя имаше всичко, което Мери някога бе искала да има. Антъни и тяхната взаимна любов. Очакваното бебе. Хубав дом. Достатъчно пари, за да могат двамата да

живеят добре, благородническа титла. Но дали Мери искаше да притежава всички тези неща, или бе жертва на маниакалната си любов към един мъж, който никога нямаше да бъде неин? Това бяха две различни неща: едното бе реалност, другото — фантазия. Тя бе щастлива да притежава реалността от плът и кръв, докато Мери продължаваше да преследва нещо, което никога не бе съществувало — фантом, илюзия. Но хората, които вярваха в реалността на фантазиите си, бяха опасни, защото не можеха да направят разлика между едното и другото.

[1] Ежегоден справочник на аристокрацията, наречен така на първия му издател Джон Дебрет. Излиза от 1802 година. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

През април Бевърли вече бе приготвила детската стая. Бебето трябваше да се роди в средата на май и с приближаването на датата вълнението ѝ ставаше все по-силно. Щом видеше някое бебе или малко дете в супермаркета или в количка на улицата, сърцето ѝ тръпнеше от копнеж. При вида на малките разперени ръчички, кръглата устичка, меките гънки на вратлето му изгаряше от желание да притисне до гърдите си собственото си бебе. За първи път беше в състояние да разбере копнежа на една бездетна жена, която е готова да открадне чуждо бебе. Междувременно детската стая бе боядисана в светложълто, тя купи няколко пъстри картини, изобразяващи Бамби, Дъмбо и патока Доналд, и ги залепи на хубавия нов бял шкаф. Един ден Антъни се върна у дома с бял люлеещ се стол и тя направи жълти възглавнички за него. Сега всичко беше готово. Рейчъл бе плела месеци наред, малките бебешки дрешки бяха изплетени и прибрани. Ваничка с бяла муселинена завеска бе поставена в ъгъла, а на една полица вече бяха подредени пухкави играчки.

Двамата бяха решили да отложат пътуването си до Англия за следващата година, когато бебето щеше да бъде достатъчно голямо, за да го вземат със себе си, а засега очакваха раждането му, прекарвайки приятно вечерите си, като разговаряха, слушаха музика, гледаха телевизия. Навярно дълги години занапред нямаше да могат да бъдат съвсем сами и затова сега се наслаждаваха на всеки миг.

Елейн беше помолила Бевърли да продължава да води рубриката на „Чичи“ „Гледната точка на виконтеса Еймзбъри“, но през следващите няколко месеца редакторите на списанието щяха заедно да я съчиняват вместо нея.

— Надявам се, че ще можеш да продължиш работата си — натъртено отбеляза Елейн една сутрин, след като бе извикала Бевърли в кабинета си. — Както очаквах, рубриката ти има много голям успех. Тиражът ни се е повишил и аз искам да разширим тази тема за модата на висшето общество.

— Радвам се, че си доволна — с усмивка отвърна Бевърли. Напоследък се чувстваше доста натежала и уморена, а и гърбът я болеше непрекъснато. Все пак тя не искаше да изгуби тази рубрика. С парите, които изкарваше тук, плащаше за малките удоволствия, които двамата с Антъни така обичаха — ходеха на концерти и на театър, купуваха си хубаво вино за вечеря, понякога посещаваха някой изискан ресторант. И разбира се, с тях бяха купили всичко за бебето.

— Мислех си дали не би искала да публикуваме нещо и за детските дрехи, например какво носят децата на моделиерите и може би внуците на президента Буш, а бих могла да намеря и нещо за децата на английски аристократи.

Елейн присви алените си устни и се замисли, дългите ѝ бели пръсти попипваха перлите около шията ѝ.

— Ние никога не сме представяли детски дрехи в „Чичи“, дори не сме пускали реклами за тях, но идеята ти доста ми харесва. — Изведнъж тя засия. — Би ли могла да намериш снимки на внуците на английската кралица? Това може да се окаже интересно. „Какво носят децата на кралските особи“. — Тя кимна. — Да, идеята ми харесва. Но почакай, докато се роди твоето бебе. Статията ще придобие повече тежест, ако представим и твоето дете. А между другото то какво ще бъде?

Бевърли изглеждаше изненадана.

— Не знаем от какъв пол ще бъде — отговори тя. — Ние с Антъни сме решили да почакаме, докато се роди.

Елейн нетърпеливо поклати глава, дългите ѝ перлени обеци се разлюляха.

— Искам да разбера дали ще бъде *лорд* или *лейди*. Детето сигурно ще има някаква титла.

— О! Разбирам какво искаш да кажеш. — Бевърли се засмя. Елейн си беше все така вманиачена на тема „аристократични титли“. — Той или тя ще бъде *Ваше Благородие*.

Заслужаваше си да се види лицето на Елейн в този миг.

— Само *Ваше Благородие* ли? — попита тя, без дори да скрива разочарованието си. — Помислих си, че ако е момче, ще бъде лорд, а ако е момиче — лейди или нещо такова.

Изящните ѝ вежди удивено се извиха нагоре.

— Опасявам се, че ще бъде само *Ваше Благородие!* — през смях отвърна Бевърли.

— И никога ли няма да стане нещо повече? Децата ти няма ли да наследят по-късно някоя по-висока титла?

Бевърли отрицателно поклати глава.

— Когато на девера ми Хенри се роди син, той ще бъде наследникът. Антъни е по-малкият брат и за нас това е всичко. *Ваше Благородие* е титла, която се носи по обичай, но не и по закон, *титла на учтивост*.

Бевърли остави разочарованата Елейн и силно развеселена, се върна в кабинета си. Беше доволна, че остават само няколко седмици до края на бременността ѝ. След онова неприятно начало последвалите осем месеца бе изкарала леко, но напоследък се чувстваше много уморена и ѝ беше трудно да заспи, защото не можеше да легне удобно.

— Сега поне е хладно — отбеляза Антъни. — Нямахте да е много приятно, ако бяхме в разгара на лятото и температурите се въртяха около четирийсетте градуса.

— Дори не ми споменавай за това! — умолително каза тя. — Нали няма да позволиш да се окажа бременна през някое горещо лято в Ню Йорк?

Той дяволито ѝ се усмихна.

— Ще се постарая да се съобразя с молбата ти! — заяви с престорена сериозност. — Но нали знаеш, че не мога винаги да съдържам естествените си инстинкти?

— Е, и аз се надявам на това!

Дните се нижеха един подир друг и Бевърли стана много сънлива, а Антъни започна да я дразни заради все по-голямата ѝ разсеяност. Тя бе по-щастлива и спокойна от всякога. Само два пъти в седмицата сутрин отиваше в редакцията на „Чичи“, за да подбере снимки и да реши за кои светски личности ще пишат в следващите броеве на списанието, а с останалото си време разполагаше напълно. Навярно и Мери се беше уморила да им звъни по телефона, защото броят на телефонните ѝ обаждания бе силно намалял, а през последните месеци Бевърли и Антъни въобще не бяха чували гласа ѝ. Бевърли започна да се надява, че бившата ѝ началничка е успяла да се отърве от манията си и че повече няма да се обади.

В един хладен и свеж следобед Бевърли реши да отиде до „Сакс“, за да купи още някои неща за бебето. Макар че шкафът беше пълен с детски ританки и с достатъчно количество малки жакетчета и плетени блузки, с които би могла да облече една дузина бебета, никой не беше се сетил да им подари горна пелена. Тя копнееше да купи нещо меко и пухкаво, с което да увие бъдещото си дете.

В „Сакс“ нямаше много хора и като разгледа ярко осветените елегантни магазини на приземния етаж, реши да отиде с ескалатора и до осмия етаж. Винаги ѝ беше доставяло удоволствие да пътува нагоре, оглеждайки набързо великолепните дрехи и изложените вечерни рокли на по-долните етажи. Нямаше търпение отново да облече прилепналите костюми, които обикновено носеше. Новото ѝ положение на бременна, толкова вълнуващо отначало, че ѝ се бе искало да носи от първия месец много широки рокли, та всички да разберат за състоянието ѝ, вече не ѝ изглеждаше така приятно. Докато лъскавият сребрист ескалатор бавно я носеше нагоре покрай щандове с вталени рокли и миниполички, тя копнееше най-последно да се отърве от издутия си корем.

Удоволствието да разглежда детските щандове скоро я накара да забрави за него. Човек направо се замайваше от изобилието от очарователни детски дрешки. И дванайсетина деца да ѝ се родяха, пак за всички щеше да намери хубаво облекло.

Горните пелени бяха или бели, или в пастелни цветове и тя тъкмо се колебаеше дали да избере една мека бледосиня пелена или друга — перленорозова, когато вдигна очи и зърна отражението си в едно голямо огледало. Беше доволна, защото напоследък се бе подстригала по-късо. Косата ѝ стигаше до раменете, лъскава и гъста. И лицето ѝ не изглеждаше чак толкова зле, беше забелязала, че брадичката ѝ е подпухнала напоследък, но така внимателно се бе гримирала, че изглеждаше доста добре.

Стигаше ѝ една секунда, за да погледне лицето си, после впери очи по-надолу, в наедриялата си фигура и издутия си корем на бременна... но беше много слаба. Бевърли объркано премигна... жената в огледалото въобще не беше бременна! Тя се стресна и отново премигна... и тогава разбра, че жената от огледалото не е бременна, защото това не е тя. Все пак беше точно като нея. Имаше същия цвят на косата и бе подстригана като нея. Имаше същата бледа кожа,

носеше същото кораловочервено червило като нейното... същите малки златни халкички на ушите, нейната „запазена марка“... спретнатия тъмнозелен костюм...

Бевърли изведнъж се спъна, залитна и се вкопчи в ръба на близкия щанд, защото краката ѝ отмаляха и се подгънаха. След миг щеше да ѝ прилошее или щеше да припадне.

— Стол... — простена тя, но никой не я чу. Една хубава млада продавачка весело разговаряше с жената отсреща.

— Заповядайте, лейди Еймзбъри — каза тя. Жената носеше една от големите кошници за пазаруване на „Сакс“, която изглеждаше пълна. — Много ви благодаря. Приятен ден.

Бевърли си наложи да се изправи, събра сили да се овладее. Главата ѝ се въртеше, всичко наоколо ѝ се виждаше нереално.

— Това не е лейди Еймзбъри — неочаквано високо произнесе тя. — Тази жена е измамница!

Младата продавачка се стресна, а Бевърли застана на две крачки от непознатата, която вече не приличаше на огледалното ѝ отражение и я гледаше много предизвикателно.

— По дяволите, Мери! Престани най-после! — извика тя.

Беше разколебана и шокирана от вида на Мери, която приличаше на нейна близначка. Кафеникавата ѝ коса бе боядисана в същия цвят и бе подстригана точно като нейната. През всички тези месеци Мери я беше наблюдавала и следила? Бевърли я погледна по-отблизо. Бялата ѝ кожа бе променила цвета си благодарение на лекия грим. Костюмът ѝ бе ушит в нейния стил. Обещите ѝ бяха точно копие на нейните. Мери продължаваше да я наблюдава, ококорените ѝ прозрачно зелени очи бяха като на котка.

За миг Бевърли си помисли, че ще полудее. Какво ставаше тук? Може би самата тя всъщност бе Мери? Бременна, с подпухнало лице, грозновата. А елегантната жена пред нея, която наричаха „лейди Еймзбъри“, бе всъщност Бевърли?

— Добре ли сте, госпожо? — загрижено попита продавачката. Тя озадачено поглеждаше ту едната, ту другата жена.

— Бих искала да седна — със слаб глас произнесе Бевърли. Беше ѝ горещо и ѝ се повдигаше.

Продавачката донесе стол и ѝ помогна да седне.

— Ще ви донеса чаша вода, госпожо — загрижено каза тя и побърза да отиде да извика колежката си на помощ.

Бевърли впери поглед в Мери.

— Защо правиш това?

— Антъни е мой — с равен глас отвърна тя. — Картите „таро“ все това ми предсказват. Той ми принадлежи.

— Знаеш, че това не е вярно — разпалено се опита да се защити Бевърли. — Защо не искаш да приемеш факта, че поначало не е имало нищо между теб и Антъни?

Мери вирна брадичка и силно стисна дръжката на кошницата за пазаруване.

— Лъжеш — спокойно каза тя. — Аз очаквам бебето на Антъни и тъкмо купувах бебешки дрешки. Тук всички ме познават добре. Всички знаят, че аз всъщност съм лейди Еймзбъри. Не знам за коя се мислиш, но ти нямаш никакви права над Антъни.

Очите на Бевърли изплашено се разшириха. Тази жена бе смахната. Луда. В погледа ѝ светеше някакъв див, налудничав фанатизъм и Бевърли потрепери от страх.

Тежко се изправи на крака и се опита да привлече вниманието на друга продавачка, но Мери я сграбчи за ръката. Пръстите ѝ бяха ледени и стискаха като менгеме.

— Умри! — яростно прошепна Мери. — Надявам се, че скоро ще умреш!

Тя заплашително се вторачи в нея и за миг двете жени, които си приличаха като сестри, застанаха така, вперили поглед една в друга, неподвижни като манекени на витрина. После Мери се обърна и бързо се отдалечи.

— Спрете я! — извика Бевърли, когато се появи първата продавачка с чаша вода в ръка. Тя объркано се спря и впери поглед в отдалечаващата се фигура. — Спрете я, за бога! Хванете я! — извика Бевърли и сама се опита да я настигне, но вече бе много натежала и бавна, а и продавачката явно не разбираше какво става.

— Ето ви чаша вода, госпожо, скоро ще ви стане по-добре — утешително промълви тя.

Бевърли тежко се отпусна на стола. Нямаше смисъл. Мери си бе отишла, бе изчезнала някъде по посока на ескалаторите, а и продавачката явно нямаше желание да тича след нея.

— Вие май се скарахте със сестра си, а? — съчувствено каза момичето. — Няма нищо. Пийнете малко вода и ще ви стане по-добре.

— Исках да купя бебешка пелена — объркано каза Бевърли. — А тази жена... идвала ли е тук и преди? Защо я нарекохте „лейди Еймзбъри“?

— Тя е лейди Еймзбъри. През последните месеци купи доста бебешки дрешки. Личеше си, че не са за нея... ако разбирате какво искам да кажа. За вашето бебе ли ги е купувала?

Бевърли поклати глава.

— Тя е измамница. Надявам се, че няма кредитна карта с това име, нали? — изведнъж разтревожено попита тя.

— Сигурно няма, защото винаги плаща с налични пари. Това ми се видя странно, като се има предвид, че е титулувана дама и тъй нататък, и да няма кредитна карта, нито дори чекова книжка, наистина е странно, но след като си плащаше... Е, аз нямам нищо общо с това, нали? А вие какво ще искате? Една от онези пелени ли си харесахте? Много са красиви и пухкави и ги имаме в...

— Не, благодаря. Промених решението си. — Бевърли изпи останалата вода в чашата и се изправи. — Благодаря ви. Трябва да си вървя.

— Моля.

Продавачката явно бе озадачена от случилото се, но не сметна за необходимо да съобщи на собственика на магазина. Никой не беше откраднал нищо, а първата жена бе платила с налични пари за покупките си. Освен че бе избухнала някаква кавга между двете дами, които приличаха на сестри, все пак нямаше нищо друго важно за докладване.

Бевърли се обърна по гръб и впери невиждащ поглед в тъмнината, питайки се дали да събуди Антъни. Малко след полунощ, точно когато заспиваше, тя усети краткотрайна стягаща болка в гърба. След малко болката премина, но по-късно се появи отново, сега ту се появяваше, ту изчезваше и всеки път ставаше все по-силна. Дали бебето не бе на път? Никога не беше смятала, че силната болка в гърба е един от първите признаци на родова дейност, но пък и никога не бе изпитвала подобна стягаща болка.

Обърна се отново на една страна и реши да почака. Нямаше смисъл да събужда Антъни, ако тревогата бе фалшива. Двамата си бяха легнали късно, дълго бяха разговаряли за Мери, а Бевърли знаеше, че му предстои ранна делова среща сутринта.

Този път болката бе така остра, че дъхът ѝ секна, и сякаш усетил нещо. Антъни се събуди. Протегна ръка и я погали по корема.

— Добре ли си, миличка? — прошепна той.

— Струва ми се, че съм добре — колебливо каза тя. — Само че ужасно ме боли гърбът.

— Обърни се да те поразтрия.

Той включи нощната лампа, коленичи до Бевърли и започна да масажира долната част на гърба ѝ със силните си и нежни ръце.

— Ъmmm — доволно промърмори тя. — Така е добре.

Като движеше в кръг палците си нагоре-надолу по гръбнака ѝ, той бе възнаграден с доволно сумтене от нейна страна.

— О, така е много приятно, скъпи.

— Мислиш ли, че сега ще можеш да заспиш? — след малко попита Антъни.

Тя се обърна към него и се сгуши толкова близо, колкото ѝ позволяваше наедрелият корем.

— Въобще не съм заспивала.

— Заради Мери ли се тревожиш?

— Да. Направо бях шокирана... — Бевърли изведнъж млъкна, защото болката ненадейно я прониза отново.

— Имало е защо.

Двамата лежах в мрака, хванати за ръце, всеки потънал в своите собствени мисли. За Бевърли една жена, която се превъплъщава в нейната роля до най-малки подробности, нарича се съпруга на Антъни и се прави на бременна, несъмнено бе луда и трябваше да бъде освидетелствана. На този етап тя вече наистина вярваше, че е съпруга на Антъни. Страшното бе, че Мери вероятно наблюдаваше всяка тяхна стъпка. Иначе как щеше да знае, че Бевърли съвсем наскоро се е подстригала например?

Легнал до нея, Антъни се бе отдал на много по-практични размишления. Може би трябваше да издейства съдебно решение, което да забранява на Мери да ги безпокои? Или да се обади отново на родителите ѝ и да им каже, че се налага да дойдат да я потърсят в Ню

Йорк, за да я поставят пак под лекарско наблюдение? Реши, че случаят не е за полицията. Засега Мери не беше измамила никого, а и днешните ѝ заплахи, отправени към Бевърли, бяха само на думи, тъй че не можеха да я обвинят в опит за физическо насилие. И все пак тя бе започнала да превръща живота им в ад и Антъни съзнаваше, че Бевърли страда много повече от него. А тя беше толкова уязвима точно сега.

— Оххх!

Той се стресна и веднага включи нощната лампа. Бевърли лежеше, обърната към него, и изглеждаше изплашена.

— Усетих ужасна болка. Струва ми се, че бебето идва — прошепна тя.

— Искаш ли да те закарам веднага в болницата?

Той бързо скочи от леглото и загрижено се наведе над нея.

— Не знам. Ти как мислиш?

— На колко време те хващат болките?

Антъни беше посещавал заедно с нея курса за естествено раждане, но когато ножът опря до кокала, никак не му се искаше да е наблизко. Ако зависеше само от него, колкото по-скоро я предадеше в ръцете на лекарите, толкова по-добре.

— Струва ми се, че са на всеки пет минути — отвърна Бевърли.

— Тогава да тръгваме. По-добре е да пристигнем рано, отколкото да закъснеем — натъртено добави той.

Помогна ѝ да се облече, а после набързо намъкна и собствените си дрехи. Наблизко бе поставено малко куфарче с всичко необходимо. Той го сграбчи, хвана я за ръката, двамата напуснаха апартамента и се отправиха към асансьора.

— По-добре щеше да бъде, ако имах кола — суетеше се той, докато чакаха да пристигне асансьорът.

— Колите само създават неприятности, пък и не си струва да караш кола в Ню Йорк — отбеляза Бевърли. — Лесно ще хванем някое такси.

Антъни трескаво се надяваше да стане точно така. Когато слязоха в преддверието на блока, той я накара да седне при нощния портиер и отиде на улицата да търси такси. Беше се изпотил и сърцето му щеше да се пръсне. Ами ако бебето започнеше да се ражда... или нещо лошо се случеше с Бевърли! Задиша дълбоко, за да се успокои и

да не се паникьосва повече, но когато минута по-късно видя едно празно жълто такси да кръжи наблизно по булеварда, изпита такова огромно облекчение, че се втурна напред, размаха ръце и извика: „Такси“ — с много силен глас и с подчертан английски акцент.

Щом пристигнаха в болницата, насочиха ги към родилното отделение, където дежурната сестра ги изгледа удивено, когато ѝ казаха кои са и защо са дошли.

— Но вие не ни се обадохте, че тръгвате, лейди Еймзбъри — рече тя с укор в гласа. — Обадохте ли се на вашия акушер?

— Съжалявам — започна Бевърли, но Антъни я прекъсна.

— Грешката е моя, сестра. Наистина съжалявам. — Той пусна в ход целия си чар и развеселената Бевърли видя как строгата сестра се разтопи под влияние на момчешката му усмивка. — Това е първото ни бебе и аз много се притеснявам за жена си. Толкова се страхувах, че бебето може да дойде по-бързо от обикновено.

Лицето на сестрата се смекчи и тя се усмихна. После ги поведе по излъскания коридор, който дъхаше на антисептични средства, към квадратна стаичка с високо болнично легло и оскъдна мебелировка. Единственото весело нещо в стаята бяха кретонените завески на цветчета.

— Съблечете се и легнете. Нашият лекар ще дойде да ви види след няколко минути — бодро каза тя. После огледа тялото на Бевърли от горе до долу. — Но ми се струва, че вашето бебе ще почака още няколко часа, преди да се появи.

— Така ли?

Поредната контракция бе преминала и тя изглеждаше слисана. Болките вече бяха достатъчно силни. Ако бебето не се появеше скоро, още по-ужасни ли щяха да станат?

— Всичко ще е наред, скъпа — опита се да я успокои Антъни.

Като развя колосаната си престилка и заскърца с черните си обувки с връзки по излъскания под, сестрата напусна стаята, а Бевърли се съблече набързо, защото искаше да легне, преди да е започнала следващата контракция.

Почти веднага тялото ѝ се изопна, тя се вкопчи в Антъни, защото болката, още по-силна и мъчителна, отново се върна.

— Аз... аз не мога да понасям повече! — извика тя. — Накарай ги да ми дадат нещо.

Лицето ѝ бе станало мораво, очите ѝ бяха зачервени и изплашени.

Антъни ужасено се огледа наоколо. Не смееше да я остави сама в тази малка стерилна стая, но и нямаше сили да я гледа как се мъчи. Тогава видя звънеца до леглото ѝ и силно го натисна.

— Дръж се, миличка — замоли я той, когато тя започна да плаче. — Спомняш ли си дихателните упражнения? Хайде да ги направим заедно.

— Не, Антъни... О, боже, пак започва... — Гласът ѝ замря, болката завладя тялото ѝ, пресече дъха ѝ, главата ѝ започна да се върти насам-натам, сякаш игли пробждаха очите ѝ. — Ооо! — От гърдите ѝ се изтръгна вик, ноктите ѝ се впиха дълбоко в ръката на Антъни.

— Дишай! — настоя той, като полагаше усилия да не затрепери гласът му. — Дишай... ето така. — Рязко и на интервали изпусна въздуха от гърдите си. — Ето така, миличка! Така!

Болката затихна и Бевърли едва-едва прошепна:

— Не мога повече... Сякаш разсичат тялото ми надве... О, господи! Направи нещо... Направи нещо!

После тя отново изпищя, приличаше на ранено животно.

Контракциите вече много зачестиха, идваха една след друга, на вълни, а той с огромно облекчение видя как вратата се отвори и на прага се появи докторът и сестрата.

— Може ли да ѝ дадете нещо? — веднага помоли Антъни. — Ужасно страда.

Чувстваше се толкова нещастен, защото не можеше да ѝ помогне, и се молеше лекарят да ѝ даде нещо и да я приспи, докато извади бебето.

— Нека да видим какво става, а? — обърна се докторът към Бевърли. Беше спокоен и говореше кротко. От него се излъчваше увереност.

Антъни седна на леглото до възглавницата, а той започна да преглежда жена му и току изхъмкваше весело. Лекарят имаше четири деца и бе изродил стотици бебета. За него раждането беше едно приятно природно явление и не си струваше да се вдига шум.

Още една контракция завладя тялото на Бевърли, тя отново извика, но когато болката премина, лекарят нежно ѝ заговори:

— Добре се справяте, млада госпожо. До следващия етап остава още малко. Постарайте се да задържите така, а после ще настъпи облекчение, нали? — Беше така мил, че тя за миг отвори очи и го погледна с благодарност.

— Колко остава още? — с тъничко гласче попита Бевърли.

— Още малко — спокойно отговори той. После се обърна към Антъни: — Ще помогнете на жена си, ако я държите за раменете в критичния момент. Когато се напъга, ще може да се облегне на вас. Нали се разбрахме?

Антъни кимна, беше благодарен, че Бевърли вече е в добри ръце. От болницата се бяха свързали с акушера на Бевърли, но както изглеждаше, бебето щеше да пристигне преди него.

Изведнъж нещата започнаха да се развиват бързо. Помогнаха на Антъни да облече бяла престилка, Бевърли беше преместена върху носилката на колелца, за да могат да я закарат в родилната зала. Появиха се още две сестри и докато всички бързаха по коридора, Антъни успя да хване ръката на Бевърли.

— Добре се справяте — весело ѝ каза лекарят.

Когато вкараха носилката в голямата родилна зала, Антъни усети, че атмосферата е напрегната.

— Хайде сега, лейди Еймзбъри — енергично рече лекарят, — време е да се напънете! Починахте си добре, досега лежахте и не правехте нищо. Сега трябва да се захванете за работа! Искам след малко да започнете да се напъвате.

Антъни ужасено се вторачи в него, този човек явно бе голям грубиян, но Бевърли едва-едва му се усмихна и дори леко захихика. Лекарят несъмнено знаеше как да я накара да се отпусне, бе толкова мил и енергичен, че ѝ вдъхваше увереност, и за радост на Антъни, тя вече не изглеждаше така напрегната.

Сестрите отново бързо се захванаха за работа, пъхнаха стъпалата на Бевърли в метални халки и от двете страни на леглото прикrepиха ръчки, за които да се хване. После казаха на Антъни да застане до главата ѝ и да подпира раменете ѝ. Тя отново започна да креци от болка, виковете ѝ се изтръгнаха направо от белите ѝ дробове, а родовата дейност навлизаше в последния си стадий.

— Напъвай! Напъвай! — командваше лекарят. — Хайде, сега!

— Аз... н-не мога — изплака Бевърли.

— Можете, можете. Добре се справяте. Следващия път, като ви кажа да се напънете, вложете всичките си сили.

— Много е голямо... Няма да издържа — простена тя, а после жестоката болка отново разкъса тялото ѝ и тя изпищя.

Докторът и сестрите ѝ нареждаха:

— Напъвай! Напъвай! Така! Напъвай още!

На Антъни му премалая, питаше се колко ли още би могъл да издържи да я гледа как страда. Това беше нечовешко. В тяхната ферма в Бъкландс хората не биха позволили дори на едно животно да се измъчва така.

— Не може ли да ѝ дадете нещо? — настоя той, обръщайки към доктора бледото си изпотено лице. — Нещо обезболяващо, за бога?

— Тя се справя добре — тихо отвърна лекарят. — Главичката на бебето вече излиза. Скоро всичко ще свърши.

— Не! Не! — застена Бевърли и така стисна ръчките, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Спрете го! — умоляваше тя. — Няма да мога... много е голямо... Моля ви! О, господи!

— Справяте се чудесно. Хайде сега. Започваме отново. Напъвай! Напъвай!

Като ридаеше и едва си поемаше дъх, Бевърли се напъна така, че вените на шията ѝ изскочиха като въжета, а лицето ѝ стана мораво. Антъни я държеше за раменете и я подкрепяше колкото можеше. Той усети как цялото ѝ тяло отново се изопва и напъга, докато сестрите продължаваха да я окуражават.

— Почти свършихме! — възкликна лекарят. Гласът му звучеше едновременно и напрегнато, и доволно. После той съчувствено погледна към Антъни. Те всички бяха свързани сега: Бевърли, Антъни, лекарят и сестрите заедно помагаха да се роди един нов живот. Това щеше да стане всеки миг. Всички бяха много напрегнати.

Болката отново завладя тялото на Бевърли, лекарят командваше:

— Напъвай сега! Да... хайде... хайде. Напъвай още... по-силно!

Антъни усети как сълзите напират в очите му, наведе се над раменете на Бевърли и бузата му почти докосна нейната. Тя изпитваше такива невероятни мъки и ужасно му се искаше да ѝ помогне по някакъв начин, но това беше невъзможно, тя бе недосегаема. Като се бореше с болката, която стана още по-ужасна, отколкото и двамата бяха очаквали, тя изпищя и се напъгна с всички сили, а той се закле

никога повече да не я подлага на подобно мъчение. Едно бебе трябваше да им бъде достатъчно. Налагаше се. Нямахте да ѝ позволи отново да преживее тази агония.

Изведнъж тя престана да пищи и удивеният Антъни дочу един друг, по-слаб звук — някакъв тих треперлив плач, който се превърна в хълцане.

— Момче е — каза лекарят и вдигна хлъзгавото червено телце. От очите на Антъни бликнаха сълзи и той силно стисна раменете на Бевърли.

— Ти се справи, миличка — задавено произнесе той.

Бевърли също плачеше, но тези сълзи се дължаха на щастието и изтощението, направо се задъхваше и ридаеше.

— Той добре ли е?

— Той е свършен! — увери я лекарят. — Сега ще прережем пъпната връв и ще го претеглим, а после е само ваш.

— Четири килограма и сто грама — след миг тържествено обяви една от сестрите. — Хубаво едро бебе.

— Много чудно! — саркастично отбеляза Бевърли, но и тя се засмя, силите ѝ се възвръщаха. Когато сложиха бебето в ръцете ѝ, тя изпитателно го погледна. После погледна и Антъни. Приликата вече си личеше. Бебето имаше златисторуса коса и същите черти като на баща си в миниатюра. — Той е красив — тихо каза тя и го притисна до гърдите си.

Антъни се наведе над тях и посегна да докосне едната от малките ръчички, за награда розовите пръстчета се вкопчиха в пръста му.

— Погледни! — ахна той.

Няколко минути двамата съзерцаваха своето отроче със смесеното чувство на удивление и нежност. Когато бебето отвори очи, сини като на Антъни, Бевърли радостно изписка.

— О, обичам го! — спонтанно изрече тя. — Той е великолепен!

— Чудесен е — съгласи се Антъни, изпълнен с благоговение.

— А сега трябва да си починете — твърдо каза лекарят. — Ще ви закараме обратно в стаята, а този млад човек има нужда от една хубава баня.

— Наистина се чувствам така, сякаш съм носила камъни — призна си Бевърли.

— Права сте — бързо отвърна той и с усмивка излезе от стаята.

— Ще позвъня на вашите, докато спиш — рече Антъни и я целуна отново, преди да тръгне.

— Поздрави ги от мен.

— Добре. А после ще се върна.

— Антъни...

— Да, скъпа?

— Обичам те. И малкия обичам.

Той я целуна отново.

— И аз обичам и двамата ви — прошепна.

Перленорозовата утрин вече се сипеше над Ню Йорк, когато той се върна в апартамента. Хладният утринен въздух беше приятен и свеж. Тъй като бе прекалено възбуден, за да заспи, той си направи чаша силно черно кафе и седна до прозореца на кухнята, за да наблюдава как небостъргачите стават златисти, а нощният сумрак се разпръсква напълно и разкрива ясното синьо небе.

Син. Те имаха син. Антъни се усмихна. Николас Джеймс Еймзбъри. Добре дошъл на този свят. Това е първият ден от живота ти. Той мълчаливо се поздрави за сина. Ако беше момиче, щяха да я кръстят Шарлот.

Усмивката му стана по-широка. Може би следващия път. Бевърли като по чудо се бе съвзела веднага след раждането и това го накара да си помисли, че сигурно ще имат и други деца. Но междувременно вече имаха Николас. Най-красивото момченце на света. Антъни погледна часовника си. Независимо че беше толкова рано, можеше да се обади на Рейчъл и Даниъл и да им каже, че първият им внук се е родил.

По обяд той се върна в болницата. Беше взел душ и се бе избръснал, носеше един от най-хубавите си костюми и се бе натоварил с букет цветя, бутилка шампанско, голямо пухкаво синьо мече, купено тази сутрин от „Шварц“, и специален подарък за Бевърли.

Завари я седнала в леглото, изглеждаше някак дяволита, както бе облечена с бялата нощница с дантели, купена за медения месец, а кестенявата ѝ коса бе вързана отзад с бяла копринена панделка.

— Ей, здрасти! — поздрави го тя с театрален шепот. После посочи плетената болнична кошарка, сложена до леглото ѝ. — Познай какво стана? — Приличаше на малко момиченце, получило нова

играчка. — Той току-що се нахрани за първи път и веднага се справи! Сега спи. Нали е прекрасен?

Антъни надникна в кошарката — Николас се бе свил на кълбо, бе затворил очи, а устничките му продължаваха да сучат.

— Да не би още да е гладен?

Бевърли се засмя.

— Бебетата винаги правят така. Сигурно сънува, че го кърмя.

После тя протегна ръце и Антъни се приближи към нея, изпълнен с обич и удивление. Двамата нежно се целунаха.

— Донесъл съм ти нещо — прошепна той.

В скута ѝ се появиха цветя — големи розови рози, до краката ѝ — бутилка шампанско, синьото пухкаво мече бе сложено до възглавницата ѝ, но Антъни бръкна в джоба си и извади и бледосиня кутийка, вързана с тънка бяла копринена панделка.

— „Тифани“? — възкликна Бевърли с удивление.

— Разбира се. За теб само най-доброто, скъпа. Виж дали ще ти хареса.

Той с нетърпение наблюдаваше как тя извади от картонената кутийка друга малка кутийка за бижута.

— Какво има вътре? — задъхано попита Бевърли.

Антъни не отговори, но продължаваше да се усмихва, докато тя я отвори и видя на дъното ѝ, върху подложката от кремаво кадифе, диамантен медальон, който много подхождаше на обещите от времето на крал Джордж, подарени ѝ от майка му.

— Антъни! — Съвсем слисана, тя извади медальона с трепереща ръка, бе възхитена от тънкия обков от злато и платина и от изящната платинена верижка, на която висеше диамант с формата на сълза, обиколен от спираловидно подредени дребни диамантчета. — О! — възкликна Бевърли. — Много е красив... Как успя да намериш нещо, което толкова да подхожда на обещите? О, скъпи!

Тя отново се сгуши в прегръдките му, смееше се, плачеше и го притискаше към себе си, сякаш никога нямаше да го пусне.

Един писък откъм кошарката накара Антъни да престане да я целува.

— Сигурно пак е гладен — рече той, като забеляза, че бебето се опитва да напъха малкото си юмруче в устата си.

Бевърли се разсмя и този весел звук отекна в стаята. После вдигна Николас и го притисна до гърдите си.

— Струва ми се, че той просто иска да се погушка, също като татко си — каза тя. — На този етап ще трябва да се занимавам само с него.

Бевърли и Антъни решиха да прекарат Коледа и Нова година при нейните близки в Стокбридж, а сетне, през февруари, щяха да заминат за Англия, за да направят дългоочакваното посещение на Хенри и Леонора. Николас вече бе на осем месеца, можеше да седи, да пълзи, да гука и да се смее, беше слънчево дете, което спеше дълбоко нощем и весело си играеше през деня под грижите на Хейли, сестрата на Фей, на която Бевърли бе възложила ролята на детегледачка. Хейли живееше заедно с Фей в стария апартамент на Бевърли и бе закръглена и здравомислеща млада жена, която предпочиташе да гледа деца, вместо да работи в някоя кантора.

— Не можем ли да му намерим истинска дойка, както Хенри е направил за дъщеря си? — попита Антъни в началото, но Бевърли побърза да отбележи, че техният апартамент не е достатъчно голям, за да отделят стая за още един човек. Щеше да бъде и прекалено скъпо. Бавачките искаха високи заплати и твърдо настояваха да имат почивни дни. Дълбоко в сърцето си Бевърли изпитваше ужас при мисълта за една такава бавачка с колосана униформа и накрая сподели страховете си с Антъни.

Той отметна глава назад и се разсмя.

— Миличка, ти нямаше да говориш така, ако познаваше старата ми бавачка. Тя беше прекрасна, мила, сърдечна, грижеше се за мен, когато бях болен от шарка, и вечер ми четеше приказки. Беше най-безобидното същество на света.

— Но защо майка ти не се е грижила за теб? Тя не е ходила на работа като мен, нали?

Антъни поклати отрицателно глава.

— Всяко дете в Англия си има бавачка, всяко от нашата черга.

— Имаш предвид децата на аристократите, нали?

— Не само тях. Хората от средната класа и богатите също наемат бавачки.

Той се усмихна. Винаги му беше забавно, когато се налагаше да обясни на някого какво представлява класовата система, защото самият той не бе наясно с всички подробности. Своего положение смяташе за нещо, което се разбира от само себе си. Беше се родил като втори син на граф и винаги бе живял в замъка Бъкландс и това беше всичко, доколкото зависеше от него. Веднъж някой бе казал, че аристократите не се стремят да бъдат известни, нито се натискат да бъдат забелязани, те просто съществуват. За щастие Бевърли не беше чак толкова впечатлена от неговата титла, както другите хора, но някои аспекти от живота на английската висша класа ѝ се виждаха интересни. Например тази работа за бавачките.

Тя се върна на работа в „Чичи“ и отново бързо навлезе в света на модата. Беше написала и статията за децата на видните личности и за тяхното облекло, а Елейн, разбира се, бе настояла Николас да бъде сниман в специално изработен модерен гащеризон, за който Бевърли смяташе, че струва абсурдно скъпо.

— Ние ще платим за него — величествено заяви Елейн.

И така снимката се появи в списанието: „Негово благородие Николас Джеймс Еймзбъри, син на виконт и виконтеса Еймзбъри“, а Бевърли я изпрати на майка си, която я показа на половината жители на Стокбридж.

— Трябва всички да се снимате, когато отидете в Англия — нареди ѝ един ден Елейн. — Семейството на фона на замъка. Ще накараш да ти направят повече копия и ще можеш да използваш тази снимка като коледна картичка — весело добави тя.

Бевърли потрепери. Идеите на Елейн ѝ се виждаха все по-вулгарни. Откакто принцеса Даяна бе посетила празненството по случай петдесетата годишнина на „Чичи“, тя проявяваше все по-голям снобизъм и понякога нервите на Бевърли направо не издържаха.

Но с нетърпение очакваше да замине за Англия през февруари. Щеше да ѝ бъде особено приятно да види отново Хенри, а също така копнееше да се запознае с Леонора и с майката на Антъни, овдовялата графиня на Къмбърланд.

Рейчъл и Даниъл Франклин искаха тази Коледа да остане незабравима за цялото им семейство. Как щяха да се съберат всички в

бялата къщичка с дървена облицовка нямаха представа, но Джош, който се бе върнал у дома за празниците, щеше да спи в стаята на Том, за да могат да сложат креватчето на Николас в неговата стая, а едно допълнително легло, заето временно от съседите, щеше да бъде поставено в стаята на Бевърли, за да има къде да спи Антъни. Това щеше да бъде едно много интимно събиране на семейството, а и Джени трябваше да се премести на дивана във всекидневната, но всички очакваха празниците с нетърпение.

— Когато в едно семейство се роди бебе, работата става съвсем друга — току повтаряше Рейчъл, — особено като се има предвид, че това ще е първата Коледа на Николас.

Даниъл постави коледната елха в един ъгъл на всекидневната, а под нея бяха струпани коледните подаръци в ярки опаковки и на голяма част от тях пишеше: „За Николас“, което не бе никак чудно.

— Това дете съвсем ще се разглези — каза през смях Бевърли, когато седнаха около масата в навечерието на Коледа. Николас бе настанен в скута на баба си, макар че отдавна трябваше да е заспал.

— И защо не? — изрече снизходително Рейчъл. — Той е моето скъпоценно момченце, нали! — Тя целуна върха на русата му главичка, а Даниъл театрално простена в другия край на масата.

— Майка ви пак започна! Дайте й едно бебе и тя е щастлива. Нищо чудно, че отгледахме четири. — Но очите му блестяха весело, докато говореше.

— И ти ли ще бъдеш такава, скъпа? — пошегува се Антъни.

— Две ще ми стигнат — твърдо каза Бевърли.

Коледното утро настъпи, ясно и студено, и след закуска Даниъл и Джош раздадоха подаръците. Скоро всички разтваряха пъстрите опаковки, възклицаваха през смях и си благодаряха един на друг, а Николас седеше на пода в средата на стаята, заобиколен от многобройните си подаръци, и в повечето случаи предпочиташе ярката им опаковка пред съдържанието.

Изведнъж Бевърли забеляза, че Антъни е застинал намясто със сбърчени вежди и разгневен поглед.

— Какво има, скъпи? — попита тя.

— Ето — унило каза той.

В ръцете си държеше тънка книжка, подвързана с тъмночервена кожа и със златни букви на корицата.

— Какво е това?

— Стиховете на лорд Байрон!

После той вдигна опаковката и Бевърли забеляза, че книгата е била изпратена по пощата. Сърцето ѝ се сви, знаеше, че не бива да му задава повече въпроси.

— Какво ти е написала? — все пак тихо попита тя.

Антъни мълчаливо ѝ подаде книгата. Тя я отвори и видя познатия почерк:

*„Любовта за всеки мъж е дело маловажно,
но за жената тя е всичко“^[1].*

Отдолу пишеше: „Мери“.

[1] Из „Дон Жуан“ — роман в стихове от Джордж Гордън Байрон (1788–1824). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Със силни бури и проливен дъжд пристигна Нова година в Ню Йорк, когато Бевърли и Антъни се завърнаха там. Настаниха малкия Николас в жълтата детска стая, където бе заобиколен с играчките си, а двамата се заеха с всекидневните си задачи. След пет седмици предстоеше да отпътуват за Англия, а дотогава трябваше да свършат много работа.

Бевърли трябваше предварително да напише поредната си статия за „Чичи“, защото следващият брой щеше да излезе в нейно отсъствие, а това изискваше сериозна подготовка. За Антъни не беше толкова трудно. Тъй като сам си бе господар, по всяко време можеше да замине, стига секретарката му да беше на мястото си.

— Какви дрехи ще ми трябва? — често питаше Бевърли. — Ако слушам Елейн, ще ми са необходими шестнайсет бални рокли, диамантена тиара и цял куп скъпи дрехи от туид и кашмир, украсени с перли.

Антъни избухна в смях.

— Вземи топли дрехи — посъветва я той. — Панталони, поли, жилетки, дъждобран и солидни обувки. У дома ще ти намерим някои неща, ако се наложи. В помещението за ловджийски пушки има какво ли не.

— Например? — заинтригувано попита тя.

— Ами памуклийки, мушамы за дъжд, гумени ботуши — нехайно отвърна той.

— Хей! — възкликна Бевърли. — На един и същ език ли говорим? Какви са тези неща?

— Сигурно сте ги представяли в „Чичи“? Носят се по време на лов, когато е мокро и студено.

Тя се засмя.

— Тук никой не носи такива дрехи. Виждам, че пътуването до Англия ще се окаже много полезно, ще науча толкова неща.

— Съмнявам се, скъпа. Освен ако смяташ, че ще ти е много полезно да се заровиш в един замък от четиринайсети век в дебрите на

Оксфордшър. Хенри и Леонора не се занимават с нищо интересно, нали знаеш. Нито пък мама, която вече е доста стара. Ходят на лов, разбира се, стрелят, канят гости понякога... ще ти трябва дълга пола... но иначе нищо особено.

Бевърли копнееше да види своите роднини. Опитваше се да си представи как изглеждат, но описанията на Антъни бяха доста мъгляви, особено когато ставаше въпрос за близките му. Не бе трудно да си представи образа на овдовялата контеса — възрастна, крехка и както по всичко личеше — много мила. Сестрата на Антъни, лейди Джийн Фич, май беше жена с характер, но и малко опасна. Според Антъни съпругът ѝ, полковник Фич, бе направо тъп. Там беше и Леонора, но Бевърли въобще не можеше да си я представи. Навярно защото Хенри съвсем между другото бе споменал за нея, без да разкрива истинските си чувства, а Антъни почти не говореше на тази тема.

— Тя е дъщеря на собственик на верига от гаражи от Милтън Кейнс — бе ѝ казал веднъж той, защото бе настоявала за подробности.

— Това не е лошо — отвърна тогава Бевърли. — Сигурно е и умна.

Той ѝ беше хвърлил един загадъчен поглед.

— В Англия не е същото като в Щатите, скъпа. — Помълча малко и добави: — Умна — да, но нищо повече.

— Какво искаш да кажеш?

Бевърли бе любопитна. Дали това не беше още един пример за странностите на английската класова система?

— Бащата на Леонора е доста противен, груб, нещо като нешлифован диамант — сухо обясни той — и макар да я смятат за красавица, аз все още не разбирам защо Хенри се ожени за нея.

— А може би тя се е омъжила за него? — лукаво предположи Бевърли.

— Не ѝ позволявай да ти се налага, скъпа. Понякога става много надута, особено когато се чувства заплашена.

Бевърли се сгуши до него. Двамата седяха на големия диван във всекидневната и се готвеха да пийнат нещо топло преди лягане.

— Леонора едва ли ще се уплаши от мен — промълви тя.

— Не бъди толкова сигурна. Е, аз ще бъда там и ще се грижа за теб, тъй че няма за какво да се притесняваш.

Бевърли се отдръпна от него и го погледна изпитателно.

— Ти ме притесняваш, Антъни. Наистина ли смяташ, че тя ще ме намрази?

— Разбира се, че не, скъпа, но дяволски ще ти завижда.

— Защо? Какво повече притежавам от нея?

Антъни ѝ отговори кратко и ясно:

— Син.

— Ники?! — удивено възкликна тя. — Знам, че той е божествен, но все пак не разбирам. Тя има дъщеря, нали? Тогава какво толкова?

— Предполагам, че всяка жена иска да има син — кротко отвърна той. После я целуна по устните. — Следващия път може да имаме дъщеря, нали? — Погледът му беше много нежен.

— Разбира се, но още е рано, скъпи. Нека да си почина. Ники още не е навършил годинка.

Антъни пъкна ръка под блузата ѝ и обхвана познатата гладка издутина на гърдта ѝ, винаги я желаше така силно, както в началото.

— Но нищо не може да ни попречи да бъдем във форма, нали? — дяволито се усмихна той.

— Антъни Еймзбъри, ти си ненаситен! — засмя се тя. — Просто не знам, ти си готов по всяко време: сутрин, обед...

— И нощем — прекъсна я той и я целуна по носа.

По-късно, както лежеше под него, отпусната в голямото им меко легло, изпълнена с любовта му, обвила шията му с ръце, нещо я накара да си каже, че трябва да запомни този миг, да заключи завинаги в сърцето си всяко нежно докосване, всяка милувка, усещането, че я изпълва цялата, всяко потръпване на сплетените им тела. Тя имаше такъв късмет, че го среща. Още по-голям късмет беше, че той я обичаше. „Ела и с мен бъди... за вечната наслада.“ Двамата заспаха прегърнати, диханието им бе като шепот в сумрака.

На следващата вечер Бевърли се прибра по-късно от обикновено. Николас вече бе изкъпан и си играеше с Хейли в детската стая.

— Извинявай, че закъснях — каза Бевърли. — Как мина днес?

— Беше чудесен ден, благодаря. — Тя бе яко и сръчно момиче, весело и добросърдечно, но съвсем не бе хубава като Фей. — Той беше

много добричък. Изяде си всичко, а после ходихме в Сентрал Парк, за да нахраним онези бедни измръзнали лебеди.

— Ужасно време, нали? Отдавна не е било толкова студено. — Обърна се да целуне закръглената бузка на Николас. — Хейли облече ли те топличко, миличък? — попита тя и го прегърна.

— Искаш ли да пийнеш нещо топло, преди да си тръгна? Току-що направих кафе — предложи Хейли.

— Ти си истински ангел. Ще пийна малко.

Бевърли сложи Николас да спи и отиде в кухнята, където Хейли белеше картофи. Димящият кафеник бе поставен на масата.

— Какво правиш? — попита тя, като си наливаше от уханната течност. — Не е необходимо да ни приготвяш вечеря, Хейли. Тръгвай си вече, аз ще се справя.

Хейли сви рамене.

— Ще ми отнеме две минутки, а ти си дойде късно и сигурно си изморена — с усмивка отвърна тя. — Изобщо не ме затруднява.

— Благодаря ти. Наистина съм капнала. Днес Елейн щеше да ни побърка, промени следващия брой от горе до долу. Толкова е възискателна и педантична! Но все пак смятам, че именно затова е постигнала толкова много. Знае отлично кое как трябва да стане — някак неохотно изрази възхищението си Бевърли.

Двайсет минути по-късно Хейли си тръгна, след като бе сложила пилето във фурничката. Бевърли погледна часовника си. Беше седем часът. Антъни трябваше да се прибере всеки момент. Забърза към спалнята, реши да вземе един душ преди вечеря. Беше истинско облекчение да свали официалния си костюм и обувките с високи токчета, каквито според разпоредбите на Елейн всички нейни служителки носеха. Пъхна се под успокоително шуртящата вода и усети как тялото ѝ се отпуска. Силно разтърка врата и раменете си, схванати от целодневното седене зад бюрото в офиса, вдигна ръце нагоре и усети как водата смива напрежението от тялото ѝ. Доволна, че тази вечер няма да излизат никъде, тя облече най-удобните си панталони и една жилетка, а после отвори бутилка от любимото вино на Антъни. От него пиеха само веднъж-дваж в седмицата, тази вечер тя си помисли, че виното ще го стопли, като се върне.

В седем и четирийсет и пет все още го нямаше и тя отиде да надникне през прозореца. Не че можеше да види улицата оттук: силно

издаденият балкон на втория етаж ѝ пречеше. Освен това нощта бе бурна и дъждовита, по стъклата на прозореца се стичаше вода, а и цялата сграда сякаш се тресеше под бурните пориви на вятъра. Антъни щеше да стане вир-вода, докато се прибере вкъщи, освен ако не успееше да вземе такси, а това бе малко вероятно. В такива студени и дъждовити нощи в Ню Йорк обикновено нямаше свободни таксита.

В осем часа вече я обзеха мимолетни съмнения, сети се и за някои причини, които вероятно са го накарали да закъснее толкова. Навярно тя самата нещо се бе объркала и бе забравила, че двамата са се уговорили да се срещнат някъде тази вечер? Може да са решили да ходят на театър, на концерт... на вечеря у приятели... не, това беше за утре. Тази вечер, днес бе вторник, двамата определено бяха решили да останат у дома.

Сбърчи вежди и реши да почака още малко, като междувременно бе изключила фурничката, за да не прегори пилето. Ако Антъни не се върнеше до девет часа, щеше да позвъни в офиса му. Не обичаше да го прави, защото така в очите на хората заприличваше на досадна съпруга. Но накрая, когато големият позлатен часовник — сватбен подарък от Хенри — мелодично отмери още половин час, Бевърли сграбчи телефонната слушалка. Да вървят по дяволите онези, които работеха в същия офис. Вече бе осем и половина, а Антъни никога не закъсняваше.

Пазачът, който се намираще в малката телефонна централа на сградата, я осведоми, че всички са си отишли.

— Отдавна си тръгнаха, госпожо — весело каза той, макар че тя въобще не можеше да си представи защо му е толкова весело. Той застъпваше на дежурство в шест и половина и оставаше там до седем часа сутринта, като работата му се състоеше в това да наблюдава няколкото телевизионни екрана на охранителната система.

— В колко часа си тръгна последният? — попита Бевърли. Ако Антъни бе напуснал сградата преди половин час, все още бе на път.

— Преди повече от два часа, госпожо — отново прозвуча весело гласът му. — Времето е много лошо, нали разбирате. Всички искаха да се приберат колкото може по-рано и аз ни най-малко не ги обвинявам, госпожо.

— Преди два часа ли? — слисано попита тя.

— Точно така, госпожо. Ще трябва да позвъните утре, госпожо.

— Да. Благодаря.

Бевърли замислено остави слушалката. Какво, за бога, се бе случило? Ако се отнасяше за някой друг, а не за Антъни, можеше да измисли поне десетина приемливи обяснения. Другите случайно срещаха някой приятел... отиваха в някой бар да пийнат... хапваха набързо някъде... пазаруваха... този списък можеше да бъде продължен до безкрайност. Но Антъни бе нещо друго. Той беше точен, на него можеше да се разчита. Ако бе станало нещо неочаквано, щеше да ѝ се обади. И през цялото време, откакто го познаваше, нито веднъж не бе закъснял.

Бевърли се сви на дивана, като стискаше втората си чаша с вино за тази вечер, и се опита да се успокои. Единственото нещо, което искаше, бе Антъни да се прибере. Искеше само да усети ръцете му около тялото си, да чуе гласа му. Стомахът ѝ се сви от притеснение. Беше девет и петнайсет и едно тихо гласче ѝ нашепваше такива неща, че започна да изпада в паника.

— Фей, ти ли си? Може ли да говоря с Хейли?

— Разбира се, Бевърли. Почакай за минутка да я извикам. Всичко наред ли е? Ник добре ли е?

— Добре е.

Бевърли имаше чувството, че някакъв обръч стяга гърдите ѝ и ѝ пречи да диша.

След малко се обади Хейли.

— Здравсти! — мило каза тя.

— Виж какво, Хейли, наистина много съжалявам, че те безпокоя по това време, но се питах дали Антъни не ми е оставил някакво съобщение през деня. Не се ли е обадил да каже, че ще закъснее тази вечер?

Изрече всичко това на един дъх. Беше десет часът и тя знаеше, че се държи като досадна съпруга. Настъпи кратка пауза, а после Хейли рече:

— Не. Той не се е обаждал през деня. Какво има?

— Може би всичко е наред. Антъни още не си е дошъл и аз малко се притесних. — Това беше много меко казано, както се изразяваха някои, но Бевърли твърдо бе решила да запази

самообладание. — Предполагам, че е станало някакво преплитане на телефонните линии — добави тя.

— Но той никога не закъснява! — възкликна Хейли. — По него можеш да сверяваш часовника си. Къде ли е отишъл?

— Може нещо да е зает още... — неубедително произнесе Бевърли.

— И още как! — възмутено заяви Хейли.

— Сигурно скоро ще се върне.

— Бевърли, ти май си много притеснена? В такава нощ може да се случи какво ли не. Нали чуваш бурята? Не трябва ли да се обадиш тук-там?

Хейли бе изказала гласно най-лошите ѝ опасения.

— *Страх ме е* — призна си Бевърли. — Но на кого бих могла да кажа? Всеки ще ме сметне за смахната, ако започна да вдигам шум само защото мъжът ми е закъснял с три часа и половина! По дяволите, повечето съпрузи се прибират късно! Никой няма да приеме сериозно думите ми.

— Хммм, разбирам какво искаш да кажеш. Не можем да го обявим за безследно изчезнал. — Сухият ѝ тон не можеше да прикрие обичайното ѝ чувство за хумор и Бевърли се почувства успокоена от трезвото ѝ държане.

— Права си. Просто ще трябва да почакам, Хейли. За бога, той все ще се върне по някое време.

— Хващам се на бас, че билетът във фурната е нещастно!

Бевърли неволно се засмя.

— Когато се появи, май положението ще е такова, че ще трябва да приготвя набързо нещо с помощта на няколко яйца.

— Бевърли — сега гласът ѝ прозвуча сериозно, — ако мога да направя нещо, ще ми кажеш, нали? Ако искаш да излезеш някъде, да потърсиш Антъни или нещо такова, веднага ще прескоча до вас и ще гледам детето.

Нищо друго не можеше да направи, освен да чака. Пусна си програмата на радио Си Ен Ен, наля си още една чаша вино и реши да не се притеснява. Държеше се глупаво. Само защото Антъни обикновено бе точен, това не означаваше, че не може да му се случи и да закъснее. Много да закъснее. Наложил си да не поглежда към големия позлатен часовник, който дискретно тиктакеше на полицата

над камината. Вместо това, се опита да гледа телевизия, макар че ѝ беше трудно да се съсредоточи. Мислите ѝ непрекъснато се въртяха около Антъни, все се питаше какво ли може да се е случило. Ако имаше повреда в метрото или някакво голямо задръстване, местната радиостанция щеше да съобщи за това. Ако по някаква причина бе нарушено електрозахранването на центъра на града и той бе заседнал някъде в някой асансьор... Бевърли потрепери. Нещо явно не беше наред. Усещаше го с цялото си същество.

Малко преди полунощ звънецът на входната врата иззвъня. Тя събра кураж и отиде да отвори.

— Вие ли сте... — Лейтенантът от полицията се поколеба и погледна към бележника, който държеше. — ... вие ли сте виконтеса Еймзбъри?

— Да.

Той сякаш говореше на някой друг. Не на Бевърли Франклин от Стокбридж, Масачузетс, работещо момиче, дъщеря на учители, майка на малко...

— Какво има?

Очите ѝ отчаяно го питаха, задаваха му хиляда въпроса наведнъж, молеха го да ѝ каже, че Антъни е добре, че е жив и здрав и скоро ще си дойде. Моля ти се, боже, нека да си дойде!

— Може ли да влезем?

Лейтенантът носеше униформа, но неговата спътничка, която се представи като „детектив О’Конър, госпожо“, бе облечена с тъмнозелен шлифер. Късата ѝ черна коса бе мокра и залепнала по главата, а леко гримираното ѝ лице изглеждаше сериозно. Тя пронизателно изгледа Бевърли. И двамата ѝ показаха полицейските си значки.

— Влезте — машинално произнесе Бевърли.

Мислите бясно се въртяха в главата ѝ, искаше ѝ се по някакъв начин да заличи онова, което ставаше в момента. Нямаше никакво желание нито да гледа тези хора, нито да чуе какво ще ѝ кажат. Желаше да се върне предишната нощ, когато лежеше в леглото с Антъни и се чувстваше толкова сигурна в прегръдките му.

— Сама ли сте, госпожо? — попита О’Конър, като обхвана с един поглед всекидневната с нейната луксозна мебелировка, с

картините и лампите, които хвърляха мека топла светлина, и полупразната бутилка вино.

— Синът ми е тук...

Бевърли тежко се отпусна на дивана, защото краката не я държаха повече. Дори не ги попита какво искат.

— Опасявам се, че трябва да ви съобщим много лоша новина — бавно изрече лейтенантът. О'Конър му хвърли предупредителен поглед и седна на дивана до Бевърли.

— Сигурно сте се чудили защо съпругът ви не се е прибрал още? — Гласът ѝ прозвуча тихо и окуражително, сякаш утешаваше дете.

Бевърли кимна, угълчетата на устните ѝ се отпуснаха. „Моля ви, вървете си — мислено ги умоляваше тя. — Моля ви, вървете си и ме оставете да чакам Антъни...“ Но не им каза нищо.

О'Конър хвана ръката ѝ и я стисна здраво.

— Опасявам се, че съпругът ви е бил ранен тежко. Много тежко.

Държеше се непосредствено, по акцента ѝ си личеше, че е от Бронкс.

Бевърли се осмели да вдигне очи и да погледне полицайката. В този миг разбра, че е загубила младостта си завинаги, че нищо няма вече да бъде същото.

— Колко тежко? — прошепна Бевърли.

— Опасявам се, че е мъртъв. Бил е нападат на ъгъла на Петдесет и шеста улица и Лексингтън Авеню, но са изминали два часа, преди някой да съобщи за случилото се... При тази буря... По-късно ще знаем повече подробности...

Тя продължаваше да говори, но мозъкът на Бевърли сякаш беше парализиран. Виждаше само как Антъни лежи на тротоара... и никой не спира, за да разбере жив ли е или мъртъв.

Изведнъж Бевърли скочи на крака, изтръгна се от ръцете на О'Конър и събори чашата с червено вино, поставена на масичка отстрани. От гърлото ѝ се изтръгна някакъв странен пронизителен вой. После се втурна към прозореца и го разтвори, сякаш по този начин щеше да бъде по-близо до Антъни, който лежеше мъртъв на улицата. Проливният дъжд намокри лицето и косата ѝ, тя се вкопчи в перваза на прозореца, всяка частица от тялото ѝ се съпротивляваше на новината, която току-що ѝ бяха съобщили.

— Нееее... — изкрещя тя, но вятърът грабна думите от устата ѝ. — Не! Не! О, господи! Господи! Нееее!

Нечии ръце я хванаха изотзад и почти я отнесоха до дивана. Отначало Бевърли се съпротивляваше, но после отмаля и се разрида, завладяна от безнадеждно отчаяние.

Полицайте останаха с нея, докато пристигнаха Хейли и Фей, повикани от детектив О'Конър, която успя да измъкне по някакъв начин телефонния им номер от Бевърли. На Рейчъл и Даниъл също бе съобщено и двамата вече пътуваха в нощта, за да бъдат заедно с дъщеря си. Междувременно Бевърли трябваше да преживее още едно изпитание.

Разчитайки напълно на О'Конър, така както бе разчитала на помощта на акушерката, помогнала ѝ да роди Николас, тя се обърна към нея.

— Вие ще дойдете с мен, нали? — умолително попита Бевърли. Мисълта, че трябва да отиде в градската морга, за да идентифицира трупа на Антъни, бе толкова ужасяваща. Бевърли беше сигурна, че сама няма да издържи.

— Разбира се, госпожо. — О'Конър ѝ се усмихна с майчинска загриженост, макар че изглеждаше толкова едра и яка.

— Трябва ли вече да тръгваме? — попита Бевърли. Очите ѝ бяха подпухнали и замъглени от сълзите.

— По-добре е да свършим бързо с всичко това, госпожо.

— Ние ще останем при Николас — обеща Хейли. Тя също изглеждаше шокирана, а Фей плачеше, без да се срамува.

Помогнаха на Бевърли да облече дебелото си червено зимно палто и тогава ѝ хрумна нелепата мисъл, че Елейн би сметнала този цвят за много неподходящ за случая. „Черно, скъпа моя... черно трябва да носиш... черно“ — сякаш я чуваше да казва Бевърли.

— Ще я върнем обратно колкото може по-скоро — рече О'Конър на Хейли.

Хейли кимна.

— Да, разбира се.

О'Конър хвана Бевърли за ръката.

— Да вървим тогава — каза припряно, сякаш самата тя искаше по-скоро да свърши това мъчение.

В моргата миришеше на смърт. Покритите с бели плочки стени студено лъщяха. Атмосферата бе задушаваша. Сякаш и живите бяха умрели някъде по пътя насам или поне духом бяха мъртви.

Бевърли бе отведена на едно място, което по-късно щеше да смята за самия ад. Стори ѝ се, че и тя самата умря в тази стая. Вкопчила се в О'Конър, тя току залиташе и краката ѝ се подгъваха.

— Ще трае съвсем малко, госпожо — увери я О'Конър и още поздраво я хвана за ръката, за да ѝ попречи да падне. — Само ще хвърлите набързо един поглед и — край.

Като дишаше тежко с разтворена уста, Бевърли вървеше напред, съзнавайки, че това е най-ужасният момент в живота ѝ. Ако издържеше сега, щеше да издържи на всичко друго.

Служителят от моргата я заведе до една количка, покрита с чаршаф.

— Нашите съдебни лекари след малко ще дойдат да вземат някои проби, госпожо — каза ѝ той с равен глас и тя си помисли, че близостта със смъртта е направила тези хора съвсем безчувствени. — Трябва да изследваме кръв, секрети, урина... и разбира се, да изстържат каквото има под ноктите му, за да може по-лесно да се установи кой е извършил това.

Бевърли неволно притисна устата си с ръка, стомахът ѝ конвулсивно се свиваше.

— Добре ли сте, госпожо? — разтревожено попита О'Конър.

Ушите ѝ бучаха, пред погледа ѝ танцуваха черни точки... Тя залитна и отново чу гласа на полицайката:

— Поемете си дълбоко дъх... ще се справите... дишайте дълбоко... ето. — Този глас от друга планета се приближи, стана по-ясен, лицето на О'Конър сякаш изплува отнякъде.

— Добре съм — прошепна Бевърли. Дрехите ѝ бяха мокри от пот, цялата трепереше.

Когато дръпнаха чаршафа, лицето на Антъни изглеждаше съвършено. Младо и спокойно, то сякаш се усмихваше, както когато той спеше. В един миг на безумна мъка тя си помисли, че може би има някаква грешка. Той въобще не беше мъртъв. Просто спеше.

— Това вашият съпруг ли е?

Те искаха да го идентифицира, а тя искаше да изкрещи.

— Да — най-накрая прошепна Бевърли. — Как е умрял?

— Има прободни рани. Нанесени са отзад. Точно в областта около сърцето. Смъртта навярно е била мигновена.

Служителят от моргата поглеждаше към бележника си.

— Добре, край. Да вървим. — Това несъмнено беше гласът на О'Конър. Без да каже нито дума повече, Бевърли се остави да я отведат отгук.

Докато пътуваха с колата към дома, О'Конър ѝ обясни какво ще стане по-нататък.

— Щом съдебните лекари си свършат работата, тялото на съпруга ви ще бъде закарано в погребалното бюро. Предполагам, че вие и вашето семейство ще искате да дадете някои специални нареждания за погребението — тихо добави тя.

Нейното участие в трагичните събития от тази нощ бе към края си. Скоро Бевърли и малкото ѝ момченце щяха да бъдат поверени на грижите на близките и приятелите ѝ. О'Конър обърна глава към прозореца, защото искаше да скрие горчивото си изражение от младата вдовица. Това бе четвъртата поредна нощ, през която се налагаше да съобщи на някого, че негов близък е бил убит, прегазен, застрелян, насилен. През последните две години тя бе видяла повече мъка, отколкото си беше представяла, че съществува, и това вече започваше да ѝ се отразява. Ню Йорк се бе превърнал в ад. А още не бе изминал първият месец от новата година. За четири нощи четирима мъртъвци само в нейния район. По дяволите, какво ли щеше да бъде през август, когато жегата събуждаше агресивността у хората и разликата между вонящата бедност и луксозния живот предизвикваше разпри и смърт?

— Пази се — каза тя на Бевърли със спокойно и решително изражение, когато я остави пред вратата на апартамента ѝ.

— Благодаря. — Тази проста дума изразяваше много повече от обичайната учтивост. О'Конър беше нейната опора през последните два часа и въпреки всичко, Бевърли винаги щеше да ѝ бъде благодарна.

В зори пристигнаха Рейчъл и Даниъл, с тях беше и Джени, която шумно подсмърчаше. Бевърли изведнъж се оказа заобиколена от група хора, които я обичаха и искаха да направят всичко за нея, освен онова, от което наистина имаше нужда — да я оставят сама.

— Хейли, ще заведеш ли Николас в парка, след като закуси? — тихо попита тя, прегърна детето и благодари на Бога, че е прекалено

малко, за да проумее какво се е случило. — Ще отида да легна за малко — каза Бевърли на майка си, която не откъсваше тревожния си поглед от нея. — Въобще не съм си лягала... — Гласът ѝ секна.

— Разбира се, ти сигурно си изтощена, миличка — отвърна Рейчъл. — Ще направя на баща ти кафе и после ще отида да напазарувам, за да мога да сготвя нещо хубаво за вечеря.

Беше толкова невероятно, че в такъв момент хората продължаваха да се занимават с всекидневните си задължения, сякаш нищо не се бе случило. Кафе за баща ѝ. Вечеря за всички. Чинии за миене. Чистене на стаите. Оправяне на леглата. Щяха да изминат още доста дни, докато я оставеха сама... и все пак оттук нататък тя щеше да бъде сама до края на живота си.

Бевърли тихо затвори вратата на спалнята и се сви на добре оправеното легло, по което този път нямаше следи от изминалата любовна нощ. Хладните и гладки чаршафи я обгърнаха. Затвори очи и потърси блажената забрава на съня, която щеше да притъпи болката, но в ума ѝ непрекъснато се въртяха случките от изминалата нощ, отново и отново. По едно време се унесе за миг, а после се стресна, защото ѝ се стори, че Антъни се връща. Входната врата щракна и се затвори и тя извика:

— Здравей, скъпи...

Тогава ужасът на случилото се я завладя с нова сила, разтърси я цялата, всичко се върна на мястото си и всяка надежда да заспи изчезна. Легнала на една страна, заровила глава във възглавницата, която все още пазеше лекия армат на неговия лосион за след бръснене, тя плачеше от отчаяние. Загубата бе толкова невероятна, толкова огромна, толкова пълна, та имаше чувството, че се е вкопчила в ръба на една огромна черна дупка, на една бездънна пропаст, която всеки миг щеше да я погълне. Надеждата сега бе само празна дума. Щастието — нещо, което принадлежеше на миналото. Колкото до бъдещето... както лежеше в леглото, което двамата бяха делили едва предишната нощ, на нея ѝ се искаше да бе умряла заедно с Антъни. Без него нямаше живот. Бевърли плака безутешно, докато не усети една ръка да докосва рамото ѝ и не чу гласа на майка си:

— Бевс, миличка, искаш ли ние да съобщим на семейството на Антъни какво се е случило? Татко ти да им позвъни ли вместо теб?

Риданията на Бевърли изведнъж секнаха. Хенри. Трябваше да се свърже с Хенри.

— О, божичко! — възкликна тя и посегна към хартиените салфетки, оставени на масичката до леглото. — Колко е часът, мамо?

— Единайсет. Хейли заведе Ники в Сентрал Парк, а аз ще ти направя чашка чай.

Бевърли се опита да се съсредоточи. В Англия сега беше четири следобед. Веднага можеше да се обади на Хенри.

— Мамо, ще ми донесеш ли малко аспириин от аптекката в банята? — помоли тя. — Главата ми се цепа от болка.

Лицето, скулите, всеки зъб, всяка частица от главата я боляха от продължителния плач.

— Добре, миличка. Не искаш ли да ти купя и нещо от аптекката? Струва ми се, че сега трябва да вземеш нещо, което ще ти помогне.

Бевърли тежко се надигна от леглото.

— Някакви успокоителни, нали? Не. Няма да ми помогнат. Подобни средства ме плашат, а и рано или късно ще ми се наложи да свикна със случилото се.

След като бе изплакала всичките си сълзи, тя се чувстваше по-добре. Трябваше да свърши някои неща, а и Антъни очакваше от нея да... Антъни би очаквал от нея да свърши тези неща. Но докато отиваше към телефона, някакъв неистов глас сякаш крещеше в главата ѝ: „Как ще ги свърша без него? Как изобщо ще живея без него?“.

Разтвори бележника на Антъни и намери телефонния номер на замъка Бъкландс. Докато го набираше, се молеше Хенри да си е у дома.

— Ало? — веднага отговори той, сякаш бе стоял до телефона. Гласът му звучеше отсечено.

— Обажда се Бевърли — хрипливо изрече тя.

За миг настъпи тишина, а после той каза с удивление:

— Скъпа моя Бевърли... Извинявай, очаквах друг човек да ми се обади. Всички сме разстроени в момента, защото Леонора отново пометна, за нещастие, и аз очаквах майка ѝ да ми се обади.

Двама членове на семейство Еймзбъри бяха починали през този ден. Бевърли си помисли за това и очите ѝ се напълниха със сълзи заради мъката на Хенри.

— Съжалявам... — промълви тя.

— А ти как си, мила? Радвам се да те чуя.

— Хенри... — Не знаеше как да му го каже. Не можеше да намери подходящи думи. — Хенри... — повтори тя и гласът ѝ секна.

— Какво има, момичето ми? — Английският му акцент бе много по-силно подчертан от този на Антъни.

Бевърли си спомни какво ѝ беше казал лейтенантът от полицията при пристигането си.

— Опасявам се, че трябва да ти съобщя една много лоша новина, Хенри.

После му каза всичко. Като трепереше и едва си поемаше дъх, тя му разказа точно какво се е случило.

— Боже господи! — Чуваше се, че и той плаче. — О, Бевърли, толкова ми е мъчно... толкова... О, боже, това е ужасно.

— Можеш ли да дойдеш? — попита тя. Сега, след като Хенри знаеше и бе готов да ѝ съчувства и помага, тя усети, че е по-силна. — Освен ако... ако не искаш да бъде погребан в Бъкландс?

Трябваше да зададе този въпрос, макар че с всички сили се молеше отговорът да бъде отрицателен. Англия беше толкова далеч, на хиляди километри. А тя искаше да е близо до Антъни. Майка ѝ вече бе споменала, че ще е добре да го погребат в Стокбридж, някъде близо до гробовете на баба ѝ и дядо ѝ.

Но Антъни принадлежеше към едно знатно английско семейство. Близките му нямаше ли да пожелаят да го погребат в семейната гробница, където лежаха седем поколения Къмбърландови, както ѝ бе казал веднъж Антъни? И ако бе така, това беше традиция и не ѝ оставаше нищо друго, освен да се примири.

— Мила моя Бевърли, всичко зависи от теб — каза Хенри, сякаш добре разбираше какво изпитва тя в този момент. — Ти трябва да решиш кое е най-доброто и какво би искал Антъни.

— Бих искала да бъде в Стокбридж, за да съм близо до него.

Не можеше да продължи, но Хенри я разбра.

— Аз съм съгласен — кротко рече той. — Виж какво, утре ще пристигна със самолет. Ще се справиш ли дотогава? Ти не си съвсем сама, нали?

Накратко му обясни, че близките ѝ са при нея.

— И има едно нещо, за което трябва да си много благодарна — добави Хенри. — Това е Николас. Прекрасен син, част от Антъни,

която ще бъде винаги с теб.

— Знам.

След разговора Бевърли изпи чая и аспирина, донесени от майка ѝ, и отиде да вземе един душ. Николас скоро щеше да се върне от парка и въпреки огромната загуба, тя не трябваше да забравя, че отсега нататък ще му бъде и майка, и баща. Нямахше кой да ѝ помага да решава всекидневните проблеми. Никой нямаше да се грижи вече за нея и за Ники. Двамата бяха сами и точно сега дори не можеше да се опита да си представи как ще се справя занапред.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Бевърли, будна ли си, миличка?

Рано на следващата сутрин Рейчъл се промъкна в спалнята на дъщеря си. Никак не ѝ се искаше да безпокои Бевърли, но нямаше как.

— Мамо? Какво има?

Тя се обърна по гръб и отвори очи. За миг ѝ се стори, че е още младо момиче — лежи в стаята си в Стокбридж, а майка ѝ е дошла да ѝ каже, че е време да става. После спомените нахлуха в съзнанието ѝ и заличиха този миг на спокойствие.

Рейчъл седна на ръба на леглото ѝ и съчувствено я погледна.

— Нямаше да те събудя, ако не беше важно — с извинителен тон каза тя. — Някой иска да говори с теб.

Очите на Бевърли се разшириха.

— Кой?

— Една полицайка. Детектив О'Конър. Исква да ти зададе няколко въпроса.

— О, боже! — Тези мъчения нямаше ли да имат край? Трябваше ли разни хора непрекъснато да ѝ задават въпроси, да човъркат раната ѝ отново и отново, когато тя искаше само да я оставят сама? — Обясни ли ти за какво ме търси?

Бавно и сковано тя стана от леглото и посегна да вземе памучната си роба.

Рейчъл поклати глава.

— Каза ми само, че ще ти отнеме няколко минути.

Когато Бевърли влезе във всекидневната, детектив О'Конър някак неловко стоеше в средата на стаята. Днес изглеждаше по-слаба, носеше тъмносиньо палто, а късата ѝ начупена коса бе добре сресана. Щом видя Бевърли, тя се усмихна.

— Добро утро, госпожо. Съжалявам, че ви безпокоя, но изникна нещо много важно във връзка със смъртта на съпруга ви и се налага да ви задам няколко въпроса.

— Седнете. — Бевърли посочи дивана. Самата тя тежко се отпусна на близкото кресло. — Какво искате да знаете?

Детектив О'Конър премина направо към същината на въпроса:

— Познато ли ви е името Мери Стейпълтън?

Бевърли стреснато я погледна, явно бе шокирана. Ръцете ѝ започнаха да треперят.

— Да — съвсем тихо отвърна тя. — Защо?

— Какво можете да ми кажете за нея, госпожо?

— Тя изпитваше някакво безумно увлечение към Антъни... — с усилие започна Бевърли. — Не искаше да го остави на мира. Все ни звънеше по телефона... После се опитваше да прилича на мен. — Погледна право в спокойното приятелско лице на полицайката, която ѝ се струваше много близка. — Месеци наред превръщаше живота ни в ад... Тя дори прекъсна сватбената ни церемония. — Изведнъж Бевърли млъкна, сякаш ѝ хрумна нещо. — Направо ще се побърка, като разбере, че Антъни е мъртъв... Да не би да се е опитала да се самоубие? Вече го е правила. В деня, когато ѝ казах, че сме сгодени.

— Приятелка ли ви беше, госпожо?

— Беше моя началничка по едно време.

— Кога я видяхте за последен път?

О'Конър бръкна в голямата си чанта, за да потърси бележника си.

— Не си спомням. Май беше в „Сакс“, малко преди да се роди Ники. Тя се наричаше лейди Еймзбъри. — Бевърли сбърчи вежди и се наведе напред. — Защо ме питате за това? Какво е направила пък сега?

— Имаме причини да вярваме, че тя е виновна за смъртта на съпруга ви.

Бевърли зяпна и пребледня като платно.

— О, не! Сигурна ли сте? Божичко, тя го обичаше! Не може да го е убила. — Изведнъж ѝ премаля, сърцето ѝ болезнено се мяташе в гърдите. Впери умолителен поглед в изпълненото със съчувствие лице на О'Конър. — Откъде разбрахте? Мислех, че някой го е нападнал на улицата! Че го е наръгал с нож, за да вземе портфейла му! Защо смятате, че е била... тя? — Дори не можеше да произнесе името ѝ. То сякаш заседна в гърлото ѝ и я задушаваше.

О'Конър погледна бележника си.

— В чантата ѝ намерихме няколко снимки на съпруга ви. Сякаш са били изрязани от някакво списание. Само главата и раменете му. На

снимките сигурно е имало и други хора, но тя е изрязала само неговото лице.

Бевърли закри лицето си с ръце.

— Сватбените ни снимки — промълви тя.

— Открихме и едно писмо до майка ѝ, в което тя признава какво е направила.

— Какво... признание?

— Нещо такова. Пише, че ще го убие, и надълго и нашироко обяснява, че това е било предопределено. На няколко пъти споменава за картите „таро“, твърди, че са ѝ предсказали всичко. — Тя отново погледна бележника си. — В края на писмото твърди, че трябва да изпълни предсказанието, за да намери спокойствие. — О'Конър вдигна очи, в гласа ѝ прозвучаха грубовати приятелски нотки: — Имате ли представа какво значи това, госпожо?

Бевърли отчаяно ахна.

— О, боже господи! Това е ужасно! Трябвало е да я затворят някъде! Тази жена е луда! Мислех, че аз съм в опасност...

— И дори не съобщихте в полицията, че ви заплашва?

— Не, вие не разбирате. Тя никога не ме е заплашвала в истинския смисъл на думата, това не беше работа на полицията. Близките ѝ се опитаха да я изпратят на лечение, но тя не... и сега... О, не мога да понеса това! — Ключна, по лицето ѝ се стичаха сълзи. — И през ум не ми е минавало, че може да се опита да причини зло точно на Антъни. Аз ѝ пречех или поне така смяташе.

— Съжалявам, че трябваше да ви съобщя тази лоша новина, госпожо. — О'Конър поклати глава. — Опасявам се, че трябва да ви помоля да дадете показания.

Бевърли кимна утвърдително.

— Ще ви разкажа всичко, но това няма да върне съпруга ми, нали? — Извади носна кърпичка от джоба си и избърса очите си. — Нищо не може да го върне — повтори тя.

— Опасявам се, че е така, госпожо. Но ми се струва, че ще се чувствате по-добре, като знаете кой е убил съпруга ви. Най-лошото е да се чудите как е станало и никога да не разберете истината.

— Сигурно сте права. Имате ли достатъчно доказателства, за да я затворят за дълго време? Ще я осъдят ли на смърт?

На лицето на О'Конър се появи странно изражение.

— Това няма да се наложи, госпожо — категорично заяви тя.

— Искате да кажете, че ще бъде изпратена в психиатрично заведение?

— Не, госпожо. Открихме трупа ѝ на тротоара до блока, в който е живяла. Скочила е от един прозорец на четиринайсетия етаж. При аутопсията установиха, че е починала няколко часа след съпруга ви. Отначало не можахме да я идентифицираме, но снощи имахме възможност да влезем в апартамента ѝ. Там открихме снимките на съпруга ви и бележката, която е оставила, преди да се самоубие.

— О, божичко!

О'Конър отново заговори и този път гласът ѝ прозвуча по-рязко:

— Случайно да познавате някоя си Памела Хануърт? Разпитваме за нея, защото Мери Стейпълтън ѝ е оставила бележка.

— Тя беше приятелка на Мери. Често ѝ предсказваше бъдещето с помощта на картите „таро“. Така започнаха всички беди — горчиво добави Бевърли.

— Това би ни обяснило много неща, госпожо. — Полицайката набързо си записа нещо. — Тези карти са ужасни. Особено за почувствителни хора. Трябва да бъдат забранени.

— Именно Памела е казала на Мери, че най-накрая Антъни ще се ожени за нея.

— Така и предполагах — сухо отбеляза О'Конър. — Сега разбирам какво точно е написала в бележката си до госпожа Хануърт.

За миг Бевърли се поколеба, питайки се колко ли още би могла да издържи. Някак си бе успяла да възприеме мисълта, че Антъни е бил убит от случаен престъпник, за когото и двамата не знаеха нищо. Но когато разбра, че го е извършила Мери, смахнатата Мери, мъката ѝ стана още по-голяма. Накрая се почувства задължена да зададе още един въпрос.

— Какво пише в бележката ѝ до Памела?

О'Конър се намръщи и я погледна смутено.

— Струва ми се, че не е необходимо да знаете, госпожо. — В леката ѝ усмивка имаше нещо фалшиво. — Няма защо да се измъчвате повече, нали?

— Трябва да го знам — твърдо настоя Бевърли. — Никога няма да се успокоя... Никога няма да свикна със смъртта на Антъни, докато не разбере коя е причината.

— Наистина ли искате да знаете? — О'Конър все още не можеше да повярва.

— Да.

— Ами... — Тя погледна фотокопието, което държеше. — Последните думи са: „Значи предсказанието на картите «таро» излезе вярно. Сега ние с Антъни завинаги ще бъдем заедно“.

Настъпи тишина. Бевърли се питаше дали полицайката не чува лудешкото биене на сърцето ѝ. Толкова нелепо бе всичко това, че ѝ се виеше свят. Какъв проклет абсурд, каква лудост! Антъни беше убит, за да може една невротичка да осъществи налудничавата си фантазия, подклаждана с помощта на колода карти. Обезумяла от ярост, тя скочи на крака. Не беше в състояние да продума. Как да изрази с думи онова, което изпитваше? Искаше ѝ се веднага да убие Памела заради нейната безотговорност. Кръвта яростно кипеше във вените ѝ, докато крачеше напред-назад из стаята, размахваше юмруци и сухи ридания раздираха гърлото ѝ. Само ако... само ако... Но тя знаеше, че и тази пътека води направо към лудостта. О'Конър безмълвно я наблюдаваше, на лицето ѝ беше изписано искрено съчувствие. Изминаха няколко минути и едва тогава се обади:

— Искате ли да дойда по-късно, госпожо?

Бевърли се закова на място, безпомощно разпери ръце, а после се върна в креслото си.

— Не, по-добре е да свършваме — решително каза тя.

Половин час по-късно показанията на Бевърли бяха готови и тя ги подписа.

— Надявам се, че повече няма да се наложи да ви безпокоя — рече на тръгване О'Конър. — Пазете се, госпожо.

След излизането на полицайката майката на Бевърли се появи от кухнята и ѝ предложи кафе и нещо за ядене.

— Трябва да пазиш силите си, миличка — укорително каза тя, когато Бевърли поиска само кафе.

— Знам, мамо, но нямам апетит.

После разказа на майка си онова, което бе научила от О'Конър.

— Смятам, че Даниъл трябва да отиде при тази жена Пам или как ѝ беше името и да ѝ каже, че е виновна за смъртта на двама души — гневно заяви Рейчъл. — Сега иди да седнеш, ще ти донеса нещо за закуска.

Най-накрая Бевърли се остави на грижите на Рейчъл, силите ѝ съвсем се бяха стопили. Напълно изтощена, тя тежко се отпусна на дивана. Най-дребното нещо ѝ струваше огромни усилия. Слава богу, родителите ѝ сами се бяха заели да уредят погребението. И засега Хейли бе поела грижите за Николас. Дори Елейн посвоему бе показала загриженост, като ѝ беше изпратила черен костюм и черна шапка за погребението. Бевърли веднага забеляза, че са дело на известен моделиер, знаеше, че Елейн не върши нищо току-така. Скептично си помисли, че Елейн сигурно е уредила някой фотограф да я снима, когато пристига на погребението на Антъни, а под снимката щеше да пише, че облеклото ѝ е дело на Оскар де ла Рента. Какво значение имаше? Вече нищо нямаше значение. В този момент само една мисъл я утешаваше: че най-лошото, което можеше да ѝ се случи, вече се беше случило. Отсега нататък, каквото и да станеше, нямаше да е толкова лошо. Това бе дъното. Каквото и да ѝ предложеше животът в бъдеще, щеше да ѝ е много по-лесно да се справи.

По-късно през този ден Даниъл влезе при нея, седна и взе ръката ѝ.

— Знам какво ще кажеш, татко, но не искам да напусна Ню Йорк.

Той я погледна замислено, знаеше колко е упорита. Ако Бевърли си наумеше нещо, никой не можеше да я накара да промени решението си. Бащата реши да не настоява повече. Много неща зависеха от финансовото състояние на Антъни. Ако си беше направил голяма застраховка, на Бевърли щеше да ѝ е по-леко. Парите спасяват хората от жалка мизерия и от жестокостите, които често са нейни спътници. Но ако той нямаше застраховка? Тогава щеше да ѝ бъде невъзможно да живее в Ню Йорк, особено с малко дете.

— Е, надявам се, че ще поостанеш при нас — спокойно каза той.
— Ние с майка ти обичаме да си у дома.

Тя посегна да докосне ръката му.

— Знам, татко.

Същата вечер Хенри пристигна в Ню Йорк и веднага отиде в „Дорсет“ — елегантен хотел в английски стил, където си беше запазил апартамент. Разопакова багажа си, взе душ и позвъни на Бевърли.

— О, Хенри, толкова се радвам, че дойде — каза тя.

С толкова много неща ѝ напомняше за Антъни и все пак беше съвсем различен от него. Изглеждаше по-зрял, разбира се, но нали беше с четиринайсет години по-стар. И маниерите, и речта му бяха подчертано английски. И за двамата бе характерно това спокойно, приятелски благосклонно държане, което се дължеше на вътрешната им хармония и увереност.

— Как си, миличка? Ужасна трагедия. Кой би помислил, че Антъни ще бъде убит по такъв начин? Боже, боже! — Той тежко въздъхна. — Да дойда ли при теб, или предпочиташ да вечеряме двамата на спокойствие тук, в моя апартамент? Никой няма да ни безпокои.

— Аз ще дойда при теб — отговори Бевърли.

Щеше да ѝ стане по-добре, ако излезеше за няколко часа от къщи, а родителите ѝ щяха да се погрижат за Николас.

— Добре. Ела, когато искаш, мила. — Гласът му звучеше топло и успокоително.

Половин час по-късно тя пристигна в „Дорсет“, който се намираще на Петдесет и четвърта улица, близо до Пето Авеню, и завари Хенри да крачи неспокойно из апартамента, сакото му беше метнато на облегалката на един стол, а ризата му бе разкопчана около врата. Пиеше уиски и изглеждаше уморен и измъчен, под очите му имаше тъмни кръгове.

— Мила моя Бевърли! — възкликна той и разтвори ръце. Тя се хвърли в прегръдките му, плачейки като дете. Хенри я привлече още по-плътно към себе си, топлата му буза се притисна в нейната. — Каква трагедия! Ужасно ми е мъчно, мое мило момиче. Бедничкият Антъни! О, господи, колко е страшно. И ти, горкичката.

Продължаваше да я прегръща, шепнейки думи на съчувствие. Най-накрая тя престана да плаче и го погледна в лицето. Страдаше дълбоко. Тогава Бевърли си спомни, че освен брат си, беше загубил и дългоочакваното бебе.

— И на мен ми е много мъчно за бебето — каза тя. Гласът ѝ беше хриплив от страданието. — Сигурно е било ужасно за теб и Леонора.

Тъгълчетата на устните му увиснаха.

— При това беше момче — тъжно рече Хенри. — Горкичкото — въздъхна той. — Е, добре. — Бързо се отдръпна от нея, в очите му

блестяха сълзи. — Какво ще пиеш, мила?

— Една сода, моля — отвърна тя и седна на тапицирания с брокат диван до мраморната камина.

— Нищо по-силно? Може би малко бренди?

Бевърли поклати отрицателно глава.

Хенри ѝ подаде чашата, напълни своята догоре и се изправи до камината — мил, малко развлечен, с разрошена руса коса и скръбно изражение.

— Какво бих могъл да кажа, Бевърли? — Плътният му мелодичен глас изпълни стаята. — Каквото и да кажем, нищо не може да се промени, нали? Ти преживяваш ужасна трагедия... най-ужасната... но ако мога да ти помогна... е... само трябва да ми кажеш. Знаеш това, нали, мила? — Той разпери едрите си ръце. — Сигурно още не знаят кой го е извършил?

Бевърли вдигна очи към него. Сега изглеждаше спокойна, гласът ѝ прозвуча равно:

— Мери Стейпълтън го е убила.

Долната челюст на Хенри увисна, очите му се разшириха от удивление.

— Не може да бъде! Исусе Христе, онази смахната жена, която предизвика такава бъркотия на сватбата ви?

Тя кимна.

— След това се е самоубила.

— Божичко! — Той стисна челото си с ръка. — Това е ужасно! Направо е страшно!

За миг остана като закован на мястото си, а после гневно закрочи из стаята.

— Какъв невероятен абсурд! — възкликна Хенри. — Ант имаше всичко. Теб, Николас, хубаво бъдеще... и после, Боже всемогъщи, се случва това нещо! Знаеш ли какво? — рязко попита той.

— Какво?

Върна се до дивана и тежко се отпусна на него.

— Това някак си разклаща вярата ни в Бога, нали?

В думите му имаше някаква момчешка прямота и изглеждаше малко виновен, сякаш очакваше да бъде наказан, задето е произнесъл гласно богохулните си мисли.

— В разстояние на няколко часа Бог взе и Антъни, и бебето. Е, аз мога само да кажа, че ако има Бог и ако има рай, сега двамата поне са там заедно.

Постояха мълчаливо един до друг, а после Хенри стана, изсекна се в голяма бяла кърпа и каза с безстрастен глас:

— Да поръчаме нещо, мила. По вида ти личи, че имаш нужда да хапнеш, а и ще ни трябват сили. След това ще ми кажеш как сте уредили погребението.

Ковчегът бе откаран в църквата, където двамата се бяха оженили, само че този път олтарът не бе украсен с цветя, органът не свиреше Бах и никой не хвърляше конфети. И хората не бяха толкова много. Всеки има желание да отиде на сватба, малцина — на погребение.

Облечена с черния елегантен костюм, който Елейн ѝ беше изпратила, с шапка с воал, Бевърли стоеше там, заобиколена от Хенри, Рейчъл и Даниъл, Джени и братята си — Джош и Том. Фей, Хейли, Лизет и Нина бяха пристигнали със самолет от Ню Йорк — винаги лоялни колежки и верни приятелки. Само Елейн я нямаше, което се дължеше на това, че бе „претрупана с работа“.

Прегърнала здраво Николас, Бевърли седна на първата скамейка, сякаш бе издялана от камък. Повторният шок бе парализирал крайниците ѝ, притъпил чувствата ѝ, превърнал сърцето ѝ в парче лед. Спокойна, потънала в емоционалния си ад, тя седеше със сухи очи и не изпитваше нищо. Около нея хората, които я обичаха, жалееха и нея, и мъртвия Антъни тя изглеждаше толкова храбра и същевременно толкова уязвима, една млада вдовица в черно с малко дете на ръце. С безжизнен поглед Бевърли се взираше в дъбовия ковчег, върху който бе поставен букет бели цветя. На картичката, прикрепена към него, пишеше:

„Винаги ще те обичаме и винаги ще ни липсваш.

Бевърли и Николас“.

Хенри бе уредил всички да се върнат в „Червеният лъв“, където ги чакаше добре подредена маса. Затворена, спокойна, далечна,

Бевърли учтиво разговаряше с всички, благодареше за цветята и за съболезнованията, кротко приемаше съчувствието на хората.

— Не разбирам как може да е толкова спокойна — каза Фей на Хейли.

— Вкъщи не се държеше така — обади се Джени, която току-що се бе приближила. — Понякога се съсипваше от плач. Никога няма да го преживее.

— Тази вечер ще се върнеш с мен в Ню Йорк, нали? — малко притеснено Фей попита Хейли. Неизвестно защо, през последните дни й беше неприятно да остава сама в предишния апартамент на Бевърли.

Хейли понамести Николас в прегръдките си.

— Даде ми почивка до края на седмицата. Направо съм съсипана след онова, което се случи. Имам нужда да си почина.

— Да взема ли Ники? — попита Джени и протегна ръце.

— Разбира се.

Джени го притисна към себе си.

— Радвам се, че Бевс ще си бъде у дома за известно време. Казах й, че не може да живее сама в онзи празен апартамент.

— Но тя много държи следващата седмица да се върне на работа — отбеляза Хейли. — Каза, че работата ще й подейства като лекарство.

Повечето от присъстващите мълчаха, а онези, които си спомняха сватбата, бяха съвсем потресени. Дойде време и Хенри да си тръгне, защото трябваше да се върне в Ню Йорк и да хване вечерния полет на самолета за Англия. След като се сбогува с всички, той се приближи към Бевърли.

— Довиждане, мила — рече и я притисна в мечешката си прегръдка. — Ще се пазиш, нали? — В очите му светеше тъга и нежност. — Ако имаш нужда от нещо, звъни ми. Обещавах ли?

Тя кимна. Изведнъж се оказа, че не може да промълви и дума. Оказа се, че е много по-трудно да каже „довиждане“ на Хенри, отколкото бе очаквала. Сега той представляваше единствената й връзка с Антъни и беше част от детството на Антъни в Бъкландс, част от неговата младост. Хенри бе кръвен роднина и приятел на Антъни. Двамата имаха едни и същи родители, едни и същи предци, едни и същи корени. На Бевърли й се струваше, че трябва отново да се сбогува с частица от Антъни.

По бузите ѝ се стичаха сълзи, лееха се волно, след като за известно време бяха пресушени от закъснелия повторен шок. Хенри я привлече към себе си.

— Горкичката ми — тихо каза той. — Горкичката ми.

После побърза да си тръгне, защото и той щеше да се разплаче.

След една седмица Бевърли се върна заедно с Николас в Ню Йорк. Знаеше, че колкото по-дълго остане в топлото убежище на бащиния си дом, толкова по-трудно ще ѝ бъде после да стъпи на краката си. Тъй че Хейли отново влезе в ролята си на детегледачка, а в понеделник Бевърли се върна на работа в „Чичи“.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? — попита Елейн, която веднага влетя в кабинета на Бевърли.

В тази студена февруарска утрин стройната ѝ фигура бе потънала в кремавобялата дреха от ангорска вълна и тя, както винаги, изглеждаше елегантна и добре поддържана. Бевърли вдигна очи от купчината снимки на светски дами с луксозни вечерни рокли и се усмихна колкото можеше повесело. През последните три седмици бе отслабнала с повече от седем килограма и изящните ѝ скули още по-силно изпъкваха. Очите ѝ също изглеждаха по-други, препълнени с много мъка, която тя не можеше да скрие.

— Чувствам се по-добре, когато съм заета — отвърна тя, като се стараеше гласът ѝ да звучи колкото може по-весело. — Пък и ще трябва вече сама да си изкарвам прехраната.

През последните няколко дни бе започнала доста да се притеснява за приходите си — въпрос, който двамата с Антъни никога не бяха обсъждали в подробности. И двамата бяха изкарвали достатъчно, за да живеят добре, но след като Антъни бе имал собствена фирма, какво щеше да стане сега? Секретарката му все още заемаше същия нает под наем офис, като съобщаваше на клиентите му какво се е случило, и както предполагаше Бевърли, подготвяше закриването на фирмата. Беше ли си направил застраховка? Дали бе останала някаква малка част от наследството, завещано от баща му?

На тези въпроси тя трябваше да намери отговор, и то бързо. С парите, които изкарваше, Бевърли едва ли щеше да може да плаща за покрива над главите им, камо ли да остане в този голям апартамент.

— Но неговото семейство сигурно ще се погрижи за теб? — каза с въпросителен тон Елейн и така наруши хода на мислите ѝ.

Бевърли вирна брадичка.

— Не бих искала това — твърдо заяви тя. — Аз съм в състояние да се грижа за себе си и за Николас.

— Но не би трябвало това да става — възрази Елейн с шокирано изражение. — Вече си влязла в едно от най-знатните английски семейства и макар че си вдовица, би трябвало да спазваш някакво приличие. Как ще се справиш сама?

— Всички тези глупости за аристократични титли и тям подобни въобще не ме интересуват сега, Елейн — откровено отговори Бевърли. — Изгубих съпруга си и трябва да се грижа за малкия си син, честно казано, спазването на приличие е някъде на последно място в моя списък със задачи.

Елейн силно стисна устни.

— Хммм — замислено промърмори тя. Явно имаше нещо наум, но изведнъж се обърна и тръгна към вратата. — Имам много важна среща на обяд — каза мимоходом. — Ще се видим по-късно.

Бевърли се зае да преглежда купчината цветни снимки, направени на един бал във Вашингтон, на който бяха присъствали президентът и Първата дама. Барбара Буш носеше дълга вечерна рокля от зашеметяваща синя коприна и това подсказа на Бевърли идеята да напише специална статия за сините вечерни облекла. Подзаглавието ѝ щеше да бъде „Дами в синьо“ и тя доста щеше да се различава от обичайните им материали, посветени на модата.

В пет часа се почувства съвсем изтощена и само искаше да се прибере вкъщи, да се отпусне в горещата вана и да си легне рано. Когато влезе в апартамента, видя, че Хейли също изглежда уморена.

— Как беше Ники днес?

Хейли някак добродушно въздъхна.

— Той беше ужасен! Истинско малко чудовище, през целия ден. Струва ми се, че му липсваш.

В този миг Николас допълзя от детската стая и доволно загука, като видя майка си.

Бевърли го сграбчи в прегръдките си и силно го притисна към себе си.

— Как е моето съкровище? — нежно промълви тя и целуна гладката му розова бузка. — Значи днес си се държал като лошо момче, така ли?

Николас радостно сграбчи един кичур от косата ѝ.

— Та-та! — весело изгука той.

Това бе първата дума, която произнасяше, Хейли трепна и разтревожено погледна към Бевърли.

— Да, миличък — нежно рече тя. — Та-та! Някой ден ще ти разкажа за твоя прекрасен та-та. А сега можеш ли да кажеш ма-ма? Ма-ма?

Тази вечер, като се прибра вкъщи, Хейли разказа на Фей какво се е случило.

— Знаеш ли какво? — добави Хейли. — Бевърли е забележителна жена. Толкова храбро го понесе, това беше първата думичка на Ники — та-та. Можеш ли да си представиш какво ѝ е било?

Счетоводителят на Антъни загрижено погледна Бевърли.

— Опасявам се, че положението е точно такава, лейди Еймзбъри. Искане ми се да можех да ви помогна, но при дадените обстоятелства, за съжаление, нищо не бих могъл да направя.

Бевърли само кимна, беше прекалено слисана от изобилието от факти и цифри, с което я бе затрупал през последния половин час, и прекалено шокирана, за да проумее нещо. Но последният ред на документа се четеше ясно и изглеждаше неоспорим. Приходите на Антъни бяха секнали в момента на неговата смърт, само един клиент му дължеше малка сума. Не притежаваше застраховка „Живот“. Нито дори застраховка „Злополука“. Нищо. В сметката му имаше няколкостотин долара и нищо повече. Нямаше ценни книжа, нито спестени пари в банката двамата бяха изразходвали приходите си до последния цент и Бевърли щеше да живее в нищета, ако не можеше да печели достатъчно за себе си и Николас.

Тогава тя се сети за нещо:

— Той не наследи ли малък капитал от баща си?

Счетоводителят кимна към книжата пред себе си.

— Права сте. Всъщност преди известно време той дойде при мен именно за това. Искаше да ви подари... тъъ... — Млъкна и впери поглед в ръцете ѝ, свити в скута. — Лорд Еймзбъри искаше да ви подари великолепен венчален пръстен, а останалите пари изтегли по времето, когато се роди синът ви. Струва ми се, че искаше да ви купи някакво бижу.

„Диамантеният медальон от «Тифани», който така подхождаше на обещите, изпратени ми от майка му“ — сети се тя.

— Тези разходи плюс разходите за медения ви месец почти ликвидираха сметката му — заключи той. После се усмихна. — Доколкото знам, лорд Еймзбъри се радваше, че може да ви подари такива красиви неща.

Бевърли погледна към смарагдовия си пръстен с диаманти. Винаги го носеше. Дори нощем не го сваляше от ръката си. Това беше най-красивият пръстен, който някога бе виждала, и тя го хареса от първия миг.

— Ако някога мога да направя нещо за вас, лейди Еймзбъри...

Той така и не довърши думите си, защото и двамата знаеха, че това е обикновена учтивост, приличен начин да приключат срещата си. Той наистина нищо не можеше да направи за нея.

— Благодаря — също така учтиво отвърна тя и съвсем отпаднала духом, излезе навън, на Парк Авеню, като се питаше как, по дяволите, ще се справя по-нататък. Отново и отново си спомняше думите на Елейн, но не можеше да си позволи да проси от семейството на Антъни. Проблемът си беше неин, Николас беше нейно дете и тя сама трябваше да се справя оттук нататък. Най-напред трябваше да се отърве от апартамента. Управителят на банката ѝ бе казал, че наемът е бил плащан всеки месец с банков чек и скоро предстоеше да бъде внесена поредната вноска. Парите, останали в сметката на Антъни, едва щяха да покрият този разход.

Докато вървеше по краткия път до редакцията на „Чичи“, Бевърли си мислеше, че трябва да е благодарна, задето има работа. Щеше да може да си позволи да плаща наема на някой малък апартамент в обикновен квартал, но как щеше да плаща на Хейли, за да се грижи за Николас? Заплатата ѝ в никакъв случай нямаше да може да покрие наема, всекидневните разходи и разходите за детегледачката.

Бевърли упорито работи цял следобед, стараяйки се с всички сили да се съсредоточи върху статията „Дами в синьо“, но като се прибра вкъщи вечерта, разказа всичко на Хейли.

— Лоша работа — съгласи се Хейли. — Господи, ужасно съжалявам.

— Да. Аз се надявах, че ще останем да живеем тук.

Бевърли огледа квартирата, в която бяха живели двамата с Антъни, украшенията, които бяха събирали заедно, многобройните сватбени подаръци. На полицата над камината позлатеният часовник, подарък от Хенри, продължаваше да тиктака все така равномерно, а на дивана двете малки бродирани възглавнички, които им бяха подарени от сестра му, лейди Джийн, и изобразяваха герба на Къмбърланд, меко сияеха с приглушените си сини, златисти и наситенорозови багри. С някои неща тя никога нямаше да се раздели, каквото и да се случеше. С часовника, с възглавничките, с обещите, подарени ѝ от старата контеса, с бижутата, които ѝ бе подарил Антъни. Дори да се наложеше да гладува, щеше да запази тези неща.

— Ако не е необходимо да плащаш на детегледачка, парите, които изкарваш, сигурно ще ти стигат, нали? — попита Хейли.

— Да!

— Бих искала да мога да ти кажа, че се наемам да работя безплатно, но това е невъзможно — каза Хейли. — Защо тогава не се споразумееш със сестра ти Джени? Срещу храна и квартира тя би могла да се грижи за Николас през деня, нали така? След като тя си умира да дойде в Ню Йорк, може би това ще е изход и за двете ви?

Бевърли се замисли. Това наистина бе някакво разрешение на въпроса, но дали Джени притежаваше достатъчно чувство за отговорност, за да се грижи за Николас? Ами какво щеше да стане с образованието ѝ?

— Единствената ти възможност е да пратиш Ники при родителите ти в Стокбридж и да ходиш при него в края на седмицата — предложи Хейли.

Бевърли я погледна ужасено.

— О, това е невъзможно! — извика тя. — Той трябва да остане при мен.

— Може да ти се наложи, скъпа — кротко и съчувствено рече Хейли. — Ти самата не би искала да се върнеш да живееш в

Стокбридж, нали?

Бевърли кимна.

— Моят живот е тук. Въпреки всичко, аз обичам този град. А за Ники искам само най-доброто. Каквото и да ми струва, ще работя, за да му създам хубав дом. — Каза го така разпалено, че Хейли се усмихна.

— Не смяташ ли, че може да му е по-добре в провинцията? Стокбридж е хубаво място, нали така?

— Там няма бъдеще за нас. Затова го напуснах. Затова Джени така отчаяно иска да се махне оттам и аз никак не я обвинявам. Ню Йорк гъмжи от живот...

— И от смърт — сериозно вметна Хейли.

— Да, но аз смятам да осигуря такова бъдеще за Ники, че утре той да се гордее с мен — с жар каза Бевърли. — Сигурна съм, че Антъни би искал това от мен.

На следващата сутрин Бевърли предложи апартамента си на една агенция за недвижими имоти, като същевременно помоли да ѝ намерят някоя малка евтина квартира, в която да се премести. После позвъни на колегата на Антъни, с когото бяха делили офиса през последните две години. Той ѝ каза, че сигурно ще намери някой, който да наеме половината на Антъни. Изпълнена с облекчение, тъй като всичко някак си идваше на мястото, тя позвъни вечерта на Рейчъл.

Накратко и без следа от самосъжаление Бевърли ѝ описа финансовото си положение.

— Няма защо да се паникьосваме, мамо. Надявам се след две-три седмици да се преместя в нова квартира, но си помислих, че Джени би могла да дойде да живее при мен. Поне за известно време. Направих си сметка, че ще мога да ѝ давам малко джобни пари, а в замяна на това тя ще гледа Николас, докато съм на работа.

Рейчъл бе разтревожена.

— Как ще се справиш, Бевърли? Не е шега работа сама да издържаш семейство, особено когато получаваш толкова малко пари, а Ню Йорк е жесток град за онези, които живеят сами. Не е ли по-добре да си дойдеш у дома, миличка?

Бевърли бе чувала всичко това и преди. От самото начало майка ѝ не беше съгласна дъщеря ѝ да работи в Ню Йорк. Същите аргументи щяха да бъдат използвани и за да попречат на Джени да замине.

— Знам какво ще ми кажеш, мамо, но ми се струва, че на Джени трябва да ѝ се даде някакъв шанс. Рано или късно тя ще напусне този дом. Ако е с мен, поне ще я държа под око и навярно след време ще я убедя да продължи да учи.

— Просто не знам — неохотно каза Рейчъл. — Тя категорично отказва да се върне в училище, тъй че може би е по-добре да направи нещо по този въпрос.

— Поговори с татко и Джени — рече Бевърли, решавайки да не настоява прекалено много. — И нека да ми каже какво е решила колкото може по-скоро, мамо.

Стараеше се да изглежда спокойна, не искаше майка ѝ да разбере в какво тежко положение е изпаднала.

— Добре, миличка. Ще поговорим.

Размениха още няколко думи и разговорът приключи. Тя плуваше прекалено близо до опасния ръб и ако само още едно нещо се окажеше не наред, финансовата ѝ лодка щеше да се преобърне.

Джени беше във възторг.

— След колко време ще мога да дойда? — попита тя Бевърли на следващата сутрин, когато развълнувано ѝ се обади по телефона. През по-голямата част от изминалата нощ се бе опитвала да убеди Рейчъл и Даниъл, че идеята е страхотна.

— Това няма да е голямо удоволствие — предупреди я Бевърли. — Искам да дойдеш да живееш при мен, но то означава да се грижиш за Ники по цял ден. Ще ти се види досадно и уморително.

— Но аз обожавам Ники и предпочитам да се грижа за него, вместо да работя в някоя кантора или в ресторант. О, ще бъде страхотно! Обещавам ти да бъда добричка, няма да ти откъвам дрехите и няма да създавам неприятности — разпалено добави Джени.

Бевърли се разсмя.

— Това се казва работа! Добре, Джени, разбрахме се. Днес ще отида да огледам два апартамента. Ще трябва доста неща да опаковам, когато дойде време да се преместя. Може би ще помоля мама и татко

да приберат някои от тях. В по-малка квартира всичко това няма да се побере.

— Ти спечели! — възкликна през смях Джени. — Ще правя каквото ми кажеш! Нямам търпение да дойда.

Тя пристигна на следващия ден и донесе със себе си цял гардероб с дрехи, които ѝ бяха необходими, за да може „да опознае обстановката“, както обясни на Бевърли.

— Хейли ще ти покаже как да се грижиш за Ники — рече Бевърли. — След преместването той ще се поразстрои, но не бих искала да се нарушава дневният му режим.

— О, толкова се вълнувам! Тук ще бъде великолепно, нали, Бевс? Ще ми бъде страшно приятно да се грижа за Ники.

При тези думи тя бързо вдигна племенника си от пода и покри с целувки русата му главица. Бевърли никога не я беше виждала толкова щастлива. Като я наблюдаваше как си играе с Ники, тя се надяваше, че тази еуфория ще трае по-дълго. Сестра ѝ по-скоро бе склонна да се забавлява в някоя дискотека, отколкото да домакинства, но възлагането на такава отговорна задача може би щеше да я промени.

Изминаха още два дни, докато успя да намери подходяща квартира — подходяща, защото беше с нормиран наем. В друго време Бевърли въобще не би я погледнала, но сега бе притисната от обстоятелствата — трябваше да освободи апартамента колкото може по-скоро, защото агенцията бе намерила една възрастна двойка, която бе готова да се премести веднага и да купи част от мебелировката.

— На такова добро предложение втори път няма да попаднете — казаха ѝ от агенцията за недвижими имоти.

Дали това твърдение бе вярно или не, тя нямаше нито време, нито възможност да провери.

Новият апартамент беше чак в другия край на града, в източната му част, близо до Корлиърс Муър Парк, и имаше изглед към Франклин Рузвелт Драйв.

Една от причините да се реши да го наеме — освен ниския наем — беше близостта му до парка. Така Николас щеше да може всеки ден да играе навън, а другото предимство бе, че наблизко минаваше градски автобус, който всяка сутрин можеше да я оставя на три преки от редакцията на „Чичи“. Големият недостатък на апартамента беше, че

прозорците му гледаха направо към магистралата, но нали на харизан кон зъбите не се гледат, както си помисли още в първия миг Бевърли.

Там поне имаше стая за Джени, друга за нея и Николас и малка всекидневна. Апартаментът се нуждаеше от боядисване и беше застлан със стари протъркани килими, но тя реши да се съсредоточи върху проблема за финансовото им оцеляване, вместо да плаче за онова, което беше загубила. Щом докараше тук собствените си килими, дивана, креслата и някои от лампите и картините си, това място щеше да стане поне удобно за живеене. Щяха да се справят и с парите. Налагаше се. Джени трябваше да стане по-прибрана и да се научи да живее без обичайните дребни удоволствия. Докато Бевърли започнеше да печели повече, по-едрите вещи и мебели щяха да останат на съхранение в Стокбридж.

В деня, когато се преместиха, валеше сняг, едри пухкави снежинки кръжаха във въздуха и тежко падаха върху влажния тротоар, от което всичко наоколо изглеждаше мокро и леденостудено.

Бевърли си взе един почивен ден, а носачите пристигнаха малко след осем часа, готови да опразнят апартамента. Хейли беше дошла по-рано, за да може да даде на Николас да закуси и да го заведе в своята квартира.

— Ще го доведеш в новия апартамент късно следобед, нали, Хейли? — попита Бевърли. — Ето ти адреса. Ще се постарая да подредя колкото мога, за да не го стресне новата обстановка.

— Аз ще ти помагам — обади се Джени. — Ще се справим за нула време — весело добави тя.

Когато всички мебели и пълните с вещи кашони бяха натоварени на камиона — някои бяха предназначени за новия ѝ апартамент, а други щяха да заминат за Стокбридж — Бевърли отпрати Джени и остана, за да хвърли един последен поглед на този дом, който бе принадлежал на нея и на Антъни. Имаше толкова много спомени, които искаше да запази завинаги в съзнанието си, преди да си тръгне оттук. Бавно обиколи стаите, поспря във всяка, припомняйки си как бе изглеждала само преди няколко часа, зарови се надълбоко в спомените, за да си представи как Антъни се е излягал на дивана, как е гледал телевизия, как е влизал под душа, неговото мускуесто, загоряло от слънцето златистокафяво тяло. Или как е лежал в леглото и я е гледал. Образът му беше толкова ярък, че тя почти очакваше той да влезе през

входната врата, да ѝ се усмихне с онази дяволита усмивка, която винаги караше сърцето ѝ да се разтапя, да ѝ каже с топлия си глас, че я обича. Сърцето ѝ се разкъсваше от ужасяваща болка, защото знаеше, че никога повече няма да го види. Антъни бе мъртъв, а тя бе все още тук и трябваше сама да отгледа техния син, сама да изживее останалата част от живота си.

Виденията ѝ отекваха в празните стаи, докато тя се стареше да намери сили да се примири със случилото се. Но в този момент не можеше да го приеме, нямаше да го приеме. Неговата смърт представляваше една нелепа трагедия, един живот бе погубен в разцвета си и изведнъж я обзе неистов гняв.

— Как можа да позволиш да се случи това? — изкрещя тя в празните стаи. — По дяволите! Как можа да изоставиш Ники и мен? Защо изобщо някога си се сближавал с Мери? Защо си я извел на вечеря? Защо позволи да се случи това?

Гласът ѝ яростно се извиси и в него прозвучаха безумни нотки. Залитайки, тя обикаляше стаите и търсеше присъствието на Антъни, докосваше дръжките на вратите, които той бе докосвал, гледаше нещата, които той бе гледал, дишаше въздуха, който той бе дишал...

— Защо ме остави? — извика тя накрая и гласът ѝ жално изтъня.

Бяха ѝ казали, че яростта е част от скръбта първо идвало удивлението, после следвала мъката от загубата... по-нататък били гневът и отчаянието. Но колко дълго щеше да трае това пътешествие към примирението? Колко още щеше да страда, преди да започне да се надява поне на някакъв душевен мир?

— По дяволите! Никога няма да ти простя! — изкрещя Бевърли. — Ти постъпи глупаво... безотговорно... безумно, като си позволила се разхождаш нощем по някаква си задна уличка на Ню Йорк... Когато знаеше, че Мери е луда!

Стиснатите ѝ юмруци удряха прасковенорозовите стени на тяхната спалня, кокалчетата ѝ бяха наранени, но тя не усещаше болката. Болката в душата ѝ беше прекалено силна.

Изплашена от неистовите чувства, които я бяха завладели, тя изведнъж позволи на сълзите да потекат по бузите ѝ — гневни сълзи, яростни сълзи, които бършеше с опакото на ръката си.

Ако не беше детето ѝ... ако не беше Ники... Не си позволи дори мислено да довърши това изречение. Тихо затвори вратата на

апартамента след себе си, слезе с асансьора и тръгна по тротоара, без нито веднъж да се обърне назад.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Николас вече можеше да тича, завираше се навсякъде и правеше бели. Когато Бевърли се прибереше вечер след работа, Джени изглеждаше зачервена и изтощена.

— Оставила си го да ти се качи на главата — казваше тя, когато Джени ѝ се оплакваше от него. — Не го глези, за бога! Следобед трябва да спи, не го оставяй да играе през цялото време. Бъди строга с него, Джени. Някои неща са му позволени, други — не... като например смъкването на всички книги от полиците на пода.

Понякога Бевърли направо се страхуваше да се прибере, питайки се каква ли бъркотия ще завари въщи. Николас беше много добър и мил с нея, но се скъсваше да лудува, когато оставаше с Джени.

— Той не ме слуша — вайкаше се сестра ѝ. — Не можеш ли да го пратиш в някоя полудневна детска градина? Струва ми се, че има нужда да играе с други деца.

— Нека да играе с други деца в парка, по дяволите! Това е една от причините да се преместим тук. Пък и не мога да си позволя да го запиша в детска градина.

— Рано или късно ще ти се наложи.

— Още не е навършил две години! — възкликна Бевърли.

Последните няколко месеца бяха изминали толкова бързо, направо не ѝ се вярваше, че Антъни е бил убит преди шест месеца. Шест месеца с тази разкъсваща болка в гърдите, шест месеца с разбито сърце. Шест месеца в тези тесни, претъпкани стаи с изглед към магистралата. Шест месеца, през които едва свързваше двата края със заплата от „Чичи“, която трябваше да стигне за джобни пари на Джени, за наема и за храна. Шест месеца, пълни със самотни нощи и още по-самотни утрини, когато се събуждаше, така силно стиснала зъби, че челюстите я боляха, и със свити юмруци. Тогава се питаше дали да стане бързо, без да безпокои Ники, и да разсее тежките си мисли с някаква домакинска работа, или да зарови глава под завивките и да си позволи още няколко минути сън, та поне да забрави за малко станалото.

Понякога Николас се събуждаше рано и щом я зърнеше от креватчето си в ъгъла, веднага искаше да стане.

— Мам-ма! — гукаше той радостно. — Мам-ма... бо утро! Та-ваме? Таваме?

Не можеше дълго да се съпротивлява. Той изглеждаше толкова очарователен с гъстата си права руса коса, с игривите си сини очи, които така приличаха на очите на Антъни. Дори имаше същата усмивка, която мило се разливаше по малкото му личице.

— Хайде да ставаме тогава, лошо момче — галено му казваше тя и отиваше да го вземе от креватчето. После го гушваше при себе си, той се притискаше към нея, сладкият му дъх нежно галеше бузата ѝ, топлите му ръчички обгръщаха шията ѝ.

Още беше прекалено малък, за да му разказва приказки, но тихо му пееше и това много му харесваше. Понякога и той се опитваше да тананика фалшиво, друг път му доскучаваше.

— Скачам! — възкликваше той, измъкваше се изпод завивките и скачаше по леглото, сякаш беше трамплин, а Бевърли го държеше за ръцете и знаеше, че започва новият ден.

Скоро след това Джени се измъкваше от стаята си и в зависимост от това колко късно се е прибрала предишната нощ, успяваше или не успяваше да приготви някаква закуска за всички, докато Бевърли вземаше душ и обличаше някой от най-хубавите си костюми, за да отиде на работа. Този начин на живот не беше особено вълнуващ, но тя можеше да мине и без вълнения. Поне имаше осигурена заплата, което ѝ позволяваше да купува всичко необходимо за Николас, и постепенно навлизаше в някакъв по-спокоен период на известно примирение със случилото се, когато живееше ден за ден и бе в състояние да се справя. И както си беше повтаряла многократно, нямаше от какво да се страхува, защото най-лошото бе минало и тя всеки ден малко по малко се учеше да живее без Антъни... Това все още не можеше да се нарече живот, животът беше за щастливите и доволни хора, които познаваха надеждата, тя поне успяваше да оцелее, а това бе по-добре от нищо. Бевърли съществуваше в някакво сумрачно измерение и засега благодареше на бога, че поне това е възможно.

Точно тази сутрин за първи път от дълго време изпитваше известно задоволство. Докато приближаваше към редакцията на „Чичи“, ѝ стана горещо, но появяваше и лек прохладен ветреца, който си

играеше с червеникавокестенявите ѝ коси и обгръщаше лицето ѝ с ореол от златисти къдрици. Беше доволна, че е облякла ленената си рокля с цвят на карамел и с копчета от горе до долу. Забеляза, че неколцина минувачи се обърнаха да я погледнат с възхищение и това бе едно дребно удоволствие. То я накара да се почувства като цялостно човешко същество, а не като празна обвивка. И нямаше значение, че одобрителни погледи ѝ хвърляха главно жени. Вече не се интересуваше от мъжете. Нейни колеги от „Чичи“ понякога я канеха да пийнат нещо заедно, ала тя любезно, но твърдо ги отблъскваше. През последните шест месеца всъщност въобще не беше се събирала с хора извън службата си, но отчасти това се дължеше на неизтощимото желание на Джени да излиза всяка вечер и някой трябваше да остане при Ники. Но главната причина бе в това, че Бевърли още не се чувстваше готова да излезе сред хората.

Когато пристигна в редакцията, завари на бюрото си една бележка: „Елейн иска да те види веднага“. В това нямаше нищо необичайно. Подготвяха ноемврийския брой на списанието и тя сигурно искаше да предложи някои нови идеи за рубриката „Гледната точка на виконтеса Еймзбъри“.

Прокара гребен през косата си, пооправи медночервеното си червило, взе бележника си, прекоси коридора в сиво и бяло и почука на вратата на Елейн.

— Влез — обади се тя.

Стоеше до бюрото си, ослепителна с бялата си пола от велур, много тясна и с цепка отзад, носена с подходящ блузон. Нежната ѝ като на птица тъмнокоса глава бе наклонена настрани, тя направи знак на Бевърли да седне и продължи бързо да пише нещо в бележника си. Гривни от злато и слонова кост потракваха на китките ѝ и тя сякаш никак не бързаше да каже на Бевърли защо я е повикала.

Бевърли използва тази възможност, за да огледа невероятно ефектния ѝ кабинет и да се запита какво ли всъщност представлява жената, която го е подредила така. Днес на бюрото ѝ и на масичките отстрани имаше ниски вази с бели лилии, тежкото им ухание изпълваше стаята. На един от прозорците конска глава от кристал в естествени размери искреше на слънчевата светлина и хвърляше безброй дъгоцветни отблясъци, а мекият килим от кожа на бяла мечка приличаше на току-що паднал сняг. Защо ли толкова много си падаше

по бялото? Бевърли за хиляден път си задаваше този въпрос. Бялото бе символ на девственост и чистота, но както си помисли с усмивка, нито една от тези думи не подходеше на Елейн. Тогава забеляза, че старите броеве на „Чичи“ са подредени в твърди бели папки — във всяка имаше по шест. Заглавието на списанието и датите на издаване бяха изписани със златни букви. Тези папки изглеждаха някак странни върху стъклените полици — томовете, обвити със савани, слепи и мъртви.

Най-накрая Елейн престана да пише и с усмивка се обърна към нея, но очите ѝ си останаха студени и далечни, сякаш не принадлежаха на това лице.

— О, да, Бевърли — каза тя, заобиколи бюрото си и седна на бялото си кожено кресло. Остави златната си писалка от „Тифани“. — Надявам се, че следиш какво става напоследък в английското кралско семейство, нали? Принцеса Ана, дъщерята на кралицата, се разведе, а синът на кралицата, дукът на Йорк, се раздели със съпругата си Фърги. Да не говорим за разрива между принц Чарлс и принцеса Даяна. Имаме и един съвсем пресен развод в кралското семейство — между братовчедата на кралицата, дука на Бъкингам, и съпругата му.

Бевърли кимна. Спомни си, че предишната година бе представила дукесата в своята рубрика — облечена с изящна рокля с мъниста на банкет в Бъкингамския дворец. Беше млада жена с тяло на статуя, с руса коса и прасковен тен, която бе влязла в кралското семейство преди десет години и имаше три деца.

— Знаеш ли, че майката на дукесата е американка? — нехайно попита Елейн. Погледна косо Бевърли, но човек никога не можеше да разбере какво мисли.

— Не — поклати глава Бевърли.

— Сега разводът ѝ приключи и тя се връща в Америка, за да се отърве от прекаленото внимание на лондонските медии. През последните няколко месеца журналистите неотклонно преследваха бедното момиче и сега тя наистина има нужда да се прибере у дома и да си почине. Ще вземе и децата си със себе си.

— Наистина ли? — възкликна Бевърли с учтива усмивка, чудејки се накъде бие Елейн.

Може би щеше да я накара да подготви един материал в снимки на тема „Дукесата у дома“, където тя щеше да бъде представена с

дрехи, изработени от американски дизайнери, тъй като досега е била принудена да се остави в ръцете на елитните английски моделиери.

— Нали разбираш, че чрез нея успях да се свържа с принцеса Даяна, за да я поканя на празненството по случай петдесетгодишнината на „Чичи“ — продължи словоохотливата Елейн. — От години познавам майка ѝ и нали разбираш, затова имам такива добри контакти с английското кралско семейство.

„Браво на теб!“ — помисли си Бевърли, но иначе се усмихна учтиво и си каза, че Елейн най-после би трябвало да стигне до същността на въпроса.

— При това положение... — Настъпи пауза, но Бевърли не предусещаше нищо, ни най-малко не подозираше какво ще се случи. — При това положение аз склучих с нея договор за водене на рубриката „Гледната точка“. Опасявам се, че това е последният ти брой, Бевърли. — Гласът ѝ звучеше почти весело, усмивката ѝ бе злобна. — Сигурно разбираш, че вдовица на виконт и дукеса от кралското семейство, макар и разведена, са две съвсем различни неща. Вярвам, че кралицата се старее да запази добрите си отношения с всички членове на кралското семейство, тъй че рубриката на дукесата със сигурност ще подобри имиджа на „Чичи“. Чрез нея ние несъмнено ще се доберем до някои сензационни новини.

Тя се облегна назад в креслото си и в този миг Бевърли си каза, че Бялата райска птица се е превърнала в Зловеща хищна птица.

В продължение на един предълъг миг Бевърли се взираше в Елейн и се опитваше да възприеме факта, че е уволнена. Последниците щяха да бъдат ужасяващи. Разчиташе само на заплатата си. Ако веднага не си намереше нова работа, всичко пропадеше.

Съвсем слисана, стиснала устни, тя се изправи и погледна надолу към Елейн. Нямахше какво да ѝ каже. Не че това беше от значение. Една дукеса от кралското семейство, пък била тя и бивша, означаваше много повече от една обедняла виконтеса. За Елейн „Чичи“ стоеше на първо място, което вероятно е било винаги, и нямахше никакъв смисъл да ѝ се възразява.

— Трябва ми малко време, за да си потърся друга работа — тихо каза Бевърли. — Сама издържам детето си, а в тези времена работа трудно се намира. Предполагам, че ще ми дадеш препоръка?

Елейн повдигна изящно оскубаните си вежди.

— Ще ти дам отлична препоръка, разбира се. Но семейство Къмбърланд би трябвало да те издържа, нали? Ужасно е, че си принудена да работиш. Хенри Къмбърланд има задължение към теб. Сигурно ще сметне, че излагаш семейството, ако бъдеш принудена да станеш сервитьорка например, нали?

Говореше така, сякаш за всичко бе виновно семейството на Антъни. Самодоволно седеше в белия си кабинет, подобно на някакъв хищен паяк, и сипеше обвинения.

— Антъни трябваше поне да си направи застраховка...

Но в този миг Бевърли гневно се нахвърли върху нея:

— Защо някой трябва да ме издържа? Аз не съм благотворително заведение, дявол да го вземе! Хиляди жени сами отглеждат децата си и макар че аз не го правя по собствено желание, не виждам с какво съм по-лоша от тях. Ще си намеря друга работа, независимо от рецесията, но няма да отида да се моля на семейството на Антъни — добави тя и гордо вирна брадичка.

Елейн с досада сви рамене.

— Това си е твоя работа, разбира се. — А после добави: — Дукесата започва работа при нас от следващия понеделник. Бих искала да бъдеш тук през следващата седмица, да я въведеш в работата и да ѝ помагаш, но след това си свободна да си вървиш. Разбира се, за този месец ще ти бъде платено.

После тя стана, с което показа, че разговорът е приключен, и посегна към телефонната слушалка.

Без да каже повече нито дума, Бевърли се обърна и излезе.

Когато се върна в кабинета си, тя се обади на Чарлс Флойд. От сватбата си насам не беше виждала шефа на „Хайлайт“, но той често ѝ беше пращал много поздравя по Фей, а когато Антъни почина, ѝ написа едно много мило съболезнователно писмо.

— Ало, обажда се Бевърли Еймзбъри — каза тя, когато чу гласа му.

— О, радвам се да те чуя! — веднага отвърна той.

Гласът му прозвуча сърдечно и тя веднага си го представи как седи в кабинета си на Медисън Авеню, облечен с безукорния си кремав летен костюм, който едва не се пукаше по шевовете, защото Чарлс Флойд безнадеждно трупаше килограми.

— Как вървят нещата при теб? — попита той, сякаш наистина бе загрижен за нея.

— Може ли да дойда при теб? — с треперлив глас каза Бевърли, макар че с всички сили се стараеше да говори спокойно.

— Разбира се — непринудено отвърна той. — Какво ще кажеш за утре? По някое време сутринта? Ще се радвам да те видя отново.

— Чудесно.

— В единатсет?

— Добре. Ще се видим тогава, много ти благодаря.

След това Бевърли отново набра номера на „Хайлайт“, но този път се свърза с Фей, на която със сигурност знаеше, че може да разчита. Накратко ѝ разказа какво се е случило.

— Тази кучка! — яростно възкликна Фей. — Как смее да се отнася така към теб? Значи те изхвърли, след като добре знае в какво положение се намираш!

— Но като се позамисли човек, това всъщност си е точно в нейния стил — отбеляза Бевърли. — През целия си живот Елейн извършила ли е едно добро или милосърдно дело? Всичко за „Чичи“!

— Наистина ли смяташ да ходиш там през следващата седмица и да помагаш на тази дукеса? — Гласът на Фей звучеше яростно.

— Какво друго ми остава? Тя не е виновна, че Елейн ме уволни — благоразумно отвърна Бевърли. — Все пак за утре сутринта успях да си уредя среща с Чарлс Флойд.

— Така ли? — някак стреснато попита Фей.

— Ще го помоля да ме върне на старата работа или да ми предложи нещо друго.

Настъпи неловко мълчание и едва след малко Фей каза:

— Тогава ще наминеш да ни видиш, нали?

— Да, разбира се.

Когато затвори телефона, Бевърли се запита защо ли Фей не бе проявила особен ентузиазъм.

Тъй като вече бе свикнала внимателно да обмисля проблемите си, тази вечер Бевърли не спомена пред Джени, че е загубила работата си. Сестра ѝ само щеше да се паникьоса, пък и нищо не можеше да се направи. Джени трябваше да се грижи за Николас. Бевърли само се надяваше, че ще може да ѝ дава достатъчно джобни пари, за да се чувства щастлива.

На следващата сутрин тя тръгна, изпълнена с необичаен оптимизъм. „Чичи“ да върви по дяволите — помисли си Бевърли. Светът не свършваше с това снобско модно списание, а и беше много възможно да печели повече пари, ако се върнеше в „Хайлайт“. С придобития си опит сега тя щеше да бъде много по-ценна за Чарлс Флойд. Знаеше също така, че изглежда добре с красивия си резедав костюм от релефна коприна, който ѝ напомняше сега, че времето на „пиши го на сметката на «Чичи», трябва да изглеждаш добре“ вече е отминало. Това я накара да се запита дали някога отново щеше да може да си позволи да носи такива дрехи.

След като прегледа пощата и отдели няколко снимки, тя се измъкна от кабинета си и спря едно такси, за да я откара до старата ѝ служба. Пред очертаващата се възможност да се върне тук на работа сърцето ѝ развълнувано заби. Сега, като се позамислеше, веднага ѝ ставаше ясно, че в „Чичи“ не ѝ е било чак толкова хубаво. Преимуществовата бяха страхотни, пък и това, че водеше собствена рубрика, ѝ даваше голямо самочувствие, но работата с Фей, Лизет и Нина ѝ бе липсвала, липсваха ѝ клюките и обедните почивки, припряното тичане по магазините и взаимното доверие.

В приемната седеше непозната жена.

— За кого да съобщя? — попита тя, когато Бевърли ѝ каза, че има уговорена среща с Чарлс Флойд.

— Бевърли Еймзбъри.

— Мистър Флойд е зает в момента, но много скоро ще се освободи.

— Благодаря.

Бевърли седна на добре познатия диван, тапициран с черна кожа, и любопитно се огледа. Тук цареше малко по-различна атмосфера от преди, но тя не можеше да разбере на какво се дължи това. Всичко си беше същото: стените бяха осеяни с черно-бели снимки, направени от известни фотографи, върху черната масичка бяха пръснати лъскави списания. И все пак нещо не беше наред.

Стаята, в която бе работила преди, се намиреше в дъното на коридора и вратата ѝ беше затворена. Всички врати наоколо бяха затворени и иззад тях не долиташе обичайната глъчка. Тогава се досети. Тишината! Ето кое беше! Тук беше невероятно тихо. Обикновено в тази кантора непрекъснато звъняха телефони, хора

притичваха напред-назад, носейки факсове, съобщения за пресата, снимки, огромни купчини писма очакваха да бъдат изпратени...

— Много е тихо тази сутрин, нали? — отбеляза Бевърли.

Момичето зад бюрото стреснато я погледна.

— Тихо ли? Не, не е чак толкова тихо — каза тя.

— Отдавна ли работите тук?

— От две седмици.

Бевърли ѝ кимна приятелски.

— Надявам се, че работата ви харесва. Тук всички са много мили.

Момичето отметна назад гъстата си тъмна и къдрава коса, напомняща за козината на отдавна неподстригван пудел.

— Тъхъ.

Бевърли реши, че не е от най-разговорливите. В този миг телефонът на бюрото ѝ иззвъня и след малко тя каза на Бевърли:

— Мистър Флойд ви очаква. Знаете ли как да стигнете до кабинета му?

Бевърли скочи на крака.

— Да, благодаря.

Чарлс Флойд изглеждаше все същият, но имаше една разлика — доста беше отслабнал. Всъщност, когато му стисна ръката и го погледна отблизо, тя установи, че трябва да е свалил повече от двайсет килограма. Това беше голямо постижение, защото той винаги бе страдал от наднорменото си тегло, но някак си не ѝ приличаше на постижение. Изглеждаше измършавял и потиснат и за миг тя се зачуди дали не е бил болен.

Чарлс забеляза изражението ѝ и криво ѝ се усмихна.

— Ти си учудена от стройната ми фигура? — опита да се пошегува той. — Всичките ми костюми трябваше да бъдат стеснени.

Тя се усмихна и го погледна право в очите.

— Как го постигна? С някоя драстична диета ли?

Чарлс поклати отрицателно глава.

— Независещи от мен обстоятелства доведоха до този резултат — тайнствено отвърна той. После изопна рамене. — Радвам се да те видя отново, Бевърли. Добре изглеждаш. Преживяла си толкова много. Направо бях шокиран, когато разбрах за Антъни. Какъв ужас! — Пак поклати глава, вперил съчувствен поглед в нея.

— Така беше — тихо каза тя.

— И тъй? — Рошавите му вежди се повдигнаха, а отслабналото му лице се набръчка от уморената му усмивка. — Какво мога да направя за теб?

Бевърли си пое дълбоко дъх и му разказа какво се е случило.

— Трябва да си намеря нова работа колкото може по-скоро, бих могла да започна след две седмици и се питах дали...

Сега, когато стигна до същността на въпроса, тя откри, че ѝ е много трудно да го помоли да я върне на предишната ѝ работа. Този отслабнал мъж я плашеше с нещо. Дали беше вярно твърдението, че дебелите хора са много по-щастливи и весели от слабите?

— Опасявам се, че това е невъзможно, Бевърли.

Тези думи бяха толкова неочаквани, че тя се стресна.

— О! — възкликна, изведнъж разбрала, че ѝ е отнета всяка надежда. — Нямате свободни места? Не е необходимо да се върна в същия отдел... Искам да кажа, че бих била много щастлива да...

Гласът ѝ секна, когато той я погледна право в очите. За първи път забелязваше, че неговите са изпълнени с отчаяние.

— Бихме се радвали да се върнеш при нас — любезно рече той, — стига да имаше къде да се върнеш. Рецесията ни довърши, Бевърли. Загубихме седемдесет процента от клиентите си... Седемдесет процента! Защото повечето от тях фалираха. В момента работим с намален до минимум състав, но се опасявам, че до края на месеца от „Хайлайт“ няма да остане нищо.

— Не! — Тя мигновено притисна устата си с ръка и очите ѝ се разшириха от ужас. — Не може да е толкова лошо!

Лицето му стана кисело.

— По-лошо е, отколкото си мислиш.

— Боже господи, нямах представа...

Ако това за нея означаваше, че тук няма да си намери работа, за Чарлс Флойд положението беше далеч по-лошо. Той бе създал и развил фирмата, докато тя се бе превърнала в една от елитните рекламни агенции в Манхатън. Заслужаваше си да се види списъкът на клиентите ѝ: елитни дизайнери, елитни бижутери, елитни хотели и ресторанти, художествени галерии, декоратори, моделиери... И всички те прибягваха към услугите на „Хайлайт Пръмоушънс“, защото това бе най-добрата компания. И Чарлс Флойд я беше направил такава.

— Ужасно съжалявам! — възкликна шокираната Бевърли.

Той отново сви рамене.

— Ето защо съм отслабнал — обясни Чарлс Флойд и кисело се усмихна. — Има два начина да отслабнеш. Забравяш за всякакви диети. Или се влюбваш, или фалираш. И в двата случая със сигурност ще загубиш най-малко двайсет и пет кила.

Бевърли кимна с разбиране.

— И овдовяването се отразява по същия начин — снизходително добави тя.

— Сигурно е така. Боже, какви лоши времена настанаха, нали? За всички нас.

Тези думи ѝ напомниха, че днешното ѝ посещение тук е съвсем безполезно. Чутото бе смазващ удар за нея, особено като се имаше предвид, че беше дошъл съвсем неочаквано. Тя се занимаваше изключително със своята елитарна рубрика за „Чичи“, а вечер се прибираше направо у дома, за да бъде с Николас, и въобще не беше забелязала застрашителните размери на рецесията.

— Ще ми бъде много трудно да си намеря друга работа, нали? — попита Бевърли.

Чарлс Флойд поклати глава.

— Моят съвет е да се върнеш при близките си заедно с детето. Туристическият бизнес е добре развит в Стокбридж и там ще имаш големи шансове да си намериш работа, отколкото в Ню Йорк, така си е.

— Но там за мен няма бъдеще.

— Има повече бъдеще, отколкото в Ню Йорк, поне в момента. — Мрачно поклати глава. — Нямаш представа колко зле вървят нещата в този град. Множество хора остават без работа. Затварят се предприятия. Има страшно много фалити. Това е ад, Бевърли, истински ад. Бягай отгук, щом можеш. Родителите ти имат хубав дом, и двамата са учители, тъй че работата навярно им е осигурена. Нека се погрижат за теб за известно време.

— Не мога да направя това — тръсна глава Бевърли. — Аз съм голяма и трябва да стъпя здраво на краката си, вместо да тичам при мама и татко след първото уволнение.

Той я погледна с още по-голям респект.

— Ти умееш да се бориш, нали? Искан ми се да можех да ти предложа работа, но в края на тази седмица закривам всичко. Не знам

какво ще правят момичетата, които работят тук, и ми е страшно неприятно от това. Всеки, който в момента има работа в Ню Йорк, може да се смята за голям късметлия.

— Това е ужасно.

— Няма ли някакъв шанс семейството на покойния ти съпруг да ти помогне? — попита той.

— В никакъв случай. — Започнаха да й дотягат всички, които смятаха, че би могла да живее на гърба на семейство Къмбърланд. Дори Чарлс Флойд се бе сетил за това. — Не се притеснявай, ще се справя.

Стана и насила се усмихна. Той смяташе, че тя умее да се бори, и това бе хубаво. Беше много доволна. И Антъни щеше да се гордее с нея, защото се опитваше да се справи сама.

Чарлс Флойд й подаде ръка.

— Наистина съжалявам, Бевърли. Ако успея да се изправя на крака, ти ще си на първо място в списъка ми... но не разчитай особено на това.

Хареса й ръкостискането му, ръката му беше хладна, чиста и твърда.

— И все пак ти благодаря, че ме покани да дойда — откровено каза тя. — Пожелавам ти всичко най-хубаво.

— И на теб, мила — отвърна той. — И двамата умеем да се борим. Ще оцелеем. Ще видиш.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващият понеделник рано сутринта в редакцията на „Чичи“ пристигна дукесата на Бъкингам. Решена да се държи с достойнство през тази последна седмица, спокойна и елегантна, Бевърли вече чакаше, когато Елейн доведе Серена Бъкингам в кабинета ѝ.

— Лейди Еймзбъри ще ви покаже всичко — каза Елейн, след като запозна двете жени. — Опасявам се, че веднага трябва да отида на едно събрание, но ако имате някакви проблеми, господин Стърнбърг ще бъде в кабинета си през цялата сутрин.

Дукесата любопитно погледна Елейн, сякаш не можеше да повярва на очите си. Елейн носеше матовобяла мушама, подплатена с кожички от бяла норка, и бели велурени ботуши. Тъмнокосата ѝ глава се подаваше над меката кожена яка като птица от снежна преспа, а гримът ѝ беше толкова съвършен, че приличаше на лъскава кукла.

— Сигурна съм, че ще се справя — увери я Серена Бъкингам. После се обърна с усмивка към Бевърли. — Знам, че съм в добри ръце, и се надявам, че няма да ме сметнете за пълна глупачка.

Нейното самокритично отношение изглеждаше очарователно и противно на волята си, Бевърли изпита симпатия към тази прочута красавица, която бе спечелила сърцето на царствения дук, но чийто брак се бе разпаднал, защото не могла да изтърпи повече ограниченията на живота в Бъкингамския дворец. Както си помисли Бевърли, в края на краищата нямаше никакъв смисъл да си изкарва яда на дукесата. Елейн бе доказала, че се интересува само от хора, които са ѝ полезни, и щом някой излезеше от тази категория, той преставаше да съществува за нея. Бевърли бе учудена и от обстоятелството, че дукесата вероятно все още не знае за нейното уволнение, нито за причината, довела до него.

— Тогава ще ви оставя да работите — бодро каза Елейн. После се усмихна на дукесата, кимна на Бевърли и величествено излезе.

— Е! — Серена Бъкингам повдигна изящните си руси вежди, докато наблюдаваше как фигурата на Елейн се отдалечава по коридора.

— Каква невероятна жена! — добави тя. — Майка ми ми разказа за нея, но днес я видях за първи път.

Бевърли ѝ отвърна с дипломатична усмивка и с жест ѝ посочи един стол до бюрото си.

— Като начало да разгледаме ли някои от предишните броеве на „Чичи“? Това ще ви помогне да разберете нашето специфично отношение към модата.

Серена Бъкингам кимна, изглеждаше заинтригувана. Беше висока жена на около трийсет и пет години и притежаваше онази небрежна елегантност, която струва много пари и усилия. Носеше костюм с панталон от Армани, кремава блуза с класическа кройка, а единствените ѝ бижута бяха гривна от тънка златна верижка и малки златни обеци. Дългата ѝ руса коса бе вързана отзад на конска опашка, а по леко загорялото ѝ лице нямаше почти никакъв грим. И все пак Бевърли си спомни, че беше виждала снимки на дукесата в пълния ѝ кралски блясък — с вечерна рокля, украсена със скъпоценни камъни, с искряща диамантена тиара, тя беше една от най-внушителните жени в английското кралско семейство.

Двете така задълбочено обсъждаха страниците на „Чичи“, че отначало въобще не забелязаха човека, който стоеше на прага и напрегнато ги наблюдаваше. Това беше Кас Стърнбърг, едър и както винаги — много изискан с бледосивия си костюм, лъснатите до блясък обувки на невероятно малките му крака и снежнобялата риза, към която носеше небесносиня копринена вратовръзка. Посивялата му коса беше гладко сресана, а облото му розово лице изглеждаше още по-гладко.

— Обичах да чета „Чичи“, когато живеех тук — отбеляза дукесата, — но след като се омъжих в Англия, някак си вече няха време за това. — Тя сви рамене и устните ѝ се извиха в леко пренебрежителна усмивка.

Едва-едва наклонил глава на една страна, Кас пристъпи напред, без да откъсва очи от дукесата.

— Е, сега ние ще ви дадем достатъчно време, за да четете „Чичи“ — сърдечно каза той. А после протегна ръка. — Позволете ми да ви се представя, Ваше Кралско Височество. Аз съм Кас Стърнбърг и бих искал да ви поздравя с добре дошли в „Чичи“. Надявам се, че ще

ви бъде много приятно да работите за нас. Ние оценяваме изключителното предимство, че ще работите тук.

Серена Бъкингам стреснато вдигна очи. После се усмихна любезно и Бевърли можа да види как тя мигновено пусна в действие чара си, както несъмнено я бяха учили да прави при срещи с английската общественост. Държането ѝ бе прекалено безукорно, за да е искрено, ала Кас изглеждаше поразен.

— Благодаря ви за това, че ми давате възможност да работя тук — отвърна дукесата. — Сигурна съм, че ще ми хареса. Всички са толкова мили с мен.

Кас се поклони и на Бевърли ѝ се стори, че той задържа ръката на Серена Бъкингам малко по-дълго от необходимото.

— Тъй като това е първият ви ден при нас, дукесо, аз много се надявам да ми позволите да ви заведа на обяд — продължи той, вперил поглед в лицето ѝ.

— Това е много любезно... — Серена Бъкингам се поколеба малко, колкото да не изглежда, че веднага се е съгласила. После се усмихна. — Благодаря, приемам поканата ви.

Кас засия, а издутият му гръден кош сякаш се разшири с още няколко сантиметра.

— Значи се разбрахме. Колата ми е отвън и си помислих, че може би ще ви хареса да отидем в „Льо Кот Баск“.

Дукесата се изправи и двамата се огледаха взаимно с преценяващи погледи. Бяха почти еднакви на ръст и за миг погледите им сякаш се вкопчиха един в друг. После се обърнаха и напуснаха стаята, като Кас любезно придържаше дукесата за лакътя. Нейно кралско височество дукесата на Бъкингам бе започнала първия си работен ден в „Чичи“.

След три дни Кас вече канеше дукесата на „редакционни съвещания“ в кабинета си, които според Бевърли траеха най-малко по три часа. Серена Бъкингам безметежно приемаше неговото необичайно внимание. Всъщност лицето ѝ винаги светваше, щом се появеше Кас. Както изглеждаше, тя беше заета и с няколко нови проекта, които обсъждаше насаме с Кас, но на Бевърли не казваше нито дума. Веднъж или дважд херцогинята бе помолила да бъде

извинена, тъй като се налагало да проведе няколко телефонни разговора, и то от тихата и закътана светая светих на неговия кабинет.

Когато Бевърли пристигна на работа в четвъртък сутринта — това беше предпоследният ѝ ден тук — дукесата се бе настанила зад бюрото ѝ и явно се чувстваше като господарка на положението. Бевърли забеляза, че в този ден царствената ѝ хубост, ала Грейс Кели бе силно подчертана от леденосиния ѝ костюм от букле и изключително изящните ѝ перли. Тя погледна с усмивка току-що влязлата Бевърли и когато заговори, в гласа ѝ определено прозвучаха триумфални нотки.

— Уредих си вече три интервюта за следващите три броя — каза дукесата. — Всяка статия ще бъде посветена на отделна личност и моята рубрика ще притежава всички характеристики на задушевия разговор. Това ще изглежда много по-добре от обичайния миш-маш от хубаво облечени жени, представени на различни светски празненства.

Усмивката ѝ беше съвсем невинна, но думите ѝ открито показваха колко критично се отнася към начина, по който Бевърли бе водила рубриката.

— Това май е добра идея — спокойно каза тя. — С кои хора се свързахте?

Дукесата сведе поглед, но не успя да прикрие триумфалните нотки в гласа си.

— Кралица Ноор от Йордания, принцеса Каролин от Монако и Кентската принцеса Микаела. Ще направим и снимки за корицата.

Първото нещо, което хрумна на Бевърли, беше, че тази дама наистина схваща бързо. Ставаше нещо невероятно. С безкрайно удивление Бевърли проумя, че Серена Бъкингам е омагьосала Кас Стърнбърг и го държи в ръцете си. Тя също така бе пренебрегнала мнението на Елейн, която държеше само снимки на първокласни професионални манекенки да се появяват на корицата и смяташе, че колкото повече модерно облечени жени има в списанието, толкова по-голям ще бъде тиражът му. И все пак Серена бе показала такъв блестящ интелект, подготвяйки три сензационни материала още през първата седмица, че Елейн нямаше да може да ѝ възрази. Особено като се има предвид, че дукесата можеше да разчита на подкрепата на Кас за онова, което обещавахе да се превърне в сензационен журналистически дебют.

— Ами да, чудесно — малко необидително каза Бевърли, като се питаше какво ли щеше да направи Елейн, когато разбере.

Но явно нищичко нямаше да може да направи, дявол да я вземе. Първо на първо, самата тя я бе наела на работа и дукесата явно чудесно се справяше.

— Ще изляза за малко — обяви Серена Бъкингам и стана. — Ще се обаждаш вместо мен по телефона, нали? Може да ме потърси секретарката на кралица Фара Диба.

Бевърли стисна устни. Тази жена, която ѝ беше отнела работата, кабинета и бюрото, сега се държеше с нея като с някаква послушна секретарка.

В този миг влезе Кас и като погледна Серена, очите му потъмняха от скрити желания, а усмивката му стана мила и нежна, и тогава Бевърли изведнъж проумя, че Серена е завзела и личната територия на Елейн.

— Здравей, Кас! — с тих дрезгав глас каза дукесата, когато той се приближи до нея.

— Здравей! — тихо отвърна той. — Готова ли си?

По лицето му се разля глуповата усмивка.

— Да, почти — прошепна тя и без да се обърнат, двамата напуснаха стаята, хванати под ръка.

„Божичко! — успя само да възкликне наум Бевърли и се отпусна на мястото си. — Какви пера само ще хвърчат, когато Хищната птица се счепка с Благородния кралски лешояд.“

Ръцете на Елейн се тресяха, когато изсипа двете червени капсулки в дланта си. Това беше повече, отколкото можеше да понесе. Мисълта, че Кас има любовна връзка с дукесата, я изпълваше с ярост. И с болка. И много дълбоко беше засегната. Как можеше да ѝ причини това? „Много лесно“ — прошепна ѝ в ухото някакво цинично гласче. През по-голямата част от семейния си живот с Максин я беше мамил, и нея самата бе мамил от време на време, по дяволите... Но това бяха незначителни епизодични връзки. Със секретарки, продавачки, барманки, разни момичета за една нощ, които тя можеше да си позволи да не забелязва, да се преструва, че нищо не се е случило... Но тази!

Елейн погълна двете капсулки с помощта на водката с портокалов сок, която вече си бе наляла, и седна зад бюрото си, като се надяваше, че нарастващата паника и отчаянието ѝ ще се уталожат. Беше ѝ ужасно студено, сякаш леденият вятър на познанието бе смразил тялото ѝ. Хапейки отчаяно долната си устна, тя се стараше да съдържи сълзите си.

Снощи го беше чакала да дойде в апартамента ѝ след деловата вечеря, на която трябваше да присъства. Максин бе заминала при майка си в Саутхамптън и това беше идеалната възможност двамата да прекарат цялата нощ заедно. Стана полунощ, а него го нямаше и тя изведнъж с цялото си съществуване предугади какво се е случило.

Елейн си спомни, че късно следобед той бе поканил дукесата в кабинета си за едно питие, когато всъщност по това време тя трябваше да си тръгне заедно с Бевърли. Несъмнено на чаша вино двамата се бяха разбрали да се срещнат по-късно. След деловата вечеря. „Тогава защо не направих нещо да ги спра?“ — запита се Елейн. Тя, разбира се, знаеше отговора. Беше прекалено изплашена. И прекалено ужасена за първи път през живота си, за да се изправи лице в лице с голата истина — когато Кас си харесаше нещо, той трябваше да го има. Беше като разглезено дете. А точно сега той несъмнено желаше Серена. И най-лошото беше, че Елейн не можеше да направи нищо, за да го спре.

Потънала в отчаяние, тя седеше замислено и чакаше капсулките да ѝ подействат и водката да притъпи неистовата ѝ мъка, както ставаше обикновено.

Двайсет минути по-късно Елейн все още седеше зад бюрото си, неспособна да се справи с работата, която я чакаше, неспособна да мисли за каквото и да било друго, освен за Кас и за онази кучка дукесата. Изтерзана от мъка, тя си представяше как двамата са в кабинета му, как отиват на ресторант, как се връщат в апартамента му и как най-накрая лягат в голямото двойно легло, което Кас обикновено делеше с Максин.

Елейн закри лицето си с ръце. Познаваше това легло. Познаваше и тоалетната масичка на жена му, и гардероба ѝ, и банята в съседство. Много нощи беше прекарала с Кас в отсъствието на жена му и винаги ѝ бе доставяло удоволствие да влиза в ролята на Максин. Понякога се пръскаше с нейния парфюм, пробваше бижутата ѝ, които бяха пръснати из стаята, и като обуваше сатенените ѝ пантофки с високи

токчета, които подхождаха на розовата ѝ сатенена роба, заемаше нейното място в буквалния смисъл на думата. После се разхождаше наоколо и много ѝ се искаше тя да е госпожа Кас Стърнбърг, майката на неговите три деца.

При мисълта за тях — син и две дъщери — лицето на Елейн се сгърчи. Долната ѝ челюст увисна, тъглчетата на устните ѝ жално се извиха надолу. Появи се изяцна мрежа от ситни бръчици, които обикновено не си личаха под внимателно сложения грим, и несдържани ридания я разтърсиха цялата.

Мъката заплашваше да я завладее напълно. Вместо да подобри настроението ѝ, водката ѝ бе помогнала да прехвърли опасния ръб над тъмната пропаст и тя бързо падаше надолу... неспособна да се овладее... неспособна да се справи с положението. Нещо вътре в нея се беше счупило по най-простия начин и тя не можеше да търпи повече.

Елейн скочи на крака, изхвъркна от кабинета си и хукна по коридора — стройна фигурка, облечена с костюм от бяла релефна коприна, която оставяше след себе си силното ухание на любимия си парфюм „Белите рамене на Евиан“.

Мина покрай отворената врата на кабинета на Бевърли и продължи бързо напред, докато стигна до вратата на Кас. Тя беше затворена, но Елейн я разтвори със замах и видя Кас, който седеше зад бюрото си и подписваше някакви документи. Той стреснато я погледна.

— Кучи син! — изкрещя Елейн. — Как посмя да ми причиниш такова нещо?

— За какво говориш?

Кас се изправи, лицето му стана мораво от гняв, а и от чувството за вина, както предположи тя.

— Много добре знаеш за какво говоря. Защо не дойде при мен снощи?

— За бога, Елейн, не викай така! — предупреди я той и като заобиколи бюрото си, побърза да затвори вратата. — Да не искаш всички да те чуят?

— Не ми пука кой ще чуе — истерично се разрида тя и тежко се отпусна в едно кресло. — Ти съсипа живота ми... Ти ме лиши от...

— Елейн! Овладей се. За бога, не прави прибързани заключения. Какво те е прихванало, дявол да го вземе?

— Не съм сляпа. Цяла седмица гледах как се държиш с тази проклета дукеса. Страшно съжалявам, че я назначих на работа.

Тя плачеше.

— Това е абсурдно — рязко каза той, но думите му не прозвучаха много убедително. — Просто исках да я накарам да се почувства като у дома си при нас...

— Да, в твоя дом! — отвърна Елейн. — Не си въобразявай, че не знам какво сте правили снощи! Не си въобразявай, че можеш да ме измамиш! Не е ли достатъчно, че трябваше толкова време да понасям лъжите ти?

— За бога, *по-тихо*, Елейн — яростно изсъска Кас. — Може би нямаш нищо против всички да научат за личните ти проблеми, но аз имам.

— Защо? — още по-силно извика тя. — Защото не искаш хората да разберат колко лошо си се отнесъл с мен ли? Защото никога няма да напуснеш жена си заради мен? Защото преди шест години ме принуди да направя аборт и ме заплаши, че ще ме уволниш, ако откажа? Това ли искаш да скриеш от света? — Елейн вдигна тежката бронзова фигура на кон, която винаги стоеше на бюрото му, и с всички сили я запрати към него. — *Не ми пука кой слуша какво говоря!* — кресна тя. — Няма да ти позволя да се отнасяш така с мен.

Надолу по коридора Бевърли седеше сама в кабинета си и чуваше всяка дума през тънките стени, отвратена от направените разкрития, които ѝ обясняваха толкова много неща. Винаги бе знаела за дългогодишната любовна връзка на Кас и Елейн, всички в „Чичи“ знаеха за нея, но не бе предполагала, че тя е направила аборт. Това, че имаше собствено дете, я накара да проумее колко много е страдала Елейн навярно затова настроението ѝ понякога толкова бързо се менеше, затова, след като изпиеше чаша „портокалов сок“, изглеждаше много по-щастлива, затова фетишизираше белия цвят — символ на скръб в някои страни.

— Няма да позволя тя да работи тук — с писклив глас настоя Елейн.

Гласът на Кас бе тих и напрегнат:

— Престани с тази истерия! Това, че тя ще води рубрика, е голям успех за „Чичи“ и ти го знаеш! А сега, за бога, овладей се и престани да се държиш така! Ти я доведе тук!

— Аз мога и да се отърва от нея.

— Не можеш...

След това той тихо каза още нещо и ясно се чу как Елейн изкрещя в отговор:

— Не мога ли? Само гледай! Няма да позволя на тази жена да те отнеме от мен. — Гласът ѝ секна и тя отново започна да плаче.

Бевърли се изправи, искаше да се махне, за да не бъде повече свидетелка на тази кавга, и бе благодарна, че дукесата е излязла „да напазарува“. Когато тръгна към тоалетната в дъното на коридора, тя отново чу гласа на Кас. Този път звучеше тържествуващо.

— Не можеш да се отървеш от нея, Елейн, защото по твое настояване ѝ изготвихме договор за срок от две години. Забрави ли?

Бевърли побърза да се махне, не можеше да издържи повече. Сега бе доволна, че напуска „Чичи“, макар това да бе краят на една блестяща страница от живота ѝ. Тук имаше прекалено много грозни и фалшиви неща, атмосферата бе заредена с напрежение и тя не желаше повече да се навърта наоколо. Утре ѝ предстоеше последният работен ден. А после, както обичаше да казва майка ѝ, щеше да дойде първият ден от останалата част от живота ѝ. Не знаеше какво ще ѝ донесе бъдещето, не беше си намерила нова работа, но каквото и да се случеше, щеше да го посрещне колкото може по-храбро. В края на краищата Антъни би очаквал от нея поне това.

През последните няколко седмици Бевърли понякога се бе събуждала посред нощ, обзета от силна тревога. Подобно на някакво физическо страдание, тревогата сграбчваше стомаха ѝ със сгърчените си пипала и така стягаше гърдите ѝ, та и се струваше, че се задушаваше.

Към мъката от загубата на Антъни се прибавяха и тежките финансови проблеми. След като две седмици трескаво си беше търсила работа, тя се принуди да стане сервитьорка в един ресторант в Сохо, наречен „Синьото какаду“, където беше евтино, клиентелата смесена и работното време — много дълго. Нямаше да има нищо против, ако ѝ

плащаха добре, но парите едва-едва ѝ стигаха за храната на тримата и за наема. Дали не беше лудост да стои още в Ню Йорк, когато можеше да се върне с Ники в Стокбридж? Хиляди пъти си задаваше този въпрос. Приятелите ѝ смятаха, че е лудост, но Джени, която, разбира се, искаше да остане в Ню Йорк, настояваше на своето.

— Безпаричието по никакъв начин не се отразява на Ники — убеждаваше я тя.

Джени си беше намерила временна работа и вечер продаваше театрални програми, докато Бевърли оставаше вкъщи при Ники.

Но Рейчъл и Даниъл смятаха, че тримата трябва да се приберат у дома, в Стокбридж, а Джош бе на същото мнение — да си дойдат поне докато отзвучи рецесията. Една вечер той се обади на Бевърли от Бостън и гласът му звучеше много загрижено.

— Слез на земята, сестричке — умоляваше я той. — В Ню Йорк не се живее без пари. Върни се у дома. Мама и татко много ще се радват.

По същия начин я съветваха и Фей и Хейли.

— Работата беше съвсем друга, когато вие с Антъни имахте голям апартамент в моден квартал и бяхте осигурени — отбеляза Хейли. — Но сега живееш в истинско гето. Наркомани се подвизават на всеки уличен ъгъл, проститутки и пропаднали типове седят направо на тротоара и умират от СПИН. Как ще отгледаш това малко дете в подобна обстановка?

На Бевърли не ѝ се искаше да я слуша. Винаги бе имала амбицията да работи и живее в Ню Йорк, още от детските си години мечтаеше за това и сега не можеше да се откаже. Ню Йорк означаваше независимост. Да живее посвоему. Да бъде личност. Да се върне у дома означаваше да се предаде, а имаше още една причина, поради която не желаше да си тръгне оттук. Манхатън олицетворяваше Антъни и всичко, което двамата бяха преживели от първия миг.

Но седмиците минаваха и Бевърли все по-ясно разбираше до каква степен се е променил Ню Йорк. А също и нейната представа за него. Може би причината беше в липсата на пари, но това вече не беше градът на големите възможности и силните преживявания, на прахосниците и на милионите начини да похарчиш парите си. Не приличаше и на онзи бляскав храм на изтънчените наслади, а наподобяваше някаква мизерна руина, запазила следи от миналото си

величие, град, който миришеше на смърт и разруха. И все пак тя го обичаше, обичаше да ходи там, където двамата бяха ходили, да минава покрай ресторантите, където заедно бяха вечеряли, да влиза в магазините, от които бяха пазарували. Единственото място, покрай което нямаше сили да мине, бе блокът, в който бяха живели. Това щеше да е ужасно мъчително за нея, спомените все още бяха прекалено ярки.

Всяка сутрин Бевърли тръгваше за работа, казвайки си, че не за това е положила толкова усилия да получи добро образование, но в същото време много ясно съзнаваше, че е истински късмет да има някаква работа в тези времена. Към края на деня имаше чувството, че стъпва върху живи въглени, и цялото тяло я болеше, но поне в края на всяка седмица получаваше надницата си и Николас не бе лишаван от нищо. След като сама си беше намерила работа, Джени сега не искаше нищо от нея и Бевърли бе учудена от бързото съзряване на сестра си през последните месеци. Някак изведнъж Джени бе пораснала и се беше отказала от влудяващото си хлапашко държане.

— Много съм ти благодарна, Джен — неведнъж бе казвала Бевърли. — Чувствам се голяма егоистка, ти се грижиш по цял ден за Ники и вечер работиш, когато би трябвало да завършиш образованието си и да имаш свой собствен живот.

Джени се усмихваше.

— На мен ми харесва тук, нали знаеш? И обичам да се грижа за Ники. А и нека бъдем реалистки, тази рецесия няма да трае вечно. Някой ден ще свърши, тогава и двете ще си намерим прекрасна работа и ще бъдем богати!

Бевърли я прегърна и се разсмя.

— Обичам те, Джен. Особено сега, когато вече не задигаш най-хубавите ми дрехи — добави шеговито.

— Напоследък не си си купила нещо особено, че да заслужава да бъде откраднато — закиска се Джени. — За нищо на света не бих облякла сервитърската ти престилка! За момента гардеробът ти е в пълна безопасност.

— Е, аз съм доволна от това. Не че се надявам в близкото бъдеще да отида на някое изискано място.

— Бевс?

Джени отдавна се канеше да ѝ зададе този въпрос.

— Да?

— Иска ли ти се пак да излизаш с някой мъж? Искам да кажа... дали имаш такова желание?

Бевърли дълбоко си пое дъх, но ѝ отговори без колебание:

— Не, нямам такова желание, Джени. Никакво. От време на време се питам дали изобщо някога ще ми се иска да излизам с мъж, или да имам връзка с когото и да било. — Замисли се. — За мен Антъни беше идеалният мъж във всяко отношение. Нищичко не му липсваше.

Джени сбърчи вежди.

— Ами как се оправяш със секса? — прошепна тя, като се наведе доверително напред.

Бевърли на шега огледа малката им всекидневна, сякаш наблизко имаше и други хора.

— Защо шепнеш? — попита тя през смях. — Тук няма никой друг!

Джени посочи Николас, който играеше с няколко кубчета на прага на стаята.

— Ама нали разбираш... пред него трябва да внимаваме какво приказваме.

— Той е дете на двайсет и два месеца! — удивено каза Бевърли. — Хубаво е, че му приписваш интелекта на Айнщайн, но смятам, че на този етап няма значение какво говорим пред него. — Тя се засмя. — Все пак, за да отговоря на въпроса ти, ще ти кажа, че изобщо нямам желание за секс от известно време. С тази страна от живота ми май е свършено. Дори не си помислям за секс.

— А аз през цялото време само за това си мисля — призна си Джени. — Ужасно се страхувам да го направя, защото може да пипна някоя болест, но постоянно си фантазирам разни неща.

Бевърли я погледна загрижено и с разбиране.

— Радвам се, че се отнасяш толкова сериозно и зряло към това, Джен. Можеш да си позволиш да спиш само с мъж, когото познаваш добре, и дори тогава не е лошо да вземеш предпазни мерки. Знаеш ли какво казват хората напоследък?

— Какво?

Джени бе ококорила очи и изглеждаше много сериозна. Само с Бевърли можеше да разговаря така. Рейчъл сигурно щеше да припадне, ако я чуеше, или най-малкото щеше силно да се смути.

— Казват, че когато спиш с някого, ти не спиш само с един определен човек, ами и с всички онези, с които той е спал през последните пет години.

— Божичко, това е гадно! — потръпна Джени. — Направо ти се изпарява желанието за любовна връзка, нали така? Смятам да си остана девствена до сватбената нощ!

Бевърли избухна в смях.

— Е, няма защо да стигаш до крайности, Джен. Просто бъди внимателна. И придирчива. Преди да се обвържеш, опознай добре мъжа, когото харесваш, за да имаш представа за миналото му.

Бевърли обичаше тези задушежни разговори. Ако не беше Джени, тя може би щеше да се изкуши да опакова багажа си и да се прибере у дома. Но Джени някак си успяваше да повдигне настроението ѝ и дори понякога да я разсмее. Ако Ню Йорк на нейните мечти бе изчезнал някъде, тя все още искаше да вярва, че един ден всичко ще се върне на мястото си и отново ще може да му се наслаждава.

Джени беше напълно права. Рецесията нямаше да трае вечно. Нищо не бе вечно.

През следващата седмица Бевърли беше уволнена от „Синьото какаду“.

Тази вечер, докато се прибираше у дома, крачейки по прашните тротоари покрай шумно боботещото улично движение, тя си каза, че ако не успее да си намери друга работа, ще се наложи да се регистрира като безработна. Нямаше друг изход. Налагаше се да остане у дома с Ники и да разчита на помощта от държавата. Но колко ли ще получава? Може би отново щеше да се наложи да се преместят и да отстъпят този апартамент... ако имаше на кого. Стараейки се да запази самообладание, тя си каза, че трябва да си намери работа. Каза си, че с нейното образование и опит направо е смешно да работи като сервитьорка. А ето че и оттам я бяха уволнили.

— Налага се да намалим персонала — бе ѝ казал сутринта управителят на ресторанта. — Вече втори месец бизнесът съвсем не върви.

Като ускори крачка, тя реши да опита в „Макдоналдс“. Може би там щяха да имат възможност да ѝ предложат работа?

Но нищо не ѝ предложиха и така беше навсякъде, където опита. За една седмица — през която телефонът ѝ бе изключен заради неплатени сметки — тя потърси работа на десетина места, но без резултат. Сякаш навсякъде имаше съкращения. Където и да отидеше, все едно и също ѝ казваха.

— Започвам да се отчайвам, Джен — каза Бевърли една вечер, когато двете с Джени седяха на високите столчета в миниатюрната кухничка и вечеряха със спагети, защото бяха евтини и засищаха.

Джени се огледа наоколо, сякаш очакваше да я осени някакво вдъхновение.

— Да имахме нещо, което става за продан.

— Не мога да продам бижутата си... Няма да го понеса — рече Бевърли, хапейки устни.

Предишната седмица почти се бе изкушила да го направи, защото Ники се нуждаеше от много неща, а и имаше неизплатени сметки, но като си представи как ще отиде в зложната къща на Четирийсет и седма улица, почувства, че няма да има сили да го направи. Венчалният ѝ пръстен със смарагда и диамантеният медальон, който Антъни ѝ беше подарил, за да подхожда на обещанията, изпратени от майка му, ѝ бяха прекалено скъпи, за да се раздели с тях. Независимо колко бе закъсала, да ги продаде означаваше да извърши нещо като предателство спрямо Антъни.

— По-скоро ще ходя гладна, но няма да продам бижутата си — изрече тя високо на глас. — Един ден ще дам диамантените обеци на съпругата на Ники, както майката на Антъни ги даде на мен.

Джени избухна в смях.

— Дай малко време на детето! Както самата каза, Ники още не е навършил две години.

— Знам, но аз харесвам традициите и мисълта, че има неща, които могат да се предават от поколение на поколение, ми е много приятна.

През тази нощ, когато Джени си легна, тя извади бижутата си от мястото, където ги беше скрила, и ги подреди в скута си. Пръстенът със смарагда и диамантите меко сияеше и тя го сложи на пръста си. Искеше ѝ се да има смелостта да го носи през цялото време. После извади диамантените обеци и медальона от кутийките им и ги взе в дланта си. Диамантите ослепително заискриха, както ги държеше под

светлината на лампата, и тя си спомни колко доволен бе Антъни, когато тя ги носеше. Бижутата, които той и майка му ѝ бяха подарили, бяха част от любовта ѝ към него. Трябваше да измисли друг начин за намиране на пари. Със замъглени от непролетите сълзи очи Бевърли внимателно прибра бижутата си, решена никога да не се разделя с тях, каквото и да се случеше.

През тази нощ спа много неспокойно, мятеше се в леглото, унасяше се и сънуваше, а после се стряскаше и се събуждаше, защото внезапни мисли навестяваха сънищата ѝ. Положението ѝ ставаше безнадеждно и ако до края на седмицата не си намереше работа, не ѝ оставаше нищо друго, освен да се върне в Стокбридж и да се признае за победена.

На следващата сутрин стана много рано и реши да направи един последен опит. Твърдо си каза, че няма да се предаде, няма да се регистрира като безработна.

Грижливо се облече, сложи си най-хубавия тъмнозелен костюм, който имаше, разреса гъстата си кестенява коса, докато тя заблестя, и малко след девет часа бе готова за излизане.

— Пожелай ми късмет — извика тя на Джени и целуна Николас за довиждане.

Джени се появи от кухнята, където приготвяше закуска.

— Добре изглеждаш — окуражи я тя. — Малко си прекалено изискана за сервитьорка.

— Край на сервитьорството — с жар каза Бевърли. — Все едно че се продавах. — Истина беше. Депресията я караше да се чувства не на място. Без Антъни самочувствието ѝ беше много ниско. Особено откакто Елейн я бе уволнила. — Днес ще се държа като преуспяваща жена и ще видим какво ще стане. Какво ли имам да губя?

— Как мина? — извика Джени, когато Бевърли се прибра късно следобед. Тя беше под душа и се готвеше след малко да отиде да продава театрални програми. — Имаше ли късмет?

— Кое да бъде по-напред — добрата новина... или другата добра новина? — извика ѝ в отговор Бевърли.

Джени изхвъркна от малката баня, увита с хавлия, и мокрите ѝ крака оставиха следи по пода.

— Какво стана? — попита тя.

Бевърли стоеше в средата на всекидневната със сияещо лице.

— Намерих си работа.

В краката ѝ Николас си играеше с играчките си.

— Къде? Каква работа? Колко ще получаващ?

— Ей, остави ме да си поема дъх! — засмя се Бевърли. — Хубавата новина е, че си намерих работа на непълно работно време на рецепцията на един хотел, започвам в понеделник.

— Кой хотел? — прекъсна я Джени.

— Малък хотел на Петдесет и втора улица и Второ Авеню. Казва се „Саутхамптън“.

— Това е страхотно, Бевс. А каква е другата добра новина?

— От следващия месец ще ме вземат на пълно работно време, защото жената от рецепцията напуска и заминава за Европа.

— Ау! — Джени се хвърли да прегръща сестра си. — Страхотно! Не си ли щастлива? О, това е чудесно, Бевс! Ще забогатеем по-скоро, отколкото очаквахме.

Бевърли също я прегърна през смях.

— Мечтай, мечтай, миличка. Заплатата ми няма да е чак толкова голяма, ще получавам доста по-малко, отколкото в „Чичи“, но поне няма да умрем от глад и ще ми е далеч по-интересно, отколкото да се правя на сервитьорка. — Тя сграбчи Николас в прегръдките си и го притисна към себе си. — А на моето скъпоценно момченце ще купя някои хубави неща, нали? — изгука тя, а в това време Николас весело я задърпа за косата.

— Играчки? — попита той.

— Да, играчки, миличък.

При това безпаричие най-лошото беше, че не можеше да купува нови дрехи и играчки на Ники. Той вече не беше бебе. Скоро щеше да стане малко момче и не след дълго щеше да дойде краят на детството. Тази мисъл я натъжаваше. Антъни пропускаше най-хубавите години на сина си, а самата тя нямаше пари, за да му осигури специални условия на живот.

— Толкова ли е късно? — изведнъж възкликна Джени и набързо намъкна черната си пола и блузата. — Трябва да тичам, иначе ще загубя и тази жалка работа, дето я имам. О, между другото за теб има

писмо от мама. Пристигна сутринта, след като ти излезе. Оставила съм го в кухнята върху хладилника.

— Благодаря.

Бевърли остави Николас на пода и той веднага се заигра с любимата си играчка — малко дървено камионче, което влачеше след себе си из стаята.

Преди да му приготви вечерята, тя се преоблече, сложи си джинси и трикотажна блузка и едва когато настани детето на високото му столче и започна да му дава бананова каша, си спомни за писмото. Тъй като телефонът им беше прекъснат, писмата бяха най-евтиното средство за предаване на съобщения, а и в тях имаше нещо много приятно и старомодно.

Бевърли нетърпеливо отвори плика, копнееше да научи последните новини от дома, искаше да разбере как върви учението на Том и дали родителите ѝ са харесали новата приятелка на Джош.

След малко в апартамента отекна отчаян вик. Николас се стресна, а Джени изхвърча от банята, където оправяше грима си.

— Какво има? — тревожно попита тя.

Бевърли ѝ подаде първия лист от писмото на майка си и сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво има? — изплашено прошепна Джени и взе писмото с трепереща ръка. — Нещо с татко ли?

Бевърли поклати отрицателно глава, не можеше да продума. Само преди няколко минути се бе почувствала за първи път щастлива от толкова дълго време.

Джени набързо прегледа писмото на Рейчъл, лицето ѝ се изопна и пребледня.

— О, боже! — слисано възкликна тя.

Бевърли взе писмото от нея и отново го прочете, сякаш не можеше да повярва на очите си. Рейчъл пишеше, че сестрата на Антъни, лейди Джийн Фич, се е опитвала да се свърже по телефона с Бевърли, но тъй като той е прекъснат, най-накрая решила да се обади на семейство Франклин в Стокбридж.

„Както изглежда — пишеше Рейчъл, — Хенри излязъл на лов заедно с местната ловна дружинка, на която бил председател, конят му се опитал да прескочи някаква висока ограда, но се спънал и паднал, а Хенри бил изхвърлен от седлото. Паднал лошо и си счупил врата. Лейди Джийн ни каза, че смъртта сигурно е настъпила моментално. Тъй като тя не е успяла да се свърже с теб, помоли ме да ти съобщя...“

Хенри бе мъртъв. Бевърли седеше прегърбена, притиснала корема си с ръце, сякаш искаше по този начин да притъпи болката, която я разкъсваше отвътре. Първо Антъни. А сега и Хенри. Милият, любезният, обичливият Хенри с неговата топла мечешка прегръдка, който ѝ беше такава опора. Не можеше да повярва, не искаше да повярва, отказваше да възприеме това ново нещастие, защото нямаше да го понесе. Със смъртта на Хенри се прекъсваше последната ѝ връзка с Антъни и тя плачеше безутешно, облегнала глава на кухненския плот.

— Добре ли си, Бевс? — притеснено попита Джени. — Трябва да отивам на работа. Сигурна ли си, че можеш да останеш сама?

Бевърли кимна утвърдително и посегна да вземе една хартиена кърпичка.

— Това е такъв шок — задавено изрече тя. — Аз обичах Хенри. Макар че живееше толкова далеч, за мен беше истинска утеха да знам, че е там... А сега никога няма да го видя.

— Направо не е за вярване, нали? — тъжно се съгласи Джени. — Горкичката му жена... и дъщеря има. Тя е още малко момиче, нали?

— Да. Трябва да им пиша, а също и на майката на Антъни и Хенри. — Бевърли издуха носа си и се опита да се овладее, но нови мисли ѝ минаваха през ум и сълзите продължаваха да бликат. Тя обърна печалното си лице към Джени. — Представяш ли си какво е да загубиш двама сина! Можеш ли да измислиш нещо по-страшно? Бедничката им майка... сърцето ми направо се къса. Сега тя си има само лейди Джийн.

— Знам, това е ужасно. Виж какво, Бевс, трябва да вървя. — Джени припряно погледна ръчния си часовник. — Сигурна ли си, че ще си добре сама?

— Да, ще се оправя — увери я Бевърли. — Така ми се иска този телефон да работеше. Трябва да се обадя на татко и на мама.

Когато Джени излезе, тя силно прегърна Ники, после включи телевизора и седна на дивана, като сложи детето в скута си. Знаеше, че е време да го изкъпе и да го сложи да си легне, но тази вечер се нуждаеше от неговото присъствие, защото бе непоносимо да остане сама. Сега Ники беше всичко, което имаше, и когато той се сви на кълбо в скута ѝ, Бевърли го притисна към себе си, черпейки утеха от неговото присъствие. Изцяло погълнат от анимационното филмче, което даваха, Ники лежеше в прегръдките ѝ и най-накрая заспа.

Бевърли остана на дивана, не искаше да го безпокои и нямаше сили да се помръдне. Със замъглено съзнание и невиждащи очи тя се взираше в телевизионния екран.

Навън обичайните нощни звуци сякаш зареждаха с енергия атмосферата на Манхатън, а долу, на тъмните улици, животът продължаваше, както обикновено. Бевърли седеше все така на дивана, прекалено уморена, за да помръдне, прекалено тъжна, за да се сети да вечеря.

Когато се върна в полунощ, Джени намери Бевърли и Николас заспали на дивана, лампите светеха и телевизорът бръмчеше. Тя прекоси на пръсти стаята, за да изключи телевизора, а после донесе едно одеяло и ги зави. Знаеше, че трябва да ги събуди, за да си легнат в

леглата, но предположи, че Бевърли има нужда от няколко часа забрава, за да може да понесе тази нова трагедия, затова ги остави така и на пръсти се прибра в стаята си.

Бевърли написа писма на лейди Джийн, на майката на Антъни и на овдовялата контеса. Отначало не знаеше как да изрази съболезнованията си и като се сети колко официални можеха да бъдат понякога англичаните, направи две чернови, които ѝ звучаха така сковано и надутно, че накрая ги скъса и реши съвсем откровенно да изрази чувствата си.

„Вие сигурно ужасно тъгувате за него... — пишеше тя на старата лейди Къмбърланд, която чувстваше най-близка, макар че двете никога не бяха се срещали. — Аз обичах Хенри и никога няма да забравя колко мил беше към мен, когато почина Антъни. Гледам моя малък Николас и си представям, че страдате непоносимо, защото сте изгубили и двамата си сина...“

Изпрати писмата и се почувства на дъното на отчаянието. Сякаш всичко си отиваше от нея: хората, които бе обичала и на които беше разчитала, начинът на живот, постигнат с толкова труд, дори надеждите ѝ за бъдещето. В момента, когато умря Антъни, за нея светът се промени завинаги, а мъката ѝ бе непоносима. Тя си лягаше вечер с тази мъка и сутрин се събуждаше с нея — тогава бе още по-страшна. И през дългите дни Бевърли трябваше да носи това черно бреме навсякъде със себе си, то нарушаваше душевното ѝ равновесие и изсмукваше силите ѝ. Опита се да потъне в работата си, хвърляше цялата си останала енергия, за да се представи добре на рецепцията на хотел „Саутхамптън“. Там придоби много горчив опит. Дори управителят на хотела говореше, че клиентите му са „от кол и въже“, и тя се научи да понася грубостта, нетолерантността и униженията, на които я подлагаха хората, които имаха пари, но им липсваха маниери. За първи път разбра как биват третирани хората от обслужващия персонал. Ако не се нуждаеше толкова много от парите, щеше да напусне още през първата седмица.

А после една вечер, месец по-късно, се прибра след работа у дома и откъм всекидневната дочу гласове, съпроводжани от щастливото писукане на Николас.

— Бевс? Ти ли си? — извика Джени. — Имаме гостенка.

Бевърли бавно влезе във всекидневната и се озова пред една висока ъгловата жена с едро лице и посивяла коса, която явно имаше нужда от добър фризьор, и чийто костюм от туид, макар и с хубава кройка, изглеждаше така, сякаш бе спала с него. Около мършавата ѝ шия имаше огърлица от матови перли, а на ревера ѝ потъмняла от времето брошка хвърляше такива огнени отблясъци, че можеше да е направена само от първокачествени диаманти.

— Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Джийн Фич — делово обяви тя и протегна зачервената си и напукана ръка.

Бевърли удивено я погледна. Тази около петдесетгодишна жена по нищо не приличаше на Антъни, нито на Хенри. Очите ѝ бяха също ослепително сини, но ѝ липсваха техният вроден чар и спокойното им и уверено държане.

— Здравейте — каза Бевърли, като се стараяше да се овладее. — Аз съм Бевърли.

— Досетих се — малко рязко отвърна лейди Джийн, макар че думите ѝ не прозвучаха нелюбезно. — Сестра ви тъкмо ми разправяше как живеете след смъртта на Антъни. Доколкото разбирам, май не сте много добре. — Говореше доста гръмка и като Хенри употребяваше кратки изречения.

Бевърли вдигна Николас от пода и го притисна към себе си, сякаш искаше да се защити.

— Sprawяме се — внушително отговори тя.

Лейди Джийн отново седна, тънките ѝ крака, обути с практични обувки с ниски токчета, бяха здраво стъпили на земята.

— Когато Хенри почина, аз се опитах да ви позвъня и оттогава го правя непрекъснато. Джени ми каза, че не сте успели да платите сметката и телефонът ви е прекъснат — добави тя прямо, с подчертан акцент.

— Скоро ще я платя — рече Бевърли, сякаш се оправдаваше. Надяваше се, че Джени не се е разприказвала прекалено много. Въпреки всичко, тя се държеше с достойнство и не искаше лейди Джийн да си помисли, че се надяват на нейната помощ. — Кога пристигнахте?

— Ако искате да знаете кога съм пристигнала в Ню Йорк, вчера вечерта. А тук дойдох преди половин час — каза лейди Джийн и

погледна Ники, който бе опрял глава на майчиното си рамо. Както винаги, когато беше уморен, той смучеше пръста си. — Ще трябва да го отучите от този навик — кисело добави тя. — И Антъни непрекъснато си смучеше пръста. Е, поне не се е наложило да му дадете един от онези ужасни гумени биберони.

Бевърли се опита да улови погледа на Джени, за да разбере какво означава тази неочаквана визита, но тя само поклати глава и ѝ направи знак, че нищо не знае.

— Може ли да ви предложи кафе?

— Не понасям кафе. От него получавам сърцебиене — отговори лейди Джийн.

— Тогава да ви направя чай? — предложи Джени.

Беше прекарала мъчителен половин час с тази опърничава жена и нямаше търпение по-скоро да тръгне за работа.

— Не, благодаря.

Бевърли пусна Николас на пода и когато той отново се заигра с камиончето си, изведнъж забеляза, че лейди Джийн я гледа изпитателно.

— Едър е за възрастта си, нали? — след малко каза тя.

— Струва ми се, че не е много едър, нито пък дребен — кротко отвърна Бевърли.

Лейди Джийн продължаваше да наблюдава момчето, сякаш бе омагьосана.

— Камионът е натоварен! — отбеляза Николас, след като напълни каросерията с дървени кубчета.

После той я погледна в лицето и се усмихна до ушите.

— Камионът е натоварен!

— Прилича на Антъни, нали? — каза тя и сега гласът ѝ не звучеше толкова грубо.

— Да — съгласите Бевърли. И след малко попита: — Какво ви води в Ню Йорк?

Лейди Джийн я погледна удивено.

— Защото трябваше да се срещна с вас и с детето, разбира се.

— Много мило от ваша страна — любезно отвърна Бевърли.

— Нищо подобно — рязко каза лейди Джийн. — Майка ми е прекалено стара и е почти сляпа, а при създадите се обстоятелства не

можех да очаквам от Леонора да дойде тук. Тъй че само аз можех да свърша тази работа.

Бевърли беше озадачена. Защо ли изобщо някой от членовете на семейство Къмбърланд трябваше непременно да я посети? Дали внезапно се бяха загрижили за финансовото ѝ положение? Или може би се страхуваха, че тя може да предприеме нещо, с което да изложи семейството? Или просто бяха любопитни да разберат как се справя сама?

— Какво бих могла да направя за вас? — попита Бевърли. — И можете да се уверите, че Ники е нормално, здраво, весело момче.

Изведнъж забеляза, че лейди Джийн я гледа някак особено.

— Антъни ни казваше, че вие сте очарователно наивна, но нима очаквате наистина да ви повярвам, че не знаете защо съм тук? — възрази тя и се изсмя.

Бевърли се намръщи, не ѝ харесваше този насмешлив тон.

— Опасявам се, че нямам ни най-малка представа защо сте тук. Откакто почина Антъни, ние се справяме сравнително добре и в бъдеще ще е така.

— Мое мило момиче! — удивено възкликна лейди Джийн.

— Направо не мога да повярвам! Не разбирате ли какво е станало? Не ви ли е ясно, че смъртта на Хенри променя всичко?

— Ами... — Бевърли беше затруднена, усещаше, че изпада в неудобно положение. Когато се бе сгодила за Антъни, Елейн по същия начин я беше накарала да се чувства като глупачка. — Не съм сигурна, че разбирам какво искате да кажете.

— Искам да кажа — бавно и натъртено заговори лейди Джийн, сякаш обясняваше на глупаво дете, — че след смъртта на бедничкия Хенри Николас автоматично наследява титлата му. — Погледна към малкото русокосо момченце, което играеше на пода. — Сега той е графът на Къмбърланд!

Отначало Бевърли не можа да проумее нищо, и през ум не беше ѝ минавало, че след смъртта на Хенри титлата му ще бъде наследена от най-близкия му роднина от мъжки пол, който в случая бе Николас.

— Антъни щеше да наследи титлата, ако беше жив — обясни ѝ лейди Джийн.

— Ами дъщерята на Хенри?

— Тя си остава лейди Джулиет Еймзбъри, както е било винаги.

— Божичко!

Бевърли се облегна назад в креслото, не знаеше какво да мисли. Винаги бе смятала, че титлите нямат значение, дори нейната собствена титла, придобита след женитбата ѝ с Антъни, нямаше смисъл. Какво би могъл да направи човек с една титла? Нейната със сигурност не ѝ беше в помощ през последните няколко месеца, но пък Елейн непременно щеше да каже, че не знае как да я използва. Сега реши да разкрие чувствата си пред лейди Джийн.

— Какво означава това... това, че сега Ники е граф? Нищо не се променя, нали? Баща му няма да се върне, нали? Нито чичо му?

— Боже господи, Бевърли! — Лейди Джийн бе шокирана. — Това означава, че на практика Николас притежава Бъкландс и всичко останало, макар че попечители ще се грижат за наследството, докато момчето навърши пълнолетие. Това също така означава, че когато навърши осемнайсет години, ще наследи голямо състояние. Нима не разбирате какво наследство е това? Хенри отчаяно искаше да има син, за да го наследи след смъртта му. Затова толкова се разстроихме, когато Леонора пометна. Години наред двамата се опитваха, но тя все помяташе. — Лейди Джийн изсумтя. — Тя е страшно разочарована, че не успя да роди наследник. Но когато се върна от Щатите последния път, Хенри ми каза, че Николас е чудесно момченце и поне той би могъл да продължи рода Къмбърланд, ако Леонора не роди момче.

Бевърли зашеметено поклати глава.

— Нямах представа, никаква представа.

— Ето затова съм тук — отбеляза лейди Джийн.

— Защо, за да ми кажете всичко това?

Лейди Джийн, на свой ред, беше слисана.

— За да ви взема и двамата. Предполагам, че вие ще искате да живеете с Николас, докато порасне?

— Почакайте... — Бевърли вдигна ръка. Всичко това ставаше толкова бързо. Какво, за бога, искаше да каже зълва ѝ? — Защо трябва да ни вземете и двамата? За какво?

— Дойдох да ви отведа с мен. Майка ви ми разказа за финансовите ви проблеми, тъй че съм ви купила билети за самолета и предлагам да тръгнем за Англия колкото може по-скоро.

Лейди Джийн изглеждаше като човек, който е свикнал да му се подчиняват.

Бевърли бе потресена.

— Не ви вярвам! Ние няма да ходим никъде. Това е нашият дом. Нашата страна. Моето семейство е тук... Ние с Ники няма да напуснем Америка.

— Вие май не ме разбирате, Бевърли. — Лейди Джийн говореше бавно и малко високо, както имат обичай англичаните, когато се обръщат към чужденци. — Николас трябва да получи английско образование. Както всичките си предци, трябва да учи в Итън, а после да влезе в университета. С две думи, той трябва да израсне в Англия, защото е англичанин и защото бъдещето му е във Великобритания.

— Той е и наполовина американец! — гневно възрази Бевърли.

— Разбира се, но децата приемат националността на баща си, а не на майка си. — Като видя колко разстроена и ядосана е Бевърли, лейди Джийн се усмихна с кривата си усмивка, не беше свикнала да любезничи и ѝ се видя доста трудно да се справи. — Мое мило момиче, вие трябва да разберете какви преимущества ще има Николас и да не го лишавате от онова, което му принадлежи по право.

— Той може да си получи наследството, но това със сигурност не означава, че още сега трябва да замине за Англия — възрази ѝ Бевърли. — Ако Бъкландс ще бъде негов, когато навърши осемнайсет години, защо трябва да живее там още отсега?

— Да се управлява голямо имение и ферма е сериозна работа и изисква подготовка — отбеляза лейди Джийн. — Той може да предпочете да учи в Селскостопанския колеж „Сайрънсестър“ вместо в университета, това ще зависи само от него. Но не може да очаква ей така направо от Манхатън на осемнайсет години да се озове в Бъкландс и да поеме всичко в ръцете си. Няма да е честно към него, нито към хората, които живеят и работят в имението. Той ще бъде чужденец за тях и няма да разбира какво се очаква от него. Такова едно солидно наследство означава много повече, отколкото да се събудиш една сутрин и да установиш, че имаш огромна сметка в банката, нали така? — хладно добави тя.

Бевърли я погледна отчаяно. Добре разбираше какво ѝ казва лейди Джийн, но Англия беше толкова далеч от всичко, което ѝ бе скъпо, че изведнъж се изплаши. Как щеше да живее, когато родителите ѝ нямаше да бъдат наблизо? Как щеше да оцелее там без всички познати неща, които бяха част от живота ѝ още от детските години?

Бъдещето я плашеше и все пак как би могла да лиши Ники от наследството му? Той получаваше всички шансове, които бе имал Антъни, възможности, които тя никога не би могла да му осигури, и Бевърли знаеше, че е невъзможно да застане на пътя му. И все пак...

— Трябва да помисля за това — с пресеклив глас рече тя. — Толкова съм шокирана... а и цялата тази работа означава големи промени за нас.

Усетила, че тя започва да се предава, лейди Джийн се наведе напред.

— Не е необходимо да обмисляте каквото и да било. Николас трябва да израсне и да получи образованието си в Англия. За бога, Бевърли, помислете само какъв прекрасен живот го очаква. В Бъкландс той ще има собствени коне, великолепно имение с гори и ферма, замък, пълен с исторически съкровища, след време — много пари.

Тя млъкна и огледа мизерния апартамент с изглед към магистралата, където непрекъснато се чуваше ревът на натовареното движение долу. В този момент сякаш нарочно сирената на полицейска кола изпищя пронизително някъде наблизо и бързо заглъхна. Лейди Джийн сви мършавите си рамене.

— Това ли искате за него, Бевърли? А Антъни така ли би искал да живее синът му?

Това беше непозволен удар и Бевърли го знаеше. Гордо вирна брадичка.

— Ню Йорк може и да не е чак толкова прекрасен в този момент, но това се дължи на рецесията, пък и у дома, в Стокбридж, е много красиво.

— Тогава защо вие двамата с Николас не живеете там?

— Защото там няма да мога да си намеря работа.

— Според думите на сестра ви, с която разговарях, докато ви чакахме да се върнете, и в Ню Йорк не е възможно да си намерите сваятна работа — саркастично отбеляза тя.

Бевърли изглеждаше разгневена.

— Всичко ще се оправи.

— Но защо вие и Николас да страдате така, вместо да си живеете комфортно в английската провинция? — удивено попита лейди Джийн.

— Защото... защото това е нашият дом — натъртено отвърна Бевърли и едва не се заплака.

Тя се чувстваше изплашена и объркана от този внезапен обрат. Шокът бе прекалено силен, за да го преодолее отведнъж. Тази жена със сурово лице, която донякъде приличаше на Антъни и на Хенри, очакваше от нея само за пет минути да преобърне живота си, а това просто бе невъзможно.

Погледна надолу към Николас, който в щастливото си неведение едва ли можеше да има представа, че обсъждат неговото бъдеще. После замислено вдигна очи към лейди Джийн.

— Трябва ли веднага да тръгнем? — с променен глас попита Бевърли.

— Ако ви трябва няколко седмици, за да уредите нещата си тук, нямам нищо против, но трябва да ви кажа едно нещо, Бевърли.

— Какво е то?

— Не си мислете, че можете да промените решението си, щом си обърна гърба. Попечителите няма да субсидират отглеждането и образованието на Николас, ако не живее в Англия.

Бевърли седеше, потънала в мълчание, съзнаваше, че от самото начало заминаването им за Англия е било неизбежно. Нямаше право на избор. Семейство Къмбърланд разчиташе на това, че никоя любяща майка не би лишила сина си от полагащото му се наследство, тъй че от първия миг сестрата на Антъни бе знаела какъв ще бъде резултатът от разговора им. Лейди Джийн сякаш усети, че е попрекалила, и като се наведе напред, заговори по-миролюбиво:

— Нали разбирате, че Антъни би искал точно това за Николас. Той би осигурил за момчето само най-доброто, което са имали и двамата с Хенри. Нали така?

Бевърли бавно кимна. Да задържи Ники в Америка само за да може тя да е близо до семейството си и в родината си, означаваше да се прояви като истинска егоистка.

И все пак през нощта, докато лежеше и се опитваше да заспи, сърцето ѝ се късаше при мисълта за онова, което ги очакваше. Николас беше прекалено малък, за да разбере какво става, но въпреки всичко щеше да бъде щастлив, докато тя бе с него. Но за нея нещата стояха по друг начин. Като си помисли, че ще остави семейството си тук, мъка и страх завладяха душата ѝ.

Това беше последната им седмица в Америка. В понеделник Бевърли и Николас щяха да заминат за Лондон, където лейди Джийн бе уредила да ги посрещне кола и да ги откара в Бъкландс. Междувременно Бевърли прекара няколко дни в Стокбридж, като се наслаждаваше на последната възможност да бъде още малко с родителите си, докато всички се стараеха да изглеждат весели въпреки близката раздяла. Бевърли бе освободила апартамента на Ривърсайд Драйв, за който до последния момент и двете с Джени съжаляваха, и сега всичките ѝ вещи бяха опаковани, като по-голямата част от тях, заедно със сватбените подаръци, вече пътуваха за Англия.

— Не мога да повярвам, че заминаваш — жално каза Джени в събота вечер, когато двете седяха в градината след вечеря и наблюдаваха как слънцето залязва зад далечните хълмове. Тъй като Бевърли повече нямаше да живее в Ню Йорк, Джени се бе съгласила да продължи образованието си и имаше някакви далечни намерения самата тя да замине за Англия някой ден, за да търси късмета си.

— И аз не мога да повярвам — отвърна Бевърли, клатейки глава.

Изпитваше такива смесени чувства, че вече не знаеше как да гледа на бъдещето. Сигурно щеше да бъде чудесно да не се притеснява повече за пари и да знае, че бъдещето на Ники е осигурено. Щом навършеше седем години, той щеше да постъпи в началното училище „Лъдгроув“, където бе учил Антъни, после — в Итън, а по-късно в университет или селскостопански колеж. На осемнайсет години официално щеше да наследи замъка Бъкландс и „значително богатство“, както твърдеше лейди Джийн. Ами какво щеше да стане с нея самата? Какво щеше да прави тя през останалата част от живота си? В близкото бъдеще грижите за Ники щяха да ѝ отнемат цялото време, но какво щеше да прави с времето си, когато той тръгне на училище?

— Следващата година ще се опитаме да ти дойдем на гости — каза Даниъл с тихия си окуражителен глас. — И всяка седмица ще си пишем. След като хората вече пътуват в космоса, Англия не изглежда чак толкова далеч, нали?

Рейчъл нежно му се усмихна, благодарна, че той се опитваше да ги поободри.

— Имаме и телефон! — добави тя.

— Ще ви идваме на гости колкото може по-често — рече Бевърли и посегна да стисне ръката на майка си. — Поне ще можем да си го позволим, което не е никак лошо.

Лейди Джийн я беше предупредила, че попечителите са ѝ открили банкова сметка за всекидневните разходи на Николас и нейните собствени, и Бевърли бе слисана, когато чу каква е сумата.

— Какво имат предвид под „всекидневни разходи“? — попита тя Рейчъл. — Палта от норка и диамантени пръстени ли?

— Поне няма да се налага да ги молиш за пари всеки път, когато искаш да купиш нещо — мъдро отбеляза майка ѝ. — Ще бъдеш независима до известна степен.

— Знам, но не ти ли се струва, че тези англичани имат странно отношение към парите? Точно преди да си замине, лейди Джийн ми даде запечатан плик с билетите за самолета и ми каза: „Прибавила съм и нещо, за да изкарате до пристигането си в Англия“.

Бевърли се усмихна, като си спомни за това.

— И?... — заинтригувано попита Джени.

— Вътре имаше четири хиляди долара в брой. Не можеше ли просто да ми даде парите и да ми каже: „Ето ви малко пари, в случай че сте закъсали“.

— Англичаните никога не говорят за пари — каза Рейчъл. — За тях това е мръсна дума.

Заобиколена от семейството си в припадащия здрач, Бевърли знаеше, че трябва да е благодарна за блестящото бъдеще, което се откриваше пред нея и Николас, но в този момент се питаше как ли щеше да понася странните нрави на англичаните, гордото им държане и стремежа да прикриват чувствата си.

Рейчъл сякаш се досети за какво мисли дъщеря ѝ и взе ръката ѝ в своята.

— Запомни: каквото и да се случи, тук винаги ще бъде твоят дом — тихо каза тя. — Ние с татко ти винаги ще те чакаме.

Бевърли се усмихна с насълзени очи.

— Знам. Просто ми се иска Англия да беше по-наблизо.

— Ти се омъжи за англичанин, миличка, и сега ще живееш в родината му. Веднъж да свикнеш с това и всичко ще бъде наред. Сигурна съм.

— Ако знаех поне какво ме очаква, все щеше да е нещо, а така за мен това е пътуване към неизвестността, мамо. — Гласът ѝ трепереше. — Страхувам се. И Антъни няма да е там, за да ми помогне да се справя.

Чудовищната перспектива да живее в чужда страна заедно с това застрашително семейство Къмбърланд сама по себе си бе достатъчно лоша, но мисълта, че ще трябва да отиде сама в Англия, засилваше страховете ѝ. И май нямаше да е възможно да се обърне и да си тръгне за дома, ако не ѝ харесаше. Сега тя беше задължена да помогне на Ники да се подготви за получаването на голямото наследство. Заради Антъни, както и заради Ники, трябваше да бъде достатъчно силна и да се справи с онова, което я очакваше на шест хиляди километра оттук.

— Не забравяй, миличка, че Бъкландс е бил част от Антъни и Антъни е бил част от Бъкландс. Той го е обичал, това е бил неговият дом. Сега ще бъде твой и на Николас и съм сигурна, че ще го обикнеш с времето.

„Без Антъни ли?“ — помисли си Бевърли. Това първо пътуване до Англия щеше да бъде триумфално, ако той беше жив. Празник на живота и на любовта, на стари и нови спомени. Сега се налагаше да се срещне лице в лице с всичко това сама.

Когато всички си легнаха и старата къща потъна в тишина — чуваше се само лекото поскърцване на дървената облицовка — Бевърли за последен път се разходи из пустата градина и се наслади на гледката на огряната от луната околност. Всяко дърво, всеки акър земя, всяка планина в далечината ѝ навяваха спомени от детството. Сега си спомни как в деня, когато Антъни ѝ беше предложил да се омъжи за него, тя му беше казала, че каквото и да се случи, една частица от нея завинаги ще остане тук — в долината, в гората, на планинския склон. Това бе вярно тогава, сега — също. Корените ѝ бяха заровени дълбоко в тази земя. Раздялата с нея означаваше, че трябва да откъсне частица от душата си, и сега Бевърли преживяваше мъката от тежката загуба. Падна на колене и разпери длани върху прохладната и крехка трева. Сякаш усещаше пулса на земята. Сякаш сърцето ѝ биеше с ритъма на този сезон, а кръвта във вените ѝ течеше в унисон с реките, които извираха от потайните си извори и се спускаха по планинските склонове.

Тази вечер тя казваше „довиждане“ на всичко това. На семейството си, на дома си и на родната земя. Постоя още малко така, коленичила върху моравата, а после стана и бавно се върна в къщата.

**ВТОРА ЧАСТ
АНГЛИЯ 1993 Г.**

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Моля, затегнете коланите и изгасете цигарите си — обяви безплътният глас. — След няколко минути ще се приземим на летище Хийтроу.

Бевърли се наведе напред и надникна през малкото прозорче на самолета — „Боинг-747“. Дъждоносни облаци и студена синя светлина скриваха пейзажа долу. Беше седем часът сутринта и тялото ѝ бе схванато от дългото нощно пътуване. До нея, стегнат с предпазния колан, Николас кротко спеше, прегърнал мечето си. За миг му завидя, защото не съзнаваше какви промени ще настъпят в живота им. Забравил за всичко наоколо, той продължаваше да спи, унесен от приглушеното бръмчене на моторите, докато за Бевърли това пътуване бе изпълнено с тревога и мрачни предчувствия. Ето че скоро щяха да се приземят. Отново погледна през илюминатора и изведнъж облаците се разнесоха и се появи Лондон, разпрострял се долу подобно на сив килим, безредно струпване на сгради и улици, сред които Темза се виеше като сребърна змия.

В сравнение с Манхатън с неговите стремителни очертания на хоризонта Лондон приличаше на някакво градче играчка, построено от няколко поколения деца, които според капризите си бяха подредили сградите една до друга, независимо от големината и архитектурния им стил. Между сградите се виждаха и зелени, кафяви и сиви петна с неправилна форма, които ѝ напомниха за изработения от баба ѝ юрган от малки парцалчета, с който сега се завиваха майка ѝ и баща ѝ. Самолетът се спускаше надолу и земята устремно се приближаваше. Сградите вече се виждаха по-ясно, после изведнъж самолетът се изравни с покривите и се плъзна по пистата. Николас се събуди и я погледна със сънлива усмивка.

— Какво правиш? — попита той, като видя, че тя закопчава чантата си.

През последните няколко месеца се беше научил да говори много добре за двегодишно дете и разбираше всичко, което майка му му казваше.

— Време е да вървим, миличък.

Самолетът приближаваше към последните сгради на летището и когато спря, лъхна я студен и влажен въздух — явно един от изходите вече бе отворен. Бевърли потрепери, после разкопча колана на Николас и го взе в прегръдките си.

— Къде отиваме? — попита той.

— У дома.

— В Ни Йорк?

— Не, Ники, не отиваме в Ню Йорк.

— При баба ли?

— Отиваме в нашия нов дом в Англия.

— Добре — спокойно каза той.

В този момент пасажерите започнаха да слизат и като го вдигна по-нависоко и го подпря на хълбока си, тя тръгна напред.

Щом минаха през паспортния контрол, Бевърли реши да изчака, докато блъсканицата при получаването на багажа понамалее. В стремежа си да приберат по-бързо куфарите си хората така се натискаха, че тя, както беше с Ники на ръце, нямаше да може да се справи.

Изведнъж висок чернокож носач се появи до нея с количка за багаж.

— Искате ли да ви помогна, госпожо? — весело попита той. Имаше мускули като на Арнолд Шварценегер, а очите му приличаха на разтопен шоколад.

— Да, моля — с благодарност отвърна Бевърли.

— Очаквате ли някой да ви посрещне?

— Да.

Когато влязоха в централната зала на летището, Бевърли огледа тълпата от другата страна на бариерата стотици хора, сякаш скупчени около някакъв невидим прозорец, нетърпеливо очакваха да зърнат познато лице. Едно дете седеше на рамото на баща си и усилено се взираше напред, една разтревожена съпруга бе източила шия, за да зърне по-скоро съпруга си, приятели се оглеждаха наоколо и се търсеха. С болка Бевърли си помисли, че тук всички, освен нея, очакват да се срещнат с близък човек. Тя търсеше само една табелка със собственото си име.

След миг видя името „Еймзбъри“, изписано с черни букви върху бяла картичка. Стиснала Николас в прегръдките си, забърза напред и се озова пред мъж на средна възраст със сбръчкано, но приветливо лице.

— Здравейте. Аз съм Бевърли Еймзбъри — каза тя с усмивка. А после посочи количката с багажа. — Опасявам се, че имаме доста багаж.

Човекът наведе глава и почти се поклони.

— Добро утро, милейди. Добре дошли в Англия. Аз съм Пърси. Дойдох да отведа вас и младия граф в Бъкландс. — Очите му за миг се спряха върху Николас, а после продължи: — Бъдете така добра да ме последвате, колата ни чака.

— Благодаря. Всички тези куфари ще се съберат ли в колата?

Пърси самоуверено се усмихна.

— Няма проблеми, госпожо. Моят син докара рейндж роувъра. В него има предостатъчно място.

Тръгнаха след Пърси през претъпканата с хора аерогара и Бевърли усети, че я обзема внезапно вълнение. Тя вече вървеше по британска земя! Вече бе тук и пред нея бе новият ѝ живот! И като съдеше по любезното и уверено държане на Пърси, реши, че в края на краищата всичко ще бъде наред.

— Добре ли си, бибчо? — прошепна тя в ухото на Ники и го притисна още по-силно.

Той дяволито ѝ се усмихна и толкова много ѝ заприлича на Антъни.

— Не съм бебе — заяви важно.

— Разбира се, че не си! Това е на шега, нали? Скоро ще си бъдем у дома.

— У дома — повтори той, като се оглеждаше любопитно.

Колата на имението бе паркирана точно пред изхода. Щом ги видя, един млад мъж с руса коса скочи от шофьорската седалка.

— Всичко наред ли е, Джо? — попита Пърси.

— Да. Искаха да ме накарат да се преместя оттук, но им казах, че трябва да откарам едно болно дете.

Пърси погледна косо към Бевърли.

— Ако Джо не беше поизлъгал, щеше да ни се наложи да повървим доста до паркинга.

— Здравей, Джо. И благодаря — рече Бевърли.

Джо сведе ниско глава, както беше направил баща му, и се изчерви.

— Добро утро, госпожо — смутено каза той.

Само след няколко минути куфарите бяха натоварени на рейндж роувъра, носачът получи бакшиш, а Бевърли и Николас се настаниха удобно на задната седалка. Джо се върна на шофьорското място, а баща му седна до него.

— Далеч ли е Бъкландс? — попита Бевърли, когато се наредиха в дългата редица от коли, напускащи района на летището.

— Само на около четирийсет мили отук, милейди, но може да пътуваме повече от час, защото ще хванем най-голямото натоварване на магистралата — обясни й Пърси. — Ние с Джо пристигнахме тази сутрин за петдесет минути, но тръгнахме в пет часа, за да сме сигурни, че ще бъдем тук навреме.

— О, благодаря ви, че ме посрещнахте — топло каза Бевърли. — Не знам как щях да се справя без вас.

Пърси се усмихна, бръчките му станаха по-дълбоки и лицето му заприлича на напукана земя.

— Но ние в никакъв случай не бихме оставили вас и младия граф да се оправяте сами, нали, Джо?

Това по-скоро приличаше на твърдение, отколкото на въпрос, и Джо усилено закива в отговор.

— Всъщност лейди Джийн уреди всичко — добави той.

— Отдавна ли живеете в Бъкландс?

— През целия си живот, милейди. Баща ми работеше при шестия граф Еймзбъри, а после аз поех поста на главен управител, когато последният граф наследи... — Гласът му секна.

— Имате предвид Хенри, нали? — тихо рече Бевърли.

— Точно така, той беше най-добрият човек на света. Смъртта му беше тежък удар за всички нас. Всичко стана внезапно. Трагедия. И не остави син.

— Разбирам чувствата ви — кротко се обади тя. — Аз, разбира се, не го познавах толкова добре, колкото вас, но бях съкрушена, когато той почина. След като съпругът ми си отиде, трябваше... трябваше да разчитам на Хенри.

— Мога ли да ви изразя съчувствието ни и да ви поднеса нашите съболезнования по повод на вашата голяма загуба, милейди? — някак сковано и официално каза Пърси. — Дойдоха лоши времена за семейство Къмбърланд. Толкова скръб.

— Благодаря ви, Пърси. За всички нас дойдоха лоши времена — замислено рече Бевърли. — Вие в Бъкландс ли живеете?

— Имаме къщичка в имението близо до Хоум Фарм. Джо е четвъртото поколение от семейство Пърси, което живее и работи в Бъкландс. Първо дядо ми дошъл тук в 1918 година, след като участвал в Първата световна война, а баща ми поел неговата работа през 1945-а. Странното е, че и двамата започнали работа тук, след като първо били на фронта. Баща ми почина през 1959-а и тогава аз напуснах строителния бизнес, за да се заема изцяло с поддръжката на имението. Милорд обичаше да казва: „Пърси, ти си част от това място не по-малко от мен“.

— Фамилното ви име ли е Пърси?

— Да, милейди. Джо също ще бъде известен като Пърси, когато след време поеме моята работа.

Джо отново се изчерви, успя да измъкне колата от натовареното движение по магистралата и подкара по шосе номер 40.

— А вие с какво се занимавате сега, Джо? — попита тя. — Помагате на баща си ли?

— Не, милейди. Напоследък съм шофьор на лейди Къмбърланд.

— Тя е доста зле със зрението, нали? Доколкото си спомням, съпругът ми казваше, че не може да се движи сама.

— Аз возя младата лейди Къмбърланд — отбеляза той. — Старата лейди напоследък никъде не излиза. Вече от няколко години не е напускала замъка.

— Разбирам.

— Крави! — изведнъж развълнувано възкликна Николас. Досега той бе седял много тихо, без да помръдва, вперил поглед в околния пейзаж.

— Да, миличък.

— *Много крави!* — извика той, порозовял от възторг.

Бевърли се усмихна.

— Ние не сме глухи, Ники — меко каза тя.

Той се обърна към нея с победоносна усмивка, сините му очи блестяха.

— Крави — високо и някак театрално прошепна Николас.

Пърси погледна към него през рамо и също се усмихна.

— Във фермата ще можете да видите много животни — рече той.
— Имаме крави, овце, кокошки, патици, котки, кучета и две кози.

Николас помълча за миг, докато възприеме тази невероятна информация. После много сериозно каза:

— Искам да ги видя.

— Но, разбира се, първо трябва да разопаковаме багажа си и да се настаним — напомни му Бевърли.

— А днес? Може ли да ги видя днес?

— Ще видим.

— Добре.

Пърси отново се обади:

— Джо би могъл да го заведе във фермата следобед, ако искате, милейди.

— Много любезно от ваша страна. Нали може да ви се обадя по-късно? Ние с Ники навярно ще трябва да подремнем, след като обядваме. Пътувахме цяла нощ и сме много уморени.

— Искам да видя козите! — изчурулика Николас.

— Може би по-късно.

— Не, сега!

Усмихна се подкупващо. Бевърли беше почти готова да отстъпи.

— Ако желаете, Джо може да се занимава с него, докато се настаните, милейди.

Бевърли се взираше през прозореца на колата и се питаше дали всички в Бъкландс през цялото време щяха да я наричат „милейди“. Никой в Ню Йорк не беше се обръщал към нея така, малцина ѝ казваха „лейди Еймзбъри“. Имаше чувството, че Пърси се обръща към друга жена. Но в нощта преди заминаването им майка ѝ я беше посъветвала „да се примирява с всичко в Бъкландс“, докато си стъпи на краката, едва тогава може да прави някакви промени, ако иска.

— Английската аристокрация си има своите особености — беше я предупредила Рейчъл. — Навярно невинаги ще ти харесва онова, което правят, или как се държат с теб, но изчакай известно време, може да установиш, че си имат основателни причини за всичко.

В този момент на Бевърли ѝ се искаше да каже на Пърси да се обръща към нея с малкото ѝ име, но предположи, че това тук не е прието и че може да го постави в неловко положение. „Дай си малко време — каза си тя. — Не забравяй съвета на майка си: първо се запознай с обстановката и тогава приказвай.“

Постепенно небето просветля и мъглата се разсея. Типичната пролетна утрин и силният вятър, който разнасяше последиците от дъжда и бурята, затвърдиха убеждението ѝ, че в Англия времето е винаги сиво и влажно. Макар че късчета синьо небе се показваха през разкъсаните облаци, сякаш от всичко наоколо капеше. Вейките на крайпътните дървета обсипваха с водни пръски предното стъкло на колата, върху бронята ѝ проблясваха едри капки дъжд. Гумите свистяха и разплискваха локвите по пътя, а един минаващ камион ги поръси с милиони кални капчици.

— Близко ли сме вече? — напевно попита Николас. — Искам да видя козите.

— Още малко ни остава, милорд — рече Пърси.

Тук вече Бевърли не издържа. Нея можеха да наричат както си искат, но тази титла никак не подходеше на такова малко момченце.

— Моля ви, наричайте го Николас — твърдо каза тя. — Бих искала да бъде като всяко друго момче и ми се струва, че трябва да си остане Николас, докато порасне достатъчно.

Много лесно беше на майка ѝ да ѝ дава съвети от рода на „почакай да се запознаеш с обстановката“, но на Бевърли никак не ѝ беше лесно да реши как ще се държи в началото. Нямаше да бъде груба, нито надута, нито щеше да пренебрегва английските традиции, но щеше да подчертае, че вече е 1993 година, че тя е американка, а Ники — полуамериканец, и че трябва да им бъде позволено да вършат някои неща по свой начин.

Доволна, че най-после е достигнала до някакво решение по въпроса, тя прегърна Николас през раменете и го притисна към себе си.

— Още днес следобед ще отидем да видим животните във фермата — обеща му Бевърли.

— И козите? — настоя той.

Откъм предната седалка се чу смях:

— Няма да е доволен, докато не види тези пусти кози, нали? А междувременно мога да ви кажа, че след около пет минути ще видим Бъкландс отдалеч.

Тръпки на вълнение и страх полазиха по гърба на Бевърли и сърцето ѝ се преобърна. Почти бяха пристигнали. След няколко минути щеше да види бъдещия си дом, наследството на Ники, мястото, където е бил роден Антъни.

Ръцете ѝ започнаха да треперят и за миг дори ѝ премалая. После притисна Николас още по-силно към себе си, сякаш той можеше да ѝ послужи като щит, зад който да се скрие. Ако не беше той, Бевърли сега нямаше да бъде тук. Ако не беше Ники, нейното бъдеще щеше да е в Америка.

На разклон номер 6 те напуснаха шосето и изведнъж се озоваха в сърцето на тучната английска провинция с нейните странни лъкатушни пътища, над които бяха надвиснали преплетените клони на дърветата. Минаха покрай едно село с малки каменни къщички, сякаш взето от книжка с картинки, после видяха сгушено под върбите езерце, в което плуваха патици, и добре поддържана селска мера — това бе първата представа на Бевърли за английската провинция. Всичко изглеждаше някак изящно и миниатюрно, тя никога не бе виждала такава зелена трева, нито такива ярки нарциси. После стигнаха до един завой и Пърси спря колата встрани от пътя.

— Ето това е Бъкландс — тихо обяви той.

Бевърли проследи погледа му и ахна от удивление.

— Сякаш е излязъл от приказките!

На тъмния фон на гората замъкът Бъкландс ярко се открояваше — такъв, какъвто Антъни ѝ го беше описал, но по-величествен, отколкото тя си го беше представяла, с четири кръгли кули във всеки ъгъл, каменните му стени бяха сребристосиви, но иначе ѝ беше познат, сякаш по някакъв странен начин вече го бе виждала. Точно в този миг природата сътвори чудо — буен ветреца повя през долината, облаците се разкъсаха, слънцето блесна в прозорците, заля назъбените крепостни валове и накара водата в околостъпния ров да заискри.

— Това е невероятно! — слисано възкликна Бевърли.

Всички в колата мълчаха и наблюдаваха как ярките слънчеви лъчи открояват цялото величие на тази историческа сграда. Това бе най-драматичната и величествена гледка, която Бевърли бе виждала, а

Пърси и Джо несъмнено се досетиха за нейните чувства. Като великолепен скъпоценен камък Бъкландс лежеше сред тучната зеленина от стотици години и в този миг Бевърли усети близостта на Антъни. Блесналите ненадейно слънчеви лъчи навярно бяха добро предзнаменование, знак, че той ги посреща с „добре дошли“ и ще бди над тях, щом се приближат до дома на предците му. Дълбоко развълнувана, тя отново притисна Ники към себе си, искаше ѝ се той непременно да запомни този момент.

— Ето виж, Ники. Това е домът на татко ти, в него той е живял, когато е бил малко момче. Сега той ще бъде твой дом.

Бевърли притисна буза до мекото му розово лице и ѝ се прииска Антъни да можеше да сподели с тях този миг.

Николас продължаваше да се взира в далечния замък с немигащ поглед. Бевърли, Пърси и Джо го наблюдаваха. Той пристигаше в дома на своите предци и за първи път виждаше величествения замък, който един ден щеше да бъде негов. Николас тържествено се обърна към майка си и каза:

— В него ли живеят козите?

Колата спря до подвижния мост, спуснат над защитния ров, и Бевърли си спомни как Антъни ѝ беше казал, че това е единственият начин да се влезе в Бъкландс. Заобиколен с дълбок ров, който в източната част се превръщаше в езеро, замъкът бе добре защитен от всякакви натрапници, както е било още през четиринайсети век. Гледката бе величествена.

— Няма ли път, който да води към някакъв заден вход? — попита тя Пърси, като се взираше в тъмната водна повърхност, изпълнена със страх. Този ров можеше да бъде опасен за едно малко момченце. Щеше да се наложи да не се отделя от Николас, за да не би той да падне в него.

— Не, милейди, това е единственият път към замъка — обясни ѝ Пърси.

Те двамата с Джо свалиха багажа и го понесоха през дървения мост. С чувството, че се превръща в част от някаква средновековна приказка, Бевърли стисна ръката на Николас и ги последва.

Тежката дъбова врата зад вдигнатата вертикална решетка бе отворена и водеше към застлана с каменни плочи приемна, оскъдно обзаведена с дъбов скрин и два стола, пищно украсени с дърворезба. Отвъд каменния свод се виждаше дълъг и широк коридор. По стените му бяха окачени стотици шпаги, ками и мечове, подредени ветрилообразно, тук-там се виждаха и древни мускети, използвани през шестнайсети век в пехотата. Над вратите по протежение на коридора проблясваха щитове и шлемове, украсени с хералдически гербове. Излъсканият дървен под бе застлан с дълъг и тесен персийски килим.

— Мамо, какви са тези? — попита Николас и посочи двете лъскави фигури, изправени до една от вратите.

— Рицарски доспехи. В далечни времена воините са ги носели.

— Може ли и аз да си ги сложа?

— Много са големи и тежки за теб — с усмивка каза Бевърли.

— А вътре в тях сега има ли войници?

Пърси остави тежкия куфар, който носеше, и се засмя.

— Не, вече няма нищо вътре, Николас. Много отдавна никой не е обличал тези доспехи. От няколкостотин години, доколкото ми е известно.

— Защо?

Усетила, че това може да доведе до един безкраен низ от въпроси от страна на Николас, Бевърли стисна ръката му още по-здраво.

— Хайде първо да се настаним, а после ще проучим всичко тук, миличък — нежно му нареди тя.

Пустият и тих коридор ѝ подейства някак обезкуражаващо. Изглеждаше толкова враждебен и студен, че сърцето ѝ отново заплака за Антъни. И за Хенри. Всичко щеше да бъде съвсем друго, ако те бяха тук. Хенри вече щеше да я е посрещнал с мечешката си прегръдка, с топлите си думи и с предложение да пийне нещо освежаващо. Колкото до Антъни, той несъмнено щеше уж на шега да я пренесе през прага на замъка, а после щеше да я хване за ръка и да я поведе на едно приказно и вълнуващо пътешествие из него. При сегашното положение тя бе оставена да стои несигурно в потискащата атмосфера на този коридор, окичен с оръжия, докато Пърси и Джо разтоварваха останалия багаж от колата.

— Къде да отида? — попита тя Пърси, когато и последните куфари бяха донесени. — Нима всички са излезли?

Лицето на Пърси придоби кисело изражение.

— Милейди сигурно все още закусва в леглото, а старата лейди Къмбърланд не слиза тук преди обяд. Тя се намира в своето крило на замъка. Колкото до лейди Джийн... — Той погледна часовника си. — Тъй като е съдия, сигурно вече е отишла в съда и ще се върне най-рано след няколко часа.

Не вярвайки на ушите си, Бевърли се вторачи в него. Тя и Николас бяха пътували цяла нощ, от тях се очакваше да заживеят в тази странна страна и все пак нито един член на това семейство не бе проявил любезността да се появи при пристигането им. Тяхната грубост я удиви. Нима Леонора не можеше да стане от леглото си, за да ги посрещне в тази първа утрин? А и майката на Антъни, която бе показала такова голямо желание да се запознае с нея, не би ли могла днес да направи едно изключение? Ами лейди Джийн или нейният съпруг полковник Рупърт Фич? Никой ли нямаше да дойде да ги посрещне и да им помогне да се почувстват като у дома си? Чувствайки се напълно съкрушена, Бевърли жално погледна към Пърси.

— Знаете ли къде са нашите стаи? Бих искала да се освежа и да изкъпя Николас.

В този миг се появи една жена на средна възраст със светлосиня престилка. Тя се усмихваше весело и в нея имаше нещо много мило.

— Лейди Еймзбъри? — каза тя.

После погледна Николас с неприкрито любопитство.

— Аз съм Алис. Да ви покажа ли вашите стаи? Всичко е готово, а Пърси и Джо ще донесат багажа ви.

— Благодаря ви — с облекчение отвърна Бевърли. — Вече започвах да се питам...

— Аз съм икономката — с усмивка продължи Алис. Острите черти на лицето ѝ бяха смекчени от благодушното му изражение и от ореола от бели къдрици, който го обграждаше. — Той е вече голямо момче, нали? — отбеляза тя, като не откъсваше очи от Николас.

— На две години е — гордо отговори Бевърли и последва Алис по излъсканото дъбово стълбище.

— Така, така — съгласи се Алис. — Спомням си, когато ми казаха, че се е родил.

Тя ги поведе по коридора на първия етаж и Бевърли забеляза, че по стените бяха окачени множество портрети на мъже и жени, явно правени през осемнайсети и деветнайсети век. Позлатените рамки бяха потъмнели от времето, но платната сияеха с чудните краски на старите майстори и тя предположи, че сигурно са изключително ценни.

— Вашата стая е ето тук — каза Алис, когато стигнаха в края на коридора.

Тя отвори една врата и ги въведе в просторна всекидневна, обзаведена със старинни мебели. До един от прозорците имаше бюро. Камината бе готова да бъде запалена, а пред нея бе поставен диван, тапициран с жълт брукат. Отстрани се виждаше голяма кошница, пълна с цепеници. Стените бяха покрити с брукат в тъмnozлатисто и пастелно тюркоазно, на едната стена бяха окачени акварели, изобразяващи пасторални сцени, позлатените им рамки меко отразяваха светлината. Лампи с тежки абажури, книги, вази и дребни предмети на изкуството допълваха разкошното безредие наоколо и като се огледа, Бевърли разбра, че тази стая не е била нито ремонтирана, нито променяна по някакъв начин от началото на века.

— Ето тук е спалнята ви — каза Алис, като отвори двукрилата дъбова врата, водеща към друга стая с почти същите размери. Тук преобладаваше китайският стил — от голямото легло с балдахин, наподобяващ пагода, до стените, които бяха тапицирани с изрисувана на ръка жълта коприна. На полицата над камината имаше китайски вази, а мебелите бяха или от червено лакирано дърво, или от абанос, инкрустиран с черешови цветчета от седеф. Това бе последното нещо, което Бевърли бе очаквала да открие в един стар английски замък, и тя стоеше на прага и удивено се оглеждаше. — А ей там е банята ви — каза Алис и посочи към една врата в дъното на стаята срещу леглото. В гласа ѝ прозвуча гордост. — Последният граф нареди да пробият стената, за да свърже банята със спалнята — добави тя така, сякаш ставаше въпрос за някакъв велик акт на хуманност. — Само вие и лейди Къмбърланд имате собствени бани.

— Благодаря — рече Бевърли, като си мислеше колко много се различава всичко това от апартамента на Антъни в Манхатън. — А стаята на Николас до моята ли е?

Алис изглеждаше шокирана.

— О, не, милейди!

Бевърли я изгледа сърдито.

— Тогава къде ще спи той?

— На детския етаж, разбира се. Където спяха покойният граф и лорд Антъни, когато бяха малки. Всичко е приготвено. Детска всекидневна и детска спалня със собствена баня и малка кухничка. Лейди Джулиет доскоро спеше там, но вече е на дванайсет години и милейди реши, че е по-добре да се премести на долния етаж. — Алис отново погледна Николас. — Той ще бъде толкова добре горе на детския етаж.

Бевърли потръпна, толкова ѝ беше неприятно, че всички тези решения са били взети без нейно знание. Искаше ѝ се Николас да спи в съседна стая или при нея, докато посвикне с живота в Бъкландс, а ето че икономката просто ѝ съобщаваше какво е направено, сякаш нейното мнение беше без значение.

— А къде е този детски етаж? — предпазливо попита тя.

— Ще ви покажа, милейди.

Обзета от весело настроение, което според Бевърли говореше за вродената ѝ глупост, Алис ги поведе нагоре по резбованите стъпала, които бяха така излъскани, че тя на всяка крачка внимаваше да не се подхлъзне. Най-накрая стигнаха до последния етаж на замъка, където таваните бяха по-ниски, а вместо тежките картини с маслени бои, по стените бяха окачени големи гравюри в рамки, повечето посветени на религиозни теми.

С всяко стъпало неспокойството на Бевърли нарастваше. Детският етаж сякаш бе на километри разстояние от нейните стаи и ако Николас се разплачеше през нощта, в никакъв случай нямаше да го чуе. Тъкмо се канеше да изкаже възраженията си, когато Алис отвори една врата и каза тържествено:

— Ето! А това е дървеното конче люлка на лорд Антъни. Избърсано е от праха и е готово за игра.

Бевърли едва не се разплака, когато видя дървеното конче, поставено в средата на детската всекидневна. Сивата боя, с която беше боядисано, бе напукана и издраскана, а кожената му юзда — скъсана. Очите му, боядисани в тъмнокафяво и черно, тъжно сезираха в нея, сякаш изпълнени с нямо съчувствие, и като се приближи до него, тя

погали рошавите остатъци от някогашната конска грива от истински конски косми.

— Това конче е било на баща ти — каза тя на Ники с треперлив глас.

— Той яздил ли го е? — попита момчето и докосна юздата.

— Точно така! — внушително се обади Алис. — Аз бях камериерка, когато лорд Антъни беше малко момче, и си спомням как се качваше на коня и с всички сили викаше: „Дий, дий!“.

Бевърли се обърна и с уважение погледна тази жена. Някой ден, когато беше по-спокойна, щеше да помоли Алис да ѝ разкаже всичко за Антъни.

— Искам да яздя! — Николас вече се бе вкопчил в седлото и се опитваше да яхне кончето.

— Хайде качвай се — отвърна Бевърли и го повдигна. След миг той вече тържествуващо се люлееше, стиснал извитата шия на кончето и усмихнат до ушите.

— Виж! Аз яздя!

Бевърли му се усмихна, като едва сдържа сълзите си, а после се обърна към Алис и кротко заговори.

— Не мога да позволя на Николас да спи чак тук, два етажа над мен — твърдо каза тя. — Той вече преживя едно доста голямо сътресение около това преместване в друга страна и в нов дом и аз бих искала да е близо до мен, докато се убедя, че е спокоен и сигурен в себе си. Може ли да наредите да поставят за него едно легло в моята спалня, моля?

Алис се смути.

— Но такива са нарежданията на лейди Къмбърланд — отбеляза тя. — Милейди няма да позволи едно малко дете да спи на същия етаж, където спи тя, защото то ще я безпокои сутрин. Дори на лейди Джулиет не е разрешено да заема стая на този етаж. Старата контеса спи в западното крило, разбира се. А лейди Джийн и полковник Фич си имат собствена къща в имението. Но малките деца би трябвало да бъдат на детския етаж — изведнъж разпалено завърши тя.

— Не съм сигурна, че ви разбирам — много внимателно рече Бевърли и се постара да овладее гнева си.

— Както ви казах, милейди не иска да бъде безпокоена, затова строго ми нареди да приготвя горния етаж за Николас — повтори тя.

Бевърли стисна устни. Спомни си какво ѝ бе казал Антъни за Леонора и как се бе чудил защо Хенри изобщо се е оженил за нея. Нямахше да ѝ бъде лесно да живее с нея под един покрив, но Бевърли знаеше, че ако в този случай се примири, по-нататък щеше да ѝ бъде много по-трудно да се наложи за каквото и да било.

— Опасявам се, че по никакъв начин не бих могла да позволя моят син да спи сам през един етаж от мен, защото няма да мога да го чуя, ако ме вика. Той е прекалено малък, за да бъде оставен съвсем сам — твърдо добави тя.

На лицето на Алис изведнъж се изписа искрено облекчение, сякаш изведнъж започна да я разбира.

— О, тогава всичко е наред, милейди. Аз, разбира се, забравих да ви спомена, че младият граф няма да бъде съвсем сам на детския етаж.

— Какво искате да кажете?

— Лейди Джийн е наела бавачка, която ще се грижи за него. Тя пристига в понеделник. Ще бъде постоянно с него.

Изморен от пътуването и преживените вълнения, Николас заспа дълбоко в средата на натруфеното китайско легло на Бевърли, а тя разопакова багажа, изкъпа се и си сложи нови дрехи. Наближаваше обед, а все още не бе зърнала нито един от членовете на семейство Къмбърланд. Пърси и Джо стовариха куфарите ѝ в средата на стаята, Алис ѝ донесе кафе в старинен сребърен кафеник, поставен върху поднос, богато украсен с ловни сцени, и после тя остана сама. Никой не дойде да я поздрави или да я попита как се чувства тук. В стаята ѝ нямаше нито цветя, нито картичка с приветствени думи, нищо, което да ѝ подсказе, че тя и Николас стават част от това семейство. Помисли си, че ако си беше запазила скъп апартамент в някой луксозен хотел, би могла да се надява на далеч по-топло посрещане. За миг се запита дали не е по-добре да си вземе багажа и да се върне обратно у дома. „А кому е нужно това?“ — ядосано си каза Бевърли. В едно беше сигурна. Ако бяха тук, и Хенри, и Антъни щяха да се постараят всичко да изглежда по друг начин. Двамата винаги се бяха държали очарователно и любезно. В никакъв случай нямаше да я оставят сама в този момент, без дори да я поздравят с „добре дошла“.

След като се изкъпа, тя легна до Николас и го прегърна. Тази нощ той щеше да спи заедно с нея в това смешно легло, ако Алис не уредеше да сложат още едно в стаята ѝ. А щом се срещнеше с Леонора

и с лейди Джийн, веднага щеше да им каже, че в никакъв случай няма да позволи бавачка да се грижи за момчето. Тук тя нямаше да отстъпи. Това може да е било прието по времето, когато Антъни и Хенри са били деца, но тя нямаше никакво намерение да позволи на друга жена да се грижи за собственото ѝ дете.

Притиснала Николас към себе си, Бевърли се унесе в сън. Събуди се, когато той се размърда и захленчи.

— Какво има, миличък? — попита тя и веднага застана нащрек.

— Искам да ям — каза, като стискаше мечето си. — Кога ще обядваме?

Изпълнена с решителност, тя скочи от леглото. Нямаше да позволи на тези груби и невъзпитани британци да развалят всичко. Те двамата имаха право да живеят тук както си искат, колкото Леонора или когото и да било друг. Нямаше да позволи да я водят за носа. Сега това беше нейният дом. И един ден целият този замък щеше да принадлежи на Николас.

Облече най-хубавите си джинси и една от копринените си ризи, купена по времето, когато работеше в „Чичи“, после издокара Николас с червен рипсен гащеризон и карирана ризка. След това разреса кестенявите си коси.

— Хайде да вървим да обядваме, миличък — каза Бевърли и го хвана за ръката.

Излязоха навън в тихия и пуст коридор и се спуснаха по масивното резбовано стълбище. Бевърли с надежда подуши въздуха, но нямаше и следа от апетитни кухненски миризми, нито се виждаше жива душа наоколо. Опита се да си представи какво би казал Антъни, ако беше тук. Несъмнено щеше да се пошегува, както винаги, и да я накара да се разсмее.

Когато стигнаха до долната стълбищна площадка, Николас пусна ръката ѝ и тичешком влезе през вратата, водеща към голямата централна зала. Краката му затопуркаха по излъскания под.

— Искам да видя войниците! — извика той и се затича към рицарските доспехи.

Изведнъж Бевърли чу как някой силно ахна, после извика или по-скоро простена:

— Антъни?

Тя изтича напред и видя една жена, облечена с пола и жакет от туид, с изящна снежнобяла коса, опъната на кок и разкриваща набръчканото ѝ лице. Тя се бе подпряла на бастун и не откъсваше бледосините си очи от Николас, а кожата ѝ приличаше на мека, измачкана и избеляла коприна. Когато чу стъпките на Бевърли, жената рязко се обърна и с усилие се взря в нея.

— Кой е? — с писклив глас попита тя. А после отново погледна към Николас, който се беше вторачил в нея. — О, божичко! — въздъхна жената и притисна устата си с ръка. — Това е малкият Николас, нали? Почакайте малко... — Гласът ѝ секна и от гърдите ѝ се изтръгна тихо ридание. — Само за минутка... Помислих си, че е Антъни. — После изправи рамене и тъжно се усмихна. — Но това е невъзможно, разбира се. А вие, мила моя, сигурно сте Бевърли.

Някак нежно и тържествено тя подаде ръка и Бевърли я пое в своята.

— Да, аз съм Бевърли. А това е вашият внук, както се досетихте.

Овдовялата контеса на Къмбърланд посегна и нежно погали лъскавата руса коса на Николас.

— Не знаех, че сте пристигнали, мила моя Бевърли — удивено изрече тя. — Леонора ми каза, че това ще бъде най-рано утре.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ужасно съжалявам за тази бъркотия — каза лейди Джийн и като прекоси с големи крачки салона, енергично и уверено протегна ръка. Стисна здраво ръката на Бевърли и я разтърси, преди да се обърне към Леонора, която бе заела елегантна поза до прозореца. — Как можа така глупаво да объркаш всичко? Мама беше направо шокирана. За миг си е помислила, че това е Антъни — рязко добави тя.

— Казах ѝ, че пристигат днес. *Сигурна* съм в това — разпалено отвърна Леонора, която се държеше така, сякаш Бевърли и Николас не бяха в стаята. — Добре си спомням как ѝ казах, че ще пристигнат в понеделник, но нали знаеш колко лесно забравя.

За огромно неудоволствие на Бевърли, двете жени се изгледаха свирепо. Бяха толкова различни, та беше трудно човек да си представи, че са роднини. Джийн с резките си маниери и подскачащата си походка, с костюмите си от туид, които изглеждаха стари и развлечени почти като дрехите на майка ѝ, беше идеално олицетворение на английската провинциалистка с благородно потекло, която предпочита списанието „Коне и кучета“ пред „Харпърс Базар“. Докато Леонора с грижливо поддържаната си внушителна прическа, блуза с рюшчета и многобройните си диамантени бижута по-скоро приличаше на актриса, изпълняваща роля, за която не бе успяла да се подготви както трябва.

— Все пак не виждам какво толкова е станало — отбеляза Леонора и внимателно отстрани една пращинка от бежовата си кожена пола. — Алис им е показала стаите.

Бевърли погледна Леонора и разбра, че ще ѝ е трудно да се разбира с нея. Горчивото изражение на вечно недоволство, изписано по лицето ѝ, донякъде разваляше нейната доста банална красота, а държането ѝ беше направо агресивно. Отначало Бевърли спонтанно искаше да ѝ изрази съболезнованията си по повод смъртта на Хенри и на другите ѝ загуби — бебетата, които не бяха оцелели и поради което тя не бе могла да роди наследник на Хенри. Но думите заседнаха в гърлото на Бевърли, преди да успее да продума — бе смразена от леденото изражение на Леонора. Това беше жена, която не се

нуждаеше от ничие съчувствие и не съчувстваше на никого. Макар че между двете би трябвало да има много общи неща, тъй като се бяха омъжили за двама братя, сякаш ги разделяше огромна пропаст и Бевърли сериозно се питаше дали някога ще успее да я премине. Лейди Джийн беше съвсем друго нещо. При нея всичко бе изписано на лицето, беше пряма жена, нетърпяща глупости, естествена от посивялата си коса до дебелите подметки на практичните си обувки. Това беше жена, която изобщо не си поплюваше, но, от друга страна, Бевърли усещаше, че тя е и фанатично честна.

В Бъкландс скоро щяха да сервират следобедния чай — нещо, с което Бевърли и Николас не бяха свикнали, но тук това беше важен семеен ритуал. Стивънс, икономът в много напреднала възраст, който от близо трийсет години служеше на семейство Къмбърланд, вече внасяше тежките сребърни подноси, пълни с изящни чашки и чинийки от китайски костен порцелан, сребърни чайници и канички за мляко. Постава ги на ниска масичка пред камината, а след него се появи една прислужница, която носеше големи чинии, отрупани с кифлички, малки изящни сандвичи, бисквити, както и един голям домашен кейк с орехи.

— Сладкиши! — весело възкликна Николас.

После се засмя от радост — звук, който би размекнал сърцата на повечето хора, но не и на лейди Джийн и Леонора, които строго го изгледаха. Леонора дори тихо въздъхна.

— По-добре сложете една салфетка на коленете му, за да не пуска трохи по килима — с уморен глас каза тя.

— А може би е по-добре да седне на ей онази маса — предложи лейди Джийн. — Щом бавачката му пристигне в понеделник, повече няма да имаме проблеми, защото ще се храни само в детската стая, а междувременно нека да седне на масата — добави тя.

Или сега, или никога. Ако сега Бевърли не се наложеше, тези две жени, всяка по свой начин, щяха да я командват като кукла на конци.

— Искях да поговоря с вас по този въпрос — каза тя, като сложи Николас до себе си на дивана и му даде чинийка с миниатюрен сандвич с краставичка. — Смятам сама да се грижа за Николас, особено сега, когато не работя, тъй че не е необходимо да му наемате бавачка.

При тези думи лейди Джийн се стресна, а Леонора присви очи.

— Как така ще се справите без бавачка? — рязко попита Леонора, като размаха тънката си ръчичка с лакирани в червено нокти. — Такова малко момче... просто не можем да му позволим да лудува както си иска. Освен това какво ще правите с него, когато се храним?

Сега беше ред на Бевърли да се удиви.

— Какво искате да кажете?... Какво „да правя с него, докато се храним“? Той ще се храни с мен. А според вас с кого би трябвало да се храни? — възмутено повиши глас тя.

Лейди Джийн успя да се намеси, преди Леонора да отговори.

— Нещата тук са други, Бевърли — обясни тя с обичайната си прямота. — Ние тук си имаме някои определени порядки. — Тя разпери ръце, сякаш искаше да обхване просторния и внушителен салон с картините му, с тапицираните с брокат мебели и безценните старинни предмети. — Винаги е било така, така и ще бъде, защото, когато управляваш голямо имение с помощта на неколцина слуги, трябва да има някакъв установен ред. Животът трябва да е добре организиран. Храната трябва да бъде поднасяна по определения начин: закуската — във всекидневната, обядът и вечерята — в трапезарията, чайт — тук, в салона. Всички слуги знаят какво се очаква от тях и не е честно да ги караме да нарушават задълженията си. За едно малко дете порядките са по-други и бавачката се грижи за неговите по-особени нужди. Затова на детския етаж има и кухня. Там двамата ще бъдат напълно самостоятелни.

Бевърли изглеждаше упорита.

— Редът при вас може да е такъв, но аз няма да позволя Ники да бъде изолиран на горния етаж само защото нарушавал нечии порядки. Той е мой син, ще спи в моята спалня и ще се храни с мен. — Тя нежно обгърна раменете на Николас, който унесено проследяваше с пръст декоративната украса на чинийката си.

Леонора театрално простена.

— Това е невъзможно — категорично заяви тя.

— Ще ви бъде трудно — обади се лейди Джийн. — Николас би могъл много да се отегчи и да капризничи, ако се наложи да прекара два часа на масата, когато имаме гости. Мама все още кани гости от време на време, а и много от приятелите на Хенри може да дойдат и да останат за състезанията по стрелба.

— Така е. И аз няма да позволя едно малко дете да ни пречи да се храним — рече Леонора. — Дори на Джулиет е позволено да пие чай с нас само при много специални случаи, а тя е почти на тринайсет години.

Бевърли студено я изгледа.

— Чувала съм за това — рязко отвърна тя. — Ако присъствието на Николас пречи толкова много на всички ви, ние с него ще се храним с най-голямо удоволствие в кухнята. Пък и досега сме се хранили само в кухнята. Антъни винаги смяташе, че там е много по-уютно. Той мразеше формалностите.

— Със слугите! Ще се храните в кухнята заедно със слугите! — Леонора бе ужасена. — Това е невъзможно.

Лейди Джийн я погледна с едва прикрито раздражение.

— Стига с това „невъзможно“. Трябва да се уреди нещо. — Тя отново се обърна към Бевърли: — Вижте какво, хайде да не бързаме толкова с тези неща. Бавачката ще дойде едва в понеделник и може би така е по-добре. Надявам се през следващите няколко дни да се убедите, че нашето домакинство не може да бъде съобразено с изискванията на едно палаво дете. Първо, има безброй възможности да се удари, затова някой ще трябва да го наглежда през цялото време, а персоналът ни не е подготвен да се грижи за него. Това не е работа за прислугата. Освен това вие самата ще откриете, че се налага да се включите в някои местни мероприятия, и няма да имате възможност денонощно да сте до Николас.

— Ами да, кой ще го пази, ако решите да излезете вечер? — настоятелно попита Леонора, с цялото си държане давайки да се разбере, че на нея не може да се разчита за такова нещо.

Бевърли дълбоко си пое дъх, нямаше да се предаде. Внимателно смени тактиката си, спомняйки си как Елейн Рос винаги бе успявала да постигне своето, понякога по заобиколни пътища. С очарователна усмивка тя се обърна към Леонора и я попита учтиво:

— Ами тогава вие как се справяте с Джулиет? Тя вече не живее на детския етаж, нали така?

Леонора дори не трепна.

— Дъщеря ми е в пансион — кратко отвърна тя. — А през ваканциите наемам учител, който да се грижи за нея. Но тя, разбира се, много често гостува на съучениците си. Сега за Великден отиде в

Южна Франция заедно с дъщерята на Уилъбийския херцог, в тяхната вила са.

— Много хубаво — спокойно рече Бевърли. — Когато се наложи, и аз ще наема някое момиче от близкото село да се грижи за Ники. А иначе смятам, че една майка сама трябва да се грижи за собственото си дете. Но не и ако ходи на работа, разбира се, нещо, което не се отнася за мен в момента. — Сякаш Антъни ѝ даваше сили да се противопостави на тези две страховити жени, тя дори успя да ги погледне в очите и да им се усмихне. — Трябва да кажем на бавачката, която сте наели, че няма да имаме нужда от нея. — Без да обръща внимание на убийствените им погледи, тя рече на Ники: — Не искаш ли да отидем да видим животните във фермата, миличък?

— Козите ли? — развълнувано попита той.

— Да.

— Дубре — доволно отговори Николас. Като се измъкна от дълбините на тапицирания с брокат диван, той се приближи до Леонора и ѝ връчи чинията си. — Ето. Отивам да видя козите — каза с апломб, сграбчи майка си за ръката и забърза навън. — Довиждане. Ще се видим по-късно — извика отдалече.

— Това момче е с характер, също като Антъни — отбеляза лейди Джийн, докато двамата със съпруга ѝ се преобличаха за вечеря.

Бяха в спалнята си в Дауър Хаус, която се намиреше на четвърт миля от замъка в западната част на имението и обикновено приютяваше вдовиците на графовете на Къмбърланд. Но когато лейди Джийн се омъжи, баща ѝ ѝ подари тази къща и това се оказа много благоприятно за всички. Тя беше много по-удобна и топла от Бъкландс, в нея имаше пет спални, приятна всекидневна, трапезария и уютен кабинет, в който двамата седяха вечер, когато бяха сами.

— Николас е копие на Антъни — продължи тя. — Мама направо бе шокирана, когато го видя вчера.

— Хм! — отвърна само съпругът ѝ, но не грубо.

Полковник Рупърт Фич, отдавна пенсиониран от Кралската гвардия, беше рентиер, макар и без много средства, и мълчаливец. Това не беше лошо, защото лейди Джийн — като жена с характер — никога не се страхуваше да изрази мнението си и непрекъснато го правеше.

— Бевърли ще си има неприятности с Леонора — отбеляза тя, като прокарваше през острите си сиви къдрици гребена от черупка на костенурка със сребърна дръжка. — Тя е казала на мама, че те ще пристигнат днес, и това направо ме вбеси. Нарочно го е направила, разбира се. Ако не бях отишла в съда, щях да разбера какво е замислила. А така само Алис е била налице. — Тя раздражено цъкна.

— Хм!

Лейди Джийн закопча перлената си огърлица и се огледа в огледалото на тоалетката си. Не беше хубавица и го знаеше. Лицето ѝ бе прекалено издължено — „конско“, както казваше бавачката ѝ, косата ѝ беше остра и рядка, зъбите ѝ — дълги и безцветни. Но хубавите сини очи и загорелият тен я правеха да изглежда интересна и на осемнайсет години тя бе решила, че ако не е красавица, то поне би трябвало да компенсира това с жизненост и интелигентност. Всъщност с аристократичното си и достойно държане тя бе привлякла доста ухажори, а бракът ѝ с Рупърт се оказа невероятно щастлив.

Изправи се и приглади полата на черната си дантелена рокля, с времето станала почти зеленикава, и метна на раменете си черен мохерен шал. Тъй като въобще не се интересуваше от дрехи, през последните двацет години не беше си купила нищо ново. Имаше нужда само от няколко костюма от туид, памучни блузи, дебели жилетки и две-три официални вечерни рокли. Според нея да си купуваш дрехи означаваше да пилееш и време, и пари, затова не можеше да разбере манията на Леонора за нови дрехи.

— Готов ли си, Рупърт? Трябва да бъдем в Бъкландс преди другите, защото Леонора със сигурност няма да си даде труда да представи Бевърли на когото и да било.

— Да, скъпа.

Както бе облечен със смокинг, с белите си мустаци и с военната си стойка, той изглеждаше много внушителен. Двамата бяха хубава двойка.

Вечерта бе ветровита и студена, затова изминаха краткото разстояние до Бъкландс с колата си и я паркираха в алеята близо до подвижния мост.

За миг лейди Джийн се спря и вдигна очи да погледне древния замък, омагьосана, както винаги, от него. Даваха прием за някои от най-близките си приятели и съседи по случай пристигането на Бевърли

и всички светлини в замъка бяха включени, прозорците блестяха и озаряваха околновръстния ров. Отвън светеха и прожектори, но не заради театралния ефект, а по-скоро, за да се избегнат инциденти. Веднъж някакъв гост се беше подхлъзнал и паднал в мътната вода и тъй като не можеше да плува, най-накрая един лакей го измъкна оттам.

— Виждам, че пристигаме първи — доволно отбеляза тя. — Това ще ми даде възможност да проверя дали всичко е както трябва.

Полковник Фич мълчеше. След смъртта на Хенри Джийн се държеше като господарка на Бъкландс и той всъщност не можеше да я обвинява. Мама, както тя наричаше старата контеса, бе прекалено немоцна, за да се справи с положението, и макар Леонора да обичаше да си мисли, че много я бива да ръководи домакинството на този величествен дом, дори той виждаше, че не е така. Хенри винаги добре се беше грижил за всичко и по негово време нещата в Бъкландс вървяха като по часовник. Сега, след пристигането на Бевърли, в кошера всъщност щеше да има четири царици. Коя от тях щеше да поеме властта в ръцете си? Той още не беше виждал Бевърли, но с шестото си чувство на военен предугаждаше, че сред нисшите чиновци се раждат командирите на бъдещето.

Тихомълком последва Джийн по подвижния мост, готов да наблюдава с интерес личностите, събрани в замъка тази вечер.

— Какво си направила с тази рокля, дявол да те вземе? — кресна Леонора. — Казах ти да я изгладиш, а не да я обезобразиш.

Тя яростно изглежда Лизи — прислужницата, която се грижеше за дрехите ѝ. Лизи бе дошла в Бъкландс преди шест месеца, Хенри я бе наел като чистачка, но веднага след смъртта му Леонора се обяви за „прекалено болна и слаба“, за да се грижи сама за себе си.

След седмица Лизи вече бе задължена да пере бельото ѝ на ръка, да глади дрехите ѝ всеки път, преди да ги облече, да лъска чантите и обувките ѝ и да ги съхранява в специални платнени торбички. След месец Леонора използваше Лизи като своя камериерка и Алис не посмя да каже нищо. Подобно на останалата прислуга в Бъкландс, тя обичаше работата си в стария замък и беше предана на Хенри и на майка му. Младата контеса не успя да спечели сърцата на прислужничките, но ето че беше тук, вероятно щеше да остане до края

на живота си и имаше власт да наема и уволнява когото си иска. Ако желаеха да запазят работата си, особено важно бе да не ѝ възразяват.

— Съжалявам, милейди — притеснено каза Лизи. — Ютията беше почти хладна.

— Не мога да я облека! — Леонора набързо смъкна от себе си официалната рокля от бледосиня коприна и я захвърли. — Ти си я съсипала! — изпищя тя. — Тази рокля струва повече от хиляда лири и ти си я съсипала! Как може да си толкова немарлива и несръчна. Липсва ти опит, предполагам — язвително добави тя.

Лизи пламна от гняв и прехапа устни.

— Е? — рязко попита Леонора, застанала пред нея само по изящното си бельо от чиста коприна с дантели. — Какво да облека сега, дявол те взел?

Лизи мигновено притича до огромния махагонов гардероб в спалнята и го отвори.

В него имаше достатъчно дрехи, за да се напълни някой от най-изисканите бутици. Имаше къси и дълги рокли, деколтирани и скромно затворени до шията, украсени с пера, с мъниста, с пайети и бродерия.

Като смъкна от краката си бледосините си сатенени пантофки, Леонора с големи крачки се приближи до гардероба и недоволно огледа съдържанието му.

— Тази е прекалено развлечена... Прекалено стара... Отвратителен цвят... Прекалено голямо деколте, ще замръзна в тази проклета зала... Тази не струва... Тази не... — Тя продължаваше да изказва мнението си, докато Лизи цяла трепереше.

Изведнъж Леонора се обърна към прислужницата си и попита рязко:

— А как е облечена лейди Еймзбъри?

Лизи се смути.

— Аз... аз нямам представа — запъна се тя.

— Е, иди да разбереш! Твое задължение е да разбереш дали тя няма да облече нещо, с което ще... — Искаше да каже „ще ме засенчи“, но успя да се поправи: — което няма да хармонира с моето облекло.

— Как да го направя, милейди? — Лизи изглеждаше искрено удивена.

Леонора отново изгуби самообладание.

— О, господи, опитай се да проявиш малко инициатива. Попитай Алис. Попитай прислужницата, която оправя леглата. Намери някакъв претекст да влезеш в стаята ѝ и да видиш сама!

Вратите на гардероба с трясък се затръшнаха.

Доволна да се измъкне, Лизи направо изхвърча от стаята. Повъртя се на стълбищната площадка, за да събере мислите си. Не бе възможно да се върне при лейди Къмбърланд и да ѝ каже, че не е успяла да разбере как ще бъде облечена лейди Еймзбъри тази вечер. И все пак как можеше да узнае това? Лизи прехапа устни и се запита дали да не изтича долу в кухнята при Алис, за да я помоли за съвет.

— Добър вечер, Лизи — дочу тя нечий приятен и любезен глас зад гърба си и като се обърна, застана лице в лице с Бевърли, която изглеждаше много изискана.

Виждайки я да се усмихва от прага на стаята си, Лизи почти бе готова да падне на колене и да ѝ благодари. Бевърли носеше семпла дълга пола от черно кадифе и прозрачна черна блуза с бастички и гофрирани маншети, която разкриваше бледозлатистата кожа на раменете ѝ. Беше си сложила диамантените обеци и медальона, подарен ѝ от Антъни.

— О, милейди! — ахна Лизи и по лицето ѝ се разля усмивка. — Изглеждате чудесно, ако ми позволявате да ви го кажа. Направо чудесно!

Бевърли доволно се усмихна.

— Наистина ли? Благодаря ти, Лизи. Ти току-що подобри настроението ми за цялата вечер.

Тя попипа кока си — такава прическа си беше правила, когато работеше за „Хайлайт“ и за „Чичи“. Тъй като вечерята щеше да бъде в нейна чест, реши да положи доста усилия за външността си.

— Надявам се, че ще прекарате приятно, милейди — с благоговение каза Лизи.

А иначе направо щеше да се пръсне от радост. Лейди Еймзбъри бе запомнила името ѝ! А едва вчера бе пристигнала от Америка!

— Благодаря ти, Лизи.

Като се усмихна още веднъж, Бевърли плавно се отдалечи, елегантна и красива, истинска лейди до мозъка на костите си, както си помисли Лизи.

— Е? Разбра ли как е облечена тя? — попита Леонора в мига, когато Лизи влезе отново при нея.

— С дълга черна кадифена пола и черна прозрачна блуза, милейди.

Не добави, че приличат на моделите от онези лъскави списания, които струват цяло състояние.

— Пола и блуза! Ха! — Леонора тържествуващо изсумтя. — Скоро ще ѝ покажем какво значи да си подходящо облечена!

Възвърнала доброто си настроение, тя си избра светлорозова вечерна рокля от сатен с разкроена пола и късо жакетче в същия цвят, което се закопчаваше отпред с диамантени копченца. Към това величествено облекло тя прибави големи диамантени обеци и за миг Лизи горчиво си помисли, че господарката ѝ ще засенчи лейди Еймзбъри. После погледна лицето на Леонора с вечната му злобничка гримаса и си каза, че тя никога няма да може да затъмни естествения чар на етърва си.

— Донеси ми розовите обувки — нареди Леонора. — И побързай. Искам да слеза долу преди другите.

Тя не забеляза възторженото изражение на Лизи, която в този момент съвсем бавно извади от шкафа поисканите обувки. Лейди Еймзбъри сигурно вече поздравяваше първите гости в голямата зала.

С леко сърце Бевърли се спусна надолу по излъсканите стъпала, доволна, че Николас бе заспал почти веднага, след като го сложи в леглото. По нейно настояване от детския етаж бяха донесли малко креватче още първата вечер и го бяха поставили в стаята ѝ. Бе постигнала и още една победа. Сутринта отказаха бавачката — самата лейди Джийн се зае с тази задача, макар да бе отбелязала, че е поставена в много неудобно положение.

— Ще трябва да я обезщетим, като ѝ дадем заплатата за един месец — промърмори Джийн. — И не мога да си представя как смяташ да се справиш съвсем сама.

— Всичко ще е наред — увери я Бевърли. — Бог знае колко свободно време ще имам сега, след като не работя. Да се грижа за Ники за мен е истинско удоволствие в сравнение със сервитьорството и с работата на рецепцията на някой хотел.

Лейди Джийн се позамисли.

— Сигурно е така — най-накрая каза тя.

Самата лейди Джийн никога не беше работила, макар че често участваше в разни благотворителни комитети и местни мероприятия, и затова ѝ бе много трудно да си представи какво означава да изкарваш прехраната си.

— Все пак не ми е ясно как ще се справиш — продължи тя. — Децата са ужасно бреме.

Бевърли се усмихна.

— На мен не ми тежи, пък и се разбрах с дъщерята на Пърси да ми помага, когато имам нужда.

— С Клеър Пърси ли? — удивено попита лейди Джийн.

— Да, с Клеър. Срегнахме я, когато ходихме с Николас във фермата, и се оказа, че тя има предостатъчно свободно време вечер.

— Но тя се грижи за животните... не за деца.

— И какво от това? — Усмивката на Бевърли стана по-широка. Това беше третата ѝ победа през последните двайсет и четири часа и тя бе много доволна от себе си. — Едно теленце сигурно се нуждае от толкова внимание, колкото и едно малко дете. Клеър ми се видя много разумно и весело момиче, а и Ники веднага я хареса. Особено когато тя му позволи да подържи едно от малките пиленца. Смятам, че всичко се урежда прекрасно.

— Е... ще видим.

Лейди Джийн си имаше своите съмнения, но трябваше да признае, че Бевърли по един много приятен начин се различава от Леонора, която бе пратила Джулиет в пансион още на осемгодишна възраст и винаги бе държала момичето да бъде изолирано на детския етаж.

Когато Бевърли пристигна в голямата зала, където светлината на стенните свещници хвърляше искрящи метални отблясъци върху шпагите и мечовете и открояваше ярките цветове на хералдическите гербове, гравирани на щитовете, тя откри, че лейди Джийн и съпругът ѝ току-що са влезли.

— Добър вечер, Бевърли — каза лейди Джийн, вземайки положението в свои ръце. — Не познаваш Рупърт, нали? Я да видим Стивънс занесъл ли е подноса с напитките в библиотеката? Казах му, че ще прием шампанско, освен ако някой не поиска нещо друго.

И тя забърза напред, като остави Бевърли и Рупърт да си подадат ръка.

— Приятно ми е — промълви той иззад гъстите си мустаци и за миг зад вдървената маска на любезността Бевърли зърна един много добър човек с пронизателни сиви очи и търпелива усмивка.

— Здравейте — каза тя. — Много ми е приятно да се запознаем.

— Хм.

След това двамата последваха лейди Джийн в библиотеката, където Стивънс подреждаше високите кристални чаши за шампанско в стройни редици като войници на парад.

— Добър вечер, Стивънс — изграчи Джийн.

— Добър вечер, лейди Джийн — тихо отвърна той.

Стивънс я познаваше от шестгодишната ѝ възраст и знаеше, че под грубоватата ѝ външност се крие златно сърце.

— Всичко наред ли е? — попита го и отиде до камината, в която вече гореше огън.

— Да, всичко е наред, милейди.

— Преди да обявиш, че вечерята е готова, провери дали всички свещи в трапезарията са запалени — напомни му тя.

— Да, милейди. Мога ли да ви предложа чаша шампанско, преди да са пристигнали гостите?

— Разбира се, Стивънс. Макар че според мен полковникът предпочита уиски. Нали, Рупърт?

— Моля.

— А ти ще пиеш шампанско, нали, Бевърли?

— Да. Това е любимото ми питие благодарение на Антъни, който всъщност ме научи да го пия — отговори тя.

За миг Стивънс се обърна да я погледне и като улови погледа му, тя прочете в него искрено съчувствие. Тогава му се усмихна, изпитвайки внезапна симпатия към този човек, когото Антъни бе познавал от най-ранните си детски години.

— О, и Антъни, и Хенри обичаха шампанско — отбеляза Джийн в обичайния си прозаичен маниер. — Хубаво е, но аз винаги съм предпочитала истинско бургундско. Стивънс, тази вечер към яребиците ще сервираш от бургундското на брат ми, нали?

Въпреки възрастта си, Стивънс пъргаво се приближи към нея, носейки питиетата им върху малък сребърен поднос.

— Да, милейди.

Седнала на един от диваните до голямата каменна полица над камината, Бевърли с интерес оглеждаше залата. Сутринта бе влязла за малко тук заедно с Николас, когато двамата разглеждаха Бъкландс, но сега ѝ се видя съвсем различна. Библиотеката бе ярко осветена, камината гореше и тук бе топло и уютно. По протежение на двете ѝ стени имаше полици с книги от пода до тавана — невероятна колекция. Тъмносините кадифени завеси, поръбени с бледозлатист брукат, се спускаха на богати дипли върху трите високи сводести прозореца и покриваха цялата трета стена на помещението, а над камината един пейзаж от Търнър, рисуван през 1799 година, сияеше като рядка скъпоценност.

— Харесвам тази стая — каза Бевърли, като пийваше от шампанското си. — Бих могла да пиша тук.

— Какво ще пишеш? Писма ли? — попита лейди Джийн.

— Когато работех в „Чичи“, водех модна рубрика. Някой ден бих искала да се върна към журналистиката, на свободна практика може би.

— Писала си само за модата, нали? — Тонът на лейди Джийн прозвуча пренебрежително.

— Да, но преди това се занимавах с реклама, трябваше да подготвям материали за пресата по най-различни поводи.

— Хм — обади се полковникът.

Лейди Джийн не каза нищо.

В този миг Леонора тържествено влезе в библиотеката, розовата ѝ сатенена пола зашумоля, а обилно напръсканата ѝ с лак руса коса изглеждаше съвсем твърда.

— Добър вечер — някак снизходително каза тя, силно гримираните ѝ очи жадно огледаха облеклото на лейди Джийн, а после и на Бевърли. И онемя, слисана от външността на Бевърли. „Пола и блуза, да си яде задника тая кучка Лиз!“ — помисли си тя. Бевърли бе невероятно красива, кестенявата ѝ коса бе вдигната на кок и изглеждаше така, сякаш бе прекарала няколко часа при фризьор. А облеклото ѝ беше взето направо от „Вог“! Леонора толкова силно се ядоса, почувства се толкова натруфена, че в момента всички свързани мисли изхвърчаха от главата ѝ. Разсеяно отказа да вземе предложената ѝ от Стивънс чаша шампанско. — О, може би все пак ще пийна. — Тя

веднага промени решението си и грабна чашата, преди той да успее да я отнесе. Леонора внимателно огледа библиотеката, сякаш искаше да се увери, че тук няма други неприятни изненади. — Много си подранила, Джийн?

— Подраних, защото трябваше да проверя дали всичко е готово — енергично отвърна лейди Джийн. — След като четиринайсет души ще идват на вечеря, не можех да оставя всичко на самотек.

Леонора се въртна на високите си токчета и злобничко погледна зълва си.

— Предполага се, че прислугата може да се погрижи за всичко — рязко отвърна тя. — Донеси ми цигара, Стивънс.

— Разбира се, милейди.

Той ѝ поднесе издута табакера върху сребърен поднос и я погледна с мълчаливо неодобрение.

— Лош навик — рязко каза лейди Джийн.

— Хм — съгласи се полковникът.

Като хипнотизирана Бевърли с отвращение наблюдаваше тази сцена между тримата души, които в бъдеще щяха да бъдат част от нейния живот. Сякаш гледаше цяла пиеса, осъзнавайки с ужас, че няма да има антракт, нито финално спускане на завесата.

— Къде е мама? — попита лейди Джийн. — Рупърт, иди да доведеш мама. Досега трябваше да е слязла.

— Предполагам, че е забравила — надменно рече Леонора.

— Тя е сляпа... а не смахната!

Леонора сви рамене, все още бе вбесена, задето Лизи я бе осведомила погрешно за облеклото на Бевърли. Повече нямаше да вярва на тази крава. Ако Джийн и Рупърт не бяха дошли вече, тя щеше да се качи горе и да си сложи нещо по-изискано, но сега бе късно. Надяваше се, че някои от очакваните гостенки щяха да бъдат облечени екстравагантно, тъй че заедно да успеят да засенчат Бевърли. Но дори не смееше да си помисли какъв ефект щеше да произведе външността на Бевърли върху съпрузите им. Това американско момиче можеше да предизвика смут в обществото и Леонора вече изпитваше неприязън към нея.

След няколко минути Рупърт се появи със старата контеса, която тежко се беше облегла на ръката му, но иначе изглеждаше весела и доста жизнена и бе облечена с официална рокля от сива дантела, към

която носеше бледолилав шал от шифон. Перли блестяха на ушите ѝ и около шията, а първите ѝ думи бяха:

— Къде е Бевърли?

— Тук съм — каза тя и се приближи да поздрави старата дама.

— О, Бевърли! — Лейди Къмбърланд обърна към нея почти невиждащите си очи, които ставаха все по-зле през последните години. — Ела да ми кажеш как мина денят ти, мила моя. Как е Николас? Какво прави той днес?

— За него днес беше истински празник! — увери я Бевърли и я поведе към дивана, където двете седнаха една до друга.

След няколко минути пристигнаха първите гости и Бевърли бе заета да стиска ръцете им и да води светски разговор, тъй като лейди Джийн държеше всички да ѝ бъдат представени както подобава. Но тя беше доволна, защото знаеше, че ако зависеше от Леонора, щеше да стои сама в някой ъгъл и през цялата вечер нямаше да има с кого да разговаря. Все пак се стараеше да включва и старата контеса в разговорите, защото бързо схвана, че макар да не виждаше добре, умът ѝ сечеше като бръснач и не пропускате нищо.

Когато всички пристигнаха, Стивънс съобщи, че вечерята е сервирана, и като хвана свекърва си под ръка, Бевърли влезе във величествената трапезария, осветена със свещи.

— Надявам се, че са ти определили място до мен. Компанията ти ми е много приятна, мила моя.

— И на мен ми е приятна вашата компания, лейди Къмбърланд — мило отвърна Бевърли. Да бъде с майката на Антъни, към която поначало се чувстваше привързана, за нея бе едно от малкото хубави неща в Бъкландс.

— О, момичето ми — възкликна старата дама и се закова намясто, — моля те, наричай ме мамо. И тъй като майка ти е толкова далеч, чак в Америка, надявам се, че донякъде ще мога да я заместя.

Бевърли едва не се разплака. Старата дама означаваше толкова много за нея и тя бе така трогната, че сграбчи жилестата ѝ ръка и силно я стисна.

— Благодаря — простишко каза тя.

— Разбира се, че трябва да я наричаш мамо. — Нечий глас рязко прошепна в ухото на Бевърли и като се обърна, тя срещна злобния

поглед на Леонора. — В края на краищата всички ѝ викаме така — кисело добави тя.

Дългата, излъскана до блясък маса беше великолепна — върху нея бяха подредени кристални чаши, сребърни свещници и вази, препълнени с рози от оранжерията, фамилният сервиз за вечеря, който се предаваше от поколение на поколение, се състоеше от бели купи и чинии, поръбени със златна и виненочервена ивичка, и бе в тон с виненочервените свещи. Пред всеки гост бяха поставени сребърна пиперница и солничка, както и картичка с името му.

Без да се суети, лейди Джийн отвеждаше хората до отредените им места, докато Леонора прърхаше наоколо, развявайки ярката си надиплена пола, флиртуваше с мъжете, като лукаво подхвърляше двусмислици и го правеше доста недодялано. Лейди Джийн бе проявила дипломатичност при подреждането на гостите около масата, като никой от семейството не седеше начело. Леонора и Рупърт бяха от едната страна, лейди Джийн, старата контеса и Бевърли — от другата. Съпрузите тактично бяха отделени от съпругите си и дори имаше трима неженени мъже, двама позастарели вдовци и един ерген, за да се постигне четното число на гостите.

Бевърли се оказа между местен съдия — приятел на лейди Джийн, чиято съпруга бе починала предишната година, и Чарлс Еймзбъри — около четирийсетгодишен мъж с угоднически вид, който ѝ беше представен като братовчед.

— Харесва ли ви в Англия? — попита я той, след като Стивънс бе напълнил чашите им с леко и сухо бяло вино, което бе сервирано към първото блюдо — пушена съомга.

— Все още не съм имала време да се огледам, нито да свикна с часовата разлика — уклончиво отвърна тя.

Някакъв инстинкт ѝ подсказваше, че трябва да внимава какво приказва, докато не разбере дали може да му се довери. Все още бе огорчена от ехидната забележка на Леонора по повод на молбата на старата контеса да я нарича *мамо*.

— А как се разбирате със семейството? По-рано не сте се срещали с тези хора, нали? Освен с Хенри? Джийн е малко опасна, но всъщност си я бива. Рупърт не говори много, но иначе е свестен човек. Разбира се, сега в Бъкландс се промениха много неща — когато Хенри

беше жив, къщата бе пълна. Той обичаше да приема гости. Предполагам, че в бъдеще тук няма да гъмжи от хора.

Бевърли го погледна с любопитство. За разлика от Хенри и Антъни, той беше мургав и с черна коса, а очите му бяха по-тъмни от най-тъмната нощ. Освен това явно я харесваше. Подказваше ѝ го с цялото си тяло, ръката му понякога с фамилиарен жест докосваше нейната, в гласа му ясно звучаха интимни нотки. Сякаш ѝ казваше: „Дръж се за мен, аз ще ти помагам“.

— Каква е родствената ви връзка със семейство Къмбърланд? — попита тя.

— Хенри, Антъни и аз сме първи братовчеди. Нашият дядо беше Петият граф на Къмбърланд. Майка ми е испанка и живее с баща ми в Мадрид. Не могат да понесат тукашния климат. Аз живея в селото, нали разбирате. Много сме наблизко — добави той, без да откъсва поглед от лицето ѝ. После се примъкна още малко по-близо и тихо каза: — Вашето присъствие непременно ще пооживи обстановката тук. Бог знае, че имаме нужда от това!

Бевърли се смути, вдигна поглед и забеляза, че съпругата му я наблюдава с мила и разбираща усмивка. Тя също ѝ се усмихна в отговор и изпита съжаление към тази жена, която сигурно често изпаднаше в ужасни положения с този склонен към флиртуване съпруг. За да ѝ подсказже, че ни най-малко не се интересува от Чарлс, Бевърли се наведе напред през масата и се опита да я включи в разговора.

— Толкова ми е приятно да се запозная с всички роднини на Антъни — натъртено рече тя. — Толкова съм слушала за всички вас и за Бъкландс, направо не ми се вярва, че съм тук най-после.

— Е, много ни е приятно, че сте сред нас, Бевърли. Как е малкото ви момченце? Настанихте ли се вече? Сигурно ви е било много мъчно да напуснете близките си в Америка.

Джорджина беше слаба дребна женичка с мило лице и мека руса коса, прибрана отстрани с два гребена. Бевърли веднага я хареса, допадна ѝ нейната отзивчивост.

— Трудно ни беше — призна тя, — но Ники, разбира се, е твърде малък, за да разбере какво е станало, и тук много му харесва. Има толкова простор, а това е чудесно за детето.

Джорджина кимна.

— Сигурно харесва и животните във фермата.

Бевърли се засмя.

— Направо умира за тях! Доколкото разбрах, вие живеете в селото, нали?

— В покрайнините на селото. В Хънтинг Лодж. Къщата е принадлежала на родителите на Чарлс и когато заминаха, те я оставиха на нас. Хубаво е, че сме толкова близо до Бъкландс.

— Имате ли деца? — припряно попита Бевърли. — Искам да намеря приятелчета за Ники.

— Опасявам се, че нашите деца са много по-големи от него — с искрено съжаление рече Джорджина. — Имаме дъщеря на петнайсет години, а синът ни е на дванайсет. И двамата учат далеч отгук.

Чарлс, който изглеждаше отегчен от този женски разговор, се обади:

— Маргарет учи в същото училище, където учи и Джулиет, макар че имат разлика във възрастта. Вие сигурно още не сте виждали Джулиет, нали?

Бевърли поклати отрицателно глава.

— Много е мила — каза Джорджина. — Прилича на Хенри и е добро момиче. Ще я харесате.

— А вие имате само едно момченце, така ли? — попита Чарлс.

Погледът му се спря най-напред на раменете ѝ, които се открояваха под прозрачната материя, а после се спусна към гърдите ѝ. Той го направи така явно, и то пред жена си, че Бевърли пламна до корена на косите си и като посегна към чашата си, отпи голяма глътка вино. В този миг улови погледа на Леонора, която седеше срещу нея и изглеждаше много развеселена от нещо.

— Оpozнаваш местните хора, а, Бевърли? — с насмешка попита тя. После хвърли светкавичен поглед към Чарлс, който бе придобил съвсем безразличен вид. — Много е хубаво, че имаме нова братовчедка в Бъкландс, нали, Чарлс?

В този миг Бевърли инстинктивно се досети, че Леонора и Чарлс са били любовници. Сведе очи и си помисли колко мъчително и болезнено трябва да е било това за Джорджина, запита се и дали Хенри е знаел.

Най-сетне лейди Джийн даде знак на жените да оставят мъжете да пушат и да пият бренди. Бевърли последва Мама, която поведе

жените към салона, където за тях бе сервирано кафе. Докато вървяха по коридора, Джорджина я настигна и я хвана под ръка.

— Нали може да ви звънна някой ден и да ви поканя да доведете Николас на обяд у дома? Така ще може да се опознаем по-добре.

— Чудесно — отвърна Бевърли, взирайки се в нежните ѝ сини очи и милото ѝ усмихнато лице.

— Добре. Ще ви се обадя по телефона. Може и да поклюкарстваме — добави Джорджина и заговорнически се изкиска. — Ние всички толкова много обичахме Антъни и сега наистина се радваме, че сте тук.

Доволна от добросърдечното държане на Джорджина, Бевърли се постара през останалата част от вечерта да стои по-надалеч от Чарлс. Той навярно беше някакъв безобиден ухажор, но с държането си можеше да я постави в неудобно положение.

Когато гостите започнаха да се разотиват, Чарлс се промъкна до нея, за да ѝ каже „довиждане“, и я прегърна през кръста.

— Ще се виждаме по-често — прошепна в ухото ѝ.

Бевърли рязко се отдръпна и в този миг видя, че Джорджина е съвсем наблизко. Гледаше право пред себе си, но Бевърли се досети, че ги е видяла и се старае да се държи с подчертано безразличие.

— За бога! Какво ли не направих, за да ги намеря... Защо не ме оставите на мира? — Гласът бе писклив и в него звучаха дрезгавите нотки на страха.

Бевърли бе на прага на спалнята си заедно с Николас и двамата тъкмо се готвеха да слязат долу за закуска. Тя се закова намясто и погледна към отворената врата на Леонора, която се намираще от другата страна на стълбищната площадка. Виждаше се как Лизи слага някакъв поднос на масичката до леглото. В дъното на стаята Леонора стоеше, изправена до телефона.

Бевърли усети, че Николас я дърпа за ръката.

— Забравих си мечето — обяви той. — Отивам взема.

Обърна се и се шмугна в стаята, като я остави сама на стълбищната площадка.

— Ще ги имате при първа възможност! — извика Леонора. — Правя каквото мога, по дяволите...

В този миг Лизи се появи на прага, лицето ѝ пламтеше. Внимателно затвори вратата след себе си и притеснено погледна Бевърли.

— Добро утро, Лизи.

— Добро утро, милейди.

После момичето затича надолу по стълбите, сякаш се боеше от нещо.

— Ето мечето — тържествуващо извика Николас и изхвърча от стаята, стискайки любимата си играчка.

— Да вървим тогава.

Двамата заслизаха по широките излъскани стъпала към всекидневната. Бевърли се питаше какво ли се е случило. Гласът на Леонора звучеше сърдито и изплашено, но с кого ли говореше? И какво ли се опитваше да намери? Първото нещо, което ѝ дойде наум, бе, че сигурно става въпрос за пари, но защо ли Леонора трябваше да „прави какво ли не“, за да ги намери?

Бевърли беше сигурна, че никой от членовете на семейство Къмбърланд не страдаше от липса на пари. А и Хенри несъмнено беше осигурил добре Леонора. От пръв поглед си личеше, че тази жена сигурно всяка година харчи хиляди лири за дрехи. Освен това се правеха големи разходи за приемането на гости, а и доколкото бе забелязала, прислугата се състоеше най-малко от осем души, без да се смятат Пърси, Джо и хората от фермата. Тогава защо Леонора така отчаяно се нуждаеше от пари?

— Ще ходим ли при козите? — попита я Николас с пълна уста.

— Да, но първо си глътни хапката — нареди му Бевърли, макар че се усмихваше. — Клеър може би ще ти позволи да видиш и малките котенца.

— А те на Клеър ли са?

Бевърли замълча, понякога ѝ се искаше да каже: „Всичко е твое, миличък, или поне един ден ще бъде твое“, но знаеше, че не бива по този начин да възпитава Николас.

— Котенцата са на фермата — обясни му тя.

— А фермата на баби ли е?

Гледаше я с разширени от учудване очи и толкова много приличаше на Антъни. Отначало, когато пристигнаха, му беше трудно да произнесе *баба* или *бабчето*, а по-късно старата контеса бе направо

очарована, когато започна да я нарича *баби*. Бевърли имаше чувството, че това обръщение ще се запази.

— Фермата принадлежи на нашето семейство — предпазливо отвърна тя. — Татко ти е живял тук, когато е бил малък.

— Къде е той сега?

Николас пълна още една пълна лъжица с овесена каша в устата си. Откакто се бе научил да говори, непрекъснато задаваше този въпрос и всеки път сърцето ѝ се свиваше от болка. Сякаш вече усещаше липсата на баща си, любопитството му бе ненаситно.

— Къде е той? — повтори Николас.

— Татко ти е на небето, миличък, защото умря, когато ти беше бебе.

— Защо?

Бевърли се опита да намери най-простото обяснение. Трябваше да му го обясни така, че после детето да не сънува кошмари.

— Загина при злополука, Ники.

Явно доволен от отговора, той пълна още една пълна лъжица в устата си.

— Дояж си закуската и тръгваме.

Бевърли си наля още кафе, наслаждавайки се на удоволствието да има всичко наготово. След време това сигурно щеше да ѝ дотегне, но след онези дълги месеци, през които се бе борила да свърже двата края, беше чудесно всяка сутрин да ѝ сервира добре приготвена и красиво подредена закуска, уханно кафе и пресни яйца направо от фермата. Беше много приятно някой друг да оправя леглата им и да почиства банята, да сменя всеки ден кърпите и хавлиите, с удоволствие си мислеше, че обядът, следобедният чай и вечерята ще бъдат сервирани изцяло и с вкус. Всичко щеше да изглежда свършено, ако и Антъни беше тук. При създаването се положение тя можеше да разчита само на компанията на Мама и Леонора, а според Бевърли съществуването на подобно женско общество под един покрив понякога неминуемо щеше да доведе до създаването на нещо като чеховска атмосфера.

Бевърли и Николас тъкмо прекосяваха коридора и се насочваха към оръжейната, където освен ловджийски пушки, имаше и високи ботуши и мушамы за дъжд, когато Леонора изведнъж се затича надолу към тях, токчетата ѝ бързо-бързо потракваха по излъсканите дървени

стъпала. Бевърли понечи да я поздрави, но тя се направи, че не я вижда. Профуча покрай двамата, беше облечена с дебело вълнено палто, косата ѝ падаше в безпорядък по раменете, сякаш въобще не се бе срещала тази сутрин, а по лицето ѝ нямаше и следа от грим.

— Добро утро! — обади се след нея Бевърли.

Леонора не отговори. След малко през прозореца на оръжейната Бевърли я видя да се качва на ягуара си, който бе паркиран от другата страна на подвижния мост. Джо държеше вратата отворена, бързо я затвори след нея, скочи на шофьорското място и мигновено потегли, набирайки все по-голяма скорост по алеята пред замъка.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Леонора се върна чак следобед. Бевърли разглеждаше великолепната колекция от книги в библиотеката, когато чу как колата ѝ се приближава по алеята, погледна през прозореца и видя етърва си бързешком да прекосява подвижния мост. Сега изглеждаше малко по-спокойна, макар да бе някак разсеяна. След миг влетя в библиотеката и се закова намясто, щом зърна Бевърли.

— О, не знаех, че си тук — стреснато рече тя.

Бевърли я погледна въпросително.

— Преча ли ти? — попита учтиво.

Току-що бе попаднала на забележителен том с мемоари за Бъкландс, написани от иконома, който бе работил тук от 1868 до 1872 година, а Николас весело си играеше на пода със своите колички и камиончета. Тя горещо се надяваше, че Леонора няма да се присъедини към тях.

— Ами... — Леонора разсеяно огледа библиотеката, а после поклати глава. — Не, всичко е наред.

После се обърна и излезе.

Бевърли отново се зачете, удивена от това толкова подробно описание на живота в замъка отпреди сто и двацет години. В онези дни тук бе имало двацет и осем слуги, лакеите и икономите бяха носили ливреи в яркочервено и синьо, поръбени със сребрист ширит. Сребърни токи украсявали обувките им, носели бели чорапи и бели ръкавици. По-нататък пишеше как Втората контеса на Къмбърланд давала нарежданията си за деня в салона и успявала така добре да ръководи домакинството на замъка, че кралят го нарекъл „най-изискания дом в кралството“. Докато семейството се хранело от златни и сребърни чинии, които „много трудно се излъскваха“, прислугата използвала калаено-оловни чинии, половници и чаши, върху които бил гравирани елементи от семейния герб, и преди всяко ядене в специалното помещение за прислугата всички вдигали наздравица за семейството и пиели бира от древни рогови бокали. Помощник-икономът вдигал

бокала си и казал: „За милорд и милейди“, слугите добавяли: „От цялото си сърце“.

Като омагьосана Бевърли продължаваше да чете и постепенно в главата ѝ започна да се оформя една идея. Тя прочете и едно описание на коледна вечер от 1870 година, когато празненството и на приземния етаж, и на горния етаж включвало песни, танци, любителски театрални представления и много веселба. Музикантите от селския оркестър били открити от графа, налягали из снега близо до замъка, тъй като на път за дома били „надвити от домашната бира“. Коледари идвали да пеят в замъка и на Коледа сутринта хористите от местната църква имали „червени бузи като макове“, тъй като от зори се наливали с бира и се гощавали с препечени филийки.

Авторът така живо описваше живота в Бъкландс от онези времена, че Бевърли сякаш се пренесе в един друг, съвсем непознат свят на хиляди километри от Ню Йорк и Стокбридж. Най-интересното беше, че всичко това се отнасяше за предците на Антъни. Тя се опита да си представи как неговите прапрадядо и прапрабаба се возят из имението в карета, теглена от коне. Как посрещат краля на приемите, давани в големия салон. Как уреждат соарета в чест на кралицата и неделни партита за благородниците от околността. За първи път реално си представи обстановката, в която бе израснал Антъни. Бъкландс може и да приличаше на замък от приказките, но хората, които бяха живели между древните му стени, изглеждаха напълно реални и историята на семейство Къмбърланд беше много завладяваща. Замислено погледна към Николас, който все така унесено си играеше със своите колички, и не за първи път се стресна, като се сети какво му предстои да наследи. Когато лейди Джийн за първи път ѝ каза, че той е новият граф, това ѝ се стори празно и безсмислено като титлата на Антъни. Каква ли полза можеше да има човек от една титла? Титлата не бе спасила Антъни от ужаса на присъствието на Мери и от нейната идея фикс, нито бе донесла богатство на Бевърли, когато се налагаше сама да издържа Николас и себе си. Но сега, когато четеше тези невероятни мемоари, тя започна да разбира, че човек може да се гордее с огромното наследство на предците, че историята на семейството е изключително интересна.

Бевърли внимателно остави книгата обратно на полицата и реши да поговори с Мама за своята нова идея.

В този миг някой така силно се развика в коридора, че дори Николас вдигна глава и ококори очи.

— Остави на мен да решавам — крещеше Леонора. — Не биваше да ѝ позволяваш да върне детегледачката. Това беше лудост. Не обичам малки деца да ми се мотаят из краката, да вдигат шум и да създават бъркотия наоколо. Той е с нея в библиотеката... и всичките му играчки са там. Това наистина не е прилично, Джийн.

— Може би все пак ще успея да я убедя да вземе временна детегледачка, а? — отвърна лейди Джийн.

Бевърли бе чула достатъчно. Отвори вратата на библиотеката и излезе в коридора, като се стараше да изглежда колкото може по-самоуверена. Лейди Джийн и Леонора стояха изправени една срещу друга, първата разсеяно прокарваше пръсти през посивелите си коси, втората изглеждаше много мрачна и лицето ѝ пламтеше от гняв.

— Бих искала да ви напомня — започна Бевърли, като ги изгледа сурово, — че нито Ники, нито аз сме тук по собствено желание. Бях принудена да го доведа в Англия. Казано ми беше, че нямам право на избор, че трябва да дойда да живея в Бъкландс, за да може Ники да бъде отгледан тук.

Млъкна за малко, а двете жени слисано я гледаха. Николас се появи на вратата на библиотеката, за да разбере какво става, и застана до майка си, наблюдавайки с ококорен поглед възрастните пред себе си.

— При това положение — продължи Бевърли — бихте могли да проявите поне малко любезност, да не говорим, че би трябвало да положите известни усилия, за да се почувстваме като у дома си. Ники живееше сред едно задружно и любящо семейство, нещо, което Антъни много ценеше, и аз нямам никакво намерение да оставям детето си в ръцете на детегледачка само защото някои хора не могат да понасят деца. Вярвам, че майките сами трябва да отглеждат децата си. Клеър Пърси обеща да се грижи за него, ако ми се наложи, и аз всеки ден бих могла да го оставям при нея за час-два. Ако искате да останем в Бъкландс, той трябва да има право свободно да се разхожда тук под мое наблюдение.

Това беше най-дългата реч, която бе произнасяла някога, и Бевърли млъкна за миг, за да погледне Леонора в лицето, преди да продължи:

— Той не се *мотае* из краката ви и не създава *бъркотия*, никога не съм му позволявала да прави това, но Ники е нормално и здраво дете и аз нямам намерение да му запушвам устата само защото ти искаш да спиш до обяд — добави тя в прилив на гняв.

Леонора за миг извърна очи, а после отново я погледна. Лицето ѝ беше озлобено.

— Ти навярно просто не си свикнала да живееш сред аристокрацията — язвително каза тя. — Има си някои порядки, които трябва да се спазват...

— Така доникъде няма да стигнем — побърза да се намеси лейди Джийн. — Като се има предвид, че Николас не вдига много шум, аз наистина смятам, че трябва да позволим на Бевърли да го отгледа както намери за добре.

Бевърли веднага ѝ хвърли благодарен поглед.

— Мама е много доволна от неговото присъствие — отбеляза тя. — Понеже той е момче, това ѝ помага да надвие мъката от загубата на Хенри и Антъни. Вчера тя ни покани в своята всекидневна, за да гледаме детската програма по телевизията. Каза, че много обичала да слуша коментарите на Ники, макар че тя самата не може да вижда добре какво става на екрана.

— Сигурна съм, че тя го смята за незаменим — презрително рече Леонора. — В това семейство само момчетата имат значение.

— Не бъди глупава, Леонора — разпалено реагира лейди Джийн. — Бевърли, ако все още смяташ, че можеш да се справиш сама, всичко е наред, но ако промениш мнението си за детегледачката, ще ти дам телефонния номер на една много добра агенция.

— Благодаря. По-късно през тази година смятам да го пратя в детската група в селото. Ще го оставям там само сутрин, за Ники ще е добре да играе с деца на неговата възраст.

Лейди Джийн не каза нищо, но Леонора избухна:

— Е, добре, щом смяташ да го оставяш да играе със селските деца, аз вдигам ръце. Не разбираш ли, че ще започне да говори с най-отвратителния селски акцент? Само фермерите пращат децата си там! — Леонора се обърна към лейди Джийн, сякаш искаше да я призове на помощ: — Утре всички тук може и да въшлясаме! Чух, че селските деца имали въшки.

— В момента такава е положението във всички училища в страната — рязко отвърна лейди Джийн и Бевърли забеляза, че ѝ е трудно да прикрива истинските си чувства. — Въшките обикновено харесват много чиста коса — словоохотливо добави тя.

— О, аз вдигам ръце! — извика Леонора и като махна пренебрежително, втурна се нагоре по стълбите. — Всички вървете по дяволите, на мен не ми пука.

— Благодаря — сухо отвърна лейди Джийн. — Съжалявам за случилото се, Бевърли. Аз мразя грубостта. Напоследък Леонора май не е на себе си.

Бевърли си спомни за многозначителния разговор, който бе подслушала тази сутрин, без да иска, и не каза нищо.

— Хммм — уклончиво се произнесе тя.

Едва на следващия ден стана ясно какви големи грижи са налегнали Леонора.

Дванайсетгодишното момиче седеше с много изправен гръб до масата в трапезарията, беше облечено със сива плисирана пола и тъмнозелен пуловер, а дългата му руса коса бе вързана отзад с черна кадифена лента. Лицето му бе зачервено и то едва се сдържаше да не заплаче.

— Беше ужасно, мамо! — с писклив от вълнение глас каза тя. — Аз стоях на летището и не можех да мръдна, а ти просто си забравила да ме посрещнеш! Дукът се вбеси. Всички говореха за следващия полет до Шотландия, но той каза, че не може да ме остави сама. Как можа да забравиш, мамо!

Лейди Джулиет изглеждаше ужасно разстроена: едва преди час Джо бе заминал с пълна скорост да я прибере от летището, където е била принудена да остане доста дълго след пристигането си от Южна Франция.

Леонора яростно заби вилицата в пилето с пилаф в чинията си.

— Престани да вдигаш толкова шум за нищо. Не понасям да ми хленчат.

— Аз не хленча! — избухна Джулиет.

С прямото си изражение и ясните си сини очи тя страшно много приличаше на Хенри. Беше прекарала великденските празници с една

своя съученичка във вила близо до Ница и след два дни трябваше да се върне в интерната.

Николас се размърда във високото си столче, което Бевърли бе донесла от детската стая, защото резбованите столове в трапезарията бяха прекалено ниски за него.

— Джу-лет пътува на самолет! — високо обяви той.

Беше очарован от братовчедка си и дори веднага след пристигането ѝ ѝ позволи да подържи за малко неговото мече. Бевърли бе доволна от държането на Джулиет. Тя бе прегърнала Николас и му бе заговорила нежно и мило.

— Аз пътува на самолет! — весело съобщи той. — И Джулет пътува.

— Шшшт! — Леонора се намръщи. — Пази тишина, обядваме.

— Той нищо лошо не е направил — кротко ѝ възрази Бевърли.

Старата контеса, която този път се бе присъединила към тях, защото искаше да види Джулиет и да чуе разказа ѝ за гостуването във Франция, тактично се намеси. Тя се обърна към внучката си и рече с усмивка:

— Струва ми се, че доста си пораснала, докато те нямаше, нали, миличка?

Джулиет веднага се обърна към нея и дори успя да се усмихне.

— Може би си права, бабо. Там беше великолепно. С Хенриета плувахме всеки ден, возихме се на платноходка... Дукът е страшно добър мореплавател и ни позволяваше да се редуваме на щурвала. От него научихме много за навигацията. Хенриета разправя, че щял да ѝ подари малка яхта, когато навърши осемнайсет години. Често ходехме на пикник и те имат от онези машинки, с които можеш да откриеш метален предмет, заровен в земята. Хенриета намери монета от пет франка на плажа...

— За бога, Джулиет! — гневно възкликна майка ѝ. — Ще млъкнеш ли! Дъра-бъра, дъра-бъра! Главата ми се цепи.

Джулиет изглеждаше съкрушена.

— Но баба ме помоли да ѝ разкажа как съм прекарала ваканцията.

— Можем да смятаме вече, че баба ти е чула всичко — сухо отбеляза Леонора.

— Искам да науча много повече неща. Защо не дойдеш днес следобед в стаята ми? — предложи контесата.

— Добре, бабо.

Но Леонора още не бе свършила.

— И престани да се оплакваш, че не съм дошла да те посрещна на летището, Джулиет. За бога, да не би да е настъпил краят на света!

— Краят на света! — с много сериозно изражение повтори Николас и удари с юмруче по масата. — Краят на света! — натъртено каза още веднъж.

Старата контеса прихна да се смее, отмятайки глава назад като младо момиче. Бевърли също се засмя. Понякога Ники правеше много смешни неща и тя имаше необяснимото чувство, че по този начин иска да се хареса на присъстващите.

— О, не е ли възхитителен? — възкликна Джулиет и посегна да го погали по бузката. — Толкова се радвам, че живееш при нас, Ники! — спонтанно добави тя.

— Струва ми се, че и той харесва новооткритата си братовчедка — рече Бевърли и се усмихна на момичето.

— Вдругиден Джулиет трябва да се върне в училището — категорично заяви Леонора, сякаш с това решаваше всички въпроси.

— Да, но нали скоро ще дойде лятната ваканция, а тя е доста дълга? — каза Бевърли.

— Мама все ме кара да гостувам на приятелки.

Старата контеса се наведе напред и впери почти неவிждащите си очи в лицето на Джулиет.

— Може би — кротко започна тя — мама ще ти позволи да останеш в Бъкландс, след като Бевърли и Николас вече ще живеят тук. Ако ти искаш, разбира се.

— О, искам, искам! — извика Джулиет и сините ѝ очи светнаха. — Мамо, може ли да си остана у дома през следващата ваканция? — умолително каза тя, ръцете ѝ бяха притеснено вкопчени една в друга в скута ѝ.

— В никакъв случай — каза Леонора. Бевърли разбра, че това е любимият ѝ израз. — Поканена си да гостуваш във Флорида при Синтия Лойд и нейното семейство, а и семейство Уентуърт Хокинс те покани в Шотландия... Не искам да се мотаеш тук и да пречиш на всички.

Бевърли погледна съкрушеното лице на Джулиет и сърцето я заболя. Момичето изглеждаше толкова разочаровано и обидено. Как можеше Леонора да се отнася така към собственото си дете? Бевърли понечи да каже нещо, макар да съзнаваше, че не бива да се меси, но в този момент Джулиет се обади:

— Когато татко беше жив, той не ме пращаше колкото може по-надалеч през празниците.

В стаята настъпи неловко мълчание, старата контеса неспокойно се размърда в креслото си. Но Леонора в никакъв случай не беше победена.

— Е, татко ти сега не е жив, а аз казвам, че трябва да гостуваш на тези хора. Сигурно искаш да имаш добри връзки в обществото, нали? Когато пораснеш, ще си ми благодарна за всичко това. Дотогава ще се запознаеш с когото трябва. Ще те канят на всички тези партита и запомни едно нещо...

Джулиет я погледна жално.

— Какво е то?

— Повечето от момичетата, които познаваш, имат по-големи братя. — Леонора някак кратко и невесело се изсмя. — Повечето от тях са много добра партия за женитба. Е, поне няма да ти липсват партньори за танци, когато дебютираш в обществото.

— Има ли такова нещо в днешно време? — наивно попита Бевърли, по-скоро водена от желанието да смени темата на разговора. Виждаше, че Джулиет е силно разстроена, а и това бе най-мъчителният ѝ обяд тук.

В този миг Николас посвоему успя да привлече вниманието на всички.

— Искам да пишкам! — припряно каза той. — Мамо, искам да пишкам!

Бевърли го смъкна набързо от столчето му, Джулиет се засмя, а Леонора захвърли салфетката си с жест на дълбоко отвращение.

— Това вече е прекалено! — гневно извика тя и се изправи. — Не понасям този хаос! Къщата се превръща в зоологическа градина. Ако тези деца не могат да се държат прилично, ще трябва да се хранят на детския етаж, независимо дали им харесва или не.

— Елате към дванайсет и половина — предложи Джорджина Еймзбъри. — Така ще можем да пийнем нещо преди обяда.

— Чудесно — отвърна Бевърли. — До петък.

Когато остави слушалката, беше доволна, че Джорджина удържа на обещанието си. Едно от нещата, които ѝ липсваха в Бъкландс, беше компанията на нейна връстница, с която да може да разговаря понякога. Леонора беше по-възрастна от нея най-малко с десет години, но изглеждаше доста по-стара, а лейди Джийн бе прехвърлила петдесетте. Беше ѝ приятно да разговаря с Мама, но по-скоро я чувстваше като своя баба. Джорджина изглеждаше на около трийсет и пет години и при предишната им среща Бевърли бе усетила, че те двете имат много общо помежду си.

Хънтинг Лодж, която първоначално е била част от имението Бъкландс, представляваше очарователна къща от сив камък на два етажа с две големи гостни, които според Джорджина са били използвани като трапезарии по времето, когато тук са се събирали големи групи ловци.

— Можете ли да си представите — каза Джорджина, докато я развеждаше из къщата, — че икономът и лакеите докарвали от Бъкландс всички необходими чинии и чаши, както и достатъчно храна, за да могат гостите да спрат тук и да обядват, вместо да се връщат в замъка! Във всеки случай дядото на Чарлс подарил тази къща на втория си син, а после я получихме ние.

— Тук сигурно ви харесва повече, отколкото в Бъкландс — отбеляза Бевърли, когато двете седнаха пред пращящия огън във всекидневната, за да пийнат по чашка преди обяда, докато Николас си играеше с куклената къщичка, донесена от Джорджина от детската стая.

Някакви странни пламъчета за миг проблеснаха в светлите очи на Джорджина. После изчезнаха и тя отново се усмихваше мило.

— О, разбира се. Първо, тази къща е много по-топла! — Тя весело се разсмя. — Когато вечеряме в Бъкландс през зимата, аз си слагам дебело вълнено бельо под вечерната рокля. А на вас как ви се вижда там?

— Трябва да призная, че е далеч по-добре от тристайната ни квартира с изглед към магистралата, която се намираще насред града! — отвърна Бевърли и се засмя.

— Но вие двамата с Антъни сте живели нашироко, нали? Разбрах, че вие сте водили собствена рубрика в известно списание и много често сте излизали в обществото.

Бевърли тъжно кимна.

— Така беше, когато Антъни бе жив. След неговата смърт нещата се промениха, пък и в Америка има рецесия.

— И тук започна ужасна рецесия — отбеляза Джорджина.

— Но явно никак не се е отразила на семейството. Досега не съм чувала за някакви икономии в Бъкландс — отвърна Бевърли.

— Там винаги са живели в разкош. Ние сме от бедния клон на фамилията.

Джорджина се усмихна, но лицето ѝ остана тъжно.

— С какво се занимава Чарлс?

Джорджина ѝ отговори, като много внимателно подбираше думите си:

— С това-онова. Нищо особено. Наследил е малко пари от дядо си, а когато родителите му починат, сигурно ще получи още малко, но ние никога няма да бъдем богати.

За Бевърли този начин на мислене бе доста странен. Никой от нейното семейство не бе разчитал „да печели от мъртъвци“, както се изразяваше майка ѝ. Родителите ѝ цял живот повтаряха на децата си, че човек трябва сам да си пробие път в живота.

— А децата ви как са? — попита Бевърли.

Джорджина веднага се разнежи.

— О, Маргарет и Том. Те са невероятни деца. Искан ми се да си бяха тук. Ваканциите им са толкова кратки, а те растат така бързо. — Леко въздъхна. — Човек иска само най-доброто за децата си, нали? Вие сигурно сте много щастлива, защото Николас е момче и ще наследи всичко.

В гласа ѝ не прозвучаха нотки на завист. Сякаш бе щастлива, че Бевърли и нейният син са добре осигурени.

— Откровено казано, понякога просто не знам какво да мисля — рече Бевърли. — Тъгувам за Америка и за семейството си и ми е много мъчно, че Ники няма да бъде отгледан в онези условия. От друга страна, не бих могла да го лиша от онова, което му се пада по наследство, нали така?

Джорджина съчувствено ѝ кимна.

— Може би твоите близки ще ти дойдат на гости тук?

— О, непременно. А и аз имам намерение от време на време да водя Ники в Америка, поне трябва да знае къде е родена майка му.

Увлечени в оживен разговор, двете не забелязаха как изминаха цели два часа, а после, без много да се суети, Джорджина сервира обяда на голямата кухненска маса — спагети по болонски със салата, последвани от плодове и сирене, както и купичка кисело мляко с яagodов сироп за Николас. Тя дори бе успяла да изрови едно високо столче, принадлежало някога на нейните деца, и да купи бутилка плодов сок за него.

— Колко си предвидлива! — възкликна Бевърли, след като огледа топлатата и уютна кухня.

За нейно облекчение Чарлс явно не си беше у дома и тя се постара повече да не споменава за него.

Когато си тръгваше, Джорджина я потупа по ръката.

— Ако някой път ти се наложи да ми оставиш Николас за час-два, не се колебай. Аз съм си почти винаги вкъщи, не съм много заета и ще ми бъде приятно да се грижа за него.

Бевърли се наведе и целуна Джорджина по бузата.

— Наистина си много любезна, благодаря ти. Досега ми помагаше Клеър Пърси, но...

— Ако се окаже, че тя няма възможност да го вземе, имаш телефонния ми номер. Само ми звъни. С удоволствие ще ти помогна. — Усмивката ѝ беше много мила, тя се наведе и потупа Николас по главичката. — Толкова е миличък — промълви Джорджина.

— Много ти благодаря.

Бевърли и Николас поеха по късата алея пред Хънтинг Лодж, а Джорджина стоеше на прага и им махаше, беше се усмихнала до ушите, вятърът рошеше русата ѝ коса.

— Скоро ще се видим пак! — извика тя.

Докато Бевърли и Николас вървяха пеша към Бъкландс, вятърът се усили и в небето започнаха да се трупат буреносни облаци. Някъде в далечината отекна гръмотевица.

— Хайде да побързаме — каза Бевърли и сграбчи ръчичката на Николас.

Обикновено не се страхуваше от буря, но този път сякаш в самата атмосфера се таеше нещо заплашително — предчувствие за

надвиснала опасност, някаква зла поличба.

Взе Николас на ръце, притисна го към себе си и забърза към замъка. Той вече се виждаше, когато вятърът още по-яростно зави, блъскаше я в гръб и буйно развяваше косата ѝ. Западаха едри капки дъжд. Обзета от непонятна тревога, тя прекоси подвижния мост и успя да влезе в Бъкландс, преди да плисне проливният дъжд.

— На косъм успяхте да избегнете бурята — отбеляза Алис, която се появи в този момент.

— Да — задъхано каза Бевърли.

Но имаше чувството, че тя и Ники са избегнали нещо по-опасно от бурята. За последен път бе изпитала това странно чувство, когато се сблъска с облечената като нея Мери на детския етаж на „Сакс“.

Старата контеса седна зад бюрото си, украсено с изящни инкрустации, във всекидневната на своя апартамент в западното крило. Беше заобиколена с грижливо съхраняваните реликви от последните седем десетилетия. Семейни фотографии в сребърни рамки се виждаха навсякъде наред със стари дантелени ветрила, албуми, пълни със снимки, изрезки от рубриката на „Таймс“ „Протоколни мероприятия на кралския двор“, украшения и дреболии, събирани от детските ѝ години. Почти всички мебели в тази стая бяха докарани от стария ѝ дом след женитбата ѝ за член на семейство Къмбърланд. Картините бе наследила от покойния си баща. Той беше голям колекционер и сред тях човек можеше да види малка картина на Дега, внушителен пейзаж, рисуван от Коро, и три жизнерадостни скици на Вато.

В тази стая с нейните избелели завеси от розово кадифе, устояли на слънцето петдесет години, и с износените кретонени калъфи за мебели цареше спокойна атмосфера. Именно тук старата контеса, която бързо губеше зрението си и страдаше от артрит, прекарваше по-голяма част от времето си и само при необходимост слизаше на долния етаж.

В тази ясна утрин, седмица след като Джулиет се бе върнала в училището, Роузмари Къмбърланд, облечена в обичайния си костюм от виненочервен туид и кремава дантелена блуза, с усилие се взираше в месечната справка, пристигнала по пощата от „Хародс“. Тя бе открила собствена сметка в този голям лондонски магазин още на младини и

досега пазаруваше само с помощта на неговия каталог. Сред великолепното изобилие от стоки избираше всички подаръци за Коледа и за рождени дни, предназначени за членовете на семейството ѝ и за хората, които живееха в имението. От кошници с екзотични лакомства до топли домашни пантофи — тя успяваше да купи за всекиго по нещо.

Но напоследък се бе появил един проблем. Зрението ѝ толкова се бе влошило, че почти не можеше да различи цифрите и когато трябваше да напише някой чек, много ѝ беше трудно да види редовете и линиите. Докато беше жив, Хенри много ѝ помагаше, набързо идваше до стаята ѝ, за да попълни чековете вместо нея, тъй че накрая само трябваше да ѝ покаже къде да се подпише. Но сега нямаше кой да го замести.

Безсилието я накара да въздъхне дълбоко. Щом започна да ослепява, лекарите ѝ казаха, че не могат да ѝ помогнат.

Като въздъхна отново, тя постави най-отдолу разкращения си подпис, надявайки се, че ако е сбъркала нещо, в счетоводния отдел на „Хародс“ ще я разберат.

Малцина знаеха, че Роузмари Къмбърланд притежава собствено богатство. Никога не бе имала нужда от финансовата помощ на съпруга си. Родена Роузмари Армитидж, тя бе наследила богатството на фамилията Армитидж, спечелено от Корнуолските оловни мини, собственост на дядо ѝ, и това ѝ бе позволило винаги да бъде финансово независима. Не че парите я интересуваха. Гледаше на тях като на средство да прави добро. Някои от работниците в имението цял живот щяха да ѝ бъдат благодарни за помощта, която тихо и дискретно им бе оказвала.

Тя стана и отиде до камината, за да натисне звънеца, поставен до нея. Когато Стивънс влезе в стаята след няколко минути, лейди Къмбърланд му подаде плика, адресиран до „Хародс“.

— Ще бъдеш ли така добър да се погрижиш за изпращането на това писмо? — каза тя.

— Разбира се, милейди.

Пощенската кола, която пристигаше в замъка всяка сутрин, доставяше и прибираще писмата и пратките. Стивънс тържествено слезе по стълбите и остави писмото на контесата върху специалния сребърен поднос в коридора. Там вече имаше няколко писма за

следващата поща — едното бе написано от лейди Еймзбъри и трябваше да замине за Америка, а върху плика на другото личеше почеркът на младата лейди Къмбърланд и колкото и да е странно, бе адресирано до някого, който живееше в Хакни, Източен Лондон.

Бевърли направи някои допълнителни проучвания, преди да си позволи да обсъди идеята си със старата контеса. Работата бе там, че хилядите книги в библиотеката не бяха подредени според някакъв определен принцип, тъй че ѝ се наложи много пъти да се качва и слиза от стълбичката, при което направи няколко чудесни открития, но и загуби много време да се рови в книги, които не ѝ бяха нужни.

Беше много приятно да се работи в библиотеката с нейния великолепен под от абаносово дърво и светлия таван, направен от дъбови греди. Това бе нейната любима стая в замъка, която успяваше да съперничи на салона с неговата изискана елегантност и на трапезарията с нейното мрачно величие. Докато тя се ровеше в книгите и от време на време си водеше бележки, Николас щастливо си играеше със своите колички или се качваше на канапетата до еркерните прозорци и коленичил върху сините им кадифени възглавнички, се взираше в градината и наблюдаваше птичките.

Най-накрая, след една седмица на системни проучвания, след като събра колкото може повече информация, един следобед Бевърли помоли свекърва си да ѝ позволи да я посети.

— Имам една идея — каза тя, след като седна на креслото срещу контесата и остави Николас да си играе на пода между тях. — Но се нуждаем от вашата помощ.

— Разкажете ми, мила — окуражи я старата контеса.

Бевърли дълбоко си пое дъх.

— Разглеждах книгите в библиотеката и открих, че в много от тях пише за семейството. В някои се споменава дори за 1135 година, когато Джордж Еймзбъри е бил сред придворните на крал Стивън. Пише и за Томас Еймзбъри, за когото съм слушала от Антъни имал е имение някъде тук наблизо по времето на крал Ричард — тоест, преди да купи Бъкландс през 1385 година. Всичко това е много интересно. Страшно ми хареса биографията на Харолд Еймзбъри, който е бил дворецов камерхер при крал Хенри. Фамилията наистина е свързана с

историята на Англия, нали? Нямах никаква представа, че Първият граф на Къмбърланд е бил председател на Камарата на лордовете!

— Името Еймзбъри означава да се целиш високо — съгласи се Роузмари. — Тези хора са се посветили на краля и на родината. А каква е вашата идея, мило момиче?

— Бих искала да напиша историята на семейството. Това сигурно ще ми отнеме години. Но смятате ли, че е възможно поне да опитам?

— Изразявате се почти като Антъни и ми се струва, че това е великолепа идея — веднага отговори контесата. — Нали разбирате, аз самата все се канех да се заема с тази работа, но някак си не ми оставаше време, годините минаваха, а после зрението ми съвсем отслабна. О, Бевърли! Идеята ви е вълнуваща! А и кой друг би могъл да я осъществи по-добре, като се има предвид журналистическият ви опит?

— Не съм се занимавала сериозно с журналистика — отвърна Бевърли в прилив на самокритичност. — Но се надявам да се справя добре, защото много бих искала Ники един ден да има пълната история на семейството си. Това ще го накара да се гордее, че принадлежи към него.

— Струва ми се, че сте права. В наши дни младото поколение никак не се интересува от оставеното му наследство. — На лицето ѝ се появи бледа усмивка. — Хенри ценеше предците си, но за голямо нещастие на Леонора, най-много държеше да живее близо до земята. Тя, която толкова силно желае да се движи из висшето общество и да общува непрекъснато с членовете на кралското семейство, получи в края на краищата една ферма, пълна с животни.

Бевърли се засмя, развеселена от проникателността на старата контеса.

— А колкото до Антъни — продължи тя, — той имаше амбицията да спечели много пари и да направи кариера в Америка, но все му се струваше, че неговата титла кара хората да го смятат за някакъв дилетант и плейбой.

— Той беше много скромен, но не се срамуваше от потеклото си — отбеляза Бевърли.

— О, аз знам това. Той си беше скромен и непретенциозен и в това се криеше големият му чар. Антъни беше мило момче и аз толкова

много го обичах.

— О, мамо, аз също го обичах. Не можете да си представите колко много го обичах.

— Струва ми се, че мога, мила моя. Когато вие двамата се оженихте, той ми писа, че е открил най-прекрасното момиче на света. Копнееше да ни събере двете и когато се роди Николас, толкова много му се искаше да ви доведе в Бъкландс, за да сме всички заедно! Той ви обичаше повече от всичко на света, мила моя, и според мен съзнаваше колко много го обичате вие.

Бевърли вдигна очи и през сълзи погледна свекърва си.

— Повече никого няма да обикна — заяви тя без следа от самосъжаление. — За мен друг Антъни не може да има.

За да ѝ покаже, че я разбира, старата контеса се наведе напред и сложи длан върху ръката на Бевърли.

— Съгласна съм, че никога няма да намерите друг като Антъни. Но искрено се надявам, че ще намерите някой, с когото да споделите останалата част от живота си, мила. Вие сте прекалено млада, за да си останете вдовица. Знам как ужасно тъгувах, когато почина моят съпруг, а тогава вече бях прехвърлила шейсетте! Вие сте още дете. Целият живот е пред вас. Не правете грешката да живеете само с миналото, Бевърли. Антъни не би искал това от вас, той толкова много обичаше живота. Каза ми, че сте го дарили с толкова много любов, не я пропилявайте.

Бевърли избърса очите си и жално се усмихна.

— Напълно ви разбирам, мамо, но не мога да си представя, че дори за миг ще изпитам към някого същите чувства, каквито изпитвах към Антъни.

— О, аз нямах предвид това. Разбира се, че никого няма да обичате така, както сте обичали него, но се надявам да откриете друг вид любов, мила моя. Любов, която ще запълни живота ви и ще ви възнагради по друг начин.

— Въобщо не мога да си представя такова нещо.

— Разбира се, че не можете. Все още не. Прекалено рано е. Но времето... И за Николас ще бъде добре да си има баща, особено след като и Хенри си отиде. — Гласът ѝ изведнъж секна и за първи път от началото на разговора скръбните чувства се изписаха по лицето ѝ. — Но човек винаги трябва да помни едно нещо.

— Какво е то?

— И най-ужасните неща, които ни се случват, винаги раждат и нещо хубаво. Както се казва, всяко зло за добро. Сега вие с Николас сте тук при мен, а това нямаше да се случи, ако Хенри не бе починал. Вие нямате представа, Бевърли, колко щастлива ме прави вашето присъствие. Сякаш получих най-прекрасния божи дар точно когато си мислех, че бог се е отказал от мен. Толкова се радвам на малкия Николас... О, мило момиче, вие двамата ме карате да се чувствам щастлива през последните години от живота си, а аз със сигурност никога не съм се надявала на подобно нещо!

Тя бодро вирна брадичка и някак по момичешки плесна с ръце.

— Толкова се радвам.

— Един ден вие пак ще бъдете щастлива, мила, обещавам ви го.

Бевърли тъжно поклати глава.

— Не ми се вярва. Решила съм да посветя живота си на отглеждането на Ники, искам да му помогна да се подготви за онова, което го чака.

— Разбирам чувствата ви в момента, но повярвайте ми, сърцето по някакъв странен начин само се лекува. Точно когато си мислите, че нищо хубаво повече няма да ви се случи и — хоп! — Старата контеса пак плесна с ръце. — Случва ви се нещо прекрасно!

Бевърли се усмихна.

— Това май няма нищо общо с моята идея да напиша историята на семейството.

— И има, и няма. По-умна съм, отколкото изглеждам, да знаете, и според мен, освен всичко друго, писането на тази книга за вас ще се превърне в нещо като катарзис. В процеса на работата раната ви ще позаздравее.

Бевърли погледна старата дама с още по-голямо уважение. Беше ясно, че голямата мъка, причинена от загубата на съпруг и двама сина, не само я бе потопила в скръб, но я бе направила и по-мъдра и отзивчива.

— Бих искала да ви повярвам — искрено каза Бевърли.

— Ще стане, мила. А междувременно, ако напишете историята на семейство Къмбърланд, това ще е най-доброто, което можете да направите. Когато Николас тръгне на детска градина, ще имате много свободно време и ще ви кажа едно: няма нищо по-тягостно от

безделието. — Старата контеса въздъхна. — Ех, ако зрението ми не беше толкова слабо! Можех да направя още много неща, ако виждах добре. Няма значение. Ако мога да ви помогна с нещо за написването на книгата, обадете ми се.

— Вие сигурно имате прекрасни спомени от пристигането си в Бъкландс като младоженка?

— Така е. Знам доста неща за семейството и за Бъкландс и те могат да ви бъдат от полза.

Бевърли жадно се наведе напред.

— Защо да не купим магнетофон? Тогава ще можем да запишем вашия разказ, а аз ще го пренеса на книга.

Старата контеса се зарадва, бледата ѝ кожа порозовя от удоволствие.

— Бевърли! Вие наистина имате блестящи идеи! Няма да има нужда да си напругам очите, нали? И наистина ще върша нещо полезно. О, колко забавно ще бъде!

Бевърли се усмихна.

— И за двете ни тази работа ще бъде много полезна. Нямам търпение да започнем. Помислих си, че бих могла да направя и каталог на книгите в библиотеката. Там наистина трябва да се въведе някакъв ред, а на мен това ще ми достави удоволствие.

— Мило момиче, струва ми се, че вашето идване в Бъкландс е най-хубавото нещо, което ни се е случвало от много време насам.

Двете продължаваха да говорят оживено, докато отегченият Николас не се покачи на коленете на Бевърли и не настоя да го заведе във фермата.

— Ей сега тръгваме — увери го тя.

— Ще дойдеш ли с нас, баби? — попита той контесата.

— Не, миличък. Напоследък никак не обичам да излизам от къщи, защото артритът ми се обажда, но ти можеш да отидеш и като се върнеш, ще ми разкажеш всичко за животните.

— Дубре!

— Толкова прилича на Антъни! — отбеляза баба му и поклати глава.

— Така е. — Бевърли вдигна Николас и го стисна в прегръдките си. — Ти приличаш на татко си, нали?

— Приличам, то се знае! — важно отговори момчето. — Хайде, мамо, да вървим. Козите ме чакат!

По-късно през същия ден Леонора се върна от Лондон, където бе накарала Джо да обикаля по улиците с колата поради липса на паркинг, докато тя бе пробвала — рокли в „Харви Никълс“, костюми в „Браунс“, шапки в „Дейвид Шилинг“, обувки в „Маноло Бланик“. После в един часа го помоли да я остави в „Сан Лоренцо“ на Бийчъм Плейс, където имала среща с приятелка. Каза му така, защото не можеше да бъде сигурна, че той няма да се разприказва, но, разбира се, Леонора трябваше да се срещне с Дънкан Максуйни, изгряващата млада „звезда“ на рекламния бизнес, с когото имаше любовна връзка през последните три месеца, и двамата отидоха в неговия апартамент на Понт Стрийт.

Беше прекарала чудесно. Дънкан бе толкова забавен и го биваше в леглото. Той не се отнасяше сериозно към Леонора и тя подозираше, че си има куп приятелки, работещи в многобройните му кантори, но тази връзка я устройваше напълно.

А сега, докато колата пътуваше по магистралата към Оксфорд на път за Бъкландс, тя размишляваше за собственото си положение и беше много недоволна. Но това недоволство нямаше нищо общо с Дънкан.

Беше истински разочарована още от времето, когато се бе омъжила за Хенри — преди тринайсет години. Тогава, като деветнайсетгодишна младоженка, тя си бе мислила, че тази женитба за графа на Къмбърланд ще ѝ донесе власт и популярност в обществото и дори някакви връзки с по-незначителните членове на кралското семейство. Отначало се бе наслаждавала на ролята си на господарката на замък Бъкландс, където бе държала всичко в ръцете си, тъй като свекърва ѝ обитаваше западното крило, а Джийн си имаше собствена къща, но постепенно бе започнала да проумява, че аристокрацията никога не приема хората от средната класа така, както би приела някого от своите. Антъни се бе проявил като невероятен сноб, изразявайки откритото си учудване от това, че брат му иска да се ожени за нея, а Джийн и старата контеса в най-добрия случай проявяваха към нея очарователно пренебрежение. Само Хенри, който отначало се бе влюбил в нея, а малко по-късно бе разбрал, че е направил ужасна грешка, си остана верен и мил до края.

Сега Леонора беше самотна жена, позволяваха ѝ да живее в Бъкландс като вдовица на Хенри, но просто едва я търпяха. Знаеше, че им се иска да се махне, но нямаше никакво намерение да им достави това удоволствие. Смяташе да запази досегашното си положение, въпреки че Бевърли и нейното американско копеле, както наричаше Николас в мислите си, се опитваха да спечелят благоволението на Мама и Джийн. Първо на първо, тя не можеше да си позволи да напусне замъка. По някакъв начин трябваше да намери голяма сума пари, за да плати дълговете си. Тънките ѝ червени устни горчиво се свиха. Хенри я беше разочаровал приживе, а и след смъртта му не бе получила кой знае какво.

Защо той не беше си направил една застраховка „Живот“? Или застраховка „Злополука“? Каквото и да е, само да не се налагаше да разчита на малката годишна рента, която ѝ отпускаше семейство Къмбърланд. В момента финансовото ѝ положение бе катастрофално и кредиторите дори ѝ отправяха заплахи. По дяволите, как щеше да се справи сега?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Искате ли да ви донеса нещо, мамо? — угоднически попита Леонора.

Старата контеса се беше простудила и прекара на легло цяла седмица, а през това време Леонора най-старателно се грижеше за нея.

— Не, благодаря — отговори Роузмари Къмбърланд. — Алис ми донесе малко хубава гореща супа за обяд, а сега смятам да подремна.

Както се бе облегнала на няколко възглавници в своето тъмнокафяво резбовано легло с балдахин, старата дама изглеждаше по-крехка от всякога.

— Звъннете, ако имате нужда от нещо — със сладникав глас каза Леонора. — Ще гледам никой да не ви безпокои. Смятах да отида до Оксфорд да ви купя няколко нови касети. Вие обичате да слушате музика, нали?

Старата контеса затвори очи, искаше ѝ се Леонора да престане да се държи с нея като с малоумно дете.

— Няма нужда — отвърна тя със студена усмивка. — Слушам само любимите си изпълнения, нали знаете?

Леонора се почувства отблъсната, но след миг отново се оживи.

— Ами какво ще кажете за няколко книги? Днес човек може да си купи всякакви книги, записани на касети.

Старата контеса понечи да ѝ обясни, че напоследък Бевърли ѝ чете на глас всяка вечер, но размисли и се отказа. Нямаше смисъл да настройва двете етърви една срещу друга.

— Много мило от ваша страна, скъпа — вместо това промърмори тя.

— Какво да ви купя? Някой хубав любовен роман?

— Ами не е ли по-добре да е автобиография? — тактично предложи старата контеса. Дори Леонора не можеше да сбърка автобиографията на известна личност с нещо друго.

— Добре. Ще се видим по-късно. Няма да се бавя.

Леонора пъргаво се завъртя и напусна претрупаната с мебели спалня — крехка фигурка, облечена с тясна черна пола над коленете и

копринена блуза в бяло и черно.

Докато лежеше в леглото и си почиваше, контесата неволно се запита каква ли е причината за тази промяна у Леонора. Сякаш бе решила, че ще ѝ е от полза, ако заслужи да бъде спомената в книгата на Бевърли. Нейната услужливост почти нямаше граници напоследък, на всичко бе готова. Дори вече не се оплакваше толкова много от Николас и изглеждаше много по-приятелски настроена към Бевърли.

Роузмари Къмбърланд повдигна мършавите си рамене и след малко затвори очи. Жадуваше само за спокойствие. В живота ѝ бе имало прекалено много тежки удари и прекалено много скръб, за да търси нещо друго, освен спокойствие през последните си години. Ако Леонора изведнъж бе решила да се държи по-любезно и да ѝ помага, тогава защо ѝ трябваше да знае причината за това поведение? „Бъди благодарна за дребните удоволствия“ — бе обичал да повтаря съпругът ѝ. И тя бе благодарна. През последните две години старата контеса бе загубила любимите си синове, но затова пък имаше две прекрасни внучета и направо съвършена снаха в лицето на Бевърли.

— Благодаря ти, Боже, за твоята милост — тихо прошепна тя.

И след миг вече спеше дълбоко.

Леонора поверително зашепна:

— Алис, не бих искала контесата да се притеснява за каквото и да било. Не е добре и ми се струва, че поради нейната възраст всички трябва да се съюзим и да гледаме нещата тук да вървят колкото може по-гладко.

— Разбирам ви, милейди — малко учудено отвърна Алис.

В миналото младата лейди Къмбърланд не бе проявявала никакви други чувства към старата дама, освен раздражение, а сега с всички сили се стараяше да ѝ угоди. Алис си помисли, че тя е решила да съперничи на лейди Еймзбъри, която всички в имението много обичаха.

— Кажете на Стивънс първо да донесе пощата ѝ на мен, за да сме сигурни, че тя получава само личните си писма. Нали знаеш колко се вълнува, когато получава съобщения от данъчното управление или от банката и въобще някаква официална кореспонденция. — Леонора се

засмя снизходително. — Старите хора малко се вдетиняват, нали? Но ние трябва да се грижим за нея и да я пазим от излишни вълнения.

— Това лекарско нареждане ли е? — попита Алис.

Доколкото ѝ беше известно, старата дама си беше жизнена, както винаги, ако не се смяташе простудата ѝ, но може би имаше някакво заболяване, за което Алис не знаеше.

Леонора се поколеба и сведе поглед, махна една прашинка от предницата на блузата си.

— Трябва да следим кръвното ѝ налягане — малко уклончиво отговори тя. — Напоследък е прекалено... въз... напрегната, нека се изразим така, особено в присъствието на лейди Еймзбъри — продължи Леонора, сякаш внимателно подбираше всяка дума. — Контесата се разболя, след като прекара няколко дни в библиотеката миналата седмица... Струва ми се, че това ѝ дойде прекалено много и... е, ти знаеш. Може би малко се е притеснила... — Не довърши изречението, сякаш не искаше да изкаже с думи предположенията си.

Алис я погледна и на лицето ѝ се появи кисело изражение.

— Правя каквото мога, милейди, но моите възможности си имат граници. Не мога да бъда навсякъде и след като лейди Еймзбъри не пожела да вземе детегледачка, не е моя работа да наглеждам малкия Николас и да не му позволявам да безпокои старата дама.

— О, това ми е известно, Алис. Не се притеснявай, не съм очаквала от теб да отговаряш за Николас. — Тя въздъхна. — Опасявам се, че никой от нас не може да му попречи да лудува из замъка, и се надявам, че неговото присъствие няма да навреди на свекърва ми. Но между нас казано, ние двете с помощта на Стивънс бихме могли да я предпазваме от неприятни писма и уморителни телефонни разговори, нали така? — Леонора мило се усмихна. — Най-малкото, което мога да направя за нея сега, след като съпругът ми не е между нас и не може да ѝ помага, е да пооблекча тежкото ѝ бреме.

— Много добре, милейди.

— Би ли помолила готвачката да направи нейния любим кейк с джинджифил за следобедния чай? Обещах ѝ го.

— Ще трябва да отложим това за утре, вече е късно и готвачката няма да смогне.

— О, много добре.

Сякаш внезапно обзета от досада, Леонора махна пренебрежително с ръка и забърза към всекидневната.

Алис остана загледана замислено след нея. Доколкото ѝ беше известно, вълкът козината си менеше, но нрава — не. Какво ли бе намислила младата лейди Къмбърланд?

— Трябва ли да целуна Спящата красавица, за да се събуди? — каза нечий силно развеселен глас.

Бевърли се стресна и отвори очи, изпълнена с неприятното усещане, че някой я е наблюдавал, докато дремеше на плетения стол в градината.

Пред нея се бе изправил Чарлс Еймзбъри и нагло я гледаше, позволявайки си да се държи прекалено интимно.

— Изплашихте ме! — възкликна тя смутено. — От колко време стоите така?

Той сви рамене.

— От няколко минути. Така хубаво се бяхте унесли, че ме досрамя да ви безпокоя.

— Тогава защо го направихте?

Бевърли се поизправи и прокара ръка през косата си, опитвайки се да събере мислите си. Беше великолепен следобед в края на май, топъл и безоблачен, и тя бе решила да го прокара в градината с Николас. Преди няколко дни Пърси бе докарал пясък, а тя бе купила кофичка и лопатка за Николас и в този момент под наблюдението на Клеър той с много тържествен вид го пренасяше от единия край на купчината до другия.

— Реших да се поразходя и да видя какво правите — каза Чарлс и се обърна да погледне Ники. — Виждам, че синът наследник се е приспособил към новото си положение.

Без да чака покана, той се настани на близкия стол и погледът му бавно обходи тялото на Бевърли от горе до долу.

— А майка му как е?

— Добре съм — студено отвърна тя.

Този човек я подлудяваше. Той сякаш винаги печелеше точки, а тя се чувстваше неудобно, както бе седнала там — току-що събудена и облечена със старите си джинси.

Той извади от джоба на панталона си пакет „Бенсън и Хеджис“ и го отвори.

— Цигара?

Бевърли поклати отрицателно глава.

— Не пуша.

Очите му предизвикателно се взираха в нейните.

— А какви пороци имате тогава?

Бевърли се ядоса. Не понасяше начина, по който той разговаряше с нея — произнасяше всяка дума натъртено и многозначително. Хрумнаха ѝ няколко отговора на въпроса му, но всички те звучаха или лукаво, или прекалено скромно. От друга страна, тя бе сигурна, че не би могла да се държи грубо.

— Как е Джорджина? — попита Бевърли.

Той се засмя така, сякаш нейният опит да смени темата на разговора му се виждаше много забавен.

— Защо искате да знаете как е Джорджина?

Чарлс дръпна дълбоко от цигарата си и продължи да я наблюдава изпитателно.

— Защото тя ми харесва и вече станахме добри приятелки.

— Така ли? — попита той.

Двамата поседяха мълчаливо няколко минути, топлият ветреца рошеше косата на Бевърли и си играеше с къдриците около лицето ѝ. След малко тя се обади:

— Вие сигурно сте дошли да видите Леонора? Или Мама?

— Нито едната, нито другата. — Чарлс хвърли угарката от цигарата си на моравата. — Леонора е кучка, а доколкото разбрах, Роузмари е настинала и е на легло. Надявах се вие да ме посрещнете.

Бевърли се изправи.

— Опасявам се, че след минутка ще трябва да заведем Николас на чай. Клеър ще се прибере във фермата, защото е време за доенето на кравите.

— Тогава ще помолим Стивънс да донесе една чашка и за мен.

Тя понечи да възрази, но усмивката му, която за един ужасен миг ѝ напомни за Антъни, я накара да онемее. Ники се усмихваше по същия начин и тя обичаше тази усмивка, но по някаква причина у Чарлс ѝ се видя отвратителна.

Без да каже дума, Бевърли отиде до пясъчника. Николас вдигна очи към нея.

— Направих замък — каза той и посочи безформената купчина пясък пред себе си.

— Да, миличък. Много е хубав.

Чарлс се присъедини към тях и сянката му падна върху пясъка.

— Хубав е почти колкото твоя замък, нали? — отбеляза той.

Николас го погледна объркано.

— Това е моят замък. Аз го направих.

— Говоря за *онзи* замък.

Чарлс махна с ръка към Бъкландс, който величествено се издигаше зад тях на фона на ясното синьо небе.

— Това е замъкът на баби — важно заяви Николас.

— На кого е? — попита Чарлс и въпросително погледна Бевърли.

— На Мама — кратко отвърна тя. — Хайде, Ники, време е да прием чай.

Той послушно остави лопатката си, а Клеър сложи специалното покривало, което Пърси бе приготвил за пясъка, в случай че завали. После тя каза „довиждане“ и пое по посока към фермата.

— Трябва да му купите няколко люлки и пързалки — отбеляза Чарлс и пъхнал дълбоко ръце в джобовете си, последва Бевърли и Николас по моравата.

— Ще му купя, но досега той беше много зает да разглежда фермата и не ни остана време.

— А за себе си какви играчки ще купите?

Бевърли го изгледа гневно.

— Какво искате да кажете... Какви играчки?

— Кола? Кон? Какво ще си харесате?

На лицето му отново се появи онази нагла и лукава усмивка.

— Вероятно ще си купя кола, но в близко бъдеще ще бъда много заета, тъй че едва ли ще имам време за каквото и да било друго.

— Заета ли ще бъдете? Ще пишете голяма книга, посветена на семейството, нали? — насмешливо попита той.

— Откъде знаете?

— Охо! Много неща знам за вас.

— А знаете ли, че се каня да направя каталог на хилядите книги в библиотеката?

Той се ухили.

— И ви пожелавам късмет! Писането на книга ми се вижда по-забавно.

— Ще бъде забавно. Мама ще ми помага, като записва спомените си на магнетофон, защото зрението ѝ напоследък все повече се влошава.

— Роузмари е истинска съкровищница на спомени — съгласи се той. — Когато бях малък, често идвах тук и тя ми разказваше прекрасни истории за едно време.

Противно на желанието си, Бевърли бе заинтригувана. Николас бе отишъл напред, малките му крачета, обути в миниатюрни джинси, подтичваха по моравата. Докато го наблюдаваше, тя отново изпита познатата мъка, че Антъни не може да го види. Той щеше да бъде толкова горд със сина си.

— Накарайте я да ви разкаже за нашата прапрабаба — продължи Чарлс. — Била е камериерка на кралица Александра, нали разбирате? Имала е четиринайсет деца и всичките си синове карала да учат латински! Великолепна жена. И голяма красавица, струва ми се. Била е дъщеря на дука на Рочестър. Всички очаквали да се омъжи за Уелския принц, който по-късно станал Едуард VII, но тя се влюбила в Робърт Къмбърланд и — край!

Бевърли удивено го погледна.

— Значи е могла да стане кралица?

Той кимна утвърдително.

— Вашата книга ще се продава добре в Щатите. Там се интересуват от нашето кралско семейство и от аристокрацията ни, нали?

— Всички се интересуваме от сегашното кралско семейство, но не вярвам, че моята книга ще направи особено впечатление у дома, в Америка.

— О, не съм сигурен. Може да спечелите куп пари.

— Не мога да кажа, че целя точно това — рязко отвърна тя. — Ще напиша тази книга заради Николас, за да има представа за семейството на баща си. Искам да израсне с усет към традицията.

Вече прекосяваха подвижния мост и тя хвана ръчичката на Николас.

— Баща му не се интересуваше много от историята на семейството — отбеляза Чарлс и извади нова цигара от пакета.

Бевърли яростно се нахвърли върху него:

— Това не е вярно! Той боготвореше Бъкландс. И толкова се гордееше със семейството си!

— Тогава защо замина за Щатите? И тук можеше да си изкарва прехраната. Хенри щеше да бъде доволен, ако той беше останал да живее в Бъкландс.

— Вие може да сте братовчед на Антъни, но явно въобще не го познавате. Той искаше сам да се издържа. Знаеше, че Бъкландс по право принадлежи на Хенри в качеството му на по-големия син. Но Антъни беше горд. Искаше сам да си пробие път в живота.

Чарлс насмешливо вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре! Добре! Няма защо да се палите толкова! Но винаги съм имал чувството, че титлата не го интересува.

— Не е вярно — кротко каза Бевърли. — Но той не се перчеше с нея, там е разликата.

— Може би. Ако аз имах титла, щях да я използвам!

— Така си и мислех.

Неговите думи ѝ напомниха за Елейн, която ѝ бе повтаряла същото.

— Но Антъни беше истински мъж и нямаше нужда да разчита на титлата си — със сдържана гордост добави Бевърли.

Вече бяха влезли в голямата зала, откъм салона се чуваше потракване на порцеланови чашки, тъй като Стивънс подреждаше масата.

— Чай! — развълнувано извика Николас. — Чай!

— Шшшт! — добродушно се обади Бевърли и го вдигна на ръце, за да му попречи да тича по излъскания под.

Леонора вече се беше настанила зад сребърния чайник. Когато видя Чарлс, веждите ѝ подскочиха нагоре и тя изгледа и двамата хладно и заинтригувано.

— Здра-вей-те — каза провлачено. — Не знаех, че си тук, Чарлс.

— Разхождах се наблизко и Бевърли ме покани на чай — безгрижно отвърна той.

— О, така ли? — Тя поглеждаше ту единия, ту другия и очите ѝ блестяха от любопитство. — Е, щом вече си дошъл, най-добре е да

седнеш.

Докато настаняваше Николас до една малка масичка и му даваше чинийка със сандвич, Бевърли си мислеше, че в погледа на Чарлс, отправен към Леонора, има нещо много интимно.

— Как вървят нещата? — приятелски я попита той.

Леонора го смрази със суровия си поглед.

— Чудесно — отвърна му рязко.

Гласът му се сниши.

— Успя ли? — попита той толкова тихо, че Бевърли едва го чу.

Леонора му отговори нещо ядосано и след това каза на висок глас:

— Бевърли, да не би Николас да си иска млякото?

Бевърли, която се напрягаше да разбере какво става между тях двамата, стана от мястото си и посегна към малката сребърна чаша, от която Николас винаги пиеше мляко. Върху нея бяха изписани инициалите на Антъни и на няколко места бе издраскана от дългогодишната употреба.

— Благодаря — безгрижно рече тя.

Следващият половин час беше мъчителен и за двете, защото Чарлс се опитваше да възстанови старите си интимни отношения с Леонора и в същото време флиртуваше с Бевърли. Най-накрая той стана да си върви и никой не се опита да го спре.

— Довиждане! — напевно извика Николас, проявявайки грубо нетърпение, както щеше да бъде квалифицирано държането му, ако беше възрастен.

— Довиждане, млади момко — развеселено отвърна Чарлс. — Грижи се за майка си.

Бевърли отново се ядоса. Защо всяка негова дума толкова я дразнеше? Той сякаш бе пълна противоположност на Антъни. Имаше някаква семейна прилика, макар тя да не бе външна, но докато всичко у Антъни я вълнуваше, радваше и забавляваше, Чарлс предизвикваше у нея съвсем противоположни чувства. Намираще, че е прекалено наперен, дори нагъл, досаден, отвращаваха я игривите му сексуални намеци.

— Довиждане засега, Бевърли. — Тонът му подсказваше, че скоро ще се видят отново.

— Довиждане — каза тя сухо.

Докато извеждаше Николас от салона, усещаше изгарящия поглед на Чарлс, който я следеше на всяка крачка. После той каза нещо на Леонора, а тя му отговори гневно и високо:

— Гледай си работата, дявол те взел! Ако не беше ти, нямаше да се забъркам в тази каша!

— Не е ли крайно време сама да поемеш отговорността за постъпките си? — рязко попита той.

После през перилата на стълбището Бевърли видя как той изведнъж си тръгна ядосан и остави Леонора сама в коридора.

Една седмица по-късно рано вечерта Николас вече бе заспал и Бевърли реши да се поразходи из околността преди вечеря. Все още не бе успяла да разгледа всичко в това огромно имение — например нормандската църквичка, където в минали времена семейство Къмбърланд винаги бе заемало първата скамейка, а графът всяка събота бе чел откъси от Библията. А наблизо, на обраслия с трева склон, бе построено и някакво подобие на храм — дело на някоя виконтеса Еймзбъри от осемнайсети век. И там не бе ходила.

Бе тиха вечер, след горещия ден въздухът бе като еликсир, листата шумоляха, подухвани от лекия ветрец. Когато прекосяваше подвижния мост, Бевърли видя плоскодънната лодка, която бе закотвена в най-отдалечения край на езерото, и си спомни, че Пърси бе обещал да повози нея и Николас някой ден. Тя сама би завела Николас на разходка с лодката около замъка, но знаеше, че да се управлява плоскодънна лодка с прът е много по-трудно, отколкото да гребеш с весла. Прътът беше дълъг повече от два метра и толкова тежък, че тя почти не можеше да го повдигне.

Бевърли бавно тръгна нагоре по склона, като не откъсваше очи от причудливия куполовиден покрив на странния храм и от неговите колони в коринтски стил. Това бе един очарователен малък храм, построен поради нечий каприз и безполезен, и тя си мислеше за жената, която го бе построила, и се питаше каква ли е била.

Най-накрая, леко задъхана, стигна до него и застана под полусферичния му покрив, вперила поглед във великолепната гледка, която се разкриваше в далечината. От тази стратегическа точка се виждаше цялото имение Бъкландс с неговите гори, с фермата,

ливадите и зеленчуковите градини, голямата алея, водеща към замъка, и прекрасната розова градина на юг от него. Помисли си колко е невероятно, че един ден нейният син ще притежава всичката тази скъпоценна земя. И в най-смелите си мечти не беше си представяла така бъдещето на Ники. И все пак знаеше, че никакви пари и ценности не могат да заменят баща му. Ники вече бе загубил най-скъпоценното нещо на света — единия от родителите си. Никакви богатства не можеха да компенсират загубата.

— Наслаждаваме се на гледката, а? — прозвуча нечий дълбок и хриплив глас.

Бевърли веднага се обърна, стресната от внезапното появяване на Чарлс Еймзбъри. Той носеше светъл памучен панталон и раирана риза, която бе разкопчана около врата. Разкراчил крака, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си, той я гледаше някак свойски и на лицето му бе изписана фамилиарна усмивка.

— Винаги ли така се прокрадвате зад хората и ги стряскате? — раздразнено попита Бевърли.

Чарлс лениво се усмихна.

— Как да не го правя, когато вие харесвате същите места, които харесвам и аз? Ние с Антъни едно време много харесвахме този така наречен храм, тук играехме на жмичка. Радвам се, че и на вас ви допадна.

Това, че той използваше спомените си за Антъни, за да се приближи до нея, я разстрои дълбоко. Ако с Антъни са били такива близки приятели в детските години, тогава защо съпругът ѝ никога не ѝ бе споменавал за Чарлс?

— Така ли? — хладно отвърна Бевърли.

Той се приближи още повече.

— Е, как вървят нещата при вас? Разбирате ли се с роднините си?

— Да.

— Дори с Леонора?

— Защо не?

Бе решила да не се поддава на коварните му уловки на интригант. Чарлс сви рамене и ръцете му потънаха още по-дълбоко в джобовете.

— Не всички я харесват. А вие с какво се занимавате по цял ден?

— С Ники — кратко отвърна тя.

— Но това не е достатъчно за млада жена като вас, нали?

Бевърли усети как той я оглежда — от вдигнатата ѝ на гладък кок коса до стройните крака, обути в сандали, и се почувства смутена и разголена.

— И какво друго правите? — ласкаво попита той. Направи още една крачка и застана съвсем плътно до нея, рамото му докосваше нейното. — Една темпераментна жена като вас не може да живее на постна диета от прашни книги и грижи за малкото си дете. Сигурно искате и нещо повече от живота, нали?

Бевърли го изгледа косо, златните петънца в очите ѝ заискриха в привечерната светлина.

— Дали искам нещо повече от живота или не, това си е моя лична работа, Чарлс. — Гласът ѝ прозвуча хладно, но преднамерено любезно.

— Но аз междувременно бих могъл да ви предложа една малка утеха, нали? — прошепна той и я прегърна през кръста. — Вие сте най-съблазнителната жена, която някога съм виждал.

Тя рязко се отдръпна, бузите ѝ пламнаха.

— За бога, това е нелепо! Не ме интересувате, Чарлс. Нима не го разбирате?

Бевърли тръгна обратно надолу по склона. Чарлс я последва, изравни крачките си с нейните и се постара да върви колкото може по-близо до нея.

— Но аз бих могъл да ви направя щастлива, Бевърли. Бих могъл да ви накарам да заживеете отново и да тръпнете от страст.

Тя се закова намясто и го изгледа сурово.

— За мен вие сте най-безчувственото, най-грубото, най-нетактичното човешко същество, което някога съм виждала! — заяви тя. — Ще ме оставите ли на спокойствие?

После Бевърли забърза надолу и за нейно облекчение, той не я последва.

— Защо не ми позволите да ви помогна, както правеше Хенри? — предложи Леонора. — Честна дума, мамо, за мен това няма да е никак трудно. Просто ми кажете, ако искате нещо, и аз ще ви помогна.

Например ще напиша някое писмо вместо вас, ще попълня чек, както правеше Хенри. Накрая вие само ще трябва да се подпишете.

Роузмари Къмбърланд ужасно се изкушаваше да приеме това предложение. Зрението ѝ толкова много се бе влошило напоследък и няколко нейни приятелки се бяха оплакали, че не могат да разчетат писмата ѝ, защото тя пишеше всеки следващ ред върху предишния отново и отново. Контесата въздъхна дълбоко, вече не можеше да върши онези неща, които ѝ бяха толкова приятни преди — да чете и да бродира.

— Това е много любезно от ваша страна, Леонора — отговори тя, като ѝ се искаше Хенри да можеше да се грижи за нея. — Но не бих желала да ви досаждам.

— Мамо! Как можете да говорите така? За мен ще е приятно да пиша вместо вас, освен ако не искате да ви наема секретарка на непълно работно време? Тя би могла да пише всичко на машина, а вие ще ѝ диктувате.

Старата контеса поклати отрицателно глава.

— Не, не искам.

„В края на краищата — помисли си тя — какво лошо има в това, че Леонора иска да ми помогне?“ Трябваше да признае пред себе си, че никога не беше харесвала снаха си, че бе разтревожена, когато Хенри се омъжи за Леонора, но тя напоследък поне се държеше много помилно от обикновено, а това бе приятна промяна.

— Много добре, мила — съгласи се тя, — ако наистина смятате, че няма да ви затруднявам много, ще ви бъда благодарна за помощта.

— Никак няма да ме затрудните — с жар отвърна Леонора. — Искате ли още сега да направя нещо за вас, така и така съм тук?

Погледна към бюрото с изящните инкрустации, където Мама винаги пишеше писмата си.

— Трябва да напиша няколко реда до магазина на Симпсън, който е на Бонд Стрийт, за да ми изпратят от специалната хартия за писма и пликове — каза Роузмари Къмбърланд.

Само за няколко минути със стремителния си заоблен почерк Леонора написа поръчката за допълнително количество хартия и пликове от приложения модел.

— Сто плика ли искате, мамо? Или двеста? — попита тя.

— По-добре е да са двеста, Леонора.

— Много добре.

Тя подаде готовото писмо на свекърва си и наклонила глава на една страна, я наблюдаваше как слага разкращения си подпис най-отдолу.

— Готово! — бодро обяви Леонора. — Толкова беше лесно. Ще го сложа на подноса в коридора, за да го приберат с утрешната поща.

Когато тя излезе от стаята, старата контеса си каза, че ужасно се дразни, когато се държат с нея като с послушно дете.

Няколко дни по-късно старата контеса закусваше в леглото си, вперила поглед в неясната фигура на Алис, която подреждаше цветя в една ваза.

— Сигурна ли си, че тази сутрин нямаше поща за мен? — попита тя.

Алис вече бе видяла няколкото писма, адресирани до контесата, сред които имаше едно и от банката, и отвърна весело:

— Имаше, милейди. Вие я получихте. Стивънс ви донесе няколко каталога за цветя, нали?

През изминалата седмица тя се бе подчинявала на нарежданията на лейди Къмбърланд, но сега се почувства неловко. Ами ако писмата от банката бяха важни? Тя внимателно ги отделяше на една страна и през цялото време се питаше дали постъпва правилно. Леонора бе казала, че сама ще се заеме с деловата кореспонденция на старата контеса, за да не я тревожи нищо, но Алис с учудване установи, че тя много повече се тревожи от липсата на писма.

По-късно през деня Леонора извика Алис в салона.

— Свекърва ми твърди, че тази сутрин е получила поща, но по неизвестни причини тя не ѝ е била занесена. Какво ѝ казахте, Алис?

— Нищо, милейди. Попита ме защо за нея няма поща, а аз ѝ отговорих, че има — каталозите, които винаги получава от оранжерията в Хемел Хемпстед.

Леонора се намръщи.

— Не бих искала тя да се притеснява, Алис. Лекарят ми каза, че трябва да се грижим за спокойствието ѝ. Ще ти бъда много благодарна, ако се постараш в бъдеще да не говориш нищо, което би могло да я разстрои.

— Никога не съм го правила! — възкликна Алис и пламна цяла.

— Моите впечатления са по-други. Дори си й намекнала, че писмата й може да са се загубили.

— Никога! — повтори Алис, която изглеждаше много обидена. — Искях да я успокоя, нещо такова, защото тя каза, че е свикнала да получава повече писма, и тогава аз й рекох, нали разбирате, че в днешно време пощенските услуги не са както трябва. Това беше една незначителна забележка, милейди. Не съм искала да й навредя. Не съм й намеквала... — Тя се запъна.

— Да, Алис?

— Дори не съм намеквала, че нещо може да се е случило с писмата й, милейди.

— Надявам се да е така, защото нищо не се е случило с писмата й. Аз просто искам да й спестя неприятностите с данъчното управление и неща от този род.

— Да, милейди.

Алис се оттегли, сърцето й биеше бързо-бързо, ръцете й трепереха. Реши в бъдеще дори да не се приближава до онази маса в коридора, където обикновено всяка сутрин подреждаха дневната поща на отделни купчинки по този начин нямаше да знае какви писма са пристигнали и какви — не. Стивънс сам щеше да разпределя писмата според нарежданията на младата лейди Къмбърланд. Нека той да отговаря на неудобни въпроси.

— Да не би да искаш да кажеш, че откакто си дошла в Англия, нито веднъж не си ходила в Лондон? — удивено попита Джорджина.

— Бях толкова заета с настаняването ни тук, че някак си не ми остана нито една свободна минута — отговори Бевърли.

Бе отишла да пазарува в селото заедно с Николас и след това бе решила да намине да види Джорджина. Сега двете седяха в градината, пиеха домашен лимонов сок и учудването на Джорджина накара Бевърли да се разсмее.

— Просто не знам как си издържала на изкушението!

— Струва ми се, че на Ники ще му бъде неприятно да прекара цял ден в града — затова донякъде избягвах да отида до Лондон.

— Остави го при мен! — възкликна Джорджина. — И Леонора би могла да го гледа един ден, но както и двете много добре знаем, не желае. Тъй че защо не го оставиш при мен?

— Ти си много мила, но ще изчакам още малко, докато свикнем тук. Нека Ники започне да ходи в детската градина.

— Имам по-добра идея. — Джорджина отново напълни чашите им от висока кана с ръчно изработена декорация. — Нека Клеър да се грижи за него. Той я обича, нали? А ние с теб ще отидем заедно. Ще ти покажа всички забележителности! — Нежното ѝ лице пламна от ентузиазъм. — Помисли си само колко забавно ще ни бъде.

Неизвестно защо, Бевърли нямаше никакво желание да остави Николас за цял ден, но пък и не можеше да измисли убедителна причина, за да ѝ откаже. Вярно беше, че той се чувстваше прекрасно с Клеър, която бе готова да се грижи за него по всяко време, но въпреки това нещо караше Бевърли да се колебае.

— Ще си помисля — отговори тя. — Толкова съм заета, сега събирам и подреждам бележките си за книгата и прослушвам спомените на Мама... — Гласът ѝ изтъня и заглъхна, сякаш беше преуморена.

— О, хайде сега! — малко насмешливо каза Джорджина. — Тогава ти иди сама и ми остави Николас. Понякога трябва поне за малко да се отделиш от Бъкландс и от семейството.

— Не, не сега, но нали може да ти се обадя по-късно?

— Разбира се, но не забравяй, за мен ще бъде удоволствие да погледам Николас. — Тя посегна и сложи длан върху ръката на Бевърли. — Ние, които сме се омъжили в това семейство, трябва да държим една на друга и да си помагаме. — Кристалносините ѝ очи я гледаха някак умолително.

Бевърли кимна, досещаше се колко е нещастна тази жена с Чарлс и се питаше защо ли продължава да живее с него.

— Разбира се — съгласи се тя с усмивка.

В този миг една кола зави по късата алея пред Хънтинг Лодж и спря пред входа. Чарлс се измъкна от нея, ръцете му бяха пълни с покупки.

— Ало, скъпи! — извика Джорджина с престошена веселост. — Купи ли всичко?

Той бавно се приближи към тях, вперил очи в Бевърли.

— Здравей. Не очаквах да те намеря тук.

— Здравей — хладно отвърна тя.

— Сети ли се да купиш зехтин? — попита Джорджина.

Чарлс изглеждаше отегчен.

— Купих зехтин. Купих захар. Купих кафе. А също така купих джин, водка, уиски, мартини и шери, ако се интересуваш.

— Божичко! — притеснено възкликна Джорджина. — Бевърли ще си помисли, че тук живеят алкохолици.

— О, няма? — сухо каза той и се усмихна на Бевърли. После погледна чашата с лимонов сок пред нея. — Да подсиля ли това ужасно на вид питие с нещо по-съществено?

— Не, благодаря. — Бевърли допи лимоновия сок и остави чашата си. — Трябва да тръгваме. Почти е време за обяд. Хайде, Ники.

— Толкова бързо си тръгвате? — попита Чарлс и повдигна вежди. После с крива усмивка бавно се приближи към къщата. — Ще оставя покупките на кухненската маса, Джорджи — нехайно извика през рамо.

Бевърли каза „довиждане“, след като приятелската атмосфера бе нарушена от появяването на Чарлс и двете с Джорджина се държаха малко сковано и се чувстваха неловко.

Като хвана Николас за ръка, тя тръгна към Бъкландс и реши да мине през горичката, която се намираще между замъка и селото. Това бе приятно място за разходка, тук бе тихо и спокойно, дърветата се извисяваха над нея и ѝ напомняха за горите около Стокбридж. В покрайнините ѝ растяха високи шубраци и донякъде скриваха замъка от погледа ѝ. Тук имаше рододендрони, азалии, глогини и лаврови дървета, камелии и хортензии. По всяко време на годината някое растение буйно цъфтеше.

Когато Бевърли излезе от другия край на горичката двайсет минути по-късно, една фигура се появи иззад храстите. Тя се стресна и застина намясто.

— Отново се срещнахме.

— Чарлс! Какво правиш тук, за бога? — Беше слисана. — Как дойде?

Тя и Николас не бяха бързали много, но все пак Чарлс стоеше пред нея и дори не бе задъхан.

— Използвах едно невероятно изобретение, наречено кола!

Бевърли пламна и се почувства като последната глупачка. Николас, който се влачеше бавно отзад и мъкнеше след себе си един счупен клон, спря и започна да рови земята с него. Тя се обърна да го извика, но преди да успее да го стори, Чарлс бързо пристъпи напред, прегърна я през раменете и я дръпна към себе си. Стресната, Бевърли се обърна към него. Лицето му беше само на няколко сантиметра от нейното. Отвори уста да протестира, но Чарлс прилепи устни върху нейните, с едната си ръка я притисна към себе си, а другата му ръка ловко се плъзна между бедрата ѝ.

Зашеметена и същевременно страшно ядосана, Бевърли се бореше да се освободи, удряше го с юмруци в ребрата, в стомаха, опитваше се да го улучи в слабините, но той я стискаше здраво и за миг ѝ се стори, че двамата ще паднат на земята. Слисана от силата му и своята безпомощност, тя се бореше да запази равновесие и хиляди мисли бясно се въртяха в главата ѝ. Но най-силна бе яростта ѝ. Бясна, изгаряща ярост. Никой не беше я докосвал след смъртта на Антъни. Никой друг не беше я прегръщал, освен Хенри. И ето че този донжуан, прелъстител, това чудовище се опитваше да я изнасили, да оскверни тайнството на любовта, която бе споделяла с Антъни. Тогава тя се сети, че Николас е само на няколко метра зад тях.

Като събра всичките си сили, Бевърли рязко дръпна глава настрана, усети силна болка във врата, но успя да освободи устните си.

— Пусни ме! — кресна тя и вдигна коляно, за да го удари в слабините.

Чарлс веднага я пусна и отстъпи назад. Застана така, разперил безпомощно ръце, изпълнен с безкрайно удивление. После се закиска, сякаш всичко бе някаква голяма шега.

— Не може ли поне да се целунем като братовчеди? — ехидно попита той.

Бевърли се обърна да погледне Николас, който, с гръб към тях, унесено продължаваше да рови земята.

Да не си посмял да опиташ пак! — предупреди го тя с тих глас, защото не искаше Николас да я чуе.

Подпрял ръце на хълбоците си, Чарлс стоеше пред нея и нагло я гледаше.

— Много шум за нищо — хладно отбеляза той. — Държиш се като буржоазна девственица! Не знаеш ли, че хората от висшите класи непрекъснато се чукаат? Трябва да поумнеееш, защото вече си част от това общество.

— Бих предпочела да не съм част от *това* общество, щом ще ми струва толкова скъпо — разпалено каза тя.

Цялата трепереше. Как бе възможно този човек да е братовчед на Антъни? Как можеше да се държи така с вдовицата на братовчед си?

— Ако още веднъж ме докоснеш, ще съобщя в полицията, че си се опитал да ме изнасилиш! — беснееше Бевърли.

— О, страхотно! — присмя й се той. — Семейство Къмбърланд ужасно ще се зарадва на тази работа! Представяш ли си какви заглавия ще се появят в местните вестници? Ще станеш за посмешище на всички, скъпа моя Бевърли.

Като клатеше глава и тихо се кискаше, той бавно си тръгна, вирнал предизвикателно брадичка, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си.

Бевърли изведнъж отмаля, облегна се на близкото дърво и закри лицето си с ръце. Чувстваше се омърсена и унижена и в гърдите й напираше още по-силен гняв. В яростта си тя няколко пъти се удари с юмрук по челото, но това бе по-скоро проява на безсилие. Как щеше да погледне Джорджина в лицето? Тя съзнаваше ли, че съпругът ѝ не е просто един безобиден ухажор? Как щеше да продължи самата тя да живее в Бъкландс, където Чарлс винаги можеше да дойде?

— Мамо?

Усети, че Николас я дърпа за полата. Погледна надолу и го видя да стои пред нея, все още стиснал големия клон. Като си наложи да се овладее, тя го хвана за ръка.

— Хайде да ходим да обядваме — каза, стараяйки се да говори спокойно.

Изведнъж я обзе такова силно чувство на носталгия, че се запита дали ще може да издържи още един ден в Англия.

Копнееше за мъдрите думи на майка си, за утешителните съвети на баща си, с цялото си сърце желаше да се върне в Стокбридж, където животът беше далеч по-прост.

— Гладен съм — обяви Николас и заситни до нея.

— Да оставим ли този клон в градината? Така ще стигнем побързо.

Нямаше сили да нарече Бъкландс свой „дом“. Още по-лошо бе, че на никого не можеше да се довери. Нямаше кого да помоли за съвет как да се справи с положението.

— Дубре — каза Николас и внимателно остави клона на тревата. После я погледна разтревожено. — А Пърси няма ли да го изхвърли?

Бевърли се наведе, вдигна го на ръце и го притисна към себе си, опитвайки се поне за малко да изключи от съзнанието си образа на онзи мъж, който само преди няколко минути я бе държал насила в прегръдките си. Николас миришеше на детски сапун и на прясно изгладени дрехи. Целуна закръглените му бузки.

— Защо ти е мокро лицето, мамо?

Бевърли дълбоко си пое дъх. Трябваше да го защити от грозотата на този свят.

— От вятъра ми се насълзиха очите — отвърна, без да чувства ни най-малка вина, че го е излъгала.

Тя побърза да прекоси моста и да се озове в сигурното убежище на замъка. Но дали беше така сигурно? Чарлс, изглежда, можеше да идва и да си отива, когато си пожелаеше. Това я накара да осъзнае, че никъде няма да може да се почувства в пълна безопасност.

След като се наобядваха, Клеър дойде да вземе Николас, за да го заведе във фермата. Най-много от всичко той обичаше да бъде сред животните и това даваше възможност на Бевърли да работи върху книгата си. Вече бе купила един обикновен магнетофон за контесата и сега двете седяха в апартамента ѝ в западното крило и обсъждаха подробно проекта си.

— Вие ми разказвахте за времето, когато прабабата на Антъни посрещала кралица Александра — подсказа ѝ Бевърли.

Бе много доволна, че има с какво да отвлече мислите си от случилото се, но главата ѝ сякаш все още кълтеше от шока, а сърцето ѝ яростно биеше.

— О, да! — радостно отвърна контесата. — По онова време семейство Къмбърланд притежавало къща в Лондон. Когато оставали в града за сезона, те откарвали със себе си цял фургон, пълен с бельо,

сребърни прибори и някои продукти, например чай, ориз, захар и сапун. Дори вземали някои растения от градината и ги засаждали в саксиите по прозорците на голямата си къща, която се намиреше на Итън Скуеър.

В този миг някой почука на вратата и Бевърли замръзна на място. Не, сигурно Чарлс не можеше да влезе тук!

Беше Леонора, появи се усмихната до ушите и изведнъж стана сериозна, като видя, че Бевърли е при контесата.

— О! — стреснато възкликна тя. После зърна магнетофона на масичката между двете. — Какво е това? — подозрително попита тя.

Бевърли ѝ обясни:

— Мама записва спомените си, за да ми помогне да напиша книгата.

— О, твоята книга! — Тя я изгледа неодобрително. — Надявам се, че не преуморяваш Мама? Не е добре напоследък, нали знаеш?

— Говоренето никога не ме е уморявало, Леонора — кротко отвърна старата контеса. — Книгата на Бевърли ще бъде толкова вълнуваща, наистина сега има с какво да се занимавам. И най-хубавото е, че няма защо да напругам очите си, след като използвам тази великолепна машинка.

Леонора строго изгледа двете жени.

— Надявам се, че това нещо е изключено в момента — каза тя. — Според мен магнетофоните са опасни. Всъщност аз дойдох да ви кажа, че следващия вторник съм поканила гости на вечеря, едни приятели от Лондон.

Бевърли се усмихна любезно, а старата контеса изглеждаше изпълнена с надежда.

— Това може би означава, че ние с Бевърли ще вечеряме тук? Не бихме искали да ти досаждаме, мила моя — добави тя с мила усмивка.

— Ами... ъъ... — Леонора бе смутена. Когато Хенри бе жив, тя винаги бе настоявала майка му да вечеря заедно с тях, независимо кого бяха поканили на гости, но сега имаше нужда от малко лична свобода.

— Сигурна съм, че ти би искала сама да посрещнеш гостите си — побърза да се съгласи с нея Бевърли. — Няма да има проблеми.

Леонора засия.

— Ако сте сигурни? — Реши да покаже известно несъгласие. — Тъй като те ще пътуват от Лондон, смятах да им предложа да преспят

тук.

— Това е много добра идея — любезно отвърна старата контеса.

Щом Леонора си тръгна, тя веднага продължи да разказва спомените си:

— Казах ли ви, че семейството обикновено пътувало до Лондон с карета, теглена от четири коня? А отзад стоял лакей с ливрея.

Но Бевърли вече не можеше да се съсредоточи, завладя я споменът за едни горещи устни върху нейните... опипваща ръка... и страхът, породен от насилието. Дискретно включи магнетофона и остави старата дама да разказва.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В деня, когато трябваше да пристигнат гостите на Леонора, лейди Джийн тихомълком се появи в замъка точно когато Лизи прибираще пощата на Леонора, за да я сложи на подноса ѝ със закуската.

— Добро утро — енергично каза тя.

— Добро утро, милейди.

С опитно око лейди Джийн огледа цялата поща.

— Алис вече е разпределила писмата, нали?

— Струва ми се, че мистър Стивънс върши тази работа — чинно отвърна Лизи.

— Стивънс ли? Има ли нещо за майка ми? Отивам горе да я видя.

— Ето това е, милейди. — Лизи ѝ показа един каталог от „Хародс“ и нещо, което приличаше на молба от благотворително заведение.

Лейди Джийн ги взе и в същия миг погледна към пощата на Леонора. Виждаха се главно някакви сметки, адресирани до „Леонора, контеса на Къмбърланд“, както бе известна сега, след смъртта на Хенри. Изведнъж лейди Джийн протегна ръка, сякаш искаше да спре Лизи.

— Почакай малко, това ми прилича на... — Тя измъкна едно писмо от ръцете ѝ. — Да, така си и помислих! Това е за мама. Виж, тук пише „Вдовицата на графа на Къмбърланд“. Познах плика. Това е писмо от банката. Снаха ми ходи в друга банка.

— Много добре, милейди. Стивънс сигурно е направил някаква грешка. — Лизи се усмихна и отново взе подноса.

Лейди Джийн кимна.

— Горкичкият Стивънс. Мисля, че това се дължи на слабото му зрение. Не е ли по-добре да проверим дали не е направил още някоя грешка?

С обичайната си сръчност, която Лизи лично сметна за проява на деспотизъм, лейди Джийн прегледа всички писма.

— На писмата до лейди Еймзбъри има американски марки — весело отбеляза Лизи. — Да ги занеса ли, след като отивам горе?

— По-добре е да останат тук, Лизи. Тя сама ще си ги вземе, когато слезе за закуска.

— Много добре, милейди.

Лизи забърза нагоре по стълбите към стаята на Леонора, а лейди Джийн бавно я последва. Когато стигна до апартамента на старата контеса в западното крило, тя леко почука на вратата.

— Влезте.

— Добро утро, мамо. Как сте днес?

Грубоватите маниери на лейди Джийн, както винаги, контрастираха с изтънчеността на старата контеса.

— Добро утро, мила. Какво ви води при мен толкова рано?

Контесата вече бе получила подноса със закуската си от Алис, седеше в леглото, загърната с пухкав розов шал, и слушаше новините по радиото. Освободени от стегнатия кок, меките вълни на сребрилата ѝ коса обграждаха лицето ѝ.

— Ще го спреш ли, мила? — помоли тя Джийн. — Просто исках да чуя какво става по света.

Лейди Джийн го направи и седна на ръба на леглото.

— Ето, донесох ви пощата — каза тя.

— Нещо интересно? — попита старата контеса и избърса устните си с поръбена с дантела салфетка.

— Каталог на „Хародс“ ...

— О, добре! Винаги ми го пращат.

— Някаква молба от Британския кралски легион, както си личи от плика...

— Ще им изпратя дарение.

— ... и едно писмо от банката ви.

— Ще го отворите ли вместо мен, мила? Какво пише?

Лейди Джийн отвори писмото, изпратено от местния клон на Източна банка, и изсумтя.

— Не разбирам защо харчат толкова пари за тези циркулярни писма — оплака се тя. — „Нашето задължение да ви служим...“ — прочете на глас. — „С удоволствие ви представяме нашата нова система на обслужване, която ще...“ О, искате ли да продължавам, мамо?

Старата контеса се засмя.

— Не, благодаря, мила. Винаги изхвърлям подобни писма веднага щом пристигнат. Между другото закусвали ли сте?

— Отдавна. Ние с Рупърт станахме в шест. Следобед имаме няколко срещи, а довечера сме поканени на вечеря в Лондон. По дяволите, само си губим времето, но Рупърт настоя да отидем, защото това е военно „мероприятие“.

— Знаете ли, Леонора е поканила свои приятели на вечеря и ми се струва, че някои от тях ще останат да преспят тук.

— Кои са поканените?

— Не ми каза, но май е поканила лондонските си приятели. Пет-шест души.

В този миг някой силно почука на вратата на спалнята и преди тя да успее да се обади, Леонора влетя вътре, облечена с леденосиня сатенена роба, разрошена, без грим. Щом разбра, че свекърва ѝ не е сама, тя се закова наместо като „подплашена кобила“, както лейди Джийн я описа по-късно на съпруга си.

— О! Не знаех, че си тук! — възкликна, като видя зълва си.

— Какво бихме могли да направим за теб? — попита лейди Джийн.

Погледът на Леонора мигновено се насочи към онова писмо от банката, което лежеше върху леглото на контесата.

— Лизи ми каза... — запъна се тя, опитвайки се да събере мислите си, — ... каза ми, че е имало объркване на пощата.

— Само дотолкова, че ти щеше да получиш едно писмо за мама, изпратено от банката — кротко ѝ съобщи лейди Джийн. — Няма защо да се вълнуваш, Леонора. Освен ако не *обичаш* да получаващ писма от банки?

Леонора пискливо и пресилено се засмя.

— Не, разбира се, че не обичам! Каква глупост! Защо да обичам да получавам такива писма? Просто не исках Мама да се притеснява заради тази отвратителна поща.

— Ако не бях забелязала грешката на Стивънс, ти щеше да се затрудниш малко.

Лейди Джийн с любопитство погледна Леонора. Зълва ѝ все още не откъсваше поглед от пощата на контесата, сякаш искаше да разбере какво съдържа, и изглеждаше много притеснена.

Роузмари Къмбърланд не продума. След като зрението ѝ се бе влошило толкова много, тя все по-често долавяше само интонацията на говорещите около нея. В гласа на Леонора звучаха истерични нотки и тя се зачуди на това. Дали не се страхуваше, че някое писмо, адресирано до нея, може да попадне в ръцете на свекърва ѝ?

— Хайде да вървим в селото, Ники — каза Бевърли след закуска.
— Трябва да пазарувам.

— Бобони? — с надежда попита той. Очите му засияха и той задърпа лигавника си.

— Бонбони — поправи го тя. — Можеш ли да кажеш бонбони?

— Да, бобони! — твърдо отвърна той. — Ще купим бобони.

— Може би една малка кутийка, ако се държиш добре — обеща Бевърли. — Ако искаш, пътъм ще нахраним лебедите.

— Да! — весело изписка той.

След няколко минути двамата тръгнаха, хванати за ръце. Николас носеше торбичка със сух хляб. Прекосиха подвижния мост, завиха наляво и изминаха стотина метра по тревистия бряг на защитния ров. Почти веднага към тях заплуваха около половин дузина лебеди, следвани от няколко патици, които яростно работеха с краката си, за да стигнат по-бързо.

— Отчупи парченце хляб и го хвърли във водата — каза Бевърли и клекна до него.

Николас засия.

— Те идват на закуска.

— Точно така.

Той важно започна да хвърля парченца хляб във водата, докато патиците се блъскаха и пъхаха глави надълбоко, за да ги извадят. Веднъж или дважд те се гмурнаха, така че за миг само перата на опашките им стърчаха над водата, а после мигновено изплуваха.

— Виж! — весело се смееше Николас и дори Бевърли едва не прихна, като го чу. Той посочи с пълничкото си пръстче една от патиците. — Виж! Той се къпе! Колко смешно!

— Сигурно се опитва да хване някоя риба.

Николас вдигна очи и удивено я погледна.

— В този ров има ли риби?

— Има много риба. Повечето е таранка. Татко ти е ловил риба тук, когато е бил малък.

— А аз може ли да ловя риба?

— Да. Някой ден. Ще се опитаме да намерим старата му въдица. Хайде да вървим да купим бонбони.

Доволен от отговора ѝ, той я хвана за ръката и заподтичва до нея. Двамата тръгнаха към селото по заобиколен път, за да могат да минат през градините. В просторното имение имаше толкова много интересни неща и Бевърли всеки ден откриваше нови пътища и нови гледки. Понякога двамата отиваха в зеленчуковата градина, която бе обградена с тухлена ограда. Покрай нея дърветата бяха натезали от плод — червени и сини сливи, круши, а ягодите и малините, които растяха в средата, бяха покрити с телени мрежи, за да не изкълват птиците рубинените им плодове. Николас обичаше да се разхожда и из оранжерията, която бе дълга стотина метра, там, в топлата и влажна атмосфера, в изобилие растяха голи и мъхести праскови, грозде и домати, имаше и най-различни орхидеи.

В този ден Бевърли го поведе по Тревистата алея, както наричаха широката, обрасла с трева пътека, обградена от двете страни с чинари, липи, буки и брези. Само в тази част на градината растителността бе оставена да избуява и през пролетта земята побеляваше от кокичета, които растяха на големи снежнобели туфи и изпълваха въздуха с уханието си.

— Виж!

Николас замръзна на място и ококори очи. После започна да подскача от вълнение.

— Какво има, миличък? — попита Бевърли.

— Зайче! — извика той.

В този миг един див заек заподскача през тревата и се скри в шубраците от другата страна на пътеката. Николас вдигна очи към Бевърли, лицето му бе порозовяло от удоволствие.

— Видях зайче!

Бевърли се усмихна, вдигна го на ръце и го притисна към себе си. „Ех, ако Антъни беше тук, за да сподели тези вълшебни мигове с нас!“ — помисли си тя.

Когато пристигнаха в селото, наречено Бритуелтън, Бевърли се отправи към малкия универсален магазин. Искаше да купи шампоан и

паста за зъби, но ѝ трябваха и бележници и моливи за изследователската ѝ работа в библиотеката.

По това време на деня магазинът, в който имаше всичко — от сирене до подпалки, бе пълен с хора и ѝ трябваше известно време, за да напълни кошницата си.

Най-накрая тя се нареди на опашката и докато чакаше, лениво оглеждаше другите купувачи. Повечето бяха жени от селото, някои водеха децата си, на опашката всички бърбеха и разменяха клюки. Изведнъж те млъкнаха, сякаш вниманието им беше привлечено от нещо. Атмосферата стана напрегната и тя го усети. Обърна се да се огледа и ненадейно проумя, че всички са вперили погледи в нея и Николас. Само две жени не забелязваха нищо и продължаваха да разговарят до щанда за хляб.

— Това са те! — каза едната, която бе обърната с гръб.

— Кои? — попита другата, която крадливо оглеждаше магазина.

— Американката ѝ детето ѝ. Разправят, че той дори не бил син на лорд Еймзбъри.

Бевърли имаше чувството, че сънува кошмар, и забърза към дома, дърпайки Николас след себе си.

— Защо не взе покупките, мамо?

Тя бе тръснала кошницата с шампоаните, пастите за зъби и бележниците на първия щанд и стискайки ръчичката на Николас, бе изхвърчала от магазина, прекалено шокирана, за да каже или направи нещо. Николас не бил син на Антъни! Какво означаваше това? Какво се бе случило, по дяволите?

— Ами в края на краищата реших да не купувам всички тези неща — разсеяно отвърна тя.

Главата ѝ щеше да се пръсне, умът ѝ отказваше да възприеме значимостта на случилото се. Ако не успееше веднага да пресече този слух, той щеше да расте и да се разпространява и да отрови живота на Николас.

— Но моите бобони са тук — спокойно отбеляза той и бръкна в джоба си, за да пипне кутийката.

— Да, миличък, купихме ти бонбони — каза тя и стисна ръчичката му.

Най-много я болеше от това, че оскверняваха любовта ѝ. Самото предположение, че тя е могла да роди дете от друг, бе толкова мъчително за нея, както ако някой бе загатнал, че Антъни ѝ е изневерил. Николас бе рожба на тяхната любов и о, боже, колко много бе обичала тя Антъни. Колко много го обичаше все още, макар че бяха изминали седемнайсет месеца, откакто Мери го бе убила. И как би могъл някой да твърди, че Ники не е син на Антъни, когато той беше копие на баща си?

Някой от селото искаше да ѝ навреди, да я нарани жестоко и тя съжеляваше, че не е реагирала веднага и не е поставила тези клюкарки на мястото им. Но тогава беше толкова шокирана, толкова стъписана, че единственото ѝ желание бе да се махне, да забрави, да си представя, че всички лоши неща от последните няколко дни въобще не са ставали.

Но всичко бе истина и тя трябваше да направи нещо. Но какво? Ако накараше някоя известна личност като лейди Джийн да заяви публично, че Николас е син на Антъни, това щеше още повече да влоши нещата. Но ако пренебрегнеште случилото се, хората можеха да си помислят, че е виновна.

Гостите на Леонора пристигнаха към осем часа, облечени с лъскави рокли на Джани Версаче и ръчно изработени официални костюми. Жените пискливо се смееха, а мъжете гръмка разговаряха. С наперена походка, като ръкомахаха възбудено, те прекосиха подвижния мост, подвиквайки си един на друг, че трябва да внимават да не паднат в защитния ров.

Бевърли ги наблюдаваше през прозореца на спалнята си и си помисли, че Антъни и Хенри щяха да ги сметнат за много неприятни. Това бяха приятели на Леонора, хората, които навярно бе познавала още преди сватбата си, с които се срещаше в Лондон. Нищо чудно, че не искаше Мама и Бевърли да присъстват тази вечер в салона. Сцената беше по-скоро по вкуса на Елейн Рос, отколкото на семейство Къмбърланд. Само с един поглед тя би могла да определи цената на всяка дреха, на всеки чифт обувки, на всяко бижу, което носеха тези райски птици, които шумно пърхаха при влизането си в замъка.

Като се отдръпна от прозореца, Бевърли отиде до детското креватче, за да се убеди, че Николас спи дълбоко, преди да отиде да

вечеря заедно с Мама. Той лежеше на една страна, свит на кълбо, и стискаше мечето си. Като го погледна, сърцето отново я заболя от страшната обида, която ѝ бяха нанесли през този ден. В нея имаше и гняв. Как можеше някой да твърди, че Ники не е син на Антъни? Кой си беше позволил да разпространява този грозен слух? С благодарност си помисли, че Николас е твърде малък, за да разбере нещо. Но тя се страхуваше, че мълвата ще расте и ще се разпространява, докато задуши всичко останало.

Трябваше да намери някакъв начин да я пресече. Отначало бе решила да каже на Мама, но после размисли. Беше прекалено стара, за да понесе подобни грозни приказки, а и не бе ли страдала достатъчно заради загубата на двамата си сина, отишли си така скоро един след друг? Защо трябваше да ѝ позволи да узнае, че хората от селото се опитват да хвърлят сянка на съмнение върху единствения ѝ внук?

Бевърли погледна за последен път Николас, после тихо се измъкна от стаята и тръгна към западното крило на замъка. Нямаше да остане дълго там. След вечеря щеше да намери някакво извинение, за да излезе по-бързо и да отиде да поговори с единствения човек, който навярно би могъл да ѝ даде съвет какво да прави.

Рупърт Фич отвори входната врата и с неприкрито удивление се вторачи в Бевърли.

— Бевърли? — Гласът му се извиси. — Божичко! Какво бих могъл да направя за теб?

— Мога ли да вляза? Бих искала да поговоря с вас — отвърна тя.

В тази ранна лятна вечер изглеждаше много красива с виолетовата си рокля, която Антъни винаги бе харесвал, с разпуснатата си гъста коса, която се виеше по раменете ѝ. Рупърт продължаваше да я гледа вторачено, сякаш не можеше да повярва на очите си. После се окопити, изопна рамене и разтвори по-широко вратата.

— Влез, Бевърли.

— Вие сигурно вечеряте, нали?

— Свършихме с вечерята. Сега пием кафе. Мога ли да ти предложа една чашка?

Бевърли се запита дали употребата на кратки изречения не е заразителна.

— Бих пийнала малко кафе, благодаря.

Рупърт тръгна с едри крачки пред нея и я заведе в малката всекидневна, където двамата с лейди Джийн обичаха да стоят, когато бяха сами. Джийн седеше до една маса и преглеждаше някакви книжа на местния съд.

— Добър вечер, Бевърли — каза тя, като вдигна очи и свали очилата си. — Заповядай, седни. Какво бихме могли да направим за теб?

Бевърли седна на едно от меките кресла до камината, кръстоса крака и разтревожено се наведе напред.

— Съжалявам, че ви безпокоя, но се случи нещо и... не знам с кого друг бих могла да поговоря. Не искам да безпокоя Мама. — Говореше много припряно.

Лейди Джийн я погледна с любопитство, помълча и накрая попита:

— Какво се е случило?

— Тази сутрин в селския магазин чух две жени да казват... — Гласът ѝ секна, тя прехапа устни, осъзнавайки, че е по-разстроена и засегната, отколкото си мислеше.

— Да?

— Те... те казаха, че Ники не е син на Антъни!

— Кой каза това? — Лейди Джийн пламна до корена на косите си и очите ѝ гневно засвяткаха.

— Две жени, които бяха в магазина. Всички ги чуха и започнаха да ни зяпат. — Бевърли рязко си пое дъх и се опита да се овладее. — Трябваше да им отвърна нещо... но аз просто онемях. Бях като парализирана. Как могат да говорят такава нещo?

Лейди Джийн многозначително погледна съпруга си.

— Смятам, че всички знаем кой стои зад това — мрачно заяви тя.

— Хм! — отвърна Рупърт. — Жалка история!

— Кой?

— Всички знаем кой искаше да има син, за да наследи всичко. Знаем и това, че откакто дойдохте с Николас, тя все ви завижда.

— Леонора?

— Че кой друг?

— Но как ще я спрем? Злото вече е сторено. Щом веднъж започнат да се разпространяват такива слухове, положението става

неудържимо. И това е толкова несправедливо! — гневно добави Бевърли. — Направо съм вбесена! Ние с Леонора не сме чак приятелки, защото сме много различни, но никога не бих си помислила, че е способна на такова нещо. Ако не внимаваме, тази клевета може да повлияе на целия живот на Ники!

— Точно така. — Лейди Джийн кимна утвърдително. — Ще ти кажа какво ще направим, Бевърли. Ще устроим прием за хората от имението, за хората от селото, за всички и той ще бъде в чест на новия граф на Къмбърланд, сина на покойния виконт на Еймзбъри. Мама ще посреща гостите, а на Леонора ще се наложи да се държи прилично. Няма да ѝ позволя да обърка всичко само защото ти завижда.

— Само не мога да разбера какво се надява да постигне, като разправя, че Антъни не е баща на Ники! Да ме дискредитира? Това е безсмислено.

— А кой казва, че Леонора разбира кое е смислено? — насмешливо попита лейди Джийн. — Хенри направи най-голямата грешка в живота си, когато се ожени за нея.

— Дори Николас да беше незаконно дете и да нямаше право на наследство, Джулиет пак нямаше да може да наследи Бъкландс, нали?

— Разбира се. Наследството се предава от баща на син, както и титлата. — Лейди Джийн събра книгата пред себе си, подреди ги и ги сложи в една папка. — Утре рано сутринта ще отида да се видя с Леонора и ще я накарам веднъж завинаги да престане с тези глупости.

Рупърт Фич, който през цялото време мълчеше, изведнъж се обади:

— Трябва да я нашибат с камшик, задето разпространява такива лъжи!

Бевърли и жена му удивено го погледнаха. Обикновено той изглеждаше толкова кротък и това внезапно избухване направо ги слиса.

— Ами че това е долно, нали? — продължи той. Както беше седнал в голямото си кресло, Рупърт погледна Бевърли — слаба фигурка с дълги крака, кестенявата ѝ коса блестеше под светлината на лампата. Така ще очернят репутацията на Бевърли — продължи той, а белите му мустаци щръкнаха.

— Това вече ни е известно, Рупърт. Бевърли може сама да се грижи за себе си. Ние трябва да защитим Николас — рязко заяви лейди

Джийн.

— Хм. Дори така да е. — Той отпи голяма глътка кафе. — Ужасно должно е.

— Цялата тази история е толкова глупава — обади се Бевърли. — Леонора сигурно много ни мрази, щом е способна на такова нещо. Ами ако Николас беше момиче, тогава кой щеше да наследи Бъкландс?

— Чарлс — отговори лейди Джийн.

Бевърли изглеждаше шокирана.

— Чарлс Еймзбъри ли? Нямах представа!

— Той е първи братовчед на Хенри и Антъни.

— Значи... — Бевърли изведнъж проумя какво са й казали и рязко изправи гръб. — Значи той би могъл да се облагодетелства, ако успее да докаже, че Николас не е син на Антъни? Той ще бъде новият граф, нали? И ще наследи всичко?

— Така е, но единствената амбиция на Чарлс е да вкара всяка жена, която срещне, в леглото си. Както сигурно си забелязала — сухо добави лейди Джийн, — той е местният донжуан. Джорджина навярно постоянно страда от многобройните флиртове на мъжа си. Не разбирам защо търпи. Но той никога не е проявявал и най-малък интерес към наследството на Бъкландс.

Бевърли, която бе решила да не споменава нищо за онази отвратителна среща с Чарлс в горичката, дълбоко се замисли. Струваше й се, че клевети би разпространявал по-скоро някой, който ще спечели нещо от това, отколкото друг, воден от чиста завист и злоба. Но не каза нищо. Почти не познаваше тези хора. Със сигурност не ги познаваше достатъчно, за да си състави мнение за тях.

— Не се притеснявай повече, Бевърли — енергично заяви лейди Джийн. — Утре ще поговоря с Леонора, а после ще подготвим приема в чест на законния наследник Николас.

След като благодари на двамата, Бевърли излезе от къщата и бавно тръгна по огряната от луната моравка обратно към Бъкландс. Откъм ярко осветения замък се носеше оглушителна музика, през отворените прозорци долиташе дрезгав смях. Партито на Леонора явно бе в разгара си и Бевърли изведнъж се почувства ужасно самотна и изолирана от света. Нейният дом беше толкова далеч оттук и тя тъгуваше за семейството си повече, отколкото бе очаквала. В тази

чужда страна нямаше нито един близък човек, освен Ники и трябваше да бъде силна заради него. О, Антъни... Антъни...

В гърдите ѝ се надигнаха ридания, сълзи замъглиха очите ѝ. Всички наоколо тихомълком разпространяваха клевети, твърдяха, че Ники не е плод на голямата ѝ любов с Антъни. Твърдяха... Какво? Подтекстът беше, че тя е уличница, жена, която използва богати мъже, която се е омъжила за добра партия и е родила дете от друг... Това бе най-жестоката обида, която някога ѝ бяха нанасяли, сълзите бликнаха от очите ѝ и тя се разплака неудържимо.

Тъгуваше за дома, скърбеше за любимия и бе съвършено сама, плачеше за любовта на мъжа, когото бе изгубила завинаги, за сина, за когото казваха, че не е негов. Малкият Ники, нейното бебе, вече не беше само неин. Семейство Къмбърланд предявяваше правата си върху своя нов наследник и поемаше отговорността за отглеждането и възпитанието му. В известен смисъл тези хора вече ѝ бяха отнели част от него и в този миг ѝ се прииска да беше останала с Ники в Америка. С цялото си сърце желаше да се върне в Стокбридж, където бяха семейството ѝ и приятелите от детството. Но тогава си помисли, че на първо място Ники е нейно дете, нейно и на Антъни. И макар да беше от рода Къмбърланд, той принадлежеше на нея, а не на тези хора — така си каза Бевърли и избърса очите си.

Но все пак тя се чувстваше като в капан. Не можеше да се върне у дома. Мястото на Николас бе тук, при близките на баща му, и колкото и да бе нещастна, налагаше ѝ се да остане.

Когато се приближи до защитния ров, чиято черна вода проблясваше в мрака, Бевърли не забеляза фигурата, застанала сред дърветата до Тревистата алея. Неподвижна, скрита в тъмнината, тя я наблюдаваше, изчака я да прекоси подвижния мост и да се прибере в замъка. Тогава се обърна и безмълвно изчезна в непрогледната нощ.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано на следващата сутрин лейди Джийн успя да притисне Леонора до стената тъкмо когато закусваше в леглото си.

— Искам да говоря с теб — безцеремонно обяви тя и се тръшна в пъстрия шезлонг, поставен близо до леглото ѝ. Нетърпеливо отмахна розовия кашмир шал, метнат на облегалката.

— За какво, по дяволите, ще говорим в този ранен час? — промърмори Леонора. Имаше ужасно главоболие и се чувстваше изтощена, защото си бе легнала в пет часа сутринта. — Не може ли по-късно?

— Не, не може! В селото се разпространяват слухове, които водят началото си от магазинчето на Тили, което се намира до месарницата.

— Тили?

— Да. Тази сутрин вече установих, че тя разпространява грозни слухове за Николас. Тили твърди, че ги е научила от теб.

— Николас?

— О, за бога, Леонора, престани да повтаряш думите ми! Защо си разправяла, че Николас не е син на Антъни? Как е възможно да не е негов син? Това е злостна клевета, ясно ли ти е? Бевърли би могла да те осъди за клевета и аз не бих я обвинила.

Лейди Джийн стисна здраво тънките си устни и гневно изгледа зълва си. Леонора така подскочи в пухеното си легло, че едва не събори подноса със закуската си.

— Никога не съм казвала подобно нещо! — възкликна тя. — Как смее Тили да говори така за мен? Тя ми спомена, че е чувала такива слухове, но аз нямам никаква вина в случая.

— И защо не направи нещо, за да пресечеш слуховете? — попита лейди Джийн. — Защо не ни предупреди? Защо не каза на Тили, че това е долна лъжа?

Леонора повдигна голите си рамене.

— Нали знаеш какви са хората от селото... умират си за клюки. Аз лично реших, че е най-добре да не им обръщам внимание.

— Е, аз не съм на същото мнение — гръмко заяви лейди Джийн.
— Веднага трябва да сложим край на всичко това. Смятам да организирам бал в чест на пристигането на Николас и майка му в Бъкландс и на него ще поканим всички хора от имението и от селото.

— Охо, значи тържествено посрещане, а!

Лейди Джийн я погледна изкосо.

— Леонора, много добре знаем, че пристигането на Бевърли и Николас разстрои всичките ти планове, но смятам, че се налага да се държиш прилично. Момчето не е виновно, че ще наследи Бъкландс, а и Бевърли би предпочела да си живее в Щатите, доколкото знам. Ако не искаш да те осъди за клевета, ще си затваряш устата и за разнообразие ще се опиташ да се държиш любезно.

— Че аз се държа любезно с нея, за бога — захленчи Леонора. — Ако тя си има проблеми, това си е нейна работа, а не моя!

— От всички нас зависи дали тя ще се чувства добре тук и трябва да се постареем — дори само заради Николас — сурово отсече лейди Джийн.

Бевърли също бе станала много рано, защото днес очакваше вещите ѝ да пристигнат с параход от Щатите. Пърси бе обещал, че двамата с Джо ще ѝ помогнат, като разтоварят тежкия багаж и го пренесат в детската всекидневна, която тя смяташе да превърне в обща стая за себе си и Николас. Доколкото бе възможно, искаше да възстанови обстановката от всекидневната на манхатънския апартамент, където бе живяла с Антъни. Това щеше да бъде едно кътче от Америка, където щеше да може да се скрие, спомен за първите ѝ щастливи дни с Антъни. Искаше ѝ се Николас да знае как е изглеждал домът на неговите родители.

Когато всичко бе подредено — диванът и креслата, лампите и картините, нейните книги и малкото бюро на Антъни, тя учудено се огледа. Всичко беше както трябва. Големият позлатен часовник, подарък от Хенри, отново тиктакаше дискретно на полицата над камината, а Антъни ѝ се усмихваше от снимката си в сребърна рамка, поставена на малка масичка.

В ъгъла голямата плетена кошница, която беше купила в Стокбридж, отново бе пълна догоре с играчките на Николас, а до нея кончето люлка на Антъни, излъскано от любяща ръка, сякаш гордо оглеждаше стаята.

— Ние с татко ти имахме точно такава стая в Ню Йорк — обясни тя на Николас, когато той започна да вади играчките си от кошницата. — Когато ти се роди, ние те донесохме вкъщи и те сложихме на този диван.

— Когато бях бебе ли?

— Да, миличък.

— Вече не съм бебе. — Той я погледна с веселите си сини очи и дяволито ѝ се усмихна. — Сега съм голям.

— Да, разбира се — увери го Бевърли, — и тази стая ще бъде само за мен и за теб.

— И за никой друг.

— Точно така. И за никой друг, миличък.

Настъпи дълга пауза. Той изглеждаше дълбоко замислен.

— Какво има? — попита Бевърли.

— А баби? — попита Николас. — Баби нали може да идва тук? Понякога? — Закима с глава, сякаш я увещаваше да се съгласи.

Бевърли го вдигна на ръце и направо го задуши в прегръдките си.

— Разбира се, че и баба ти може да идва тук — нежно каза тя.

Тази сутрин Леонора трябваше да отиде в „Мезон Жерар“ в Оксфорд, за да боядиса косата си, и веднага щом гостите ѝ си тръгнаха за Лондон, тя извика Джо и му нареди да я чака с колата пред входа на замъка половин час по-рано от уговореното.

— По пътя искам да спра в селото — каза му тя, щом потеглиха.

— Много добре, милейди. Къде точно искате да спрем?

— В магазина за дрехи.

— Добре, милейди.

В селото имаше само един такъв магазин и той бе минавал покрай него стотици пъти. На витрината винаги беше изложена само една дреха, красиво драпирана върху старинен стол и придружена от подходящ комплект обеци и гердан. Доста скъпичка му се виждаше. Майка му и сестра му никога не бяха си купували нещо оттук.

Пет минути по-късно колата спря пред магазина на Тили и Леонора побърза да влезе вътре. Самата Тили, приятна жена на средна възраст, преглеждаше новополучената стока, прическата и гримът ѝ

бяха безукорни, носеше обувки с десетсантиметрови токчета, тънки и остри като шила.

— Добро утро, лейди Къмбърланд — каза тя весело и любезно. — Как сте днес? Рядко се случва да ви видим толкова рано сутрин. С какво мога да ви услужа?

Леонора я прониза със стоманен поглед.

— Как *смееш* да разправяш наляво и надясно, че аз съм казала, че Николас Еймзбъри не е законният наследник? Никога не съм твърдяла подобно нещо! Аз просто казах...

— Извинявайте, лейди Къмбърланд, но когато ви съобщих какво съм чула, вие ми отвърнахте, че вече го знаете — разпалено възрази Тили.

Лицето ѝ пламтеше, ситни капчици пот бяха избили изпод плътния слой грим над горната ѝ устна. За миг Леонора се обърка. После реши да се защити:

— Аз се съгласих, че е *възможно* Антъни Еймзбъри да не е негов баща...

— Точно така.

— Но не аз разпространих този слух! Лейди Джийн ми каза, че според теб това е моя работа!

— Никога не съм твърдяла подобно нещо. — Тили се ядоса. Не беше свикнала да я наричат лъжкиня. — Казах, че така се говори в селото — и толкова! Не ми е известно откъде е тръгнал този слух, но вие със сигурност ми казахте, че вече знаете. Вие потвърдихте онова, което бях чула, нали?

Леонора се разгневи още повече.

— Не става въпрос за това. Не трябваше да споменаващ името ми. И ще ти кажа само едно нещо: повече никога няма да стъпя в този магазин.

— Но, милейди...

— Не понасям хора, на които не мога да имам доверие.

— На мен можете да имате доверие, милейди. Аз никога, при никакви...

Но Леонора изхвърча от магазина и мигновено се вмъкна в очакващата я отвън кола.

Силно разстроена, Тили я наблюдаваше как си заминава. Лейди Къмбърланд харчеше цяло състояние за дрехи и ето че тя бе загубила

една добра клиентка само защото бе достатъчно глупава да я попита дали онова, което говорят хората, е истина.

— Между другото, Бевърли, надявам се да не си помислила, че аз съм разпространявала онзи нелеп слух за Николас — нехайно отбеляза Леонора, когато се върна от Оксфорд по-късно същия ден. Беше натоварена с покупки и Бевърли забеляза, че повечето са предназначени за Мама — например любимите ѝ шоколадови бонбони и шишенце с любимия ѝ одеколон.

— Който и да го е направил, постъпил е много долно — тихо каза Бевърли.

— Ами да! Напълно съм съгласна с теб — побърза да отвърне Леонора. — Тази сутрин отидох при Тили и ѝ дадох да се разбере!

— Коя е Тили? — Бевърли изглеждаше озадачена.

Леонора се намръщи.

— Нали знаеш магазинчето за дрехи в селото? Именно Тили е разпространявала клюките за Николас.

— Няма никакви клюки за Николас — рязко отвърна Бевърли.

— Е, ти разбираш какво искам да кажа. Тили е разпространявала тази ужасна клевета... и после е имала нахалството да заяви, че всичко това е научила от мен! Всъщност аз дори бих могла да я осъдя — самодоволно добави тя.

— Но откъде ѝ е хрумнало на тази Тили подобно нещо? Първо на първо, кой е предположил изобщо, че Антъни може да не е баща на Ники, за бога?

Не беше сигурна, че Леонора говори истината. Изглеждаше искрено загрижена, но тогава Бевърли изведнъж се сети какво бе казала лейди Джийн.

— Нямам представа! Тя сигурно сама си е съчинила всичко — уклончиво каза Леонора. — Извини ме, бързам. Тази вечер съм поканена на парти в Лондон и трябва да се приготвя.

Бевърли прекара останалата част от вечерта, потънала в дълбок размисъл. Нещо не беше наред, но тя не можеше да се досети какво е. Леонора се държеше някак плахо и почти уплашено и неизвестно защо, на Бевърли ѝ се струваше, че не завистта, която изпитваше към тях двамата с Николас, я подтиква към това. Дори реши, че тази работа

няма нищо общо със селските клюки. Леонора несъмнено бе намислила нещо.

Бевърли се събуди в зори, от страшната болка в зъба сякаш пулсираше цялата ѝ долна челюст. Седна в леглото, притисна бузата си с ръка и с върха на езика си докосна последния кътник от дясната страна. После тихо се измъкна от леглото и отиде в банята. Ако сложеше един аспирина на болното място, това щеше да ѝ помогне малко за момента, но се налагаше веднага да отиде на зъболекар.

Когато се върна в спалнята, Николас вече се бе събудил и тя му почете от една книжка, макар че болката не намаляваше. Винаги бе имала здрави зъби и тази жестока, пронизваща болка, която на моменти ѝ отнемаше дъха, бе нещо ново за нея.

След като облече Николас и себе си, прекоси стълбищната площадка и почука на вратата на спалнята на Леонора.

— Влез — някак рязко и враждебно се обади Леонора. Тя лежеше в леглото, пиеше чай и изглеждаше ужасно.

Когато видя Бевърли и Николас, простена.

— За бога, какво има, Бевърли? Не знаеш ли, че още е осем часът?

Беше се върнала от Лондон в четири часа сутринта и страдаше от ужасен махмурлук.

— Съжалявам, Леонора, но много ме боли зъб и си помислих, че ти би могла да ми препоръчаш някой добър зъболекар. Болката е непоносима и трябва веднага да отида. — Бевърли притисна бузата си с длан.

Леонора театрално простена.

— О, боже! Наблизо няма такъв. Тукашните са направо касапи. Ако те боли зъб, просто ще го извадят.

— Тогава познаваш ли някой лондонски зъболекар, при когото бих могла да отида? — отчаяно я попита Бевърли.

Леонора полежа малко, вперила поглед в тавана, сякаш с огромни усилия се опитваше да се съсредоточи.

— Аз ходя при мистър Хънт. Работи на Портман Плейс и е много добър — най-накрая каза тя.

— Благодаря — с облекчение рече Бевърли. — Сигурно ще мога да намеря номера му в телефонния указател?

— Ако ми донесеш бележника, ще ти го дам — уморено предложи Леонора.

Като се стараяше да скрие колко е учудена от нейната услужливост, Бевърли се готвеше отново да ѝ благодари, когато Николас, който стоеше наблизко и с интерес наблюдаваше всичко, попита на висок глас:

— Какво ти има на лицето?

Леонора се стресна, изгледа го злобно и бързо попипа лицето си с ръка.

— Нищо ми няма на лицето. Нали? — Тя погледна въпросително към Бевърли.

— Лицето ти изглежда добре — отвърна Бевърли. — Струва ми се, че Ники е свикнал да те вижда гримирана.

Въпреки силната болка, която я измъчваше, тя едва се сдържа да не се засмее. Без обичайната си козметика Леонора наистина не приличаше на себе си.

Тя безсилно се тръшна на възглавниците си и притвори очи, сякаш страдаше дълбоко.

— Къде е бележникът ти? — попита Бевърли.

— На тоалетната масичка... ей там. — Етърва ѝ махна с ръка към прозореца.

Тоалетната масичка имаше овална форма и бе покрита с калъфче от розова коприна с воланчета, панделки и рюшове.

— Защо е облечена? — попита Николас.

— Шшшт! — прошепна Бевърли, като се ровеше в купчината шишенца, четчици, гримове, лакове за коса, бижута, парфюми и книжа. „Леонора сигурно се занимава с кореспонденцията си, докато се гримира“ — каза си Бевърли, като оглеждаше цялата тази бъркотия.

— Тъмночервен бележник — със слаб глас рече Леонора, а после се надигна на лакът и отпи още една глътка чай.

Бевърли го видя — беше пъхнат в купчина разнообразни сметки и бележки. Посегна да го вземе и по погрешка измъкна някакво писмо. Нямахше намерение да го чете, но опитът ѝ в журналистиката и рекламата я беше научил за секунди да поглъща съдържанието на една

страница. Погълна думите сякаш чрез осмоза и беше направо зашеметена.

— Ето, заповядай — каза на висок глас, прекоси стаята и занесе бележника на Леонора. Главата ѝ се въртеше. Чудеше се как бе възможно етърва ѝ да изглежда сравнително спокойна пред лицето на такава беда.

— Мистър Хънт — каза Леонора, като отвори бележника си. — Ето тук са адресът и телефонният му номер. — Подаде бележника на Бевърли. — Препиши си ги и непременно му кажи, че аз те пращам, иначе може да ти определи час чак след няколко седмици.

— Благодаря.

— Днес колата няма да ми трябва, Джо може да те закара до Лондон. Сама сигурно ще се загубиш — добави нелюбезно.

— Благодаря — повтори Бевърли.

Секретарката на мистър Хънт ѝ съобщи, че той може да я „вмъкне“ в графика си — да дойде в дванайсет часа по обяд. Клеър се съгласи да се погрижи за Николас, а Джо каза, че с удоволствие ще я закара до Лондон и ще я върне обратно. След като всичко беше уредено, Бевърли облече един от скъпите си нийоркски костюми, за които Елейн твърдеше, че са „задължителни“ за един летен гардероб, сложи си големи лъскави обеци и обувки с високи токчета. За първи път се обличаше така елегантно през деня и когато Леонора я срещна на излизане, удивено я огледа от главата до петите.

— Отиваш само на зъболекар, нали? — грубо отбеляза тя, а очите ѝ поглъщаха всеки детайл от облеклото на Бевърли.

— Да, но нали ще ходя в Лондон — отговори тя. — Когато работех в Манхатън, винаги се обличах така.

— Много жалко, че мистър Хънт е прекалено стар, за да оцени усилията ти.

— Не съм се облякла заради него, а заради себе си — хладно отвърна Бевърли. — Толкова ме боли зъбът, но макар да се чувствам ужасно, все пак ми е приятно да изглеждам добре.

Щом потъна в удобната кожена седалка на ягуара и Джо седна зад кормилото, Бевърли се замисли за писмото, което бе видяла на тоалетната масичка на Леонора. Няколко неща силно я удивляваха. Първо, писмото беше изпратено от кредитна банка в Хакни, Източен Лондон. Без да се колебаят, лихварите заплашваха Леонора и

настояваха да им изплати огромна сума заедно с лихвите в срок от десет дни. Цифрите сякаш щяха да извадят очите на Бевърли. Леонора дължеше триста и осемдесет хиляди лири.

Това обясняваше и онзи случайно дочут телефонен разговор, по време на който Леонора бе казала, че ще направи всичко възможно да намери парите. Но все пак за размерите на дълга ѝ нямаше обяснение.

— Наближаваме покрайнините на Лондон, милейди — обяви Джо и прекъсна мислите ѝ.

Бевърли погледна безбройните редици от грозни двуетажни къщи и си каза, че предградията на един град са най-неприятната му част. При влизане в Ню Йорк на човек му се искаше въобще да не беше идвал тук, докато не настъпеше вълшебният миг, в който пред него изникваха небостъргачите, рязко открояващи се на фона на небето.

— След колко време ще стигнем до центъра на града? — попита тя.

Няколко аспирина бяха притъпили болката и тя се чувстваше много по-добре.

— След около двайсет минути, милейди. След като свършите със зъболекаря, не бихте ли искали набързо да ви покажа някои от забележителностите? Например Парламента и Бъкингамския дворец?

— Ако ми остане време — с удоволствие. Казах на сестра ти, че ще прибера Ники следобед за чая, а на контесата обещах да купя нещо от „Хародс“.

Мистър Хънт изглеждаше очарователен, добродушен и много способен. Той обеща на Бевърли да премахне болката, но се налагаше да го посети още няколко пъти в близко бъдеще.

— Никога не съм имала неприятности със зъбите си — възпротиви се тя. — Винаги съм ходила редовно на профилактични прегледи.

— Боледували ли сте напоследък? А може би сте преживели някакъв шок, който ви е травмирил? — бащински попита той.

Бевърли му каза за смъртта на Антъни и за това, че е трябвало да напусне родината си и да дойде да живее в Англия.

— И това се е случило скоро след раждането на детето ви? — съчувствено попита зъболекарят.

Бевърли кимна. Тя не му каза за дългите месеци, през които бе имала финансови проблеми и бе работила като луда, за да свърже двата

края, и често бе оставала гладна, за да има храна за Джени и Николас. Не спомена и за мъката, която бе преживяла, когато се наложи да напусне хубавия апартамент, в който бе живяла с Антъни, и да се премести в едно тясно жалко апартаментче с изглед към магистрала.

— Трябва да вземате витамини — посъветва я той, — а междуременно ще излекуваме този зъб, за да не ви боли.

На тръгване Бевърли си уговори със секретарката още три посещения при зъболекаря. Записа и Николас за профилактичен преглед, за да проверят и неговите млечни зъбки.

Джо я чакаше до колата, на лицето му се появи срамежлива усмивка.

— Подготвих маршрута отгук до „Хародс“, така че да минем през някои интересни места, милейди — каза той със сдържана гордост, когато Бевърли се настани на задната седалка.

— Наистина ли?

За миг се почувства като младо момиче, развълнувано и изпълнено с щастливо очакване.

С тихия си глас Джо ѝ разказваше за местата, покрай които минаваха, и когато движението позволяваше, намаляваше скоростта, за да може тя да ги поразгледа.

За някои от тези забележителности бе чувала от Антъни — Пикадили Съркъс, Риджънт Стрийт, Парламента, Темза, Бъкингамския дворец, Хайд Парк и Найтсбридж. Но според нея най-типични за Лондон бяха големите червени автобуси. Във всеки филм, сниман в Лондон, червените автобуси бяха главният му белег, който го отличаваше от всеки друг град.

— Очарователно! — на няколко пъти възкликваше Бевърли. — Не е за вярване, също като на пощенските картички!

Най-накрая стигнаха до „Хародс“, който величествено се извисяваше над Бромптън Роуд. Джо я остави пред един от главните му входове.

Бевърли погледна великолепната сграда в старинен стил, построена от розови тухли и дялан камък, и осъзна, че е по-голяма от „Сакс“, „Блумингдейл“ и „Бергдорф Гудман“, взети заедно.

— Ще ви чакам пред входа откъм Бейзил Стрийт, милейди.

— Ами ако се загубя? — пошегува се тя.

— Обърнете се към някой от „зелените“ — сериозно я посъветва Джо.

— „Зелените“ ли? — объркано попита тя.

Той кимна и ѝ посочи един портиер с висока шапка и тъмнозелена ливрея.

— Те ще ви насочат, милейди.

Бевърли му махна засмяно, преди да влезе през високите стъклени врати на най-великолепния магазин в света.

Мама я беше помолила да ѝ купи специална марка френско сирене, което вероятно щеше да се развали, ако изчакаше да пристигне поръчката ѝ. Бевърли бързо намери пътя към необходимия ѝ щанд и след няколко минути получи покупката си. Изкушението да поразгледа наоколо бе неудържимо и след един час тя се оказа натоварена с покупки — козметика, парфюм, трико, прекрасен шал, някои дрехи и играчки за Николас, ароматични соли за Мама.

Това беше първото ѝ истинско пазаруване след смъртта на Антъни и то ѝ достави голямо удоволствие. Най-накрая трябваше да попита една от продавачките как да стигне до изхода откъм Бейзил Стрийт.

— Минете покрай щандовете с мъжко облекло ей там — учтиво ѝ обясни младата жена. — Много лесно ще го намерите.

— Благодаря.

Тя тръгна, стиснала всички тези пакети в ръце и изпълнена с чувство на вина, задето бе накарала Джо да я чака толкова дълго. Щандовете в дъното на етажa бяха разположени на нивото на улицата и бяха пълни с костюми, якета, палта и панталони, както и с всякакви аксесоари, които би могъл да пожелае един заможен мъж. Когато бе омъжена, Бевърли обичаше да помага на Антъни при покупката на дрехи и сега, докато разглеждаше кашмирнените пуловери в меки цветове, ѝ се прииска да можеше да купи един от тях за някого.

Висок тъмнокос мъж държеше един такъв пуловер и явно се опитваше да прецени дали ще му е по мярка. За секунда тя се спря зад гърба му и го погледна. Имаше нещо познато в него, в начина, по който бе наклонил главата си на една страна. Дали не беше някой колега от времето, когато бе работила в „Хайлайт“? Или някой, когото познаваше от „Чичи“?

В този миг той се обърна и я забеляза, погледна я удивено, а после лицето му засия.

— Бевърли! Какво правите тук, за бога?

Тогава горчиво-сладките спомени нахлуха в съзнанието ѝ. Летището на Стокбридж в един летен следобед... градинско увеселение вечерта, когато пристигна Хенри... смях и другарски закачки... щастливата среща...

— Бърти! — възкликна тя.

— Мила моя Бевърли! — Той сложи ръце на раменете ѝ и я целуна по двете бузи. — Толкова често съм си мислил за теб! — Поклати глава и нежно и изпитателно огледа лицето ѝ. — Ти си преживяла толкова много! Беше толкова ужасно да науча за смъртта на Антъни. Направо не можех да повярвам.

Бевърли вдигна очи и му се усмихна, спомняйки си колко близки бяха навремето те двамата с Антъни.

— Ти ми написа такова хубаво писмо — с благодарност каза тя. — Наистина ми хареса.

— Изглеждаш страхотно. Какво правиш в Лондон?

— Сега живея тук. Нали знаеш, че Хенри...

— О, господи, разбира се! Невероятно е. — Той тъжно поклати глава. — Но защо си напуснала Америка? Ами семейството ти?

— Ники... той е новият граф на Къмбърланд.

— Боже господи! Не бях помислил за това! Да не би да живееш в Бъкландс?

— Да, там живеем. Семейството настоя той да бъде отгледан тук и ето че дойдохме. Ами ти, Бърти? Какво правиш?

Той изглеждаше много по-добре от преди. Или може би ѝ се струваше по-красив, защото вече не можеше да го сравнява с Антъни?

— Все още се опитвам честно да печеля хляба си при тази отвратителна рецесия. Работя за „Семпъл, Лорънс и Карпентър“, нали знаеш, Търговската банка.

— И явно живееш в Лондон?

— Имам къща на Лонстън Плейс благодарение на стария ми баща, който ми я прехвърли, когато завърших университета. Това е в Кенсингтън, съвсем наблизо.

— Виж какво, Бърти, много бързам. Ходих да пазарувам и шофьорът бог знае откога ме чака...

— Бевърли. — Той я хвана за ръката и силно я стисна. — Нека да се срещнем някой път. Ако знаех, че си в Англия, щях да ти се обадя по-рано. Мога да ти дойда на гости в Бъкландс, нали?

— Чудесно.

— Бъкландс, а? — Бърти се усмихна и поклати глава. — Не съм ходил там, откакто Антъни замина да живее в Америка. Просто не мога да си представя, че сега ти живееш там. А Роузмари как е?

— Добре е, само зрението ѝ се влошава.

Той тръгна да я изпрати до изхода. Джо бе успял да паркира колата съвсем наблизко и стоеше до нея. Щом видя Бевърли, той побърза да я посрещне и да поеме пакетите от ръцете ѝ.

— Съжалявам, че се забавих толкова много — извини се Бевърли.

— Господи, та това е Джо! — възкликна Бърти.

Джо се усмихна и както винаги, леко се изчерви.

— Добър ден, милорд.

— Когато бяхме момчета, ние с Антъни учехме Джо да играе крикет — обясни Бърти.

— Така беше, милорд — сконфузено отвърна Джо. — Не ме биваше много с бухалката, нали?

Най-накрая Бърти целуна Бевърли за довиждане, Джо седна зад волана и двамата потеглиха в добро настроение. От много дълго време Бевърли не беше се чувствала така щастлива. Понякога трябваше поне за малко да напуска Бъкландс.

В момента, когато зърна двете пожарни коли, тя разбра, че нещо не е наред. Наведе се напред и притеснено каза на Джо:

— Виж! Сигурно има пожар в Хоум Фарм.

Джо, който тъкмо се готвеше да продължи направо към замъка, рязко зави наляво, набра скорост и пое по алеята, която щеше да го отведе в двора на фермата.

— Май е пострадал един от хамбарите — отбеляза той, когато се приближиха.

Лютив дим се виеше в небето, преди да го разнесе вятърът.

— Какво ли е станало?

Бевърли се бе навела силно напред и изплашено се мъчеше да зърне мястото на пожара, като не смееше да изкаже страшните си мисли. Ники трябваше да прекара деня във фермата при Клеър.

— По-бързо, Джо! — умолително изрече тя. — Страхувам се за Ники.

— Карам с възможно най-голяма скорост, милейди. Нали не искаме да изхвъркнем в канавката? Не се притеснявайте за малкия Николас. Сестра ми сигурно се е погрижила за него.

— О, знам, Джо. Но нали пожарите се разпространяват толкова бързо! Особено когато наблизко има слама! — Бевърли изплашено кършеше ръце, виждайки, че остават още няколко метра до хамбарите и фермерската къща.

— Ето баща ми! — възкликна Джо и след като колата влезе в двора, рязко натисна спирачките.

В квадратния двор имаше много пожарникари, но повечето от тях вече навиваха маркучите си и само един все още обливаше с вода вътрешността на близкия хамбар. Пърси бе застанал до Уолтър Мастърс, управителя на имението, и двамата разглеждаха обгорелите останки на няколко бали сено, извадени върху калдъръмената настилка на двора. Наоколо всичко бе покрито с локви вода и обгоряло сено, смесено с кал, а във въздуха се носеше остра миризма на изгоряло дърво.

Бевърли изскочи от колата и хукна към Пърси, като в трескавото си желание да разбере по-бързо какво е станало разплискваше водата от локвите и цапаше красивите си кремави обувки.

— Къде е Ники? — изплашено попита тя. — Какво се е случило? Пърси побърза да ѝ отговори:

— Няма защо да се притеснявате, милейди. Клеър успя навреме да го извади оттам.

Тя притисна устата си с ръка и се разтрепери цяла.

— Добре ли е той? — задъхано попита и усети, че ѝ прилошава.

— Нищо му няма. Дори не е одраскан, слава богу.

Но лицето на Пърси изглеждаше сиво и по него личаха тъмни вадички. Тогава тя забеляза, че лицата на всички около нея са сиви и разстроени — на Уолтър Мастърс, на младежите, които му помагаша, дори на пожарникарите.

— Къде е той? — Бевърли трескаво се огледа наоколо.

О, защo бе останала толкова дълго в Лондон днес? Проклинаше се, задето се бе забавила в магазина, и се чувстваше виновна, защото в нейно отсъствие можеше да се случи нещо ужасно с Ники.

— Ще го намерите в кухнята. Пие чай. — Пърси кимна към приятната сива къща наблизo.

Без да продума повече, тя затича през двора, като се опитваше да заобикаля локвите, но толкова отчаяно искаше да види Ники, че не се стараеше много. Блъсна входната врата и до слуха ѝ достигнаха гласове, идващи откъм голямата стара кухня в задната част на къщата.

— Ники? — извика и затича по коридора.

А после влетя в топлата стая, където все още великолепно ухаеше на пресен хляб, и там видя Ники — беше седнал до дървената маса и ядеше голямо парче плодов кейк. Ръкавите му бяха запретнати до лактите като на работник и той весело махна на майка си, щом я видя.

— Мамо!

— Ники! Добре ли си, миличък?

Бевърли коленичи до стола и надникна в лицето на сина си. Той беше розов и чистичък и възторжено ѝ се усмихваше.

— Аз пия чай!

— Виждам, миличък.

Разтреперена и съвсем отмаляла от изпитаното облекчение, Бевърли се изправи и погледна Клеър и мисис Мастърс, които я наблюдаваха разтревожено. Клеър беше плакала, очите ѝ бяха зачервени и подпухнали и тя стискаше носната си кърпичка. Съпругата на управителя на имението изглеждаше загрижена.

Бевърли изведнъж се отпусна на стола до Николас и усети, че ѝ премалява.

— Какво се случи? — попита тя с глас, който сякаш идваше от много далеч.

— Сега имате нужда от чаша силен чай с много захар — отбеляза мисис Мастърс и посегна към големия кафяв порцеланов чайник.

— Какво се е случило, Клеър? — отново попита Бевърли.

— Излязох само за две минутки, милейди. — Клеър отново започна да плаче. — Момчетата работеха в двора. Той не беше сам, нищо подобно. О, така ужасно съжалявам... ужасно съжалявам. Ако

нещо се беше случило с момчето... — Тя се разрида и не можа да продължи.

Бевърли забеляза, че и Николас е притихнал и ококорено я наблюдава.

Тя посегна и сложи длан на рамото на Клеър.

— Не те обвинявам за нищо, Клеър. Просто искам да знам какво се е случило — кротко каза Бевърли.

— Когато се върнах при Николас, сеното гореше, а той се бе изправил там и наблюдаваше огъня! — Тя поклати глава и закри лицето си с ръце.

— И ти го вдигна и го изнесе от хамбара, така ли? — ласкаво попита Бевърли.

Клеър кимна утвърдително.

— Точно така. Той въобще не пострада. Но можеше да се случи нещо много лошо.

— Да. Можеше — бавно повтори Бевърли. — Но откъде започна пожарът? Да не би някой да е пушил в хамбара?

— Не, милейди.

— Тогава какво стана?

— Когато се върнах в хамбара, Николас все още си играеше с кутийка кибрит...

— Кибрит! — Думата сякаш прободe сърцето ѝ. — Откъде, за бога, е намерил този кибрит?

— Аз н-не знам, милейди, и това е светата истина. Никога не бих му позволила да си играе с кибритени клечки.

Бевърли рязко се обърна към Николас. След като се беше уверила, че нищо му няма, сега я обзе силен гняв.

— Какво правеше с тези кибритени клечки, Ники? Това е много лошо! Кибритените клечки са опасни.

Долната му устничка увисна и той наведе глава.

— Ники?

— Намерих ги — прошепна и изхълца.

— Къде ги намери, миличък? — Хората тук сигурно не оставяха кутийки с кибрит навсякъде! Тя се намръщи. — Хайде, Ники.

С треперещи устни той отново прошепна:

— Намерих ги.

— Ти... къде, Ники? Няма да ти се карам, ако ми кажеш истината. Къде ги намери?

Той преглътна, вдигна глава и я погледна с невинните си сини очи.

— Играех си с котенцата... едното избяга... и аз изтичах след него.

— Да?

— Хванах го... и го занесох в хамбара... исках да го повозя в ръчната количка.

Преди няколко седмици Клеър беше подарила на Николас малка ръчна количка и той много се гордееше с нея и ѝ се радваше.

— А после какво се случи, Ники?

— Намерих кибритената кутийка в моята ръчна количка.

— В твоята... — Бевърли се обърна към Клеър. — Възможно ли е това? — попита тя.

— Не знам, наистина не знам, милейди. Той винаги взема количката със себе си... а когато влязох само за минутка в къщата, навярно е изтичал след котенцето... и тогава някой е пуснал кибрита в количката му.

— Но кой би могъл да направи подобно нещо? — Бевърли изглеждаше озадачена. — Кой би могъл да постъпи така безотговорно?

— Сигурна съм, че не е някое от момчетата, милейди. Никое от тях не пуши — отбеляза мисис Мастърс, която бе слушала целия разговор с много сериозно изражение на лицето.

Бевърли се намръщи и поклати глава.

— Аз не наемавам, че е било някое от момчетата, мисис Мастърс. Но най-напред ме интересува откъде Ники е намерил този кибрит?

— Намерих го! В моята ръчна количка! — весело извика Ники.

Сега изглеждаше доволен, беше в центъра на вниманието и това го караше да се чувства много важен.

— За нищо на света не бих позволила да се случи такова нещо, милейди — жално каза Клеър.

— Вината явно не е твоя, Клеър, знам колко си внимателна. Но все пак много ми се иска да пипна онзи, който е постъпил така безотговорно. Най-добре е сега да отведе Ники у дома. След малко ще трябва да го изкъпя — каза Бевърли и стана. — И благодаря ти, че си

го изнесла оттам навреме. Това е важното, Клеър. Днес ти си го спасила.

— Но повече няма да ми позволявате да се грижа за него, нали, милейди? — Тя изглеждаше съкрушена.

— Разбира се, че ще ти позволявам, Клеър. Това можеше да се случи и ако го бях оставила при някой друг. Човек не може по двацет и четири часа в денонощието да не откъсва очи от едно дете — разсъдливо добави Бевърли.

— О, следващия път ще внимавам! Ако ми се наложи да го оставя дори за секунда, ще накарам мама да стои при него.

Когато Бевърли и Николас излязоха в двора на фермата, Джо ги чакаше до колата. Младежите бяха почистили наоколо, но все още се усещаше острата миризма на изгоряло.

Тя седна на задната седалка и хвърли последен поглед на хамбара. Благодарение на бързата намеса на пожарникарите никой не беше пострадал и щетите бяха минимални, но когато си помисли какво е могло да се случи тук, потрепери. Николас беше най-ценното в живота ѝ. Ако нещо се случеше с него... Но Бевърли дори нямаше сили да мисли за това. Ники беше единствената причина да продължава напред, да живее. Без него изкушението да се предаде щеше да бъде неустоймо.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това, разбира се, изобщо нямаше да се случи, ако той си имаше нормална детегледачка — отбеляза Леонора и в гласа ѝ прозвучаха тържествуващи нотки.

— Не смяташ ли, че трябва да промениш решението си, Бевърли? — попита лейди Джийн.

Беше седмица по-късно и старата контеса бе поканила гости по случай завръщането на Джулиет у дома за лятната ваканция. Чарлс и Джорджина Еймзбъри също бяха тук. След случилото се в горичката Бевърли го виждаше за първи път. За нейна голяма изненада, Чарлс все така се опитваше да флиртува и ѝ подмяташе разни намеци, сякаш в горичката нищо не се бе случило, и ако тя се чувстваше неловко, с него въобще не беше така.

— Смятам, че Клеър е напълно способна да се грижи за Ники, ако ми потърбва помощ — възрази Бевърли.

— Но виж какво стана! — заувещава я лейди Джийн. — Той можеше да загине!

— О, ужасно е да си помисли човек! — каза Джорджина, клатейки глава. — Това сякаш е някакво проклятие. Първо Антъни. После Хенри. А сега...

— Глупости и щуротии! — гневно възкликна лейди Джийн. — Как можа да измислиш подобна глупост! — Погледна разтревожено към майка си, която бе дълбоко потресена от случилото се. — Само защото някакъв проклет глупак е пушил в двора на фермата и е хвърлил кибрита си някъде, не означава, че сме прокълнати.

— Това е дяволска безотговорност, ако питате мен — авторитетно заяви Рупърт Фич. — Пушенето е отвратителен навик.

— Той ме постави на мястото ми — тъжно отбеляза Чарлс и пъкна в джоба си своя пакет цигари „Бенсън и Хеджис“.

— Смятам, че няма нищо лошо в това човек от време на време да запалва по някоя цигара — заяви Леонора, която пушеше най-много по четири-пет цигари на ден.

— Не е там работата. — Лейди Джийн говореше твърде разпалено. — Както ти казах още в началото, Бевърли, тук Николас може да пострада и наистина има нужда някой през цялото време да го държи под око.

Бевърли пламна, тъй като огънят на критиката бе насочен изцяло към нея.

— Никога не сме го оставяли сам. Не обвинявам Клеър за случилото се. Това просто се случи и сега тя се чувства ужасно.

Знаеше, че Клеър не би оставила Ники сам дори за секунда, ако смяташе, че има някаква опасност. Пък и момичето бе изживяло страхотен шок, което щеше да я накара да бъде двойно по-внимателна в бъдеще.

Лейди Джулиет, която седеше до Николас на голямата тържествена маса в трапезарията, не пропускаше нито дума от разговора. Тя посегна и го погали по главата.

— И аз ще помагам и ще се грижа за теб сега, нали, Ники?

— И аз ще се грижа за теб! — напевно се обади Николас.

Джорджина се усмихна.

— Нали са много сладки двамата? Толкова са милички! — Тя сериозно попита Джулиет: — Много ли обичаш малкия си братовчед?

— Да — каза Джулиет и смутено се засмя.

— Не си забравила, че ще заминаваш за Шотландия, нали, Джулиет? — намеси се Леонора. — А и от семейство Лойд имаш покана да прекараш десет дни с тях във Флорида.

Беше намерила и една студентка, която през следващите няколко седмици щеше да се грижи за Джулиет и да ѝ помага да учи по малко. Тя беше на двайсет и три години и се казваше Уенди Джонсън. Наеха я по препоръка на училищната директорка. Момичето трябваше да пристигне на следващия ден.

Джулиет изглеждаше съкрушена, а Бевърли си спомни за разговора между майката и дъщерята, състоял се по време на великденската ваканция.

— Трябва ли непременно да гостувам на семейство Лойд, мамо? Искам да остана в Бъкландс. Нали знаеш колко мразя да заминавам? — умолително изрече Джулиет, като стискаше тънките си ръце в скута си — нервен жест, който Бевърли отдавна бе забелязала.

— Ще обсъдим това по-късно — хладно каза Леонора, тъй като всички бяха насочили погледите си към тях.

Настъпи неловко мълчание. Само Рупърт Фич от време на време го нарушаваше със своето гръмко „Хм!“. После старата контеса се намеси:

— Бих искала да кажа... — Тя млъкна и се усмихна на всички около масата. — ... че аз съм вече стара жена. — При което всички се обадиха в хор: „Нищо подобно“ и „Глупости“. — Бих искала колкото може по-често да виждам внуците си. При това положение би ли направила нещо за мен, мила Леонора? Ще позволиш ли на Джулиет да остане у дома през по-голямата част от ваканцията, за да прекараме известно време заедно? Тя, Ники и аз? — Говореше кротко и убедително и все пак в гласа ѝ звучеше увереността на човек, който знае, че накрая ще постигне своето.

Леонора за миг се ужаси, после изведнъж невероятно омекна, с което удиви всички, и нежно погледна контесата.

— Разбира се, мамо! Знам, че обичаш децата да са около теб. Но винаги се страхувам, че се преуморяваш.

Слисана, Бевърли наблюдаваше тази промяна в държането на Леонора и инстинктивно се питаше какво ли цели. Дори Мама бе малко учудена от това, че тя толкова бързо се е предала.

— Няма опасност да се преуморя, като се има предвид, че не тичам с децата из имението — сухо отбеляза Роузмари Къмбърланд.

— Джулиет може да прекарва по-голямата част от времето си с мен и Ники, стига да не ѝ е скучно — предложи Бевърли. — Ще ни бъде много приятно да си с нас, Джулиет, нали, Ники?

— Аха! — възкликна той.

Докато Бевърли му обясняваше, че трябва да говори по-тихо, Джорджина нетърпеливо се наведе напред. Лицето ѝ пламтеше от ентузиазъм.

— В края на тази седмица Маргарет и Том ще си дойдат от училище. Джулиет и Николас могат да идват да играят у дома. Ще ходят на пикник, ще играят... Какво ще кажеш, Бевърли?

— Звучи ми ужасно — намеси се Чарлс.

— Много любезно от твоя страна, благодаря — рече Бевърли, без да му обръща внимание.

Когато всички се приготвиха да си тръгват, забеляза, че Чарлс се опитва да заговори Леонора, шепнеше ѝ нещо в коридора пред всекидневната, но тя явно не искаше да се занимава с него и Бевърли я чу да казва:

— По дяволите, гледай си работата, Чарлс!

После с едри крачки се отдалечи, без да го погледне повече.

Той сви рамене и се обърна към Бевърли:

— Какво я е прихванало напоследък?

— Не знам — хладно отвърна тя.

— Но вие живеете под един покрив! Защо така се умилква около Мама? — Той изглеждаше искрено учуден и разтревожен.

— Нямам представа.

Неприятно ѝ беше дори да му отговаря. В него имаше нещо, което я отблъскваше, и ако трябваше да бъде искрена, така беше от първия миг. Неговата наглост и самодоволство я отвращаваха, той сякаш беше сигурен, че всяка жена копнее да я докосне. На Бевърли ужасно ѝ се искаше Чарлс да не е част от семейството и да не ѝ се налага да се среща с него от време на време.

— Знаеш ли, че тя е затънала до гуша в дългове? — тихо каза Чарлс. — И то огромни дългове.

Бевърли се извърна, не искаше да я замесват в това. Вече знаеше, че е първа ѝ дължи много пари, но не беше нейна работа. И нямаше абсолютно никакво желание да го обсъжда с Чарлс. В този миг Джорджина пристъпи към нея.

— Прекрасно прекарахме. Бъкландс е най-приятното място на света, нали? — Тя огледа голямата зала с блеснали очи, погледът ѝ любовно се спря на щитовете, украсени с хералдически гербове. — Обожавам това място, а ти?

Бевърли се поколеба, преди да ѝ отговори. Тя се възхищаваше от красотата на Бъкландс и знаеше за историческото минало, скрито между неговите дебели стени, но да каже, че го обожават...

— Може би не съм живяла достатъчно дълго тук, за да влезе под кожата ми това място — бавно отговори тя. — Със сигурност ми харесва, но не бих могла да кажа, че го обичам.

— Просто не мога да си представя как е възможно да останеш безразлична — засмя се Джорджина. — Но аз винаги съм си падала по грандиозните постройки и разни такива неща.

— Това ни е известно — сухо се обади Чарлс.

Погледът му се плъзна по лицето и тялото на хубавичката му жена и Бевърли забеляза, че е студен като лед.

— Струва ми се, че не съм живяла достатъчно дълго в Англия, за да се запалья по грандиозните постройки! — пошегува се тя, опитвайки се да разведри напрегнатата атмосфера. — Но ако съм вярна на моите сънародници, в скоро време ще се пристрастя към тях.

Всички започнаха да се разотиват. Лейди Джийн и съпругът ѝ се готвеха да заминават за Лондон, щяха да ходят на банкет в Меншън Хаус^[1] („Боже, колко отегчително!“ — възкликна Чарлс), а Мама искаше да си полегне преди следобедния чай.

— Хайде да отидем в градината — предложи Бевърли на Джулиет.

Тя с готовност се съгласи, двете хванаха Николас за ръце и тръгнаха към пясъчната могилка, която Пърси бе направил за него. Наблизо Пърси бе монтирал катерушка и двойна люлка, купени от Бевърли. Щом ги видя, Джулиет радостно ахна.

— О, колко е забавно! — възкликна тя. — Когато бях малка, мама никога не ми позволяваше да играя с такива неща.

Докато тя и Николас весело си играеха заедно, въпреки разликата във възрастта, Бевърли си почиваше на един плетен стол и ги наблюдаваше, размишлявайки за Леонора. Искаше ѝ се да вярва, че етърва ѝ искрено желае да достави удоволствие на Мама и да бъде мила с нея, и все пак някъде в периферията на съзнанието ѝ се въртеше мисълта, че има нещо фалшиво в опитите ѝ да бъде добричка.

— Ще има около сто души гости — каза лейди Джийн на Бевърли сутринта в деня на приема, който организираха в чест на пристигането на Николас в Бъкландс. Тя сама се бе заела с всички приготовления и тъй като времето беше хубаво и топло, реши приемът да се превърне в градинско увеселение.

Продълговати дървени маси бяха сложени под сянката на великолепен кестен в края на ливадата в западната част на имението, а наоколо поставиха и малки масички със столове за онези, които искаха да седнат.

— Поръчала съм огромно количество сандвичи и кифлички — продължи лейди Джийн, докато поглеждаше в бележника си, — ще има и кейкове, бисквити и ягоди със сметана. Гостите ще могат да избират дали да пият чай или айскафе, а за децата ще донесат портокалов сок.

Бевърли се усмихна, спомняйки си празненствата и приемите, които бяха организирали в „Хайлайт“. Приемът си беше прием и гостите си бяха гости, независимо в коя част на света се намираха.

— Дотук звучи чудесно — каза тя. — Аз мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, благодаря ти, Бевърли. Всичко е наред. Само се погрижи в четири часа, когато пристигнат гостите, Николас да изглежда чист и спретнат. — И тя енергично се отдалечи, доволна, че отново е поела всичко в ръцете си.

— Както се държи, човек може да си помисли, че все още живее в замъка — кисело отбеляза Леонора, която бе излязла да наблюдава подготовката на празненството.

— В известен смисъл това е така — отбеляза Бевърли. — Родена е тук и всъщност никога истински не е напускала замъка, нали така?

— Нейното господарско държане подлудяваше Хенри! А сега, както виждам, тя се кани да направлява и живота ни. Не разбирам защо изобщо трябваше да уреждаме това глупаво празненство в чест на пристигането на Николас! Като порасне, той дори няма да си спомни за него.

— Правим го, защото искаме да спрем онези грозни клюки — разпалено отвърна Бевърли. — Надявам се, че това ще оправи нещата веднъж завинаги.

— Но все пак на Джулиет ѝ е неприятно — горчиво каза Леонора.

Бевърли изглеждаше озадачена.

— О, не бих искала тя да се чувства пренебрегната.

— В случая това е неизбежно, нали? Тя е само едно момиче. В това семейство единствено момчетата имат значение.

— Но този прием не е свързан с факта, че Ники е момче... важното е всички да разберат, че той е син на Антъни.

— Вярваш ли, че е така? — По лицето на Леонора се бяха появили грозните гънки на недоволството. — Това семейство винаги

ме е карало да се чувствам не на място само защото не можах да родя наследник!

— Сигурна съм, че грешиш, Леонора. Всички обожават Джулиет. Никой не е виновен, че нямаш син — искрено добави тя и изведнъж изпита съжаление към нея.

Тази жена изглеждаше истински нещастна и Бевърли имаше тайното усещане, че семейство Къмбърланд щеше да я харесва повече, ако беше успяла да роди син и наследник.

— Опитай се да им го кажеш — рязко отвърна Леонора. — Май ще е най-добре Джулиет да облече официална рокля днес следобед. Чудя се аз пък какво да сложа.

В четири без петнайсет Бевърли заведе Николас в градината, беше облечен с ленени къси панталонки в морскосиньо, които му бе купила от „Хародс“, и с бяла ризка. Косата му бе гладко сресана и той изглеждаше очарователен. После се появи Джулиет заедно със своята възпитателка Уенди Джонсън. Уенди беше странна и доста старомодна и според Бевърли приличаше на викторианска кукла. Големите ѝ кръгли очи бяха оброчени с дълги черни мигли, а розовите ѝ бузи изглеждаха твърди и кръгли. Русата ѝ коса, сресана на прав път и вързана с черна панделка на тила, подчертаваше порцелановия ѝ кукленски вид, за което допринасяше и дългата до глезените памучна рокля, щампована с розови пъпчици върху кремав фон. Изглеждаше малко зашеметена от обстановката в Бъкландс и през изминалата седмица Джулиет я бе развеждала навсякъде.

— Вълнуваш ли се, Ники? — попита Джулиет, докато двамата стояха на моравата и очакваха да се появят първите гости.

Николас разглеждаше студения бюфет с подчертан интерес. Малки сандвичи, кифлички със сладко, кейкове и бисквити и големи купи с пресни ягоди бяха подредени върху масите, а зад големия стар сребърен самовар стоеше Стивънс, готов да сервира първите чаши чай.

— Чудесно е — каза Бевърли, оглеждайки тази типично английска сцена.

Бе решила да облече ленената си рокля с цвят на карамел, която идеално подчертаваше лъскавата ѝ кестенява коса и я караше да се чувства сигурна, че изглежда добре. От друга страна, Джийн носеше семпла тъмносиня рокля, а Леонора бе потънала в облак от

пъстроцветен шифон с воланчета и острите ѝ токчета току се забиваха надълбоко в моравата.

Чарлс и Джорджина бяха сред първите гости и доведоха Том и Маргарет със себе си. Джулиет и Маргарет веднага се закискаха и се запрегръщаха, зашепнаха си заговорнически, докато Том се навърташе все около майка си. Джорджина, както забеляза Бевърли, току слагаше ръка на рамото му или на гърба му и от време на време го погалваше по косата. Сякаш непрекъснато имаше нужда да го докосва и да го държи близо до себе си.

— Какво прекрасно празненство! — каза тя и се усмихна на Николас. Дори направи опит да представи сина си на неговия нов *малък братовчед*, но Том изглеждаше изключително кисел и безразличен.

— Струва ми се, че на по-младите ще им се види скучно тук — отбеляза Бевърли и погледна Том със симпатия.

Той ѝ напомняше с нещо нейния брат Том, който все пак никога не се държеше за полата на майка си. Но и Рейчъл не беше от онези майки, които биха позволили на децата си да увиснат на врата им.

— Може би ще успеем да организираме някакви игри след чая — с надежда продължи Бевърли.

Тъй като Чарлс и Рупърт Фич сега бяха единствените мъже в семейството, тя се питаше дали сама не трябва да уреди нещо такова.

— За момичетата не бива да се притесняваш, скъпа моя — мило отбеляза Джорджина. — Нямам представа какво толкова имат да си говорят Маргарет и Джулиет, но двете винаги са се разбирали страшно добре, макар че Маргарет е по-голяма с цели три години.

— Това е много хубаво — каза Бевърли.

Скоро моравата се изпълни с местни хора, жените носеха най-хубавите си рокли на цветчета, много от тях си бяха сложили и малки сламени шапки, а мъжете бяха облечени с костюми и със спретнати ризи и вратовръзки. Изглеждаше така, сякаш селото искаше да се възползва колкото може повече от гостоприемството на Бъкландс.

Седнала сред тази тълпа, контесата приемаше гостите и всички идваха да стиснат ръката ѝ. Облечена в царствено сиво, с дълги перлени гердани, тя излъчваше старомодно изящество и чар.

— Това е внукът ми Николас, синът на Антъни — повтаряше тя, докато момчето си играеше в краката ѝ, а Бевърли се стараяше да го

накара да стои мирно. За нея беше особено важно, че публично го признават за син на Антъни, и тя му бе обещала една хубава изненада, ако се държи като „добро момче“.

— Това би трябвало да сложи край на сплетните — каза някой в ухото ѝ и като се обърна, тя с известна уплаха установи, че е Чарлс.

— Искрено се надявам — сковано отвърна Бевърли.

Джорджина ги наблюдаваше и тя побърза да се отдалечи от него и отиде да поговори със семейство Мастърс.

— Преживяното по време на пожара май никак не му се е отразило — весело отбеляза мисис Мастърс и посочи Николас.

Тя се бе издокарала с тъмнорозова рокля, купена специално за случая, която почти се сливаше с цвета на порозовялото ѝ лице.

— Слава богу, той е добре — съгласи се Бевърли.

— Да, чух, че в семейството сме имали любител на пироманията! — обяви Чарлс със сардонична усмивка, като се стараеше да не се отделя от Бевърли. — Какво ще бъде следващото му занимание, Бевърли? Да запали гората? Да изгори Бъкландс до основи? — Той се засмя, възхитен от собственото си остроумие.

Бевърли се направи, че не го чува, но мисис Мастърс се засмя.

— Е, надявам се, че няма да има такова нещо, мистър Еймзбъри — рече тя. — Ама че го казахте! — Клатеше се на токчетата си и изглеждаше възбудена. — Не искаме повече такива ужасии, нали?

Чарлс, който бе запалил цигара, дръпна дълбоко и погледна към масата, където Стивънс наливаше чай в изящни порцеланови чашки.

— Какво трябва да направи човек, за да получи едно свястно питие, Бевърли? — нахално попита той.

За първи път тя се обърна към него и хладно го погледна в лицето.

— Ако чайт не ти харесва, съветвам те да си отидеш у дома и да пийнеш нещо по-силно.

Той поглади темето си с жест на пълно отчаяние и се поотдалечи от семейство Мастърс.

— За бога, Бевърли, докога ще държиш на тази вендета! Ти си възрастна жена, дявол да го вземе! Няма ли да започнеш да се отнасяш малко по-философски към живота? — Говореше тихо и никой друг в момента не можеше да го чуе, но все пак тя забеляза, че няколко души любопитно ги гледат. — Добре, не трябваше да те целувам още през

първия ден, но, за бога, ти си такава привлекателна жена — с хриплив глас продължи той. — Виновен ли съм, че те желая? През целия си живот не съм желал толкова силно друга жена.

— Чарлс, трябва да престанеш с тези глупости — рязко каза Бевърли. — Не ме интересува и толкова. А сега ме остави. Вече те предупредих и имай предвид, че ще удържа на думата си.

Тя тръгна към бюфета, за да си вземе нещо за ядене, но Чарлс я последва, като явно не се интересуваше, че става за посмешище.

— Помисли за жена си, ако не искаш да се съобразиш с моите чувства — гневно прошепна Бевърли. — Аз мога да ти кажа само едно: че си губиш времето с мен.

Двамата стигнаха до бюфета и тя си взе сандвич. Чарлс се приближи плътно до нея и каза тихо:

— Не бъди толкова сигурна. Аз съм търпелив човек. Усети, че дъхът му мирише на тютюн, лъхна я уханието на лосиона му за след бръснене. В гърдите ѝ се надигна силно отвращение, никога не беше копняла по-силно за Антъни, който би могъл да я защити от този отвратителен свой братовчед. За миг Бевърли затвори очи, а когато ги отвори, видя, че Чарлс е вперил поглед в една кола, която се приближаваше по алеята.

Това беше червена открита спортна кола. Нейният собственик — мъж на около четирийсет години — я паркира близо до подвижния мост и слезе.

Чарлс тихо подсвири.

— Ето че бедата се задава — каза той тихо и присви очи.

Мъжът бавно тръгна към тях, запроправя си път сред гостите, като не откъсваше очи от един-единствен човек. Облечен с ярък костюм на райета, с бледожълта копринена вратовръзка и лъснати до блясък обувки, той изглеждаше доста вулгарен в сравнение с провинциалните мъже. Когато се приближи, Бевърли видя, че на пръста му проблясва тежък златен пръстен с диаманти, а на ръката му — часовник марка „Ролекс“.

Първата ѝ мисъл беше: „Само Чарлс може да има такъв съмнителен приятел“. Този човек приличаше на гангстер. Но защо беше дошъл да търси Чарлс в Бъкландс? Защо не беше отишъл направо в Хънтинг Лодж?

Лейди Джийн също го бе забелязала и го наблюдаваше със загрижен и изпитателен поглед, беше застанала нащрек, сякаш се готвеше да посрещне някаква опасност. Бевърли бързо погледна Чарлс, но той изглеждаше изпълнен с любопитство. В този миг тя разбра, че непознатият съвсем не се беше насочил към Чарлс. Той не откъсваше очи от някого, който стоеше зад гърба ѝ, и като се обърна, тя видя Леонора — лицето ѝ бе смъртнобледо, а очите — разширени от ужас. За миг се олюля, сякаш щеше да припадне, но мъжът вече се бе приближил до нея и като я стисна за ръката, ѝ попречи да се свлече долу.

Хората ги зяпаха и се опитваха да чуят какво си приказват младата контеса на Къмбърланд и този непознат с екстравагантна външност, но той безцеремонно започна да побутва Леонора към замъка, докато тя се спъваше по моравата на високите си токчета и изглеждаше изплашена и разтревожена.

В този момент Джорджина бързешком се приближи до мястото, където стояха Бевърли и Чарлс.

— Кой е този човек, Чарлс? — задъхано попита тя.

— Откъде да знам? — разсеяно отвърна той. — Навярно е някой от лондонските приятели на Леонора.

После бавно се отдалечи, като нехайно подръпваше от цигарата си.

Джорджина разтревожено погледна Бевърли.

— Надявам се, че тя не си е навлякла някаква беда. Смяташ ли, че трябва да отида да разбера какво става? Може да ѝ помогна.

Бевърли се поколеба.

— Не знам. Както решиш. Лично аз смятам, че няма да ѝ хареса, ако се опитам да си завирам носа в нейните работи.

Джорджина бе леко обидена.

— Не искам да се меся. Просто си помислих, че сигурно бих могла да ѝ помогна. Всички са против Леонора, а на мен понякога ми е жал за нея.

— И на мен — съгласи се Бевърли, — но въпреки това съм сигурна, че тя не би искала да ѝ се меся. Но ти си друго нещо. Ти я познаваш от много отдавна и тя несъмнено е привързана към теб.

Джорджина някак пренебрежително се усмихна.

— Мила моя, аз правя каквото мога. — Погледна към Бъкландс. — Те май влязоха вътре. Ще изчакам няколко минути и ще отида да видя дали има нужда от помощ.

През следващите дваайсет минути Бевърли разговаряше с някои хора от селото и забеляза значителна промяна в отношението им към нея. Едни малко сконфузено я гледаха, но други много любезно я разпитваха за Николас и тя разбра, че идеята на Джийн да устроят този прием се е оказала успешна.

Най-накрая гостите започнаха да се разотиват по двама-трима и като забеляза, че старата контеса изглежда изморена, Бевърли се приближи до нея.

— Мамо, всичко мина чудесно. Да те придружим ли с Ники до апартамента ти? — нежно попита тя.

Старата контеса вдигна към нея бледосините си очи и се усмихна.

— Мила Бевърли, много добре. А Николас през цялото време се държа като истински ангел, нали? Толкова се гордея с него... и ти също, мила моя.

— Прекарахме чудесен следобед, мамо, и аз ти благодаря за всичко.

Хвана свекърва си за ръка и двете тръгнаха по моравата, докато Николас, който си спомни, че го очаква хубава изненада, обикаляше около тях с разперени ръце и се опитваше да бръмчи като самолет.

— По-полека, Ники! — извика Бевърли, защото видя, че той може да се блъсне в някои от последните гости.

— Бъзззззз! Къде е моята изненада, мамо?

— Първо ще заведем баба ти в стаята ѝ.

Старата контеса се засмя.

— Толкова прилича на Антъни! Трябваше да го видиш в някоя коледна утрин, когато беше момче...

И тя започна да разказва за миналото, а Бевърли ясно си представи как е изглеждал Антъни като малък и как е тичал и играл наоколо, подобно на Николас.

Щом контесата се настани в леглото си, а Алис се зае да ѝ направи малко пресен чай, Бевърли заведе Николас в градината.

— Къде е моята изненада, мамо? — непрекъснато повтаряше той.

— Сега ще я видиш — обеща Бевърли.

— Къде е?

Той се бе изправил на моравата, облечен със спретнатите си нови дрешки, и любопитно се оглеждаше наоколо — слугите почистваха и прибираха масите и столовете.

— Ами ако отидем при люлките и катерушките? Какво ще кажеш? — закачливо попита Бевърли.

— Добре.

Той заприпка напред към скритата полянка, където се намираше неговата детска площадка. И тогава видя изненадата.

— Басейн! — извика Николас и се втурна към бледосинята вода на малкото басейнче, което Пърси бе напълнил с помощта на маркуч по-рано през деня.

Николас започна да дърпа дрехите си, да събува обувките си.

— Аз влизам! Искам да се намокря!

Бевърли се засмя.

— Добре, разбойнико. Дай да свалим дрехите ти.

Само след минутка той вече се плискаше гол в басейнчето и лицето му сияеше от удоволствие.

Тогава Бевърли дочу нещо: откъм подвижния мост долетяха гръмките и разгневени гласове на мъж и жена. Не можеше да види какво става, но разпозна гласа на Леонора, която крещеше:

— Махай се оттук, по дяволите!

После се чу бръмчене на двигател, след минута спортната кола зави бързо по алеята, като изсвистя с гумите си и клаксонът ѝ оглушително изсвири. Тя изчезна в далечината и настъпи тишина.

Бевърли чакаше и наблюдаваше, докато Николас безгрижно се плискаше в басейна.

Тогава тя видя Леонора и Чарлс, които вървяха бавно по моравата и унесено разговаряха.

[1] Официална резиденция на кмета на Лондон с голяма банкетна зала, в която се устройват официални приеми. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бевърли влезе в ресторанта на Лангън и завари Бърти Горинг да седи на високо столче до бара. Той наблюдаваше с нетърпелив поглед въртящата се врата и щом я видя, лицето му светна.

— Бевърли! Колко е хубаво, че те виждам отново. Толкова се радвам, че успя да дойдеш да обядваме заедно! — възкликна той и я целуна по страните.

— Здравей, Бърти.

Тя седна на високото столче до него и топло му се усмихна. Приличаше на истински бизнесмен от големия град с безупречния си тъмносин костюм, с бледосинята си риза и дискретната си копринена вратовръзка, но в лицето му имаше нещо момчешко, а тъмните му очи заблестяха, щом я погледна.

— Шампанско? — попита той.

— Хммм. Чудесно — отвърна тя и кимна.

— Как беше при зъболекаря?

— Добре. Трябва да ходя пак, но не ме боли вече.

— Изглеждаш чудесно.

— Благодаря — отвърна тя с усмивка.

И наистина се чувстваше чудесно. Възможността да напуска от време на време Бъкландс ѝ действаше като глътка свеж въздух — съживителна, отморяваща. Бе пътувала до Лондон заедно с Леонора, която каза, че имала „работа“ тук, но явно нямаше никакво намерение да разкрие плановете си, а после Джо я беше оставил в Найтсбридж, преди да откара Бевърли при зъболекаря. Под грижите на Уенди Николас и Джулиет щяха да прекарат деня в къщата на Джорджина заедно с Том и Маргарет и за първи път от дълго време Бевърли се почувства безгрижна и изпълнена с живот. Като отпиваше от шампанското си, тя оглеждаше модния ресторант, който се намираще на две крачки от Пикадили Съркъс и както бе чувала, беше собственост на Майкъл Кейн. Спомни си, че бе изпитвала същото удоволствие, когато навремето Антъни я бе завел в скъп ресторант в Ню Йорк.

— Как вървят нещата при теб? — попита Бърти.

— На Ники страшно му харесва да живее в Бъкландс. За едно дете там е истински рай, нали?

Бърти кимна.

— Бях тринайсетгодишен, когато Антъни за първи път ме покани на гости, и тогава много ми се искаше и аз да имам къща в провинцията. Но уви — тъжно се усмихна той, — семейство Горинг не притежава подобно богатство. Когато родителите ми бяха живи, имахме хубав дом в Уилтшър, а и сегашната ми къща на Лонстън Плейс. Но след като починаха, разходите бяха толкова големи, че ми се наложи да продам Хенби Корт. Тъй като работя в Лондон, реших, че е много по-разумно домът ми да е тук, вместо в провинцията.

— Не знаех, че родителите ти са починали — рече Бевърли.

Като се позамисли, откри, че не знае нищо съществено за Бърти, освен това, че е маркиз на Горинг и че е приятел на Антъни от младежките им години в Итън.

— Имаш ли братя или сестри?

Той поклати отрицателно глава.

— Струва ми се, че съм бил достатъчен на мама и татко — опита да се пошегува. — Когато съм се родил, те са били на средна възраст и като се има предвид, че съм от мъжки пол, сигурно са решили, че са изпълнили дълга си.

Бевърли се усмихна с разбиране.

— О, да. Добре познатата история за това колко е важно да родиш син. — Поклати глава. — Тази тема напоследък не ми излиза от главата. Тук момичетата не наследяват ли нещо?

— Понякога, но става твърде рядко — през смях отговори Бърти.

В този миг една елегантна млада жена с черен костюм, която беше управителката на заведението, се приближи до тях, носейки листата с менюто.

— Масата ви е готова, лорд Горинг — любезно каза тя.

След няколко минути двамата седяха на маса до прозореца, чашите им отново бяха пълни с шампанско, а келнерът се въртеше около тях и очакваше поръчката им.

— Много е забавно — възкликна спонтанно Бевърли. — Англия започва да ми харесва все повече и повече!

Бърти се засмя.

— Това място си го бива. А сега ми кажи какво ще ядем?

Следващите два часа отлетяха толкова бързо, че Бевърли не повярва на очите си, когато погледна часовника си и видя, че минава три. Двамата бяха говорили безспир. Бърти й беше разказал толкова много за младежките си години, прекарани заедно с Антъни, и за това как всеки тръгнал по своя път, когато Антъни решил да живее в Ню Йорк, че накрая Бевърли изгуби представа за времето.

— Трябва да отида в „Риц“! — възкликна изведнъж тя. — Нямах представа, че е толкова късно.

— Ще те изпратя дотам, не е далеч — каза Бърти и поиска сметката.

— Слава богу! Страхувах се, че е много далеч. Все още не мога да се ориентирам в Лондон. Тук съм за втори път.

— Какво ще правиш в „Риц“?

— Ще се срещна с Леонора. Трябва да се върнем заедно с колата.

— Джо ли ще я кара?

Бевърли кимна утвърдително.

— Би било добре да си изкарам английска шофьорска книжка. Тогава ще мога да си купя кола и ще бъда независима... тоест, когато се науча да карам от другата страна на шосето.

— Ако ти трябва помощ или съвет при покупката на колата, обади ми се.

— Благодаря. Като стигна дотам, сигурно ще те взема с мен.

В меката следобедна светлина двамата вървяха по Стратън Стрийт към Пикадили Съркъс, Бевърли вдигна очи към Бърти и си даде сметка, че той е по-висок дори от Антъни. Двамата все още говореха за семейство Къмбърланд.

— Ти познаваше ли добре Леонора по времето, когато си гостувал в Бъкландс? — с любопитство попита тя.

— Съвсем слабо. Хенри беше по-възрастен от мен и Антъни и си имаше свои приятели. Но ние с Ант не харесвахме Леонора. — Помълча и добави: — А вие двете разбирате ли се?

Бевърли направи гримаса.

— Положението е много сложно.

Искаше й се да му каже повече, но докато не го опознаеше по-добре, смяташе да бъде дискретна и лоялна към семейство Къмбърланд.

— Защо решихте да се срещнете в „Риц“? Да не би тя да обядва там?

— Не знам, Бърти. Нямам никаква представа какво прави, когато идва в Лондон. Сигурно ходи по магазините. Среща се с приятели.

— И с любовници?

Бевърли за миг се учуди, но после бавно кимна.

— Сигурно. Спомняш ли си Чарлс Еймзбъри, онзи наш братовчед, който живее наблизко?

— О, господи, да! — захили се Бърти. — Страхотен донжуан! Защо ме питаш за него?

— Имам чувството, че по някое време Леонора е имала любовна връзка с него.

Бърти сви рамене.

— Съвсем вероятно е. Тя винаги мамеше Хенри.

— Бедничкият Хенри. — Бевърли леко въздъхна. А после добави разпалено: — Не мога да понасям Чарлс!

— Досажда ти, нали? Ама че копеле! — Бърти изведнъж се ядоса.

— Жал ми е за Джорджина.

— Доколкото си спомням, тя е много мила. Сигурно се чувства ужасно като жена на Чарлс. Как се справя?

— Понякога ѝ се чудя. Толкова е търпелива и кротка и винаги се усмихва. — Бевърли изсумтя. — Ако той беше мой съпруг, щях да го убия!

Двамата излязоха на Пикадили Съркъс и Бърти ѝ показа една величествена сграда от началото на века, която се издигаше от другата страна на улицата.

— Ето това е „Риц“ — каза той.

— А ето я и Леонора — с равен глас отбеляза Бевърли.

Етърва ѝ стоеше до колата и разговаряше с Джо, който държеше вратата отворена.

— Хайде да пресечем тук.

Бърти хвана Бевърли за ръка и двамата притичаха през улицата, като заобикаляха колите: той — бърз и сигурен, тя — леко уплашена от колите и автобусите, които профучаваха прекалено близо до тях.

Задъхани и засмени, те стигнаха до тротоара точно когато Леонора вдигна глава и ги видя. Веднага присви очи.

— О, Бърти! — пискливо възкликна тя. — Какво правиш тук?

Тя му поднесе хладната си, добре гримирана буза за целувка, а очите ѝ го погледнаха изпитателно изпод периферията на голямата черна сламена шапка, която носеше.

— Как си, Леонора? — любезно попита той.

— Знаеш ли, че закъсна, Бевърли? — обърна се тя към етърва си. — Бих искала да излезем от Лондон, преди движението да стане прекалено натоварено!

— Съжалявам. Изгубих представа за времето.

— Да тръгваме тогава. — Без да продума повече, тя се качи на задната седалка и кръстоса стройните си крака.

Бърти сграбчи ръката на Бевърли.

— Кога ще се видим отново? — попита той. Съзнавайки, че Леонора ги гледа и чува всяка тяхна дума, Бевърли отвърна кратко и с лекота:

— А защо да не ти звънна аз?

Той кимна, разбирайки, че тя не иска да издава плановете си пред Леонора.

— Още по-добре е аз да ти позвъня.

— Добре, благодаря ти за хубавия обяд.

Думите ѝ бяха обикновени, но очите ѝ го гледаха топло, а златистите петънца в тях искряха на слънчевата светлина.

— Чудесно. Ще се чуем.

Усмивайки се, той ѝ помогна да се качи в колата и когато тя се отдели от бордюра, помахаша с ръка.

През следващата минута в колата цареше тишина, а после Леонора ехидно се обади:

— Трябва да кажа, че си много потайна. Значи си обядвала с добрия стар Бърти Горинг! Ха! Той беше най-добрият приятел на Антъни, нали знаеш?

— Затова обядвах с него — хладно отвърна Бевърли. — Антъни много обичаше Бърти и той беше шафер на сватбата ни.

— Значи така.

Леонора уморено се взираше в пътуващите наблизо коли, после посегна и свали шапката си. За радост на Бевърли, тя потъна в мълчание и така се прибраха в Бъкландс.

Леонора настръхна от ужас, когато прочете писмото от банката, адресирано до свекърва ѝ.

„Трябва да ви съобщя, че към днешния ден сте превишили кредита си с четиринайсет хиляди и петстотин и двайсет лири, освен ако не получим допълнителни суми до края на деня. Може би ще пожелаете да прехвърлите пари от депозитната си сметка, затова ви изпращам формуляр... От друга страна, навярно бихте предпочели да се срещнем, за да обсъдим пласирането на част от вашите ценни книжа...“

Имаше още няколко реда по-надолу, но Леонора не ги прочете, защото главата ѝ щеше да се пръсне от страшните мисли, които гъмжаха в нея и я караха да се облива в пот. Как щеше да се измъкне от това положение? Беше успяла да накара старата контеса да подпише няколко чека, които уж бяха предназначени за „Хародс“, за „Смитсънс“ или нещо такова, но всъщност бяха за нея самата. И ставаше въпрос за много големи суми. Последният беше за десет хиляди лири, но когато го поднесе на контесата да го подпише, отгоре бе изписана сумата десет лири. Не че това имаше значение, защото Мама почти не виждаше върху какво се подписва, още по-малко пък беше способна да различи цифрите върху чека. После Леонора бе добавила нулите и думата „хиляди“ и накрая бе написала своето моминско име — Леонора Дъдли. Щом осребри чека в лондонската банка, където имаше сметка на името Дъдли, тя успя да плати част от дълговете си. Те вече бяха невероятни. Не само дължеше на онази кредитна банка в Хакни още двайсет и осем хиляди лири, но и от казино „Каспиан“ я преследваха и настояваха да изплати загубите си. И вече не ѝ позволяваха да играе на рулетка. Още дълго щеше да се стряска при спомена за посещението на един от техните директори по време на приема в замъка. Чарлс, разбира се, се бе досетил какво става, но нали именно той пръв я беше въвел в света на комарджиите и в казино „Каспиан“. Оттогава насам тя бе посещавала и другите лондонски казина, включително и „Риц“, където най-много ѝ харесваше.

— Не трябваше да се увличаш толкова! — бе възкликнал той, когато Леонора му каза колко пари дължи на казино „Каспиан“. И на лихварите.

Леонора седеше сгърбена в леглото си, обгърнала корема си с ръце, сякаш я болеше, а очите ѝ щяха да изхвъркнат от орбитите при мисълта за близкото бъдеще. Не биваше толкова силно да се пристрастява към рулетката, но това беше толкова вълнуващо... така неудържимо ѝ се искаше. Възможността да спечели цяло състояние само от обръщането на една карта или от едно завъртане на бялото топче от слонова кост бе толкова привлекателна, че тя не можеше да устои. Комарът ѝ въздействаше по-силно от алкохола, възбуждаше я повече от секса. Тръпката му беше по-сладка от най-голямото удоволствие на света. И все пак през последната година беше изгубила четиристотин и петдесет хиляди лири. Които не притежаваше. А през последните няколко седмици бе успяла да опразни напълно текущата сметка на Мама, затова от банката предлагаха да прехвърлят пари от депозитната ѝ сметка.

Като се облече набързо с треперещи ръце, тя прокара гребена през косата си и се запита по какъв начин би могла да накара Мама да подпише формуляра. И колко ли имаше тя в депозитната си сметка? Освен това трябваше да прерови книгата на Мама, за да намери съответните съобщения от банката, а за това щеше да ѝ се наложи да измисли добър претекст.

Но Леонора най-много се страхуваше, че директорът на Оксфордската банка би могъл да поиска да говори с контесата по телефона. Стивънс, който обикновено вдигаше слушалката и казваше: „Бъкландс. С какво мога да ви услужа?“, бе инструктиран да прехвърля на нея разговорите с банката или с данъчното управление, както и всякакви други делови разговори.

Тъй като напоследък почти никой не се обаждаше на Роузмари Къмбърланд, засега нямаха никакви проблеми. Но ако станеше някоя беля, ако например, докато тя бе в Лондон, Стивънс не изпълняваше нарежданията ѝ, Леонора бе решила как да постъпи. Щеше да каже, че свежърва ѝ страда от старческо слабоумие (ранен стадий) и понякога разсъждава съвсем логично, но друг път направо не знае какво прави. Случеше ли се такова нещо, Леонора щеше да обясни, че контесата е настоявала да ѝ даде парите, смятайки я все още за мис Дъдли, и че тя

не е искала да я разстройва с отказа си. Това не звучеше много убедително, но, от друга страна, едва ли беше вероятно истината да излезе наяве. След смъртта на Хенри никой друг не бе запознат с финансовото състояние на старата контеса, нито пък някой знаеше точно колко пари притежава и докато тя самата бе в неведение, Леонора се чувстваше сравнително сигурна в себе си.

— Добро утро, мамо! — весело я поздрави тя, когато влезе в стаята ѝ няколко минути по-късно.

— Добро утро, Леонора.

На Роузмари Къмбърланд не ѝ харесваше това, че Леонора всяка сутрин влиташе в стаята ѝ и ѝ пречеше да слуша радио и да закусва, но у нея бе настъпила такава невероятна промяна, че беше по-добре да я търпи.

— Толкова е досадно, мамо, но би ли подписала тази данъчна декларация? Аз ще свърша останалото, не се притеснявай.

Леонора сложи банковия формуляр пред Мама, но за да бъде съвсем сигурна, че тя няма да го види, отгоре бе поставила една истинска данъчна декларация.

— О, боже, няма ли край! — промърмори Роузмари Къмбърланд. — Аз ли си въобразявам, или наистина ми изпращат повече документи за подписване напоследък? Сигурна съм, че Хенри не ме караше толкова често да се подписвам.

Леонора бе готова с отговора.

— Права си, мамо, напоследък идват повече документи. Причината е в това, че всичко беше занемарено след смъртта на Хенри... а и аз бях прекалено разстроена, за да се сетя да ти помагам... и затова са изостанали купчини неоправени книжа. Но мисля, че вече наваксахме — бодро добави тя.

— Слава богу! Пари ли искат? Дължим ли нещо?

Тя надраска подписа си и подаде писалката на снаха си. Леонора помълча, преструваше се, че чете формуляра.

— Не пише точно колко, мисля, че това е само едно напомняне. Защо не подпишеш два-три чека, а после, когато ни съобщят колко точно дължим, аз ще ги попълня и готово.

— Много добре, мила.

Роузмари Къмбърланд мразеше да се занимава с каквито и да било документи и книжа. Цял живот някой беше вършил тази работа

вместо нея и сега тя бе много благодарна на Леонора, защото я спасяваше от това задължение.

— Подай ми чековата книжка и да приключваме с тази работа.

С помощта на Леонора тя подписа три празни чека и после с въздишка на облекчение се отпусна върху възглавницата си.

— Слава богу, свършихме с това! — с благодарност възкликна тя.

Леонора звънливо се засмя.

— Чудесно, мамо! — Радваше се като малко дете.

После отиде до бюрото на Мама, за да остави попивателната преса, и като се престори, че търси плика, „приложен“ към писмото от данъчното управление, успя да извади папката със съобщенията от банката, от които можеше да се установи на колко възлиза депозитната ѝ сметка. Последното беше отпреди няколко месеца и тя разбра, че след смъртта на Хенри никой не се беше опитвал да въведе ред тук. Роузмари Къмбърланд просто пъхаше всички съобщения заедно с пликите им в едно чекмедже. Слисана, Леонора установи, че свежърва ѝ има близо един милион лири в депозитната си сметка. Бяха повече от достатъчно, за да се избави от бедата.

— Ето! — весело каза Леонора, затвори чекмеджето и се изправи. — Сигурна съм, че скоро няма да ми се наложи да те безпокоя пак, Мамо. И ще гледам тази декларация да замине със сутрешната поща.

— Много си любезна, Леонора — отвърна старата контеса. Искаше ѝ се да беше по-привързана към снаха си. В края на краищата тя бе толкова услужлива напоследък. Роузмари си помисли, че щеше да я харесва повече, ако не я сравняваше непрекъснато с Бевърли, която ѝ ставаше все по-близка.

Леонора триумфално забърза надолу по стълбите. Знаеше, че ако успее да се откаже от комара, ще може веднъж завинаги да се отърве от дълговете си. Но щеше ли да се откаже? Щеше ли да издържи да се лиши от сладката тръпка, която я упойваше като наркотик?

Няколко дни по-късно Бърти позвъни на Бевърли.

— Какво ще кажеш да обядваме пак заедно? — дочу тя жизнерадостния му глас.

Напоследък той често се улавяше, че мисли за нея, чудеше се на късмета на Антъни, който беше успял да си намери такова прекрасно момиче.

— Чудесно — отвърна Бевърли. — В сряда имам час при зъболекаря. Това устройва ли те?

— Добре.

Разбраха се да се срещнат в малък италиански ресторант близо до Джърмин Стрийт и когато остави слушалката, Бърти бе изпълнен с възторг и отчаяние. Беше щастлив, че тя се съгласи да се срещнат отново, но лекотата, с която го направи, му подсказваше, че за нея той е само приятел, приятел на покойния ѝ съпруг и нищо повече. За нея това явно беше обикновена среща, а не любовна и Бърти се питаше дали въобще някога положението щеше да се промени. Дали тя някога щеше да превъзмогне смъртта на Антъни? Дали щеше да се влюби и отново да живее пълноценно? Сърцето му се сви, като си помисли, че това никога нямаше да стане... и каква загуба щеше да бъде. „Една здрава и красива жена като Бевърли с целия живот пред себе си би трябвало да има любовна връзка — каза си той. — А не да вехне в провинцията в компанията на няколко жени — все по-възрастни от нея.“

След като излезе от офиса си на Треднийдъл Стрийт, където от самото начало на века се издигаше Търговската банка, Бърти успя много бързо да измине разстоянието до ресторанта и пристигна няколко минути преди Бевърли. Когато тя влезе, келнерът вече се канеше да сервира шампанското, поръчано от Бърти.

— Какво е това? — усмихнато попита тя. — Празнуваш нещо или всеки ден на обяд пиеш шампанско?

— Само при специални случаи — каза той. — И защото знам, че го обичаш.

— Много мило от твоя страна. — Беше трогната от жеста му. — Как си?

Прекарасните ѝ очи със златисти точки се взряха в лицето му и той си помисли колко добре изглежда тя с леко загорялата си кожа и косата си като потъмняла мед.

— Аз съм в страхотна форма — отвърна Бърти.

— Дойдох с влака и слава богу, днес няма да бързам — обяви Бевърли, щом дадоха поръчката си. — А Ники и Джулиет отново са при Джорджина и затова имам повече време.

— Това е чудесно. — Харесваше му непринуденият ѝ начин на изразяване, без превземки и увъртания. — Как е Николас? Нямам търпение да го видя.

Лицето ѝ светна.

— Защо не ни дойдеш на гости за уикенда? Знам, че на Мама ще ѝ бъде много приятно да те види, а и ти сигурно няма да имаш нищо против да посетиш Бъкландс след толкова дълго време, нали?

— С удоволствие — отвърна Бърти, нямаше нужда да го увещават. — Ще бъде чудесно да видя отново стария замък.

— Тогава нека да е тази седмица, а?

Бевърли явно проявяваше нетърпение. Беше с човека, който бе познавал Антъни едва ли не от детските му години, и съвсем естествено показваше симпатията си към него, което несъмнено го поставяше в категорията на семейните приятели и — дотам.

— Бих могъл да дойда в петък за вечеря — предложи Бърти.

— Чудесно! Да се надяваме, че Леонора ще отиде някъде и ще бъдем само ние. Ще можеш да видиш и Ники.

Ентусиазмът ѝ се оказа заразителен. Бърти чукна чашата си в нейната и вдигна тост:

— За теб, Бевърли! И за малкия Николас!

Тя се засмя весело и този звук накара сърцето на Бърти да се преобърне.

— Наистина е хубаво, че пак се срещнахме — каза тя. — Когато пристигнах в тази страна, не познавах никого, ако не смятаме Джийн, а сега вече, като имам теб и Джорджина Еймзбъри, няма да се чувствам толкова самотна. — Изражението ѝ беше искрено, очите ѝ го гледаха прямо и открито. — Нали щеше да е чудесно, ако и Антъни беше тук?

Бърти кимна. И той тъгуваше за Антъни. Щеше да е много странно да отиде в Бъкландс без него. Странно и тъжно. Двамата бяха прекарвали младежките си години заедно и като братя бяха споделяли мечтите и надеждите си. Антъни винаги бе смятал, че е по-хубаво да живее от другата страна на Атлантика, но Бърти бе сигурен, че той няма да остане там завинаги. Беше си представял по едно време, че двамата ще се превърнат в дядковци, които ще обядват заедно в

„Будълс“ или в „Уайтс“ и ще обсъждат резултатите от последните мачове по крикет. Щяха да говорят за децата си и може би за внуците, щяха да си припомнят доброто старо време. Ето че това никога нямаше да стане. Дните на тяхната младост, така щастливи и пълни с надежди, вече принадлежах на миналото, никога нямаше да се върнат, а без Антъни светът му изглеждаше пуст.

— И ти тъгуваш за него, нали? — нежно каза Бевърли, която не откъсваше поглед от Бърти. В очите ѝ блестяха непролети сълзи. — Всички тъгуваме за него. Ники, Мама, хората, които работят в Бъкландс... Той беше незаменим.

— Да, така е. Прекрасен беше, Бевърли, и много мил. Антъни съзнателно не би наранил никое живо същество.

— Затова смъртта му изглежда двойно по-жестока — рече тя. — Той се държеше любезно с Мери и нищо повече, но в края на краищата тази любезност му струва живота.

Бърти кимна.

— Все още не мога да повярвам, че се е случило. Ти сигурно си преживяла страшен шок.

— Така си беше — тихо отвърна Бевърли.

— И какво очакваш сега от бъдещето, Бевърли?

Тя му отговори, без да се колебае:

— Ще се грижа за Ники, ще го отгледам така, че да стане прекрасен човек като баща си. Може би след време ще работя като журналистка на свободна практика. Но това ще бъде едва след като довърша историята на семейство Къмбърланд, която ще ми отнеме години.

— И няма да се върнеш да живееш в Щатите?

— Не и докато Ники има нужда от мен. Първо трябва да порасне.

— Липсва ли ти семейството ти?

— Понякога много. Надявам се да ми дойдат на гости през есента, но не бива да забравям, че бъдещето на Ники е на първо място. Дори не смея да си помисля за пътуване до Стокбридж, защото това много ще ме разстрои.

Тя печално се усмихна, мислейки си за Рейчъл и Даниел, за Джени, Джош и Том. Хиляди километри я разделяха от тях. Една част от миналото ѝ си бе отишла завинаги.

— Сигурен съм, че след време ще обикнеш Англия — с надежда каза Бърти. — Бива си я, а и Бъкландс е прекрасно място.

— Прав си. Тук съм само от няколко месеца и затова е естествено всичко да ми изглежда малко странно. Но с Ники не е така — усмихнато добави тя. — Той е толкова щастлив, прекарва си чудесно и що се отнася до него, засега няма какво повече да искам от живота.

Времето отново летеше бързо за тях и Бърти се отказа от мисълта да се върне в офиса си. Винаги можеше да каже, че е обядвал с важна клиентка. И Бевърли не бързаше. Вече бе прегледала разписанието на влаковете и знаеше, че ще може да се прибере навреме, за да сложи Николас в леглото. А дотогава Джорджина щеше да се грижи за него в Хънтинг Лодж.

— Искаш ли да се разходим в парка? — попита Бърти, когато изпиха втората чашка кафе. — Грийн Парк е съвсем наблизо. — Той погледна през прозореца. — Прекрасен следобед. Прекалено слънчево е, за да продължаваме да стоим вътре.

— Добре, да тръгваме.

След няколко минути двамата напуснаха ресторанта на синьор Саки и Бевърли приятелски хвана Бърти за ръка. Двамата изминаха цялата Джърмин Стрийт, като пътьом разглеждаха витрините на някои от най-скъпите и луксозни магазини в Лондон, после прекосиха Джърмин Стрийт, минаха покрай „Риц“ и навлязоха в пасторалната атмосфера на Грийн Парк. Тръгнаха под дърветата и Бевърли доволно се огледа.

— Все едно че съм някъде в дълбоката провинция — отбеляза тя. — А ти ми каза, че Пикадили Съркьс бил само на четвърт миля оттук.

— Последвай ме и ще ти покажа още една изненада — тайнствено каза той.

Двамата тръгнаха на запад през сенчестия парк.

— Трябва да опозная Лондон по-добре — рече Бевърли. — Толкова е голям и сякаш е плъзнал на всички страни, нали? За разлика от Манхатън, който е построен така точно според архитектурните му планове, че е невъзможно да се загубиш там.

— Ще ти купя карта на Лондон! — обеща Бърти. — И следващия път, като дойдеш, ще знаеш кое къде е.

В далечината Бевърли забеляза шосе, което минаваше през парка.

— Къде ме водиш? — заинтригувано попита тя.

— След минутка ще разбереш.

Изминаха още около триста метра, дърветата станаха по-редки и тогава Бевърли видя голямото здание от сив камък зад високата лъскава ограда.

— О! Това е Бъкингамският дворец! — възкликна тя. — Джо ми го показа при първото ми идване в Лондон, но не бях забелязала, че има такова великолепно разположение.

— И кралицата си има градина, която е отзад и е почти толкова голяма, колкото Грийн Парк — каза ѝ Бърти. — На това вие, американците, му викате заден двор — засмя се той.

— Ама че двор! — Бевърли също се развесели.

Прекосиха Мол Стрийт и навлязоха в Сейнт Джеймсис Парк, който ѝ се видя по-хубав от Грийн Парк, защото тук имаше езеро и фонтани, а лехите преливаха от разцъфнали цветя в този горещ летен следобед.

— Нямах представа, че Лондон е толкова красив — отбеляза тя, когато двамата седнаха на една пейка до езерото, в което бавно плуваха лебеди и патици.

— Това е най-хубавата му част — напомни ѝ Бърти. — На тричетири мили оттук картината е съвсем друга.

— А ти къде живееш?

— Всъщност Лонстън Плейс е забележително място — рече той. После рязко изправи гръб, защото му хрумна нещо. — Защо да не отидем дотам? Ще прием чай и ще ти покажа всичко.

Бевърли погледна часовника си. Беше четири часът.

— Стига да мога да хвана влака в пет и половина — заяви тя.

— Чудесно! — Слабото лице на Бърти светна, кадифените му очи заблестяха от удоволствие. — Ще вземем такси и ще бъдем там след десет минути.

Тя беше очарована от Лонстън Плейс. Беше тиха улица в Кенсингтън, от двете ѝ страни се издигаха високи къщи с бели гипсови фасади, пред които имаше малки градинки. Изящните железни огради, боядисани в черно, зад които в изобилие растяха храсти и малки дървета, придаваха на сградите още по-приятен вид. Пред входните

врати, повечето боядисани в черно, имаше по няколко стъпала, едни облицовани с черни и бели плочки, други — с мрамор, а портиците и колоните, които се виждаха тук-там, придаваха на къщите някакво съдържано величие.

— Хубаво е! — каза Бевърли, когато двамата слязоха от таксито и тя имаше възможност да огледа цялата улица. — Какви прекрасни къщи. Стари ли са?

— Предполагам, че са от началото на века. Родителите ми купиха нашата в края на войната за няколкостотин лири. Като се позамисли човек, това не е лошо капиталовложение.

Бърти извади ключовете от джоба си и я поведе по застланата с плочи пътека към входната врата.

— А колко струва сега? — попита Бевърли, докато се любуваше на очарователния сводест прозорец на всекидневната.

Къщата бе четириетажна, имаше и сутерен и тя се учуди, че един неженен мъж може да живее сам в такава голяма къща.

— Оценена е на половин милион лири — отговори Бърти и я въведе в преддверието, чиито стени бяха боядисани в слънчевожълто, а на пода имаше черни и бели мраморни плочки. — Заповядай. Мисис Брукс сигурно още е тук. Ще ѝ кажа да ни направи по чашка чай.

Бевърли остана във всекидневната, а той отиде да повика домашната помощница. Стаята изглеждаше леко занемарена — по онзи типично английски начин, характерен за висшите класи. Всичко тук беше от най-високо качество, но времето и човешкото присъствие си бяха казали думата и бяха оставили бледа патина върху стените и мебелировката, от килимите до изящните брокатени завеси — всичко бе поизбеляло и имаше доста износен вид.

Мястото несъмнено приличаше на ергенска бърлога. Купчини стари вестници, каталози и списания бяха струпани върху масичките до стената. На бюрото имаше кутии с патрони и тя си спомни, че той бе споменавал, че обича да стреля. После забеляза нещо като пушка в брезентов калъф, беше подпряна в ъгъла до прозореца. Наблизо не се виждаше никакво цвете или каквото и да било друго растение, нито пък никакви снимки.

— Чаят ще бъде готов след минутка — обяви Бърти, който влезе с бързи крачки в стаята. — А междувременно искаш ли да видиш останалата част от къщата?

Бевърли стана с усмивка.

— Много бих искала. Когато работех за „Чичи“, свикнах да разглеждам чужди къщи и това ми харесваше. От жилището човек може да научи толкова много за обитателя му — откровено добави тя.

Бърти се засмя.

— Е, аз не нося никаква отговорност за тази обстановка. Майка ми е избрала завесите, тапетите и всичко останало и аз не съм пипнал нищо тук след смъртта на родителите ми. — Той тъжно погледна пътеката на стълбището — тъмнозелена и доста протрита. — Някой ден ще трябва да се заема да оправя всичко, но откровено казано, не знам откъде да започна.

Бевърли откри, че в къщата има шест спални и три приятни, но старомодни бани. На приземния етаж бяха разположени просторната и тържествена трапезария, уютният кабинет и всекидневната, а кухнята, слугинската стая и спомагателните помещения в сутерена бяха много подходящи за сам мъж, но и те като цялата къща й изглеждаха отчайващо старомодни.

Но размерите на стаите бяха идеални и всички бяха светли и проветриви. Ако с къщата се заемеше човек, който разбира от тези неща, можеше да я превърне в прекрасен дом — стilen, удобен, изискан.

Мисис Брукс донесе чая и огледа Бевърли с типично женско любопитство.

— Искате ли нещо друго? — попита тя с подчертан ирландски акцент.

— Това е всичко, благодаря — бодро отвърна Бърти. А после се обърна към Бевърли: — Хайде, ти си домакинята.

С чувството, че отдавна не е била толкова спокойна и щастлива, Бевърли наля чая, а Бърти побутна към нея чиния с шоколадови бисквити.

— Заповядай — каза той и доволно задъвка.

Бевърли му се усмихна.

— А Антъни идваше ли често тук?

Бърти кимна утвърдително.

— Доста често. Оставаше да преспи, след като бяхме ходили на гости някъде. А после си нае малко апартаментче на Кливдън Плейс. Това беше, преди да замине за Америка.

Тя огледа стаята и си представи как Антъни седи на един от тези столове и гледа през прозореца.

— О, господи, толкова ми липсва той — каза изведнъж Бевърли.

Бърти за миг се стресна от неистовата мъка в гласа ѝ, а после я погледна съчувствено.

— Няма нищо, Бевърли. Трябва ти време.

— Много време — натъртено каза тя.

Той напрегнато се наведе напред.

— Но това ще мине. Някой ден изведнъж ще разбереш, че най-лошото е назад. Болката ще изчезне и ще останат само щастливите спомени.

— Защо си толкова сигурен? — подозрително попита Бевърли.
— Понякога имам чувството, че мъката ми ще е вечна.

Настъпи пауза, той като че ли се чудеше дали да продължи. Бевърли го наблюдаваше с любопитство, съзнавайки, че той крие нещо. После Бърти се реши:

— Когато бях на двайсет и три години, се сгодих за едно момиче. Бях луд по нея. Обичах я повече от всичко на света и смятахме да се оженим. Всичко беше прекрасно, докато тя не се разболя, това стана изведнъж. Диагнозата беше рак. Осем месеца по-късно почина.

Бевърли възкликна:

— О, Бърти! Нямах представа. Това е ужасно. Съжалявам.

Той нежно ѝ се усмихна.

— Недей, Бевърли. Отдавна съм го преживял, но трябва да си призная, че ми трябваха две-три години. Казвам ти го, за да знаеш, че и за теб има надежда. Един ден ще разбереш, че всичко е свършило. Тогава ще можеш да се влюбиш отново.

Не добави „както стана с мен“. Беше прекалено рано да ѝ каже това, но след като се бяха срещали само три пъти, съзнаваше, че е луд по нея. Ако ѝ го кажеше сега, можеше да развали всичко. Трябваше да бъде търпелив и много нежен, тъй че някой ден тя първа да издаде чувствата си. Иначе Бевърли щеше да си помисли, че той иска да си присвои онова, което е принадлежало на Антъни, и последиците щяха да бъдат фатални.

— Вярвам ти, но откровено казано, не виждам как ще стане това — отвърна тя.

Бевърли си спомни, че неотдавна бе водила почти същия разговор с Мама и тя я бе уверила, че някой ден ще се влюби.

— Е, не се притеснявай сега за това — безгрижно каза Бърти и ѝ предложи още една шоколадова бисквита. — Когато му дойде времето, ще стане.

Побъбриха си още малко, а после Бевърли стреснато погледна часовника си.

— Влакът ми! — ахна тя. — Наближава пет и половина! Ще трябва да хвана следващия.

— Нямах представа, че е толкова късно — призна си той.

— Кога тръгва следващият влак?

— В шест и половина. Може ли да използвам телефона ти? Ако кажа на Клеър да вземе Ники от Хънтинг Лодж, тя ще може да го заведе в Бъкландс и да го сложи да спи.

— Разбира се. Телефонът е в кабинета ми. Ела да ти покажа.

Клеър с готовност се съгласи да вземе Николас от дома на Джорджина Еймзбъри.

— Ще гледам да вечеря добре и ще го изкъпя хубавичко, преди да си легне — увери тя Бевърли. — За нищо не се притеснявайте, милейди.

— Благодаря, наистина много ти благодаря — каза Бевърли. А после се обърна към Бърти, който бе влязъл в стаята:

— Всичко е уредено. Клеър ще се погрижи за Ники.

Той въздъхна с облекчение.

— Чудесно. Да те закарам ли до гарата? Така ще имаме време да пийнем някъде по чаша вино или нещо друго, преди да заминеш. Съгласна ли си?

Бевърли се разсмя.

— Както върви работата, скоро ще се превърнем в алкохолици! Но защо не? Не знам кога ще дойда пак в Лондон, тъй че е най-добре да се позабавлявам още малко.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Минаваше осем часът, когато Бевърли слезе от таксито пред входа на Бъкландс. Леонора тъкмо се канеше да влезе в салона, когато я видя, спря се и изкосо погледна хубавата ѝ копринена рокля и обувките ѝ с високи токчета.

— На пазар ли си била? — попита я.

— Не. Ходих при зъболекаря.

Очите на Леонора се разшириха от насмешливо учудване.

— И кой зъб ти оправи днес? — грубо се засмя тя. — Мила моя, почти е време за вечеря. Никой няма да повярва на подобни измишльотини.

Докато говореше, тя отиде до подноса с питиетата, който Стивънс вечер винаги донасяше в салона, и си наля джин и тоник.

Бевърли притеснено се изчерви, съжаляваше, че изобщо ѝ е отговорила.

— Разглеждах забележителностите — неловко се опита да обясни тя.

— Значи така. Искаш ли нещо за пиене? — Леонора запали цигара със сребърната си запалка и се настани на дивана. — Мама много се притесни за теб, но аз я уверих, че умееш да се грижиш за себе си... И съм права, нали, Бевърли?

В гласа ѝ се долавяха някакви зловещи нотки, но Бевърли реши да не ѝ обръща внимание. Вместо това каза:

— Веднага ще отида да я видя.

— Не се притеснявай. Тази вечер, бог знае защо, тя е решила да вечеря с нас. Джулиет вече изяде вечерята си, тъй че оставаме само ние двете.

— Да, знам, но...

Бевърли млъкна, защото отвън се чуха стъпки — бързи, припрени стъпки, които шумно затрополиха по лъснатия дървен под. Мъжки глас тревожно извика нещо, после женски глас ужасено ахна.

Бевърли успя първа да излезе в коридора и едва не се блъсна в Пърси, след когото подтичваше Джо. Лицето му беше преbledняло,

очите му — пълни с ужас. Алис стоеше отстрани и ги зяпаше ужасено.

— Милейди! — извика Джо, като видя Бевърли. — Малкият Николас се е навел от прозореца на спалнята! — Едва си поемаше дъх. — Може да падне!

— О, божичко!

Бевърли изведнъж замръзна на мястото си, а после се втурна към стълбището. Алис вече я беше изпреварила, но не можеше да тича така бързо и скоро Бевърли се откъсна напред, като вземаше по две стъпала наведнъж, сърцето ѝ щеше да се пръсне, а в гърдите ѝ напираше паниката. Пърси и Джо тичаха след нея, а Стивънс правеше храбри усилия да ги настигне.

— Гледайте да не го стреснете — предупреди я Пърси, който вече бе по петите ѝ.

Но единствената ѝ мисъл беше да се докопа до Ники, преди да е станало късно. От прозореца на спалнята до черните води на защитния ров долу имаше повече от дванайсет метра, но по-опасни бяха стърчащите каменни контрафорси, които подпираха древните стени на замъка. Ако той се удареше в някой от тях при падането...

Като едва си поемаше дъх от страх, тя си наложи да отвори много бавно вратата. Влезе на пръсти. В стаята цареше полумрак, след горещия ден лятното слънце бе побързало да се скрие на запад. Бевърли погледна към прозорците в дъното на претрупаната с мебели стая с нейното китайско легло. Една от завесите бе дръпната и стъпил несигурно върху страничната облегалка на стола, Николас се бе навел доста навън, опирайки лакти на перваза. Той се напрягаше да види нещо долу и не се обърна, когато Бевърли тихо се прокрадна зад него. Силуетът му се открояваше на фона на пурпурното небе, той още повече се примъкна напред, така че само пръстите на краката му опираха в стола.

Вперила поглед в малката русокоса фигурка, облечена с раирана пижама, разперила ръце да я сграбчи, преди да е изчезнала от погледа ѝ, Бевърли се хвърли напред със скок.

Беше почти до него, когато той изведнъж се обърна и едва не загуби равновесие, като я видя.

— Ники! — извика тя.

Столтът се заклати, лицето му за миг се изкриви от страх и той се вкопчи в перваза на прозореца, защото краката му вече не докосваха

стола.

— Ники!

Тя го сграбчи през кръста и рязко го дръпна от прозореца. После го стисна с всички сили в прегръдките си.

— Какво правеше? — през сълзи му се скара Бевърли. — Не бива да се приближаваш до отворен прозорец! Опасно е! Чуваш ли ме? Можеше да паднеш!

Пърси и Джо стояха наблизко, готови да се притекат на помощ, неизразходваната енергия ги караше трескаво да се въртят около нея, докато Алис се бе изправила на прага до задъхания Стивънс и плачеше.

Бевърли се тръшна на един стол, стискайки Николас в скута си.

— Искях да видя дали лебедите са си легнали — прошепна той.

Изглеждаше смутен и разтревожен, след като майка му му се бе скарала. Бевърли го прегърна силно и с трепереща ръка започна да гали русата му коса.

— Обещай ми, че никога, ама никога няма да се навеждаш през отворен прозорец.

Той вдигна очи към лицето ѝ.

— Дубре.

Бевърли внезапно се сети.

— А кой отвори прозореца? — настоятелно попита тя останалите. — Никой не бива да отваря прозорците, когато Ники е наблизко.

Пръв се обади Пърси:

— И аз това се питах, милейди. Голям късмет е, че тъкмо си отивах към къщи. Случайно вдигнах очи и видях младия господар да се навежда от прозореца. Извиках му да се прибере вътре, но той май не ме чу.

Николас впери поглед в Пърси.

— Лебедите легнаха ли си вече?

Пърси се усмихна насила и сбръчканото му лице се изкриви.

— Не знам със сигурност, Николас. Но ти слушай майка си. Не бива друг път да правиш така. Много е опасно.

— Искях да видя лебедите — каза Николас, който вече се бе поокопитил. Той любопитно погледна Джо, Алис и Стивънс. — А вие какво правите?

— Те дойдоха да видят дали си добре — каза му Бевърли. А после отново се обърна към Пърси: — Къде е Клеър?

Алис пристъпи напред.

— Тя си отиде у дома преди повече от час, милейди. След като сложи Николас да спи.

— След това някой влизал ли е тук? Сигурна съм, че Клеър не би оставила прозореца отворен и пердето дръпнато.

— Не, не може да го е направила Клеър — съгласи се Пърси. — В нашия дом си има правило: всички прозорци трябва да са затворени, ако наблизко има деца. Моята Клеър знае това не по-зле от всеки друг.

— Тогава кой може да го е направил? — като обезумяла попита Бевърли. Страхът от онова, което можеше да се случи, я накара да се разгневи. — След като Клеър си отиде, някой друг дойде ли в стаята ти? — попита тя Ники. — Джулиет да е идвала?

Николас поклати отрицателно глава и започна да си играе с перлената огърлица около шията ѝ.

— Аз вечер никога не се качвам горе — обяви Алис в своя защита.

— Е, той не би могъл да го отвори сам, прозорецът е прекалено тежък.

Пърси и Джо отидоха до големия плъзгащ се прозорец, който се отваряше с помощта на шнур, и го затвориха.

— Никое дете не би могло да отвори този прозорец — каза Джо.

— Една дама го отвори — внезапно обяви Николас. — И тя ме събуди.

Бевърли го погледна слисано. Значи, след като Николас си е легнал, някой беше влязъл в тяхната спалня и бе отворил прозореца. Въпреки установените правила. Винаги бе повтаряла, че никой не бива да безпокои момчето, след като си е легнало. И със сигурност на никого не беше позволено да отваря прозореца на спалнята им.

— Коя беше тази дама, миличък? — попита Бевърли, като се стараеше да говори спокойно.

— Не знам. — Той започваше да се изморява, затърка очите си с юмруче. — Искях да видя дали лебедите са си легнали — повтори сънливо.

— Знаеш, Ники — кротко го заубеждава Бевърли. — Не видя ли коя е дамата? Кой отвори прозореца и те събуди?

Всички напрегнато се стараеха да чуят какво ще каже Ники. Алис изглеждаше особено разтревожена, защото можеше да се наложи да отговаря за действията на Лизи или на някоя друга от прислужничките.

Николас започна да хленчи:

— Аз... аз не... я видях.

— Трябва да си я видял, миличък. Още не е съвсем тъмно. Коя беше тя, Ники? Защо казваш, че не си я видял?

Много ѝ беше неприятно да го притиска така, но веднага трябваше да разбере кой беше изложил на опасност живота на сина ѝ.

Николас потрепери и изхлипа.

— Тя вече отиваше към вратата.

Това бе много разумно обяснение. Някой бе влязъл в тяхната стая, бе отворил прозореца, бе дръпнал пердетата и бе събудил Ники, преди да си излезе.

— Наистина ли не можа да видиш коя е? — настоятелно попита Бевърли.

Ники разтърси глава, пхна палец в устата си и отказа да отговаря повече.

— Пърси, утре би ли могъл да сложиш подходящи ключалки на тези прозорци?

— Точно за това си мислех, милейди. Ще прегледам всички прозорци в замъка и ще се постарая да се отварят само с ключ.

— Разбира се, на всички прозорци на детския етаж са сложени решетки и никое дете не би могло да падне оттам. — Тонът на Алис подсказваше, че ако Бевърли бе позволила на Николас да спи на горния етаж, това нямаше да се случи.

— Знам, но сега говорим за този етаж — твърдо отвърна Бевърли. После се обърна отново към Пърси: — Благодаря ти, че навреме успя да ни предупредиш. Може би ти спаси живота на Ники.

— Милейди, аз просто благодаря на Провидението, че случайно минавах отдолу точно по това време. Беше истински късмет.

— Е, все пак ти благодаря.

Бевърли стана, занесе Николас до креватчето му и го сложи в него. Той почти беше заспал и когато го покри със завивката, мисълта за случилото се отново я накара да потрепери от ужас.

Някакво инстинктивно чувство ѝ подсказваше, че който и да е отворил прозореца, той несъмнено е смятал да причини зло на Николас. Но приличаше и на случайна злополука. Спомни си за пожара в хамбара. Дали някой преднамерено не се беше опитал да посегне на живота му? Ако този човек бе успял, всичко можеше да бъде представено като трагична злополука.

Докато се приготвяше да слезе за вечеря, Бевърли неволно се питаше защо Леонора, за разлика от всички други, не беше се втурнала по стълбите, за да разбере какво става. Дали не знаеше какво ще види горе? Дали именно Леонора, чиято спалня се намиреше точно отсреща, не беше влязла в стаята при Ники и не бе отворила нарочно прозореца? Но защо? Какво щеше да спечели тя или Джулиет, ако нещо се беше случило с Николас?

Сигурна, че Клеър няма вина, Бевърли си помисли за другите жени в къщата. Тук беше Уенди, която страдаше от мигрена и затова Джулиет и Николас бяха прекарали деня у Джорджина, тук бяха Мама, Алис и прислужничките. Никоя от тях не би извършила подобна глупост. Имаше само две възможни обяснения. Или това беше жена от селото — но непознатата веднага щеше да бъде забелязана в замъка, или Ники бе сгрешил и виновникът не беше жена, а мъж. Мъж, който щеше да спечели много, ако премахнеше Николас от пътя си.

В салона Леонора и старата контеса очакваха сервирането на вечерята.

— О, ето те и теб, мила! Питам се какво ли се е случило с теб — каза контесата с усмивка и в този миг Бевърли разбра, че свекърва ѝ не знае нищо.

— Съжалявам... — извини се Бевърли и хвърли един поглед на Леонора. Етърва ѝ я погледна предупредително, но дали искаше да спести на старата контеса лошата новина, че нейният внук е бил в смъртна опасност, или се опитваше да защити себе си? — Слагам Ники да спи — неловко каза Бевърли.

Но по време на вечерята цареше напрегната атмосфера, все още бледият Стивънс с тежки стъпки обикаляше около масата и им сервираше. И през цялото време подозренията ѝ растяха. Растеше и увереността ѝ, че Николас е в опасност.

— Ти не говориш сериозно! — слисано възкликна Бърти. — Защо, за бога, някой ще иска да навреди на Ники?

Той беше пристигнал предишната вечер и докато двамата с Бевърли се разхождаха след обяда в розовата градина, тя му разказа за инцидента с отворения прозорец.

— Струва ми се, че и пожарът в хамбара не беше случайност — продължи тя. — Откъде се е появил този кибрит в ръчната количка на Ники? Смятам, че някой нарочно го е пуснал там, докато Ники е гонел котенцето. И нали знаеш какви са децата. Намерил е кибрита и си е казал: „Ау! Нова играчка!“.

Бърти придоби загрижен вид.

— Казала ли си на някой друг за тези подозрения? Работата наистина ми изглежда сериозна, Бевърли.

Тъмните му очи гледаха мрачно.

— Споменах на мама по телефона, но тя е толкова далеч. Въобще не може да си представи какво е тук. Отвърна ми, че съм губела чувство за реалност. Два инцидента, или почти можем да ги наречем така, не означават, че някой се опитва да извърши покушение върху живота на Ники. И тук съм съгласна с нея. Но има други неща, които ме правят подозрителна. В селото се разпространяваха слухове, че Антъни всъщност не е баща на Ники...

— Какво? — Той изглеждаше поразен.

Бевърли поклати глава.

— Джийн смяташе, че това е работа на Леонора, но тя много упорито отричаше.

— Но Леонора какво би могла да спечели от това?

— Може би просто иска да превърне живота ми в ад. Много тежко преживява, че няма син.

— Чарлс Еймзбъри щеше да наследи всичко, ако не беше се родил Николас, нали?

— Да.

— Смяташ ли, че той може да стои зад всички тези инциденти?

Бевърли дълбоко въздъхна.

— Чарлс Еймзбъри със сигурност има мотив.

Бяха стигнали до най-отдалечения край на градината и като седнаха на една дървена скамейка под розов храст с големи бели цветове, двамата наблюдаваха как слънцето бавно залязва.

Бърти погледна профила ѝ и се удиви от почти съвършената форма на главата ѝ и от прекрасната ѝ кожа.

— Но ти не смяташ, че той е виновен, нали? — интуитивно се досети Бърти.

Тя се обърна към него, изглеждаше объркана.

— Колкото и да ми е неприятен, все пак не мога да си го представя как замисля да се отърве от едно дете, за да го наследи. Наистина не мога. Може би греша, но според мен той няма амбицията да бъде следващият граф или да живее в Бъкландс... Прекалено е мързелив! Освен когато реши да преследва някоя жена. — Тя силно стисна устни при мисълта за опита на Чарлс да я изнасили в горичката. — Има достатъчно пари, за да се издържа, и много хубава къща. Що се отнася до принадлежността му към това титулувано семейство, той няма никакви претенции...

Помълча малко, мислейки за противоречивия характер на Чарлс. Нима самият той не беше критикувал Антъни, задето не държи на титлата си? Не беше ли казал самият той, че ако зависело от него, щял добре да използва титлата?

— Той има и мотива, и възможността да го направи — обади се Бърти и прекъсна мислите ѝ. — Струва ми се, че по всяко време може да идва в Бъкландс. Не е ли възможно да се е промъкнал в стаята на Ники и да е отворил прозореца?

— Но Ники наистина каза, че е видял жена да напуска стаята му.

— Може би е така. Но това не означава, че Чарлс не е влизал по-рано в стаята. Може да е търсил теб и да се е надявал да те намери горе. Може да е действал импулсивно... Сметнал е, че отвореният прозорец е една възможност животът на Ники да бъде изложен на опасност. Навярно, след като си е тръгнал, някоя от прислужничките е влязла в стаята и Ники е видял именно нея.

— Така е — съгласи се Бевърли, — макар че прислужничките обикновено много по-рано оправят леглата и спускат завесите. По това време Ники още не е бил изкъпан. Разпитах ги, но всички отричат да са влизали в стаята толкова късно.

Бърти се замисли.

— Чарлс е също така един от хората, които пушат, нали?

— Да, но и Леонора пуши.

— Ами ако предположим, че Чарлс по някаква причина е отишъл във фермата в деня на пожара. По-вероятно е той да е бил там, отколкото Леонора, нали? И навярно отново е действал импулсивно. Видял е ръчната количка на Ники и просто е пуснал кибрита вътре, за да види какво ще стане. Тъй като има опит със собствените си деца, предположил е, че Ники ще започне да си играе с кибрита.

— О, господи, това е ужасно! — възкликна Бевърли. — Какво да правя, Бърти? Имам чувството, че не бива да оставям Ники дори за минутка сам. Имам доверие на Клеър, но дори тя не беше в състояние да предотврати тези два инцидента.

— Може би нищо повече няма да се случи — утешително каза Бърти. — Нямах достатъчно факти, за да отидеш да съобщиш в полицията. Опасявам се, че всичко, което се е случило, освен онези клюки, разбира се, би могло да се приеме за чиста случайност. Нужни са ти доказателства.

Когато сенките се удължиха и аленият от слънцето пейзаж потъмня, двамата бавно тръгнаха към Бъкландс. Бърти я държеше за ръка. За миг си помисли да ѝ каже всичко, толкова силно му се искаше да я утеши и защити, но някак си усещаше, че тя няма да може да приеме любовните му чувства. Беше прекалено рано. Засега трябваше само да бъде търпелив и да се държи като добър приятел.

Изведнъж тя стисна силно ръката му и се закова намясто.

— Видя ли това?

Гледаше към разцъфналите храсти в края на горичката.

— Кое?

Бърти присви очи и се огледа, но мракът бързо падаше и вече не се виждаше ясно.

— Там имаше някой... Видях някакво раздвижване — напрегнато каза тя.

— Сред храстите ли?

Бевърли кимна утвърдително. Без да продума, Бърти се втурна през моравата на дългите си стройни крака, не откъсваше поглед от храсталака пред себе си. Бевърли изтича след него, но не успя да го настигне и той изчезна някъде сред храстите и дърветата. В горичката беше тъмно и тя спря, чуваше се тропотът на нозете му върху меката

земя, после и този звук затихна и мястото сякаш се превърна в някаква мрачна зона на злото, където Бевърли не смееше да пристъпи. В главата ѝ нахлуха спомени за Чарлс и неговия опит да я изнасили и всеки храст и дърво се превърнаха в скрита заплаха, в потенциална опасност. В далечината се обади бухал и тя се стресна, шумоленето на тревата накара сърцето ѝ да подскочи. После шумоленето стана по-силно, взе да се приближава и тя затаи дъх в очакване. Тогава някой прошепна името ѝ.

— Бевърли?

Беше Бърти. Като се приближи, той се спъна и тя усети дъха му върху лицето си, горещ и сладък.

— Видя ли кой е? — тихо попита Бевърли.

— Не. Зърнах само нечий гръб. Някой тичаше — задъхано отвърна той.

— Възможно ли е да е бил Чарлс?

Като взе нежно ръката ѝ в своята, той я поведе през моравата.

— Нямам представа. Беше тъмно, а фигурата се отдалечаваше страшно бързо. Защо смяташ, че може да е бил Чарлс? По-вероятно е да е бил някой браконьер.

— Защото Чарлс се опита да ме изнасили ето тук някъде, съвсем наблизо.

— Какво? О, господи! — Бърти изглеждаше отвратен.

Двамата стигнаха до подвижния мост и щом влязоха в замъка, Стивънс се приближи към тях.

— О, милейди — каза веднага щом зърна Бевърли, — търсят по телефона младата лейди Къмбърланд. Не мога да я намеря. Да не би да се е разхождала с вас в градината?

Бевърли и Бърти се спогледаха и тя отговори, като внимателно подбираше всяка дума:

— Тя не е била с нас, Стивънс.

Той изглеждаше уморен и ядосан.

— Господинът, който се обажда, се държи много грубо, но аз не съм виновен, че не мога да я намеря, нали?

Разочарован, Стивънс се обърна и се затътри към телефона, като си мърмореше нещо под нос.

— О, божичко! — възкликна Бевърли. — Мога да се досетя кой се обажда.

— Кой? Някой от приятелите й ли? — Бърти говореше много тихо, стараяйки се да не ги чуе някой.

Бевърли поклати глава.

— По-вероятно е някой лихвар или собственикът на казиното, на което според Чарлс тя дължала много пари.

— На комар ли играе? — удивено попита Бърти. — Сигурен съм, че докато беше жив Хенри, никога не го е правила.

— Не знам откога играе, но знам със сигурност, че дължи триста хиляди лири на една кредитна фирма.

— Триста хиляди! Охо! — Изглеждаше поразен. — Бива си я, няма що!

След няколко минути двамата пиеха кафе в библиотеката. Бърти обърна разтревожения си поглед към нея.

— Чарлс наистина ли се опита да те изнасили? — попита той.

— Нямахте тази възможност, но ме сграбчи в горичката и ме стисна здраво, преди да разбере какво става — призна Бевърли. — Оттогава не ме е закачал, може би най-после е проумял как стоят нещата, но той наистина е най-отвратителното същество на света.

— Жена му сигурно страшно се измъчва — каза Бърти. — Чудя се защо го търпи.

— Бог знае. Може би го обича. Но съм сигурна, че е нещастна. Представи си какво й е, след като той непрекъснато флиртува.

— Бедничката Джорджина — съчувствено каза той. — А ти сигурно се чувстваш много неловко, нали?

Бевърли сви рамене.

— Напоследък успявах да го избегна. Сигурна съм, че много скоро ще си хареса друга.

Бърти я погледна — седеше, свита на кожения диван, босите й крака бяха подвити под нея, а в меката светлина косата й блестеше в огнено и златно.

— Имаш нужда от някого, който да се грижи за теб — каза той, решавайки най-после да рискува. — Някой трябва да се грижи за теб и Ники — добави хрипливо.

Бевърли облегна глава на една от сините кадифени възглавнички и впери поглед в гредите на тавана.

— Не, нямам нужда — кротко каза тя, усещайки интуитивно за какво намеква той. — Откакто завърших колежа, сама се грижа за себе

си, а след смъртта на Антъни успявам да се грижа и за Ники. Добре се справям, нали разбираш? — добави с усмивка.

— Но ти сигурно не би искала винаги да си сама — осмели се да отбележи той.

Тогава Бевърли се обърна право към него и решително го погледна в лицето.

— В плановете ми въобще не влизат ново влюбване и нова женитба.

Бърти изглеждаше сконфузен и тя забеляза, че ръцете му треперят, когато остави чашката си.

— Наистина ли? — попита той глухо. — Никога ли няма да поискаш да се омъжиш отново?

— Така ми се струва — откровено отвърна тя. — Толкова много обичах Антъни, че въобще не мога да си представя да обичам някого друго по същия начин. Между нас имаше нещо много особено, Бърти.

Очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи и Бевърли се извърна, за да не види той болката ѝ, но Бърти стана от креслото, в което беше седнал, и се настани до нея.

— Знам, мила — тихо промълви и я прегърна през раменете.

Копнееше да я притисне към себе си и да пресуши сълзите ѝ с целувки, да ѝ каже, че я обича, но знаеше, че трябва да се въздържи. Щеше да му се наложи да чака, дълго да чака, преди тя да бъде готова да се влюби пак, и ако не искаше да я загуби, сега трябваше да мълчи.

— Колко дълго ще трае това, Бърти? — Тя се разплака и за миг облегна глава на рамото му. — Колко дълго време ще измине, докато отново се почувствам като нормална жена? Ти си изпитал същото. Ще премине ли някога тази болка?

Той внимателно докосна с буза косата ѝ и уханието на парфюма ѝ го накара да премалее от желание. Бърти затвори очи, за да съхрани този скъпоценен миг на близост, но когато след малко отново започна да говори, гласът му беше силен и уверен:

— Обещавам ти, че няма да трае вечно. Един ден изведнъж ще ти олекне, сивотата и мъката ще изчезнат и ти ще разбереш, че отново си се присъединила към нормалните хора.

Тя изправи глава и с върховете на пръстите си избърса сълзите си.

— Наистина ли? — Усмихна се с треперещи устни. — Обещавах ли?

— Хващам се на бас, че ще стане така! — опита се да я подразни той. — Знаеш, че винаги ще бъда до теб, нали? — добави по-смело. — Колкото и дълго да трае това.

Бевърли изведнъж се смути и извърна поглед.

— Не бива да го правиш, Бърти. Винаги ще бъдеш най-добрият ми приятел, ти беше приятел и на Антъни, но не очаквай чудеса. Онази част от мен, която има нещо общо с любовта към мъж... в известен смисъл... е мъртва. Вече не изпитвам подобни чувства. Моля те, не ме чакай. Ти трябва да живееш собствения си живот, а аз си имам моя и в момента главната ми грижа е Ники.

— Разбирам те, наистина те разбирам — увери я той. — Но помни какво ти казах. Колкото до Ники, налага ли се да живееш в Бъкландс? Защо не си наемеш апартамент в Лондон, за да се освободиш от това място, от Чарлс и Леонора и от всичко, което ти е неприятно.

Бевърли го погледна стреснато.

— Струва ми се, че ако реша да се преместя в Лондон, това ще стане причина за страшен разрыв между мен и семейството. Пък и на Ники няма да му хареса там. Току-що напуснахме друг голям град. Дори на мен точно сега не ми се иска да живея в града.

Бърти скри разочарованието си. Тъкмо беше намерил идеалния претекст да я накара да се премести да живее по-близо до него, за да може да я вижда по-често.

— И какви са плановете ти? — попита той.

— Въобще да не се отделям от Ники — твърдо заяви тя.

Няколко минути по-късно двамата бяха в коридора и си казваха „лека нощ“, когато Леонора влезе през главния вход. Изглеждаше измачкана и разрошена от вятъра. Като ги видя, тя се стресна, но побърза да прекоси коридора и се заизкачва по стълбите.

— Как е времето навън? — словоохотливо попита Бърти. — Одеве беше ветровито.

Леонора го погледна ядно.

— Доста силно духа — отвърна тя.

Стигна до площадката на първия етаж и бързо изчезна по посока на стаята си.

Бевърли и Бърти се спогледаха.

— Къде ли е била? — прошепна той. — Дали все още има любовна връзка с Чарлс?

Бевърли си спомни за деня на градинското увеселение, когато след заминаването на собственика на онова казино бе видяла Леонора и Чарлс да излизат заедно от замъка, увлечени в разговор.

— Не знам — замислено каза тя.

— Забеляза ли чорапите ѝ или чорапогащника ѝ... или каквото там носи? — попита Бърти.

Бевърли учудено примигна.

— Защо? Чорапите ѝ бяха черни, нали?

Бърти кимна утвърдително.

— Преди вечеря забелязах, че има бримка отзад на десния чорап. Учудих се, защото тя е от хората, които много се грижат за външността си.

— Сигурно го е закачила някъде. А ти какво искаш да кажеш?

— Докато се качваше по стълбите преди малко, видях, че бримката се е преместила на левия ѝ чорап — тихо отговори той.

В неделя лейди Джийн и съпругът ѝ винаги ходеха на утринна служба в малката енорийска църква, която бе част от имението. Тя смяташе, че това е нейно задължение като ревностна християнка, а той я придружаваше, за да има мир. Но в тази неделна сутрин, още докато всички закусваха, тя пристигна в Бъкландс, придружена от съпруга си.

— Тази сутрин всички ще дойдете с мен, нали? — попита тя и огледа масата за закуска.

Бевърли, която мажеше препечена филийка с масло за Николас, развеселено вдигна очи. Понякога и тя ходеше на църква и вземаше Николас със себе си, но когато той беше немирен, оставаха най-отзад. Днес обаче предложението на Джийн бе прозвучало като кралска заповед.

— Бърти, ти ще дойдеш, нали? — окуражително изграчи тя. — А ти, Уенди, ще придружиш Джулиет. Тъй като денят е много хубав, ще отида да попитам мама дали няма и тя да дойде.

— А майка ми? — звънко се обади Джулиет.

Ледена усмивка се появи върху лицето на Джийн.

— Кога за последен път майка ти е ходила на църква? — сухо попита тя. — Доколкото си спомням, беше на собствената ѝ сватба.

— Беше и на погребението на татко — тихо отбеляза Джулиет.

— Да, разбира се — бързо вметна Джийн. — Може би ти ще ѝ кажеш, че тази сутрин всички отиваме на църква и се надяваме да се присъедини към нас на семейната ни скамейка.

— Хм! — обади се Рупърт Фич от прага, където стоеше и наблюдаваше как Бевърли се грижи за Николас.

Той си мислеше, че никога не е била така красива — с гъстата си коса, която се спускаше по раменете ѝ, с изрязаната си лятна рокля, от която се подаваха гладките ѝ бели ръце. Гледаше я отдалеч като омагьосан и му се искаше да беше с двайсет години по-млад.

— Да се срещнем ли в преддверието на църквата „Сейнт Люк“ в десет и половина? — предложи Джийн.

Някои промърмориха „да“, други кимнаха утвърдително.

— Чудесно — каза лейди Джийн и се въртна на токчетата си.

— Хайде да отидем да видим мама, Рупърт.

Когато тя излезе от стаята, Бърти се разсмя.

— Джийн не се е променила от времето, когато с Ант учехме в Итън! Спомням си как ние ядохме рохки яйца, а тя идваше тук, за да ни напомни да не закъснеем за църква. Господи, как лети времето!

— Цял живот ли си познавал леля Джийн? — попита Джулиет с ококорени очи.

— Почти. Имам чувството, че е така — отговори той. А после се обърна към Бевърли: — Ако не искаш да вземеш Ники със себе си на църква, аз с удоволствие ще го погледам.

— Наистина ли? — удивено попита Бевърли. — Да не би просто да търсиш претекст, за да не отидеш на църква? Хващам се на бас, че е така! — закачливо се засмя тя.

Бърти също се усмихна.

— Е... бих искал да опозная Ники по-добре. Той е симпатяга, а и аз много обичам децата. — Изглеждаше малко смутен. — Вероятно съм един неосъществил се баща.

Бевърли му се усмихна.

— Добре! Разбрахме се! Аз смятам да отида, чувствам се задължена, но на Ники ще му бъде скучно там. Какво ще правите двамата? Заведи го да се окъпе в басейна. Времето е доста топло.

Бърти тържествено се обърна към Николас:

— Какво ще правим тази сутрин? Ще обсъждаме ли държавните работи? Ще решим ли как да управляваме страната?

Момчето се закиска.

— Ще идем на люлките! — шумно възкликна. — И ще нахраним козите!

Бърти разроши косата му.

— Ти си фермер, момчето ми, нали? — подразни го той. — Сигурен съм, че обичаш да караш трактор.

— Аха! — Изглеждаше силно развълнуван. — Мамо, може ли да карам трактор?

— Ти улучи — с усмивка съобщи Бевърли на Бърти. — Той най-много от всичко на света обича да ходи във фермата.

— Това и ще направим.

Бърти изглеждаше изпълнен с ентузиазъм и Бевърли с болка си помисли колко ли щеше да се радва Антъни на компанията на сина си. Двамата биха могли да правят толкова неща заедно, Антъни щеше да покаже на Ники местата, където е играл в детските си години, двамата биха могли да си прекарват чудесно. Антъни толкова щеше да се гордее с Ники. Момченцето беше много умно за възрастта си и вече имаше чувство за хумор.

— Ти си момче с късмет — каза му Бевърли, като свали престилката му. — Тази сутрин ще се забавляваш много повече от мен.

— Може ли и аз да дойда с вас във фермата? — умолително попита Джулиет.

Уенди погледна въпросително към Бевърли, защото по този начин и тя щеше да си спести ходенето на църква. Бевърли се поколеба.

— Ще трябва да попиташ майка си — отвърна тя.

Спомни си за предишната вечер, когато Леонора се бе прибрала отнякъде и бримката се беше преместила от единия на другия ѝ чорап. Колко наблюдателен беше Бърти, за да забележи такова нещо!

Два часа по-късно, когато в църквата видя Чарлс и Джорджина, придружени от децата им, тя хладно отвърна на поздрава му, а с нея се държа много приятелски. Стори ѝ се, че Джорджина изглежда изморена, унила и потисната. Лятната рокля висеше на мършавото ѝ тяло, а тъмносинята сламена шапка, която носеше, изглеждаше

посмачкана, което показваше, че от няколко години не си е купувала нова. Дори косата ѝ висеше на клечки около ушите.

След службата, когато всички стояха пред църквата, Джорджина се приближи към Бевърли и я целуна по бузата.

— Чух, че онази вечер си преживяла нещо ужасно... заради Николас — съчувствено каза тя. — Мила моя, винаги съм се страхувала да отворям прозорците, когато наблизо има деца.

Бевърли кимна и надникна в бледосините ѝ очи, които изглеждаха толкова ясни и нежни.

— Наистина беше ужасно — съгласи се тя. — Слава богу, Пърси го е видял отдолу и успяхме да го свалим навреме от прозореца.

— Нямах ли някаква представа кой може да е отворил прозореца? — Джорджина изглеждаше шокирана, че подобно нещо е могло да се случи. Докато говореше, тя разсеяно галеше рамото на Том.

— Никаква. Той твърди, че е видял някаква жена да излиза от стаята, но въобще не мога да си представя коя е била тя.

— О, той е толкова малък още. Как може да е сигурен? — снизходително рече Джорджина. — Преживяла си истински ужас.

— Да. Като пожара в онзи хамбар.

— Е, децата понякога правят ужасни бели, нали ги знаеш. Все се питам как оцеляват! Когато беше на около две години, Том пъкна капачката на една бутилка от мляко в електрическия тостер, изгоряха всички бушони в къщата и самият той едва не загина. Нали така беше, Том?

Той се усмихна, но не каза нищо.

— Да — съгласи се Бевърли, — но има различни злополуки. Тези неща се случиха, но Ники не ги е предизвикал сам, защото е палав или непослушен.

— На твоє място не бих се притеснявала — успокоително каза Джорджина и я потупа по ръката.

Както изглеждаше, почти всички жители на селото бяха чули за историята с отворения прозорец — разпространявана несъмнено от семейството на Пърси — и мнозина дойдоха при Бевърли, за да ѝ изразят съчувствието си. Само Чарлс за първи път я пренебрегна, макар че разговаря с Мама и Джийн, а и огледа Уенди с похотливия си поглед.

— Много е привлекателен, нали? — тихо каза тя на Бевърли, когато двете бавно крачеха обратно към Бъкландс.

Бевърли я погледна стреснато.

— Чарлс? Така ли мислиш?

Уенди въздъхна, пълните ѝ устнички се свиха в угълчетата и от това още повече заприлича на кукла със застинало изражение.

— О, да — въздъхна тя. — Толкова е изискан. Истински светски мъж.

Бевърли не знаеше дали да съжалява това момиче, или да се ядоса. Ясно беше, че тя никога през живота си не беше срещала мъже като Чарлс, а това криеше потенциална опасност.

— Е, той е женен, така че другото няма значение, нали? — каза Бевърли малко рязко, но с приятелски тон. — На него му дай да тича подир чужди жени. Истински ми е жал за собствената му жена.

Уенди размисли над думите ѝ, а после тихо прошепна:

— Но тя изглежда малко развлечена, нали? Мога да го разбера, един мъж би искал нещо по-вълнуващо... — Гласът ѝ секна и Бевърли инстинктивно се досети, че тя мислено завърши изречението с думите: *като мен*.

— Уенди, всяка жена, която се забърква с Чарлс, си търси белята — рязко каза Бевърли.

Двете бяха изпреварили останалите, но продължаваха да говорят тихо, страхувайки се някой да не ги чуе. Като пламна до корена на косата си, Уенди погледна Бевърли с блесналите си кръгли очи.

— Но аз вече го направих — прошепна тя. — Снощи двамата бяхме в онзи храм. Няма да кажеш на никого, нали?

Сърцето на Бевърли се сви, беше отвратена от безскрупулния начин, по който Чарлс преследваше жените, заболя я и за Джорджина. Беше стъписана и от детинската наивност на Уенди. След малко тя щеше да ѝ каже, че Чарлс истински я обича.

— Той ми каза колко много ме обича — продължи Уенди точно както бе предположила. — Чудесен е!

— О, божичко, Уенди! — простена Бевърли. Не искаше да разбива илюзиите ѝ, но същевременно се страхуваше за нея. — Не бива да го правиш повече. Още колко време ще се грижиш за Джулиет? Лятната ваканция скоро ще свърши, нали? А и тя се кани да гостува на приятели в Шотландия.

— Леонора ме нае за още две седмици и половина. Иска да бъде тук, когато Джулиет се върне от Шотландия, ще ѝ останат още няколко дни, докато тръгне на училище.

— Послушай съвета ми и се отърви от него веднага, Уенди — настоятелно каза Бевърли. — Нищо хубаво не те чака, ако останеш тук. Ще бъдеш наранена, жестоко наранена, ако наистина го обичаш. Иди си, преди да е станало късно.

Уенди мило и снизходително ѝ се усмихна.

— Не си права — тихо рече тя. — Снощи Чарлс ми каза колко много означавам за него. Това е нещо истинско... и за двама ни.

По-късно Бевърли довери тази тайна на Бърти. След като се бяха наобядвали, двамата седяха в градината.

— Значи нашите предположения, че Чарлс все още има любовна връзка с Леонора, не се оправдаха, нали така? — каза тя. — Ако Уенди е била с него снощи...

Бърти кимна.

— Ти си права. Тогава с кого е била Леонора?

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Ела да ме вземеш по обяд — каза Леонора на Джо, когато я остави пред входа на викторианската къща от тъмночервени тухли на Понт Стрийт.

Дънкан Максуйни я очакваше в апартамента си на втория етаж. Той беше облечен с халат и леглото му си стоеше неоправено, защото скоро отново щеше да бъде измачкано. Щом отвори вратата, той посегна с жадни ръце да сграбчи гърдите ѝ, но тя го отблъсна.

— Не сега, Дънкан — рязко рече Леонора. — Имам нужда от твоята помощ.

Той изглеждаше леко учуден, но съвсем не беше обезсърчен. Прокара длан по гладко сресаната си руса коса и я погледна объркано.

— Каква помощ? — подозрително попита Дънкан.

— Имаш пишеща машина, нали?

— Защо ти е пишеща машина, дявол го взел?

— Може да ти се види чудно, но навремето, преди да се омъжа за Хенри, баща ми настоя да изкарам курс по машинопис. — Леонора знаеше, че понякога, когато имаше спешна работа, секретарката му идваше да поработи тук в края на седмицата. — Искам да напиша едно писмо, много поверително писмо — наблегна тя, — а ти си единственият човек, за когото съм сигурна, че няма да се разприказва.

— Дадено. За какво се отнася?

— О, семейна работа — уклончиво отвърна тя. — Ще ми отнеме само няколко минути, а после, както се казва, цялата съм твоя — добави тя с прелъстителна усмивка.

Дънкан сложи своята малко старомодна портативна пишеща машина на масата в трапезарията, а тя извади от чантата си черновата, която бе подготвила предишната вечер.

— Направи ми малко кафе, докато напиша това, скъпи — помоли го тя и го дари с най-очарователния си поглед. — Умирам за нещо топло и мокро.

Той застана зад нея, ръцете му се плъзнаха от раменете към гърдите ѝ, зарови лице в косата ѝ.

— Ухаеш чудесно — промълви Дънкан. — Искам те сега.

— Първо работата, после удоволствието — меко го укори тя, усещайки колко е възбуден. — И аз те желая, но бъди добричък и ми позволи първо да свърша тази работа.

— Добре. Не мога да повярвам, че някакво си писмо е по-важно от това да се гушнеш с мен в леглото, но ще те оставя на мира. Давам ти само пет минути. Съгласна ли си?

— Ти си истински ангел — изгука Леонора.

Макар че от години не беше писала на машина, тя бързо се захвана за работа и след десет минути писмото беше готово. Беше адресирано до мистър Бримптън, директор на Източна банка в Оксфорд, и в него се казваше, че през последните няколко месеца е била принудена да изтегли големи суми пари от текущата и от депозитната си сметка, за да изплати дълговете на снаха си Бевърли, виконтеса Еймзбъри. Тъй като въпросът бил поверителен, продължаваше писмото, тя не желала останалите членове на семейството да научат за него. В края на писмото се наблягаше на това, че лейди Еймзбъри дължала още осемнайсет хиляди лири на различни магазини в Съединените щати — дългове, направени преди идването ѝ в Англия, но тя много се надявала, че след тяхното изплащане въпросът ще бъде окончателно приключен. Писмото завършваше с „искрено ваша“, а от долу следваше: „Роузмари, контеса на Къмбърланд“.

Веднага щом се върнеше в Бъкландс, Леонора щеше да накара Мама да се подпише. Това щеше да успокои хората от банката за известно време и да отговори на въпросите на директора ѝ за финансовото състояние на Мама.

Бевърли четеше на глас на старата контеса, когато се появи Леонора.

— О, работа ли имате? — попита тя, макар да беше ясно, че не е така.

Бевърли остави романа „Джейн Еър“ на коленете си и се учуди, че Леонора е толкова зачервена.

— Какво бих могла да направя за вас, мила? — попита старата контеса, макар че не покани Леонора да седне.

— О, нищо особено — нехайно отвърна тя и побърза да събере мислите си, за да съчини нещо, подходящо за случая. — Тъкмо се канех да ви предложа да поканим гости в края на месеца, но няма защо да бързаме. За това може да поговорим и друг път.

— Добра идея — безстрастно отвърна Мама. — Хайде да отложим за утре, а?

Бевърли не можеше да не забележи колко разочарована изглежда Леонора. Тя пхна под мишница папката, която носеше, тръсна малко сърдито глава и се отпрати към вратата. Щом излезе, Роузмари Къмбърланд обърна към Бевърли почти невиждащите си очи.

— Този път не ми донесе документи за подписване! — заговорнически каза тя. — Леонора вдига толкова шум за дребни неща. Когато Хенри оправяше книгата ми, нямаше кой знае какви затруднения. Не би трябвало да я критикувам, защото е толкова услужлива напоследък, но тази работа сякаш няма край.

— Какви документи трябва да бъдат подписани? — любопитно попита Бевърли.

Беше учудена, че Мама се занимава с някакви „документи“. Тъй като не знаеше колко е заможна контесата, Бевърли предполагаше, че и тя като нея получава издръжка от имението.

Мама въздъхна.

— О, тази работа няма край, скъпа. Тя ми обясни, че са се натрупали неоправени данъчни декларации или нещо такова... Нищо не разбирам от тези работи и тъй като не виждам вече... — Вдигна ръце и се отказа да продължи. — Е, тя каза, че книгата вече са в ред. Нали разбираш, след смъртта на Хенри всичко е било оставено на самотек.

Бевърли изглеждаше объркана.

— Не трябва ли да наемете някой счетоводител, щом става въпрос за данъци? Аз си мислех, че Леонора просто попълва чековете ви, преди да ги подпишете. Не предполагам, че има и нещо друго.

— Ами... — Мама изглеждаше малко смутена и лицето ѝ леко се зачерви. — Тя ми каза така. Аз притежавам доста пари, наследила съм ги от баща ми и нямат нищо общо с парите на Къмбърланд, тъй че предполагам... Е, вероятно има доста книга за оправяне. — Тя отново въздъхна, ръцете ѝ нервно попипваха дългата ѝ пола.

— Щом има толкова много работа около тези документи, защо не наемете някой професионалист? — предпазливо попита Бевърли.

Хладни тръпки полазиха по гърба ѝ, когато едно ужасно подозрение се оформи в съзнанието ѝ. Леонора дължеше пари, много пари. Ами ако тя по някакъв начин се опитваше да окраде свекърва си?

— Работата изглеждаше толкова лесна и Хенри се справяше добре, скъпа. Онзи ден Леонора ми каза, че всичко е уредено, тъй че за известно време няма да подписвам нищо. — Макар че се стараеше да говори спокойно, изглеждаше разтревожена и бузите ѝ пламнаха.

— Всичко, което е свързано със сметки и данъци, е много досадно, нали? — прояви разбиране Бевърли. — Аз бях свикнала да оставям тази работа на Антъни, а тук все още не съм в течение на нещата.

— Не бива да се притеснявате за това, мила. Имението Къмбърланд се грижи за вашите финансови проблеми, то си има свои счетоводители. А моето положение е друго и би трябвало да е много по-просто. — Тя малко притеснено се засмя. — Само че бедничката Леонора толкова много се суети заради плащането на няколко сметки.

С това разговорът приключи. Бевърли продължи да чете на глас „Джейн Еър“, като току се питаше какво да направи, за да разбере истинското положение.

Лятната ваканция бързо свърши и дойде време Джулиет да се върне в училище. Маргарет и Том трябваше да заминат — всеки за своето училище — на следващия ден, тъй че Бевърли и Джорджина решиха да организират пикник.

— Досега не сме правили такова нещо — развълнувано каза Джорджина. — Мислите ли, че и Мама ще дойде?

Денят беше хубав и слънчев, макар че вече бе септември. В повишено настроение всички тръгнаха по тревистия склон към храма, носейки със себе си одеяла и кошници за пикник. Готвачката на Бъкландс си беше направила труда да приготви разни неща за децата — имаше малки хамбургери, топла наденица, солени бисквити и пуканки, както и къпиново суфле в малки купички.

— Ау! — извика Николас, щом Джорджина и Уенди започнаха да вадят храната от кошниците. Двете се засмяха, като видяха

нетърпеливия му ококорен поглед. — Може ли вече да започваме? — попита той и посегна да си вземе една наденица.

— Почакай още малко, Ники — каза Бевърли. Тя се занимаваше с питиетата, отваряше кутийки с кока-кола и портокалов сок и пълнеше пластмасовите чашки. — Ще трябва да почакаш, докато приготвим всичко.

— Уенди — извика Джорджина, — защо не организираш една игра на криеница в горичката, докато ние с Бевърли сервираме яденето? Когато се върнете, всичко ще е готово.

— Добре — рече Уенди и сграбчи Николас за ръката. — Хайде да вървим! Кой ще мижи?

Смеейки се пискливо, Том, Маргарет и Джулиет се затичаха презглава надолу по склона, следвани от Уенди и Николас, който с всички сили се стараяше да ги настигне. Бевърли ги наблюдаваше със снизходителна усмивка.

— Хубаво е, че всички така добре се разбират, нали? — отбеляза Джорджина, която подреждаше картонените чинийки, украсени с рисунки на балони и клоуни, и хартиените салфетки към тях.

— Това е, защото са от една кръв — каза Бевърли. После млъкна и впери поглед надолу към подножието на хълмчето. — Я виж кой идва! — тихо възкликна тя.

— Не е Чар... — Джорджина млъкна и се изчерви. — О, това е Леонора! — побърза да каже тя. — Какво носи?

— Прилича на чанта и е пълна с нещо... Струва ми се, че е бутилка вино! — Бевърли се изправи и махна за поздрав на Леонора. — Ей! Какво ни носиш?

Като пухтеше и се задъхваше, Леонора най-после се изкачи до храма.

— Помислих си, че за да бъде поносим този проклет пикник, ще трябва да се напием, затова нося малко вино и няколко свестни чаши. — Тя уморено се тръшна върху едно от одеялата. — Дори се сетих да взема тирбушон.

Джорджина весело се засмя.

— Страхотна си, Леонора — каза тя. — Тъкмо си мислех колко би било хубаво да пийна чаша вино. А ти, Бевърли?

— Никога не бих се отказала от чаша вино! — отвърна с престолен ентузиазъм Бевърли. — Пикника си го бива, нали!

И двете поотделно се бяха надявали, че Леонора няма да дойде, но сега не им оставаше нищо друго, освен да се държат любезно.

Джорджина внимателно разопакова храната, подреди сандвичите и другите деликатеси в чиниите, сложени върху покривката на червени и бели карета, а пресните плодове постави в кошничка.

— Хайде да отворим виното и да извикаме децата — най-накрая предложи Джорджина. — Всичко е готово.

Бевърли се изправи на крака.

— Хайде, момчета и момичета! — извика тя. — Време е за обяд.

— Идваме — обади се Уенди от горичката долу.

След минутка с порозовели от раздвижването лица децата се заизкачваха по склона, а Уенди, цялата пламнала и засмяна, подтичваше най-отзад.

Николас седна на одеялото до Бевърли.

— Може ли вече да започвам?

— Да — каза тя с усмивка.

Децата изведнъж се умълчаха и започнаха да ядат, докато големите си пийваха вино.

— Чудно е как храната ги укротява — доволно каза Леонора. Беше се облегнала на една от сивите каменни колони на храма. — Божичко, колко добре ми дойде! — тихо промълви тя, когато допи чашата си. — Ваканцията свърши!

— Ужасно е, че го казваш — гневно изрече Джорджина. — Много ми е мъчно, когато Том и Маргарет заминават. По-добре щеше да бъде, ако Чарлс не беше настоявал да ги пращаме толкова далеч. Наистина ми липсват.

— Лично аз не харесвам особено тези частни училища — сухо отбеляза Бевърли. — В Щатите нямаме точно такива. Ники никъде няма да замине, докато не се наложи.

— Искаш да кажеш, че първо трябва да навърши пет години?

— *Пет ли?* Не! Джийн ми каза, че може да тръгне на училище, когато навърши седем години, но аз все пак смятам, че това е варварство — разпалено заяви Бевърли.

— О, много е мъчително — съгласи се Джорджина и ръката ѝ машинално посегна да погали Том по гърба. — Винаги плача.

— О, за бога! — презрително възкликна Леонора. — Том ще стане женчо. Джулиет отиде в интерната на осем години и нищо ѝ

няма, нали?

Тя погледна дъщеря си и на лицето ѝ се изписа някакво странно изражение. Според Бевърли по него се четеше и гордост, и известна неприязън.

— Сега нямам нищо против, мамо, но в началото бях нещастна — искрено каза Джулиет.

След като децата изядоха почти всичко, Бевърли предложи да поиграят на „Последици“.

— Донесла съм хартия и моливи, така че всички ще можем да участваме — рече тя.

— Как се играе на „Последици“? — попита Джулиет.

— Всеки получава лист хартия и най-напред написва едно мъжко име. После сгъва листа и го подава на следващия, който написва женско име.

— А след това?

— После записваме къде са се срещнали мъжът и жената. Следва „той ѝ каза“... после „тя му каза“... и „последниците“. След като всеки напише тези неща, отново си подаваме листа и прочитаме всичко на глас — обясни Бевърли.

Ники грабна лист и молив и ентусиазирано започна да драска.

— Може би е по-добре да ти помогна, миличък — рече тя и хвана ръчичката му.

Всички започнаха съсредоточено да пишат, внимателно сгъваха листовите и ги подаваха на съседа си вляво, тъй че никой не можеше да види какво е написано преди него.

— Готови ли сте всички? — накрая попита Бевърли. — Предайте си още веднъж листовите.

— Може ли аз първа да прочета какво пише на моя? — попита Маргарет.

— Давай.

— Значи така. — Маргарет прочисти гърлото си и започна: — Дядо Коледа срещна Пепеляшка на алеята за боулинг и ѝ каза: „Ще се омъжиш ли за мен?“, а тя му каза: „Ходи да се друсаш!“, и последниците са, че земята избухна!

Маргарет вдигна очи, изчерви се и се засмя, а Том и Джулиет пискливо се закискаха.

— А сега ти, Джулиет? — подсказа ѝ Бевърли.

— Мадона срещнала патока Доналд...

Джулиет се запревива от смях и през следващите няколко минути всеки четеше написаното с общи усилия, което предизвика всеобщо веселие. Маргарет и Джулиет се търкаляха по земята и се кискаха. Най-накрая дойде ред на Бевърли и тя разгърна своето листче. Каза си, че това не може да не е просто съвпадение. Никой не би могъл нарочно да подреди по този начин думите, но тя бе шокирана. За миг Бевърли застина на мястото си, не можеше да продума.

— Хайде — настоя Джорджина. — Много ли е неприлично?

Бевърли поклати глава, опитвайки се да спечели време.

— Просто е глупаво.

— Е, нека да го чуем — нетърпеливо каза Леонора.

Бевърли дълбоко си пое дъх.

— Джак срещнал Джил в киното и ѝ казал: „Какво има за вечеря?“, а тя му каза: „Ти си хубавец“. А последиците са, че те се оженили.

— Това ли е всичко? — Джулиет изглеждаше разочарована.

— Нали ви казах, че е глупаво — нехайно отбеляза Бевърли, смачка листчето на топчица и го запрати надалеч с такава сила, че то се закачи на клоните на едно дърво в горичката долу.

Настъпи неловко мълчание и тя знаеше, че ако Леонора, Джорджина или Уенди бяха сметнали държането ѝ за странно, вероятно също така предполагаха, че на листчето е написано нещо, което не е подходящо да бъде прочетено пред децата. Но то се беше запечатало в съзнанието ѝ и от него по гърба ѝ полазиха хладни тръпки. Все пак никой не е знаел какво е било написано преди него, значи всичко това бе чиста случайност, но резултатът я плашеше.

На листчето пишеше: „Николас срещна Уенди в храма. Той ѝ каза: «Дай ми един бонбон», а тя му каза: «Аз съм вещица», и последиците бяха, че двамата паднаха мъртви“.

Късно следобед на Николас му прилоша. Отначало се оплака, че не може да види картинките в книжката, която разглеждаха, а Бевърли си помисли, че навярно нещо му е влязло в окото. Той търкаше очите си с юмручета и хленчеше.

— Дай да видя, миличък — каза тя и го взе на коленете си.

Двамата бяха на горния етаж в „тяхната стая“ и се забавляваха преди вечеря. Николас продължаваше да търка очите си с ръчички и се наложи Бевърли насила да ги дръпне от лицето му.

— Какво има, Ники? Дай на мама да види.

След миг тя погледна сините му като незабравки очи и с ужас установи, че са станали почти черни. Разбра, че зениците му така са се разширили, та сините ириси почти не се виждаха. Детето беше и много зачервено.

— Жаден съм! — жално захленчи той. — Жаден съм.

— Седни, Ники, ще отида да ти донеса нещо за пиене.

Бевърли се притесни. Николас никога не беше боледувал.

Може би беше прихванал някоя от детските болести, за които бе чела — шарка, заушка, скарлатина. Щом му донесеше вода, щеше да намери Детския медицински речник и да потърси на „треска“ и „възпаление на очите“.

— Мамо, какво ти има на лицето? — плачливо попита Ники, докато тя го държеше в скута си и му даваше да пие вода.

— Лицето ми ли? — стреснато каза Бевърли и попипа бузата си. — Нищо ми няма на лицето... Защо?

— Странно е...

Но той сякаш не я виждаше. Беше се вторачил право напред и премаляла от страх, Бевърли се сети откъде ѝ бе познат този блуждаещ поглед. Мама понякога гледаше така, когато губеше чувството си за ориентация и не можеше да разбере къде се намира. *Ники ослепяваше!*

— Божичко, Ники! — Тя го повдигна и го изправи в скута си. — Какво има? Какво ти е? Не виждаш ли?

Той започна да плаче, кожата му изглеждаше още по-суха и зачервена. Бевърли нищо не разбираше от детски болести, но Николас явно беше много зле. Като го стисна в прегръдките си, тя забърза надолу към спалнята и пътьом извика няколко пъти името на Леонора. Тя сигурно имаше някакъв опит с Джулиет и не можеше да не знае името на някой местен лекар.

Пусна хладка вода във ваната, за да изкъпе Ники и да свали температурата му.

— Какво има? — попита Леонора, влизайки в стаята.

— Може ли да позвъниш на някой лекар, Леонора? Ники, изглежда, е ужасно зле. Целият гори. И не може да вижда добре!

Гласът ѝ секна. Събличаше памучната му ризка и панталонките. После шумно ахна.

— Виж! — Ужасеният ѝ поглед бе прикован върху малкия гръден кош на Ники. Сърцето му биеше така силно, че гръдният му кош сякаш се тресеше и се чуваше глухото припряно туптене. — Бързо! Извикай линейка! О, боже! Какво му е?

Въпреки ограничения си опит, Бевърли знаеше, че това не е обикновена болест. Ники изглеждаше напълно зашеметен и дезориентиран, очите му приличаха на лъскави черни копчета, лицето му пламтеше.

— Децата много лесно вдигат висока температура — спокойно отбеляза Леонора. — На твое място не бих се притеснявала. До сутринта сигурно ще се оправи.

— Той е зле, Леонора! Не виждаш ли?

Бевърли беше извън себе си от страх. Когато сложи Ники във ваната, той започна да се гърчи и да пици, сега кожата на цялото му тяло бе зачервена и гореща.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Уенди, която се появи на вратата на банята, широко опулила кръглите си очи. — О! Какво му има? — ахна тя, когато видя Ники.

— Моля ви! Някой ще извика ли линейка!

— Не се притеснявай. Аз ще се обадя.

Говореше Уенди. Леонора все така стоеше на мястото си и наблюдаваше Ники.

— О, моля те, Господи — тихо шепнеше Бевърли, докато мокреше телцето му с гъбата. — Сега виждаш ли, Ники? — попита тя. — Можеш ли да видиш мама?

— Вода... Искам да пия!

Момчето объркано размахваше ръце, сякаш не разбираше къде се намира.

— Добре, миличък. Ще ти донеса нещо за пиене.

Тя го извади от ваната, набързо го уви с една хавлия и като избута Леонора от пътя си, забърза към спалнята, където бе оставила водата.

— Скоро ли ще пристигнат? — като обезумяла попита Бевърли.

— Какво? За линейката ли питаш? — Леонора бавно отстъпваше към вратата.

— Да. Къде е най-близката болница? В Оксфорд ли?

— Да. В Оксфорд. Линейката трябва да бъде тук след петнайсет-двайсет минути. Аз... Аз отивам да видя дали Мама е добре — добави тя и напусна стаята.

— Мъничкият ми — тихо прошепна Бевърли, като люлееше Ники в ръцете си, опитвайки се да го успокои. — Ще се справиш, миличък.

Погали челото му и усети, че гори под пръстите ѝ. И дали само ѝ се струваше така... или той наистина дишаше още по-учестено? Малкото му сърце продължаваше все така яростно да бие и тя усети, че настъпва криза. С надежда си помисли, че може би температурата му скоро ще спадне. Може би след няколко минути тя щеше да види как избиват червените обриви на морбилите или грозните петна на варицелата.

Тогава с него стана нещо. Гръбнакът му се изопна и се вдърви, ръцете и краката му се разпериха и останаха неподвижни, заприлича на кукла. След миг Ники започна да се гърчи, тъй че тя не можеше да го удържи в скута си и когато викаше името му, детето сякаш не я чуваше, нито я виждаше.

— Ники! — Цялата мъка на света бе събрана в този единствен вик. — Ники!... Ники!

По някаква фантастична причина тя беше сигурна, че ако успее да влезе в контакт с детето си, което, изглежда, блуждаеше в някакъв свят на слепота и мъки, ако можеше да го достигне там, то щеше да се справи. Ники беше част от нея, със сигурност щеше да свърже душата и съзнанието си с неговите, да спре конвулсиите, които разтърсваха малкото му телце подобно на някакво невероятно земетресение.

Като го стискаше с всички сили в прегръдките си, Бевърли седна на леглото и се замоли линейката да пристигне по-скоро.

Сякаш изминаха години, първо дойде Уенди, за да ѝ съобщи, че линейката е тръгнала, после се появиха Алис и Мама, които бяха дочули за суматохата.

— Мила — млечносините очи на старата контеса бяха обърнати към китайското легло, където Бевърли седеше и стискаше детето в прегръдките си, — какво му е?

Изглеждаше стресната, а Бевърли знаеше, че не бива да я плаши повече.

— Има някакъв обрив, мамо — отговори тя, налагайки си да се овладее. — И температурата му е висока, затова нямам намерение да рискувам. Ще го закарам в болницата колкото може по-скоро... дори после да се окаже, че това е просто варицела. — Гласът ѝ затрепери и тя прехапа устни, за да не се разридае.

— Бедното дете. — Мама бавно се приближи до леглото, като с една ръка опипваше пътя си, а в другата стискаше бастун. — Децата често вдигат страшно висока температура, нали знаеш? Антъни ме плашеше до смърт, щом се разболееше.

— Наистина ли?

Бевърли вдигна очи към свекърва си, жадувайки да чуе, че на детето нищо му няма. Вместо това контесата посегна и по-скоро инстинктивно успя да намери главичката на Николас. Нежно положи на челото му изяцната си длан, а после ахна и рязко се отдръпна.

— Божичко! Той гори — промълви тя. После сложи ръка на рамото на Бевърли. — Знам, че е много лесно да ти кажа: „Не се притеснявай“, но това няма да помогне на Николас. Лекарите ще се справят. Ние просто трябва да имаме вяра в Бога. Това е всичко, което можем да направим.

Бевърли безмълвно кимна, не можеше да продума. Ники изглеждаше малък и уязвим и в същото време сякаш бе обсебен от някаква зла сила. Черните му ириси бяха обърнати към Бевърли, крайниците му конвулсивно се гърчеха, малкото му телце се тресеше.

Алис бе застанала до леглото и го наблюдаваше.

— Това е някакъв припадък — каза тя. — Няма да се учудя, ако е болен от епилепсия.

Бевърли чу как Мама тихо простена. В този миг някъде долу зави сирената на линейката.

— Слава богу! — възкликна Бевърли и бързо се изправи с Николас на ръце.

Той все още бе облечен с хавлията, но тя грабна един вълнен шал и го метна отгоре му.

— Погрижи се за него, момичето ми. А аз ще се моля за двама ви — обеща старата контеса.

— О, мамо!

Бевърли я целуна по бузата и усети, че е студена и влажна. А после излезе от стаята и забърза по стълбите, за да посрещне

линейката.

— Има висока температура... и конвулсии... и зениците му са разширени — задъхано каза тя, когато нечии услужливи и добри ръце посегнаха да поемат Николас и да ѝ помогнат да се качи в линейката.

Хората с бели престилки набързо прегледаха Николас, както лежеше в носилката, а линейката с вой се носеше по провинциалните пътища към Оксфорд. През пелената на страха и отчаянието Бевърли усещаше, че става прицел на безброй въпроси. Боледувал ли е Николас? Има ли диария? Боли ли го някъде? Тя отговаряше както може и през цялото време се молеше накрая да ѝ кажат, че няма нищо сериозно. Те разговаряха помежду си, служейки си с медицинска терминология, а Бевърли напругаше слуха си и се опитваше да разбере нещо. Накрая долови думите „висока токсичност“. Изстина от страх.

— Какво му има? — прошепна тя.

— Днес излизал ли е навън? Някъде из околността? — попита я един от медиците.

Бевърли кимна утвърдително.

— Ходихме на пикник. Защо?

Те се спогледаха.

— Атропа беладона... точно това е — каза един от тях. Друг записа нещо в бележника си, преди да се обърне към Бевърли:

— По-скоро е известна като лудо биле. Опасявам се, че синът ви е отровен.

Как? Как бе могло да се случи? Бевърли отново и отново си задаваше този въпрос, докато седеше в чакалнята на отделението за спешна помощ в болницата „Сейнт Мериът“. Николас бързо бе откаран в залата за реанимация и макар че тя отчаяно искаше да го придружи, тактично, но твърдо ѝ казаха, че е по-добре да почака тук.

— Но той ще се оправи, нали? — умолително каза тя на един от лекарите, който я попита за възрастта и анамнезата на Ники.

— Ще промием стомаха му и ще се опитаме да го накараме да повръща, а после ще му вкараме разтвор на танинова киселина. Добре е, че го докарахте толкова бързо...

Той изведнъж млъкна и Бевърли остана с впечатлението, че ако лекарите веднага не бяха се погрижили за Николас, вече щеше да е

твърде късно.

— Казахте, че сте ходили на пикник. Възможно ли е да е намерил плодове на лудо биле и да ги е помислил за къпини или боровинки?

Тъмните му кротки очи я гледаха изпитателно, а мургавото му лице на индиец изглеждаше много сериозно.

— Доколкото знам, той въобще не е ял плодове. Всички ядохме едно и също... сандвичи, бисквити, нали разбирате. Но ако, разбира се... — Тя млъкна и притисна устата си.

— Да?

— Играеше на криеница с братовчедите си, отидоха в горичката, където има много храсти... — Бевърли се замисли. — Но с тях имаше възрастен човек. Една студентка. Сигурна съм, че тя щеше да види, ако Ники е ял нещо.

— Е, ние ще направим всичко възможно да му помогнем. Ще му дадем и малко пилокарпин...

— За какво е?

— Ще помогне за възстановяване на зрението му. Нали знаете какво става, когато човек се отрови с атропа беладона?

— Не, нямам никаква представа.

— Парализират се парасимпатиковите нерви, блокирани са нервните окончания. Ето защо зениците на сина ви са разширени. — Той изсумтя. — Беладона е от италиански и означава „хубава жена“. По времето на Ренесанса жените слагали капки от растението в очите си, за да се разширят зениците им и да изглеждат по-красиви. — Усмивката му беше крива и уморена. — Но не бива да се яде.

— Той ще се оправи, нали, докторе?

— Правим всичко възможно. Важното е, че сте го докарали тук, преди да изпадне в кома. Сега трябва да се връщам.

— Кога ще мога да го видя?

Той се поколеба, преди да отговори.

— Ще ви кажа по-късно — отвърна и си тръгна, бялата му престилка направо пращеше от колосването.

Докато очакваше да ѝ съобщят какво става, Бевърли мислено играеше на една игра, но това всъщност въобще не беше игра. Тя се опитваше да си спомни кой къде бе седнал по време на пикника. След като се наобядваха, всички бяха насядали в кръг и играеха на „Последици“, а последното изречение на играта, което тя бе прочела,

гласеше: „И двамата паднаха мъртви“. То беше написано от Уенди, защото тя ѝ бе подала листчето. Бевърли се опитваше да се сети кой бе написал предишната дума или фраза. В какъв ред бяха насядали всички участници в играта, освен Ники, който се бе настанил на коленете ѝ? Затвори очи и се опита да се съсредоточи, защото написаното върху листчето — независимо дали беше резултат на чисто съвпадение или не — сега ѝ звучеше като предупреждение за онова, което се случи по-късно.

Мислено си представи картината — одеялата, постлани върху, зелената трева, покривката на червени и бели карета в средата и подредените върху нея храна и напитки. Ако Уенди бе седяла вдясно от нея... Тогава кой беше до Уенди? Маргарет. До нея май се беше настанила Леонора и държеше чаша вино и цигара. Следваха Том и Джорджина, а отляво на Бевърли — Джулиет. Ето че се получи! Този кръг от деца и възрастни. Всички държаха моливи и листове в ръце и играеха на „Последици“. Не ѝ трябваше много време, за да установи кой какво е написал, след като последният ред бе дело на Уенди, която ѝ беше подала листчето, за да прочете всичко на глас.

Джулиет трябва да беше написала „Ники среща“, а Джорджина бе добавила „Уенди“. После Том вероятно бе написал: „в храма“. След него Леонора бе добавила: „Дай ми един бонбон“. В отговор Маргарет бе надраскала: „Аз съм вещица“, а след това Уенди бе добавила последния ред... И последиците бяха, че „дваемата паднаха мъртви“.

Тъй като всеки сгъваше листчето, след като напишеше своята част, ако играеха честно, въобще не бе възможно някой да разбере какво е написал човекът преди него. И все пак... дали нямаше съучастничество между някои от играчите? Онези, които смятаха, че трябва да ѝ отправят предупреждение. И дали останалите случайно не бяха допринесли за смислеността на изречението?

Главата ѝ се въртеше, опитите ѝ да възстанови случилото се, както и суматохата и напрежението в това отделение за спешна медицинска помощ, засилваха чувството ѝ на паника. Сега вече тя не се съмняваше, че някой се опитва да нарани Ники, дори да го убие. Но защо? Стиснала главата си с ръце, се мъчеше да проумее какво става. Кой от тях?

А дали Ники сам не бе набрал отровните плодове?

Някакъв вътрешен импулс накара Бърти Горинг да набере телефонния номер на Бъкландс. Бе прекарал дълъг и тежък ден в града и като се прибра най-накрая у дома, ужасно му се прииска да поговори с Бевърли. Стивънс вдигна слушалката и отговори с официалния си и тържествен тон.

— Мога ли да говоря с лейди Еймзбъри? — попита Бърти.

Докато говореше, той огледа всекидневната си и си спомни как Бевърли бе седяла на креслото до камината, отпивайки от чая си, как великолепната меднокестенява коса обрамчваше лицето ѝ, как очите ѝ със златистите точки откровено се бяха взирали в неговите.

— Опасявам се, че милейди не е тук — отвърна Стивънс.

— Какво?... О! — Вълните на разочарованието го заляха, сякаш щяха да го удавят. — А кога ще се върне?

— Кой се обажда, моля?

— Лорд Горинг.

— О, милорд. Извинете ме. Не можах да позная гласа ви. Опасявам се, че лейди Еймзбъри е в болницата...

— Господи, какво се е случило? Добре ли е тя?

Сърцето на Бърти подскочи в гърдите му и той бавно и внимателно се отпусна на дивана, сякаш изведнъж се бе почувствал зле.

Гласът на Стивънс звучеше напрегнато:

— Опасявам се, че става въпрос за малкия Николас, милорд. Откараха го в болницата „Сейнт Мериът“ в Оксфорд и лейди Еймзбъри отиде с него.

Сега Бърти бе обзет от друг вид тревога. Понякога с децата се случваха ужасни нещастия, но поне Бевърли беше добре и той би могъл да направи нещо да я утеши.

— Какво се е случило?

— На момчето изведнъж му стана много зле... Все още не знам подробностите. Милейди сигурно своевременно ще ни съобщи какво е станало.

— Болницата „Сейнт Мериът“ в Оксфорд, нали така каза? Благодаря ти, Стивънс.

Остави слушалката, бързешком излезе в коридора и взе ключовете на колата си от конзолната масичка. След минутка вече

бързаше по Лонстън Плейс към колата си. Ако някъде не попаднеше в задръстване, щеше да стигне в Оксфорд за около час. Единствената му мисъл беше по-бързо да отиде при Бевърли. Ако нещо лошо се беше случило с Николас — а гласът на Стивънс звучеше доста тревожно, макар да не бе му казал много, — той трябваше да стигне до Бевърли колкото може по-бързо. Тя бе изживяла толкова много и все сама. Прекалено много мъчителни дни. Прекалено много самотни ноци. Желанието да я вземе в прегръдките си и да я притисне към себе си го завладя изцяло. „О, господи — помисли си той, — дали тя някога ще прежали Антъни?“ Дали някога щеше да му позволи да я обича и да се грижи за нея? Толкова силно желаяше да бъде близо до нея, че сякаш цялото му тяло щеше да се пръсне от напрежение.

Когато пристигна в Оксфорд, спря пред един гараж и попита къде е болницата „Сейнт Мериът“. Не беше далеч. Остави колата си в паркинга на болницата, където имаше табела с надпис: „Само за лекари“, и забърза към главния вход.

— Приели сте едно момченце... Струва ми се, че е станала злополука... Името му е Еймзбъри... или може би Къмбърланд — задъхано каза той на дежурната сестра.

Тя го погледна особено.

— Кога е било прието това дете?

— Тъж... докарано е с линейка. Днес следобед. Майка му е с него.

Тя зачука по клавишите на компютъра пред себе си, малките ѝ очички зорко наблюдаваха екрана, сякаш беше гладна птица, която се опитва да открие червейче.

— Не е бил приет в някое от отделенията — обяви накрая тя. — На ваше място бих опитала при спешните случаи. Тръгнете надолу по коридора и завийте наляво, пада се в дъното, вдясно. Вие роднина ли сте?

— Благодаря. Аз съм му чичо — излъга Бърти и забърза, преди някой да се е опитал да го спре.

Когато видя Бевърли, седнала сама на една пейка, помисли си, че сърцето му ще се пръсне. Очите ѝ бяха зачервени от плач, изглеждаше много самотна. В едната си ръка стискаше носна кърпичка, раменете ѝ бяха унило приведени.

Отначало тя не го видя, но когато той тихомълком се изправи пред нея, вдигна очи и леко извика. После скочи на крака и той я прегърна. Като ридаеше, тя се остави в ръцете му и зарови лице на рамото му.

— Бърти... О, Бърти... Какво правиш тук? — попита Бевърли. — Откъде разбра, че съм тук?

Бърти я погледна нежно.

— Стивънс ми каза. Как е Николас? Какво се е случило? Да не би да е паднал?

Като стискаше ръката му, Бевърли го привлече до себе си на пейката и му разказа всичко.

— Сега чакам да ми кажат какво е положението му.

— Боже господи! — Той изглеждаше слисан, лицето му преbledня. После поклати глава. — Нали не е възможно някой да го е направил нарочно?

— А как е станало така, че е ял от лудото биле? — Сега, когато Бърти — милият и отзивчив Бърти — беше тук, тя се почувства поспокойна. — Ники знае, че не бива да яде диви плодове, на това го научихме още в Стокбридж, преди да дойдем в Англия. Ако е отровен, значи някой му е дал нещо. Аз не бях с него само докато децата играеха на криеница. Иначе всички ядохме едно и също на пикника.

— Сигурна ли си, че не е намерил някъде тези плодове? В тази горичка лудото биле расте в изобилие. Спомням си, че когато идвах в Бъкландс като момче, ме предупреждаваха за това — отбеляза Бърти.

— Малко преди ти да дойдеш, аз се обадох по телефона в Бъкландс и говорих с Уенди. Тя се кълне, че Ники не е слагал нищо в устата си, и твърди, че почти през цялото време го е държала за ръката. Казва, че ако е изял някакъв плод, устните му са щели да бъдат изцапани с червено.

Бърти кимна бавно и замислено.

— Все пак нещо става, Бевърли. Тези „инциденти“ станаха прекалено много. Наистина ми се струва, че трябва да се обадиш в полицията.

Бевърли не каза нищо. Някаква частица от нея все още не можеше да повярва, че някой би искал да нарани Ники, и все пак... Бърти беше прав. „Инцидентите“ наистина бяха прекалено много.

След като се завърна от Лондон, лейди Джийн научи от Рупърт какво е станало и забърза към замъка. Тъй като Уенди вече бе говорила с Бевърли по телефона, всички знаеха от какво се е разболял Ники.

— Какво ли ще се случи следващия път? — викаше тя, като поглеждаше ту Леонора, ту майка си. — Бевърли просто трябва да наеме детегледачка. Николас е бъдещето на Бъкландс, бъдещето на семейството. Ако нещо лошо се случи с него, ще бъде катастрофа.

Старата контеса нервно подръпваше копринения шал, сложен на коленете ѝ.

— Но Бевърли е била с него през цялото време — възрази тя.

— Освен когато се е отдалечил с Уенди и с другите деца — вметна Леонора. — Ще ви кажа едно: на това дете му върви на злополуки! С Джулиет нищо такова не се е случвало, но пък тя си имаше нормална детегледачка, както ти каза. Ако питате мен, независимо дали го желае или не, Бевърли сама предизвиква нещастията. Обича да е център на вниманието и...

— Ти наистина се държиш много глупаво, Леонора — грубо я срязва Джийн. — Къде е Уенди?

— Горе при Джулиет. Много е разстроена. Отначало си е помислила, че Бевърли обвинява нея — каза старата контеса. — Но аз я уверих, че Бевърли не е такава.

— А къде са другите?

Леонора бавно вдигна очи.

— Джорджина? И Том и Маргарет ли? Отидоха си вкъщи след пикника. Съмнявам се, че са научили за случилото се. На Николас му стана зле много по-късно.

— Може да позвъня на Джорджина, за да разбера дали нейните деца са добре. — Джийн тревожно поклати глава. — Най-добре е да отида да поговоря с готвачката, може да са объркали нещо в кухнята и всички да се изтравим.

— Всички са яли къпиново суфле на обяд — отбеляза контесата.

Джийн я погледна слисано.

— Къпини! Значи така! Някой загубен проклет глупак е смесил къпините с плодове на лудо биле... Но защо тогава на другите нищо им няма?

Леонора сви рамене.

— Аз не ядох, защото съм на диета.

— Божичко! — Лейди Джийн тежко крачеше напред-назад с грубите си обувки. — По-добре е да отида веднага в кухнята, преди тази глупава жена да е сложила мухоморки на задушното пиле и всички да попаднем в болницата.

— Надявам се, че останалите са добре — разтревожено каза старата контеса. — Леонора, ще позвъниш ли на Джорджина? Попитай как са децата.

— Щяхме да научим, ако е станало нещо.

— Не непременно. Аз знам всичко за атропа беладона. Понякога реакцията се получава след дни. Това е една от най-смъртоносните отрови. Винаги съм била против да я оставяме да расте наоколо.

— Много добре.

Демонстрирайки пресилено търпение, Леонора бавно отиде в коридора и набра номера на семейство Еймзбъри.

— Всички сме много добре — възкликна Джорджина. — Не е възможно малкият Ники да се е отровил, нали? — добави разтревожено тя. — Той изглеждаше много добре по време на пикника.

— Е, така е казала Бевърли, когато е позвънила от болницата. Нали я знаеш как обича да разиграва мелодрами.

— О, това не е честно — възрази Джорджина. — Сигурно е полудяла от страх! Мога ли да помогна с нещо?

— Не. Дватама са в болницата и нямам представа кога ще се върнат. Мама само искаше да разбере дали вие сте добре.

— Благодаря й от мое име, Леонора, и й кажи, че всички сме добре. Сериозно ли е положението на Николас? Той ще оздравее, нали?

— Сигурно още никой не знае. Получи нещо като припадък, преди да го вземат с линейката.

Джорджина ахна.

— О, боже! Толкова ли е лошо? След гърчовете следва кома, а после смърт. О, бедничката Бевърли! За нея това трябва да е ужасно!

— Ако има някакви новини, ще ти се обадя — отвърна Леонора. — По-добре е да отида сега при Мама.

— Разбира се, мила. И ще ми кажеш, ако мога с нещо да помогна, нали? Това е истинска трагедия.

Беше късно вечерта, трескавата суматоха в отделението за спешна помощ бе намаляла. Освен Бевърли и Бърти, тук чакаха само още двама души, седнали на твърдата скамейка под яркия блясък на лампите.

— Божичко, кога ли ще научим нещо? — простена Бевърли и изправи болезнено схванатия си гръб.

— Да потърся ли някой, който да ни обясни какво става?

Бърти беше донесъл на Бевърли безброй чашки кафе от близкия автомат и сега много се притесняваше за нея. Тя сякаш бе готова всеки миг да рухне и той направо не можеше да си представи как би реагирала, ако им съобщяха нещо лошо за Ники.

— Би ли го направил, Бърти? Направо съм отчаяна. Май преди два часа ни казаха, че няма промяна в състоянието му. — Тя унило поклати глава. — Какво ли правят с моето детенце?

В този миг лекарят, който ѝ беше задавал въпроси при пристигането им в болницата, се появи в дъното на коридора, водещ към отделението за спешна помощ. Бавно и уморено тръгна към тях, лицето му изглеждаше хлътнало и безстрастно.

Като го наблюдаваше как се приближава и се стараяше да се овладее, Бевърли се надигна от пейката, но отново седна, защото краката отказаха да я държат. Страхът замъгляваше разума ѝ, а сърцето ужасено се преобръщаше в гърдите ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Изхвърлих всичко, което беше останало, лейди Джийн — с треперещ глас си призна готвачката. — Когато чух, че Николас се е натровил, се уплаших, че някой друг може да хапне от суфлето и също да му прилошее.

Тази закръглена жена на неопределена възраст стоеше до кухненската маса и изглеждаше едновременно разтревожена и самоуверена.

— Какво друго си изхвърлила, Гладис? — Лейди Джийн изглеждаше вбесена.

— Нямаше друго. Те бяха изяли хамбургерите и всички сандвичи. Но Уенди ми каза, че той се е отровил с диви плодове...

— С плодове на лудо биле, Гладис. А не с диви плодове.

Гладис бе възмутена.

— Е, аз не съм слагала лудо биле в суфлето! Ако нещо отровно е попаднало в него, това не е моя работа!

Лейди Джийн я погледна замислено.

— Ами къпините откъде се появиха? Наши ли са, или сте ги купили отнякъде?

— Наши бяха, разбира се. Ние не купуваме чужди продукти, когато ги имаме в изобилие в Бъкландс.

— Значи някой от градинарите е набрал къпините и ги е донесъл тук, в кухнята? Колко суфлета направи?

— Дузина, лейди Джийн. И всичките бяха от една смес.

— А колко от тях бяха изядени?

— Пет. Като чух какво се е случило, изхвърлих останалите.

— И засега никой друг не е пострадал... — Джийн млъкна и сбърчи вежди. — За бога, да беше попитала някого, преди да изхвърлиш всичко.

Гладис изопна рамене и скръсти ръце на издутия си корем.

— През дългите години, откакто работя тук, лейди Джийн, никога не е имало натравяне с храна. Ужасно се разтревожих, когато чух за малкия Николас, макар че нямам представа как се е случило...

Щях непременно да забележа, ако къпините бяха смесени с някакви други плодове... Но трябваше да съм сигурна, че никой друг няма да пострада. Просто си вършех работата, милейди — добави тя с достойнство.

— Разбира се, Гладис. Никой не те обвинява — побърза да каже лейди Джийн. Истина беше, че тази готвачка работеше тук от осемнайсет години и през това време храната бе прекрасна. — Нека просто да се надяваме, че останалите, които са яли от суфлето, са добре. — После тежко въздъхна. — Лошото е, че може да изминат още няколко дни, преди да разберем.

— Той ще се оправи, но бих искал да остане тук поне още два дни, трябва да бъде под наблюдение — каза лекарят на Бевърли. — Много е малък за такова тежко отравяне.

Бевърли изведнъж усети, че главата ѝ се цепи от болка. След всички тези часове на чакане тя все още не можеше да повярва, че Ники ще оздравее.

— Слава богу! — току повтаряше тя. — Благодаря ви за това, което направихте.

Но иначе продължаваше да си мисли: „Вярно ли е? Наистина ли мога да си позволя да повярвам, че той ще се оправи?“. От изпитаното облекчение ѝ премалая и главата я болеше ужасно.

Бърти я прегърна през раменете и обърна сияещото си лице към лекаря.

— Чудесна новина — каза той няколко пъти.

— Синът ви сега спи. Защо не отидете да го видите за малко, а после да се приберете вкъщи и да си починете? — с усмивка предложи лекарят. — Изглеждате изтощена.

Бевърли кимна.

— Къде е той?

Заведоха ги в една голяма стая в дъното на коридора, която бе пълна с всякаква апаратура за реанимация. Една сестра седеше до тясното легло в ъгъла и наглеждаше Николас. Той спеше кротко, пъхнал палец в устата си. И по нищо не му личеше, че само преди няколко часа е бил на косъм от смъртта.

Бевърли погледна надолу към него, копнееше да го притисне в прегръдките си, но знаеше, че не бива да го безпокои. Вместо това го наблюдаваше как спи и изпълнена с огромна любов, мълчаливо отправяше благодарствени молитви към бога.

Сестрата вдигна очи и се усмихна.

— Вие и вашият съпруг навярно ще можете да си го вземете утре — прошепна тя. — Вече е по-добре, отколкото очаквахме.

Бевърли усети как Бърти силно стисна ръката ѝ, но само се усмихна. Никак не беше чудно, че сестрата ги смята за съпрузи. В края на краищата Бърти бе прекарал тук цялата вечер заедно с нея и изглеждаше не по-малко загрижен за Ники.

— Ще те откарам в Бъкландс — предложи Бърти, когато двамата излязоха от болницата „Сейнт Мериът“.

— Благодаря. Защо не останеш да пренощуваш? По това време ще ти е доста трудно да се прибереш обратно в Лондон.

Когато Николас се върна от болницата, Джулиет вече бе заминала за своето училище, а Уенди бе напуснала и отново работеше като учителка в една детска градина в Лондон. Никой друг не пострада от къпиновото суфле на Гладис и що се отнасяше до Бевърли, нещата си останаха в това тревожно положение.

— Какво да направя? — питаше тя Бърти по време на честите им телефонни разговори. — Доказателствата бяха унищожени. Само Бог знае по какъв начин Ники се е отровил с лудо биле, може би това няма нищо общо с къпиновото суфле. Може да е откъснал някое листо или клонче и да го е пхнал в устата си. Мама казва, че всяка част от растението, включително и корените, е силно отровна. Може би е вярно онова, което казва Леонора, че на Ники му върви на злополуки. — Но гласът ѝ звучеше неуверено. — На мен някак си не ми се вярва да е така. Всичко беше наред, докато не дойдохме тук, а вече за трети път животът му беше заплашен.

— Иска ми се да дойдеш да живееш в Лондон. — В гласа му звучеше копнеж. Вече не желаше да крие чувствата си към нея.

— Не мога да напусна Бъкландс, Бърти. Може би, когато Ники тръгне на училище, ще си наема апартамент в Лондон, но не и сега.

— Но аз искам да те виждам по-често. Не мога да очаквам семейство Къмбърланд непрекъснато да ме кани на гости, нали разбираш. Кога ще се видим пак?

Бевърли тихо се засмя. Беше много привързана към Бърти, но не го обичаше по начина, по който той искаше, и смяташе, че е нечестно да го насърчава.

— Не знам. Може да прескоча до Лондон, за да напазарувам. Ще ми трябват топли дрехи, след като ще се наложи да оцелея през тази зима в Англия, и може би ще обядваме заедно.

— Защо не прекараш нощта в града? Ако предпочиташ, ще ти наема стая в някой хотел, така ще можем да отидем на театър и в някой хубав ресторант. Какво ще кажеш? — В гласа му звучеше такова отчаяние, че тя нямаше сърце да му откаже направо.

— Може би по-късно — опита се да извърта Бевърли. — Ще ти се обадя, когато реша да дойда.

— Нека да е скоро, Бевърли.

— Да. Добре.

— И се опитай да уредиш нещо, за да останеш през нощта.

— Ще ми бъде трудно да го направя, защото не бих искала да оставям Ники сам. Той все още е доста слаб след случилото се.

— Тогава ще обядваме заедно, нали?

— Да. Чудесно. Скоро ще ти се обадя.

— Утре ще ти звънна.

Като остави слушалката, тя за миг си помисли колко би било хубаво, ако можеше да се влюби в Бърти. Той беше един от най-милите и приятни мъже, които бе срещала — ако не смятаме Антъни, — и явно обожаваше Ники. После въздъхна, защото знаеше, че насила не можеш да се влюбиш. Но по някакъв начин, без да го наранява, тя трябваше да му покаже, че не е в състояние да отвърне на любовта му с любов.

Роузмари Къмбърланд седеше на ръба на леглото си и изглеждаше дълбоко разстроена.

— Алис — извика тя, след като реши да остави закуската си недокосната, — кажи на Джо да ме чака с колата след половин час.

Алис изглеждаше изплашена. Обикновено кротката стара дама беше ужасно развълнувана и за първи път от много години нареждаше да приготвят колата за нея.

— Да, милейди. Къде да кажа на Джо да ви закара?

— Не му казвай нищо — троснато отвърна старата контеса. — Направи каквото ти наредих, а после ела да ми помогнеш да се облека.

— Много добре, милейди.

Алис бързо излезе от стаята и като се втурна надолу по стълбите, налетя на Лизи, която носеше подноса със закуската на Леонора.

— Внимавай, момиче! — пискливо извика Алис. — Старата контеса е ужасно ядосана тази сутрин и аз веднага трябва да намеря Джо.

Лизи спря с ококорени очи и подпря за миг подноса на стълбищния парапет.

— Защо?

— Бог знае! Тя ми позвъни и като отидох при нея, отказа да изяде закуската си и стана от леглото. Направо изглежда бясна! — Алис изведнъж млъкна, осенена от някаква внезапна мисъл. — Тъъ... Тази сутрин ти ли й занесе подноса със закуската или Стивънс?

— Аз го направих, защото Стивънс ми каза, че нещо не бил добре.

— Имаше ли някакви писма за нея?

Лизи кимна с разбиране.

— Мистър Стивънс никак не изглежда добре напоследък, нали? Между писмата на лейди Къмбърланд открих едно, което беше адресирано до старата контеса, затова й го занесох заедно със закуската.

На Алис изведнъж й премалая, лицето й така побеля, че придоби восъчен цвят.

— О, божичко! — простена тя. — Сега ще стане беля!

— Какво искаш да кажеш? — възмутено попита Лизи. — Аз просто си върших работата. Защо старата дама да не си получи пощата?

— Ти не разбираш...

— Горкичката, не й остава още много да живее! Защо да не получава писмата си?

— Шшшт, за бога! Злото е сторено и не бих искала да съм на твое място, когато лейди Къмбърланд разбере, това е.

Алис побърза да отиде да позвъни на Джо.

Когато се върна, старата дама вече наполовина се беше облякла и почти веднага ѝ възложи нова задача:

— Алис, бъди така добра да отидеш да кажеш на лейди Еймзбъри, че искам да я видя веднага. Работата е спешна, но никой друг не бива да знае.

Очите на Алис се разшириха от удивление. Значи и лейди Еймзбъри беше замесена? Тя бе подозирала, че Леонора Къмбърланд е забъркала нещо, но бе направо шокирана, като откри, че лейди Еймзбъри вероятно ѝ е съучастничка.

— Да, милейди. Ще искате ли да видите и младата лейди Къмбърланд? — храбро попита Алис.

— О, божичко, не! — Контесата сякаш се стресна. — Не ѝ казвай нищо... не казвай, че отивам... е, излизам. Искам само да кажа две думи насаме на лейди Еймзбъри.

— Много добре.

Алис отново бързо излезе от стаята и развълнувано изтича до централната част на замъка. Почука на вратата на Бевърли, но никой не отговори и тя се сети, че е по-късно, отколкото ѝ се струваше. Бевърли и Николас сигурно вече закусваха на долния етаж.

— Да не би да е болна, Алис? — попита Бевърли веднага щом ѝ предадоха съобщението на старата контеса.

— Не, струва ми се, че не е болна, милейди. По-скоро ми се вижда ядосана от нещо.

Бевърли я погледна малко сърдито.

— Ще отида веднага при нея. Би ли се погрижила за Ники? Той си изяде кашата, но нали ще му намажеш препечена филийка за рохкото яйце?

— Да, разбира се, милейди.

Алис всъщност обичаше да се грижи за Ники и да помага понякога на Бевърли, но в никакъв случай не би си го признала. Беше икономка. И нямаше никакво желание да я превръщат в неофициална детегледачка. Но щом Бевърли излезе от стаята, тя веднага седна срещу Ники и му се усмихна.

— Как е моето агънце тази сутрин? — нежно попита тя.

Когато влезе в апартамента на старата контеса, Бевърли я завари да си слага червена филцова шапка, която бе видяла и по-добри дни. Макар че бе още лято, тя носеше и тъмночервено мохерно наметало върху костюма си от туид.

— А, ето те и теб, мила — каза Роузмари Къмбърланд.

Бевърли я погледна удивено.

— Какво правите?

Откакто тя бе пристигнала тук, старата контеса нито веднъж не беше напускала замъка, ако не смятаме едно-единствено посещение в църквата.

— Мила моя, случи се нещо ужасно. Трябва веднага да отида в Оксфорд. Би ли могла да дойдеш с мен? — умолително каза тя. — Струва ми се, че няма да мога да се справя сама.

Лейди Джийн се закова намясто и присви очи, изглеждаше слисана. Тъкмо беше излязла от селския универсален магазин и се канеше да прекоси шосето, когато зърна две познати фигури да излизат от „Кучето и заекът“. Крадешком огледаха улицата и забързаха към автобусната спирка. Първата ѝ мисъл беше, че е много рано човек да пие в някое заведение, но после се удиви на собствената си наивност. Хората отсядаха в „Кучето и заекът“. Доколкото ѝ беше известно, нощувка и закуска там струваха около петнайсет лири. Момичето носеше малък куфар и мъжът за миг я прегърна през кръста, преди да забързат надолу по улицата. Никак не беше трудно човек да се досети, че са любовници. Чарлс и Уенди. Това нежелано просветление сякаш стовари тежко бреме върху плещите на лейди Джийн. Чарлс и Уенди! Сигурно бяха прекарвали една любовна нощ... или вече му казваха секс... или нещо друго, но го бяха направили точно тук, в селото, на по-малко от четвърт миля от Хънтинг Лодж.

Джийн с тревога си помисли, че някой би могъл да ги види, а след това се сети, че някой вече ги беше видял — самата тя. Това, че бе прозряла за миг техните интимни отношения, я накара да изпита някакво скверно чувство. Като че ли беше прочела нечий дневник или бе надникнала в чуждо писмо. Наученото по такъв начин оскверняваше човека и го караше да се чувства виновен. Как сега щеше да погледне Джорджина в лицето?

Джийн мрачно прекоси улицата, насочвайки се към хлеббарницата на отсрещния тротоар, когато разпозна очертанията на ягуара от Бъкландс, който обикновено караше Джо. Тъй като смяташе, че Леонора е на задната седалка, тя вдигна ръка да ѝ махне за поздрав — само за да преживее още един шок тази сутрин. На задната седалка с вдървено изправен гръб седеше Мама, а до нея беше Бевърли. Двете гледаха право напред и не забелязаха Джийн. След миг колата полетя по посока към Оксфорд.

Леонора се събуди с чувството, че от месеци не е била така спокойна и отпусната. Не само че беше изплатила всичките си дългове, но и в сексуалния си живот имаше невероятен напредък. Рекс Харпър, собственикът на казино „Каспиан“, ѝ беше станал любовник преди няколко седмици, в резултат на което тя бе зарязала Дънкан Максуйни. Според нея Рекс беше истински расов жребец и за него бе едно нищо да дойде с колата си за няколко часа в Оксфорд, да прекара вечерта с нея в някой хотел и да се върне навреме в Лондон, за да затвори казиното. Нещо повече — беше ѝ дал неограничен кредит и тя можеше да играе на рулетка колкото си иска, тъй като бе казал на главния си управител, че тя е „финансово стабилна“. Леонора си мислеше, че не заслужава всичко това, имайки предвид хилядите лири, които бе пропиляла на рулетката. Рекс Харпър добре се беше погрижил за нея. Но тя бе решила повече да не играе на комар. Беше успяла да се спаси, като системно бе теглила от сметката на Мама, за да плаща загубите си, но дори парите на Мама един ден щяха да свършат. „Откажи се, докато можеш“ — каза си тя. Беше платила всичките си дългове и се бе отървала. Вярно е, че рулетката бе нещо много вълнуващо и забавно... О, боже! Как сладко замираще сърцето ѝ, когато чакаше малката топчица от слонова кост да улучи подходящото число! Но сега присъствието на Рекс ѝ доставяше истинско удоволствие, макар да не беше му съобщила, че се отказва от хазарта.

Седна в леглото си, протегна се хубавичко и реши днес да отиде в Лондон и да прекара нощта там. Рекс имаше голям апартамент във Финчли и ѝ беше казал, че може да идва при него по всяко време. Погледна часовника на китката си и видя, че приближава десет. Ако изпратеше някой да каже на Джо да я чака след един час, тя щеше да

стигне в Лондон навреме, за да обядва с Рекс. Той обикновено до обяд се излежаваше в леглото, четеше вестници и изпиваше безброй чашки кафе. Ами ако се опиташе да го изненада? Възхитена от тази възможност, тя скочи от леглото и позвъни на Лизи. Мисълта да прекара целия следобед в леглото с Рекс беше дори по-вълнуваща от възможността през това време да играе на рулетката. Рекс с неговата невероятна потентност. Рекс, който бе щастлив да направи за нея каквото поиска, което беше доста повече от онова, на което бе готов Хенри, когато ставаше въпрос за секс.

Лизи почука и влезе в стаята.

— Позвънихте ли, милейди? — нервно попита тя.

Предупреждението на Алис, че младата лейди Къмбърланд ще се разгневи, като разбере, че пощата на старата контеса ѝ е била предадена директно, караше Лизи да се страхува, коленете ѝ трепереха.

— Кажете на Джо да ме чака с колата след един час. Искам да ме закара в Лондон.

— Да, милейди, но Джо... го няма — отвърна Лизи.

Леонора гневно се намръщи.

— О, за бога, лейди Еймзбъри трябваше най-после да се снабди с кола — сопна се тя. — Много е неудобно да използва Джо, когато иска да отиде някъде. Сигурно е отишла да пазарува, нали?

— Струва ми се, че по-скоро старата контеса искаше да излезе, но и лейди Еймзбъри отиде с нея. Чух, че казаха на Джо да ги закара в Оксфорд — бързо-бързо я осведоми Лизи и веднага съжали за това, защото Леонора я изгледа разярено.

— Старата контеса ли? — пискливо извика тя. — Как така? Че тя никога не излиза оттук. Сигурно имаш грешка.

Лизи долови нотки на паника в гласа ѝ.

— Ами струва ми се, че беше тя... — запелтечи Лизи и започна да отстъпва към вратата.

— Боже господи! — Леонора изглеждаше силно разтревожена. — Казаха ли какво ще правят в Оксфорд?

Лизи поклати отрицателно глава.

— Не знам, милейди. Това ли е всичко?

Леонора не ѝ отговори, а отиде до прозореца на спалнята и надникна навън, сякаш се надяваше да види как колата се приближава

по алеята отпред. Цялата трепереше, изпълнена с предчувствие за надвисналата опасност. Бяха ли я разкрили? И какво щяха да направят сега? На всеки от онези чекове стоеше личният подпис на Роузмари Къмбърланд. Тя беше подписала и всички писма до банката.

— Махай се! Махай се и ме остави на мира! — изведнъж кресна тя на Лизи. — Защо висиш там?

Лизи побърза да изчезне, а Леонора взе една четка за коса от тоалетната масичка и я запрати след нея. След това се тръшна в едно кресло и започна да се клати напред-назад, изпълнена с трескаво отчаяние. Беше постигнала толкова много, беше успяла да плати всичките си дългове и повече нямаше нужда да краде от парите на Мама... И да я разкрият точно сега! Като стенеше, тя стисна главата си с ръце, беше прекалено разстроена, за да вземе някакво решение. Да каже ли, че Мама страда от старческо слабоумие? Не, прекалено много хора знаеха, че не е вярно. О, боже, мили боже! От очите ѝ бликнаха сълзи. Беше погубена. Свършена. Дори Рекс повече нямаше да иска да я погледне. И тогава изведнъж с ужас прозря, че Рекс навярно се интересуваше от нея само защото си мислеше, че притежава неограничени финансови възможности и може да играе хазарт винаги, когато си поиска.

Роузмари Къмбърланд и Бевърли се бяха вторачили в лицето на управителя на Източната банка и сякаш не можеха да повярват на ушите си. Думите му им звучаха безсмислено... Проумяха само един факт: че през последните няколко месеца от текущата сметка на старата контеса бяха изтеглени половин милион лири.

— Но аз не съм изтеглила толкова много пари — тихо каза Роузмари Къмбърланд. — Вие знаете това! Защо сте оставили нещата така, без да ме информирате по-рано?

Мистър Бримптън, новият млад директор на банката, който бе назначен, за да помогне за създаването на новия ѝ, по-невзискателен имидж, с който да се хареса на студентите от Оксфорд, се обърна и притеснено погледна Бевърли. Не му стигаше това, че трябваше да се разправя с тази полусляпа стара дама, която явно не знаеше какво прави, но се налагаше да изтърпи и крайно неудобното присъствие на умната ѝ млада снаха, която според последното писмо на старата

контеса бе оставила огромни дългове след себе си в Съединените щати.

— Лейди Къмбърланд — сконфузено започна той, — вашият подпис стои на всеки един от тези чекове. Нямахме никакви причини да подозираме, че подписът ви е бил подправен, а е обичайна практика, когато някой е зле със зрението, негов близък да попълва чековете му. Сумите ми се видяха прекалено големи и само затова реших да ви пиша, за да изясним нещата.

Роузмари Къмбърланд кимна утвърдително. Бевърли я попита рязко:

— Как успяхте да прочетете писмото, мамо?

— Помолих Лизи да види за какво се отнася, защото тя ми го донесе заедно със закуската рано сутринта. Нали разбирате, напоследък имах чувството, че нещо не е наред. Помолих я да ми обещае, че няма да каже на никого. Колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре.

Мистър Бримптън се наведе напред, гладкото му младо лице изглеждаше загрижено. Последното нещо, от което се нуждаеше Източната банка, беше някой да заведе дело срещу нея за престъпно нехайство.

— Значи вие няма да разнищвате повече този случай? — с надежда попита той.

— Мамо, *трябва!* — намеси се Бевърли, която бе направо шокирана. — Какво според вас е направила свекърва ми с такава огромна сума пари? Ясно е, че някой я е окрал.

Лицето му още по-силно пламна, когато извади едно писмо от папката на бюрото си.

— В писмото си лейди Къмбърланд ни е дала напълно разумно обяснение на това, то е от втори септември — предпазливо каза директорът.

— И какво според вас съм написала? — сухо попита Роузмари Къмбърланд. — Освен че съм подписала десетина чека, което си признавам, явно съм вършила и други работи.

— Да ви го прочета ли? — смутено попита мистър Бримптън.

— Бъдете така любезен.

Цял пламнал и изпотен, той прочисти гърлото си и започна. Едва когато стигна до думите: „... за да платя дълговете на моята снаха

Бевърли, виконтеса Еймзбъри“, двете жени ахнаха.

— *Какво!* — ужасено възкликна Бевърли. Тя зашеметено се обърна към старата контеса: — Какво означава това?

Роузмари Къмбърланд изглеждаше съкрушена.

— Ако съм подписала това писмо, аз със сигурност не съм го съчинила.

— Тогава кой...

Старата контеса мълчеше, стиснала устни, лицето ѝ беше толкова разстроено, че на човек му ставаше жал да я гледа. Бевърли веднага се досети за отговора на този въпрос, но, разбира се, мистър Бримптън нямаше откъде да го знае.

— Ако вие не сте написали това писмо, тогава ще трябва да извикаме полицията — веднага предложи той, доволен, че не става въпрос за някаква огромна грешка на банката.

— Почакайте! — Този път в гласа на старата контеса прозвучаха властни нотки. — Трябва ми време да помисля.

— Но, лейди Къмбърланд, ако някой незаконно е присвоил вашите пари, като се е възползвал от това, че не виждате добре, полицията непременно трябва да се намеси. Имате ли представа кой стои зад всичко това?

— Да, много добре знам — отвърна. Настъпи пауза и после тя добави с пресеклив глас: — И ме боли от това. Става въпрос за човек, на когото глупаво се доверих... — Гласът ѝ секна и тя протегна ръка да се опре на ръката на Бевърли. — Но бих искала да изясним едно нещо. Лейди Еймзбъри няма и никога не е имала дългове. Никога не е получила нито пени от мен, тъй че би трябвало да забравите за съдържанието на това писмо. А сега бих искала да се върна в Бъкландс и да размисля. Бихте ли предали на лейди Еймзбъри цялата документация, свързана с тази история? Когато взема някакво решение, ще ви се обадя.

— Разбира се, лейди Къмбърланд.

Объркани от онова, което току-що бяха научили, Бевърли и Мама пътуваха мълчаливо в колата обратно към Бъкландс, всяка потънала в собствените си мисли. Едва когато завиха по алеята пред замъка, старата контеса се обърна към Бевърли и каза тихо:

— Засега не споменавай на никого за това. Ще се държим така, сякаш нищо не се е случило, мила. Трябва ми време да помисля дали

да съобща на полицията или не.

През следващите няколко дни в Бъкландс цареше тягостна атмосфера, като че ли над замъка се трупаха буреносни облаци. Бевърли имаше чувството, че нещо ври и кипи под гладката и спокойна повърхност на всекидневието, и очакваше да се случи някакво важно събитие. Леонора изглеждаше изнервена и разтревожена, сякаш очакваше лоши новини. За разлика от нея, Мама си стоеше в западното крило, беше много затворена и отказваше да обсъжда каквото и да било. От друга страна, лейди Джийн обикаляше из имението и изглеждаше много заета и навъсена, а когато Чарлс дойде един ден в замъка на чай и попита Леонора дали отново ще наеме Уенди, за да се грижи за Джулиет по време на коледната ваканция, тя едва не му извади очите.

За Бевърли тази всепроникваща атмосфера на враждебност и недоверие бе така неприятна, че се опитваше да избяга от нея и на няколко пъти отиде в Хънтинг Лодж. Само Джорджина изглеждаше спокойна, усмихната и гостоприемна, както винаги. И за Бевърли нейният дом се превърна в топло убежище, където в камината винаги пламтеше огън и ѝ поднасяха уханно кафе. На Николас тук предлагаша играчки, а на нея — приятни разговори, и докато Чарлс го нямаше, двете жени можеха да се отпуснат да прекарат няколко часа заедно.

— Тук е толкова уютно — отбеляза Бевърли един следобед. — Бих искала и в Бъкландс да е така топло и приятно.

Джорджина се усмихна.

— Не си падаш особено по този стар замък, нали?

— Толкова е огромен — призна си Бевърли. — Стаите са много големи. Те трябва да са според хората, а не да приличат на самолетни хангари.

— Но те са толкова красиви! — възторжено възкликна Джорджина. Погледна към Николас. — И като си помисли човек, че всичко това един ден ще принадлежи на него. Ти беше ли шокирана, когато разбра, че той е наследникът?

— Ами, меко казано, бях зашеметена.

— Той е момче с късмет.

Когато дойде време Бевърли да си тръгва, Джорджина я покани на обяд на следващия ден.

— Ще си бъдем само ние. Чарлс е ужасно зает с някакъв нов бизнес в Лондон. Ще дойдеш ли?

— Аз имам по-добра идея. Бърти Горинг ще дойде да прекара уикенда с нас. Пристига тази вечер. Защо и ти не дойдеш у нас? Пърси най-накрая обеща да ни повози с лодката.

Дребничкото лице на Джорджина засия.

— Каква прекрасна идея! О, страшно ми харесва, Бевърли.

— Чудесно. Значи се разбрахме.

— Я ми кажи... — Джорджина доверително се наведе напред. — ... има ли нещо между вас с Бърти? Имам предвид някакви перспективи за любовна връзка?

Бевърли весело се изсмя.

— Бърти е най-добрият ми приятел, освен теб, разбира се. Но няма нищо романтично между нас. Както се казва, ние сме просто добри приятели.

— О, божичко! А аз се надявах, че след време ще звъннат сватбени камбани.

Очите на Джорджина весело святкаха.

— Нищо подобно. Ти си непоправима романтичка.

— О, знам си го! — Джорджина се засмя. — Но ми се струва, че ти прекаляваш с въздържанието!

Бърти пристигна с колата си от Лондон навреме за вечеря. За Николас донесе играчка, механично куче, което се изправяше на задните си крака, вдигаше умолително лапи и лаеше, а за Бевърли — копринен шал в любимия ѝ нюанс на зеленото.

— Ти ни глезиш — нежно го укори тя. Бърти беше безкрайно щедър човек, но тя се притесняваше, че харчи прекалено много за тях. — Трябва да престанеш да ни правиш такива скъпи подаръци.

— Но на мен това ми доставя удоволствие — възрази той с усмивка. Всеки уикенд на това дълго горещо лято Бърти прекарваше навън, затова бе загорял и изглеждаше по-слаб и по-привлекателен от всякога. — Пусни ме в някой магазин за играчки и аз съм щастлив!

Обичам да търся разни подаръци за Ники. Мислиш ли, че ще му хареса, ако му купя влакче за рождения ден?

Бевърли неволно се засмя.

— Искаш да кажеш, че ще ти е приятно да си поиграеш с влакчето, нали?

Той смутено кимна.

— А сега ми кажи как вървят нещата при теб?

От две седмици не беше я виждал и се притесняваше за нея и за Ники.

Тя сви рамене.

— Тук е много напрегнато. Леонора ни избягва... тоест, когато е тук. Прекарва много време в Лондон, както и Чарлс, но дали двамата се виждат там — нямам представа. Мама си стои в западното крило и няма никакво желание да прекарва времето си с някоя от нас. Вече нищо не е същото, откакто тя откри, че Леонора е измъкнала голяма част от парите ѝ. Дори Джийн е все в лошо настроение. — Поклати глава. — Понякога направо мразя това място! — възкликна в прилив на откровеност. — Ако не беше Джорджина, направо щях да се побъркам.

Бърти явно ѝ съчувстваше.

— Но Ники е добре, нали? Някакви „инциденти“ или нещо подобно?

— Слава богу, няма. Според майка ми аз съм си въобразявала, че животът му е изложен на опасност. Тя твърди, че всички тези „инциденти“ може да са били и обикновени злополуки, и навярно е права.

— Дори отравянето ли?

— Като се замисли човек, всички тогава отидоха да играят в горичката, а нали знаеш как децата обичат да пъхат разни неща в устата си! Леонора въобще не е докосвала храната за пикника. Виж, ако се беше оказало, че някой е сложил нещо във виното, тогава работата щеше да е друга.

Бърти дълбоко въздъхна.

— Тогава да се надяваме, че всичко е приключило.

Леонора отново бе излязла и двамата вечеряха сами. После се разходиха в градината, която бе обляна от меката светлина на пълната луна. Бевърли взе ръката му, благодарна за неговото вяро

приятелство, а той ѝ отвърна с нежен и покровителствен жест. Не говориха много. Тя си мислеше за своето семейство и се питаше кога би могла да ги убеди да дойдат на гости, а Бърти се надяваше младата жена да може да отговори на любовта му. Желаше я по-силно от всякога. Обичаше всяка частица от нея и я обожаваше, но с нарастващо отчаяние започваше да разбира, че тя навярно никога няма да го обикне.

Изведнъж Бевърли потрепери.

— Студено ли ти е? — веднага я попита той.

— Не. — Поклати глава, изглеждаше разтревожена. — Но когато съм в тази част на градината, винаги имам чувството, че някой ни наблюдава.

— Както в онази нощ, когато стреснахме браконiera в горичката ли?

— Ако е бил браконьер — тихо каза тя.

В дванайсет и половина на следващия ден Бевърли и Бърти очакваха в библиотеката Леонора и Джорджина, които щяха да се присъединят към тях за по едно питие преди обяда. Николас припряно подскочаше из стаята и нямаше търпение по-скоро да види лодката.

— Може ли да отиваме вече? — току питаше той Бевърли.

— След като се наобядваме — обеща тя. — Ще трябва да изчакаме Пърси.

Бърти се обади:

— Всъщност Пърси няма да ни трябва. Аз разбирам от плоскодънни лодки. Ние с Антъни карахме старата лодка във всяко време. Много е лесно.

— Наистина ли? — Бевърли не изглеждаше много убедена. — Не е ли прекалено тежка? Лодката изглежда толкова тромава с плоското си дъно и тъпите си краища.

Бърти се разсмя.

— Не забравяй, че защитният ров не е много дълбок. Само такава лодка е подходяща за него.

— Добре! Ти ще я управляваш — отвърна Бевърли.

— Аха! — доволно изписка Николас. — Може ли да отиваме вече?

В този миг се появи Леонора, изглеждаше бледа и уморена. Хладно поздрави Бърти и след това си наля джин и тоник.

— Ще плуваме с лодката — развълнувано ѝ съобщи Николас. — И ти ще дойдеш!

— По-добре да не идвам — отговори тя. — Никак не обичам да се возя на лодка.

— Защо? — попита Ники. — Защо не обичаш да се возиш на лодка?

Леонора театрално въздъхна.

— За бога, Бевърли, накарай това дете да престане да повтаря тая дума „защо“. Ужасно отегчително е — добави и уморено се отпусна в едно от кожените кресла.

В този момент се появи Джорджина и попречи на Бевърли да ѝ отговори. Придружаваше я Чарлс.

— Мислех си, че днес пак си зает с някакъв бизнес в Лондон? — каза му Бевърли, след като целуна Джорджина.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че предпочиташ да не бях идвал? — насмешливо отвърна той. — Бевърли, ти ме нарани жестоко. — Запали цигара и пое предложената му от Леонора чаша. — Когато чух, че всички ще се возите на лодката, не можах да се сдържа и реших да дойда!

Лицето на Джорджина изглеждаше някак сковано, усмивката беше застинала на устните ѝ, очите ѝ изплашено играеха.

— Да, той се е отказал от работата си, за да бъде с нас — деликатно каза тя.

— И с какъв точно бизнес се занимаваш, та ти се налага да ходиш в Лондон всяка събота? — попита Бърти, който явно се стараше да бъде любезен.

Бевърли знаеше, че никога не е харесвал Чарлс, и ако се бе досетила, че и той ще дойде, в никакъв случай не би поканила Джорджина.

Чарлс дръпна дълбоко от цигарата си и пусна редица от идеални кръгчета дим, с което предизвика възхищението на Николас.

— Ами с това-онова — нехайно отвърна той.

По време на обяда цареше напрегната атмосфера, Стивънс куцукаше около дългата маса и сервираше на всички, а Бевърли и Бърти се опитваха да поддържат някакъв разговор. Тя бе наредила да предадат на Пърси, че няма да се наложи да го безпокоят следобед, но

Стивънс бе дошъл да ѝ каже, че Пърси много добре ги разбира, но за всеки случай ще бъде наблизно.

Най-накрая всички излязоха в градината, водени от развълнувания Николас.

— Ще се возим с лодка! — щастливо повтаряше той.

— Не разчитайте на моето присъствие — рече Леонора и се загърна по-плътно с кашмирения си жакет. — Вятърът е направо студен.

— Но ще бъде толкова забавно! — каза Джорджина и хвана Ники за ръката.

Откъм южната страна на замъка защитният ров се превръщаше в голямо езеро. По бреговете му растяха папур и тръстика, а дъното се губеше някъде в гората и се превръщаше в рай за дивите птици. Патици, гъски и лебеди гнездяха там, а в този септемврийски следобед буен ветрец браздеше обикновено гладката водна повърхност.

Чарлс и Леонора седнаха на една дървена пейка на малкия кей, а Бевърли и Джорджина с Николас се качиха на лодката. Бърти я развърза и като взе дългия дървен прът, плавно я оттласна от брега.

Лодката леко се плъзна напред и Ники възторжено извика:

— Тръгваме, тръгваме!

И запляска с ръце. Застанал с разкрасени крака в единия край на лодката, Бърти я насочи към средата на езерото, силните му мускулести ръце бяха голи до лактите, лицето му изглеждаше много доволно.

— Нали е страхотно! — каза той и се усмихна на Бевърли.

Тя седеше в средата на лодката заедно с Николас, дългите ѝ крака бяха обути в бели джинси, към които носеше морскосиньо яке. Изглеждаше като момиченце, когато му отвърна с усмивка.

— Оттук замъкът изглежда по-различен, нали? — отбеляза тя. — Май никога не съм го виждала от този ъгъл.

Всички погледнаха към извисяващите се сиви каменни стени, стъпили върху масивни контрафорси.

— Нали е величествен? — тихо каза Джорджина. — Според мен това е най-красивият замък на света.

Бърти се засмя.

— Ти си непоправима романтичка, а, Джорджина? Ами какво ще кажеш за Уиндзорския замък? Или за някои от онези шотландски

замъци?

— Или дори за онези замъци с много кули в Лихтенщайн и Бавария? — намеси се Бевърли. — Виждала съм ги само на снимка, но изглеждат страхотно.

Бърти насочи лодката към най-отдалечения край на езерото, а после, за да не смущава дивите птици, зави към външните стени на замъка. Когато след половин час се върнаха обратно на кея, Леонора и Чарлс бяха все така увлечени в разговор.

С помощта на Бърти Николас пръв стъпи на брега.

— И ти трябваше да дойдеш, Нора — развълнувано каза той на Леонора и разпери широко ръце. — Ние бяхме ей там!

— Добре — кратко отвърна тя.

Джорджина и Бевърли също слязоха от лодката, а Бърти я завърза хлабаво за близкия кнехт^[1].

— Ти сигурно си изморен — каза Бевърли, като видя, че челото му е мокро от пот.

— Съвсем не. Всъщност не се изисква много сила, трябва да й хванеш цаката.

— Искам пак! Хайде пак! — извика Николас.

— Дай ни малко почивка, момченце — каза Бевърли. — Току-що слизаме от лодката.

— Искам пак, мамо!

Изведнъж Бевърли погледна към входа на замъка, който се намираше на няколкостотин метра.

— Вижте! Това е Мама! Сигурно идва при нас.

Старата контеса стоеше на прага, облегнала се на бастуна си. После бавно се затътри напред.

— Бърти, хайде да отидем да й помогнем — нетърпеливо каза Бевърли.

За първи път след посещението си в банката Роузмари Къмбърланд излизаше от апартамента си и Бевърли се затича по тревистия бряг, следвана от Бърти. Щом ги чу да се приближават, тя се закова на място и наклони глава на една страна.

— Бевърли? — с несигурен глас извика старата контеса, присвила очи, сякаш наоколо имаше мъгла.

— Да, мамо, ето и Бърти е тук — каза и нежно целуна свекърва си.

Бърти пристъпи напред и също я целуна.

— Роузмари, много ми е приятно да те видя — любезно каза той.

— Скъпи мой Бърти!

На лицето ѝ сияеше усмивка и Бевърли разбра, че каквото и да бе преживяла старата контеса през последните дни, с това бе приключено. Сякаш след ужасната буря бе настъпил слънчев ден и Бевърли изпита истинско облекчение. Лицето на Роузмари Къмбърланд отново беше спокойно и усмихнато и тя изглеждаше в много добро настроение, когато пое ръката на Бърти и му позволи да я поведе по подвижния мост.

— Алис ми каза, че всички се возите на лодката, и аз реших, че трябва да дойда да се позабавлявам с вас — весело отбеляза тя и размаха бастуна си.

— Напоследък почти не ви виждахме, мамо — каза Бевърли. — Как сте? Изглеждате добре.

Старата дама се спря и впери поглед в Бевърли.

— Беше истинско мъчение, мила. Много се измъчих, докато реша какво би трябвало да направя.

— Несъмнено — рече Бевърли със съчувствена усмивка.

— Но най-накрая взех решение. Знам какво ще направя. — Гласът ѝ звучеше твърдо. — По-късно можеш да разкажеш всичко на Бърти, но аз междувременно реших да... — Тя млъкна, защото един пронизителен писък отекна над водите на защитния ров.

Бевърли застина намясто, после рязко се обърна да види какво става и изпищя от ужас.

[1] Металически цилиндър за завързване въжетата на кораб или лодка. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Ники! Ники! — изкрещя Бевърли и затича към кея.

Леонора, Чарлс и Джорджина стояха като омагьосани и наблюдаваха как лодката се отдалечава от брега. С ужасено лице Николас стоеше в единия ѝ край, когато някакъв разярен лебед се приближи до него, усилено пляскайки с мощните си криле по водната повърхност.

— Мамо! — жално изпищя момчето.

— Ники, седни долу! — извика Бевърли. — Седни!

Бърти, който бе изтичал след нея, сложи свити длани на устните си и също извика на Ники, но момченцето бе парализирано от страх и без да помръдне от мястото си, цяло трепереше. Мощно разплисквайки водата около себе си, лебедът спря до лодката, а крилата му продължаваха страховито да бият по водната повърхност.

— *Мамо!*

Обзет от паника, Николас отстъпи назад в желанието си да се спаси от съскащата жълта човка и дългата бяла шия, която се извиваше яростно като полудяла змия. Лебедът изглеждаше много едър и явно защитаваше територията си и семейството си. С разтворените си двуметрови криле той с един удар би могъл да счупи човешки крак.

— Седни, Ники. Мама идва! — хрипливо извика Бевърли, разтреперена от страх.

В този миг Николас загуби равновесие, заклатушка се на ръба на лодката и после с писък падна назад. Бевърли с ужас видя как мътните води на защитния ров се сключват над главата му и той изчезва от погледа ѝ. Водната повърхност се набразди на това място и само лебедът нарушаваше настъпилата тишина, като продължаваше да бие с крилата си.

— Той не може да плува! — извика Бевърли.

Тя и Бърти все още бяха на петдесетина метра от брега. Бевърли си помисли за леденостудената вода и за гъстите лепкави водорасли, които можеха да омотаят в капана си дори добър плувец.

Изведнъж Джорджина сякаш се събуди от дълбок транс. Погледна Леонора и Чарлс така, сякаш сега за първи път ги виждаше. После бързешком изу обувките си и се хвърли във водите на защитния ров, като се мъчеше да се провере през папура и тръстиките, за да стигне до Николас.

— Тя няма да успее! — възкликна Бърти.

След миг той се затича, със силен отскок се хвърли във водата и изплува доста пред Джорджина.

Николас сега ужасено размахваше ръце, опитваше се да поеме глътка въздух, водейки отчаяна битка с водата, която непрекъснато заливаше главата му. Лебедът се беше покачил на лодката, продължаваше да бие въздуха с огромните си тежки криле и да съска страховито.

Като замахваше точно и мощно с ръце, Бърти бързо плуваше напред, но Джорджина се бе омотала сред тръстиките и лепкавите водорасли, които подобно на някакви странни бижута се къдреха около раменете и ръцете ѝ, и отчаяно размахваше ръце.

— Не мога да го стигна! — задъхано извика тя.

— Бърти е вече там — извика ѝ в отговор Бевърли, без да откъсва очи от мястото, където Ники продължаваше да разплисква водата. Той се бореше с нея, кашляше, давеше се и викаше едновременно.

— Хванах го! — след няколко секунди изкрещя Бърти, вдигна Николас над водата и го отдръпна от лебеда.

Бевърли безсилно се свлече на колене върху тревата, отмаляла и обзета от внезапен прилив на облекчение.

Наблюдаваше как Бърти заплува обратно към брега, Николас бе покачен на гърба му и го стискаше през шията. Бавно, с последни сили Джорджина ги следваше, а лицето ѝ бе станало мъртвешки бледо.

— Добре ли сте? — извика Бевърли.

Джорджина не я чу, но Бърти отвърна весело:

— Да, бомба сме!

Нещо в начина, по който Ники се беше прилепил към него, притиснал буза в неговата, я трогна дълбоко. Сърцето я заболя, като гледаше доверчивото изражение на мокрия Ники, вкопчил се в тялото на човека, който го бе спасил, и решителното, излъчващо сила лице на Бърти, който плавно пореше водата и се приближаваше към нея. За миг

тя не знаеше дали да се смее, или да плаче. Завладяна от противоречиви чувства, затаи дъх, като че усещаше силна болка.

В този момент сякаш някаква завеса бе раздрана и светлината нахлу в едно тъмно ъгълче на душата ѝ, разкривайки нещо, за което тя дори не бе предполагала. С бащинска нежност Бърти ѝ носеше Ники и Бевърли изведнъж разбра, че невъзможното се е случило. Онази част от душата ѝ, която бе потънала в летаргичен сън и изглеждаше безчувствена и вцепенена след смъртта на Антъни, се събуди и болката от размразяването ѝ я накара да се почувства разголена и уязвима.

Приближавайки се към брега, Бърти вдигна очи към нея и погледите им се вкопчиха един в друг, като че ли и той бе проумял, че нещо се е случило.

Като се наведе напред, той свали Ники от раменете си и се изкачи на кея.

— Добре ли сте? — прошепна тя.

Очакваше майчинските ѝ чувства да вземат връх, но слисано установи, че е завладяна от страстна любов към Бърти. Слабото му загоряло лице, тъмните кадифени очи, бронзовите мускулести ръце и високото му стройно тяло изведнъж изместиха всичко от емоционалния ѝ хоризонт. Неистово го желаше, а почти бе забравила, че може да съществува такава страст. Всяко нервно окончание по тялото ѝ копнееше да бъде докоснато от него и когато той ѝ подаваше Ники, с една ръка Бевърли посегна да прегърне и него, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

В погледа на Бърти блеснаха изненада и нежност и той прегърна и двамата.

— Сега Ники има нужда от гореща баня — прошепна ѝ той.

Бевърли кимна, не можеше да продума. За един дълъг миг двамата останаха така, допрели глави, потънали в някакъв свой собствен свят, докато не ги стреснаха виковете на Чарлс.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — крещеше той. — Дори не можеш да плуваш както трябва.

Бевърли се обърна и видя как Джорджина излиза от водата, приличаше на изкаляно котенце, косата ѝ бе мокра, дрехите бяха залепнали по тънкото ѝ тяло. Нещо повече — сякаш душата ѝ бе съсипана от нещо, очите ѝ гледаха отчаяно и жално.

На Бевърли ѝ дожаля за нея. Макар че Джорджина се бе държала толкова храбро, Чарлс отново я унижаваше. Бевърли разгневено се обърна към него:

— Не ѝ говори така! Беше чудесно от нейна страна, че се опита да спаси Ники. Забелязах, че ти не си помръдна и пръста!

Чарлс се вторачи в нея, лицето му изглеждаше съвсем безизразно.

— Един герой в семейството ни е достатъчен — сухо отбеляза той.

Бевърли пренебрегна подигравателната му забележка.

— Но защо се случи това? — възкликна тя. Забеляза дългия прът, който все още лежеше на тревата, където го бе оставил Бърти. — Ники не би могъл сам да отблъсне лодката. Тя е прекалено тежка.

— Аз я бях вързал и за кнехта — обади се Бърти.

Двамата погледнаха към Николас, но той цял трепереше и се канеше да заплаче.

— По-късно ще разберем това. Трябва да го преоблечем — каза Бевърли, но когато се обърна да тръгне към замъка, стори ѝ се, че в очите на Леонора проблесна страх. Дали тя и Чарлс не бяха отблъснали лодката? Защото той искаше да притежава Бъкландс, а тя се нуждаеше от пари?

— Бях решила да не правя нищо заради тези пари — довери Мама на Бърти и Бевърли, когато малко по-късно тримата разговаряха тихо в библиотеката.

След горещата баня Николас изглеждаше много добре и сега Бърти, облечен със сухи дрехи, седеше до Бевърли, стискаше ръката ѝ и напрегнато слушаше.

— Решили сте да простите на Леонора? — запита Бевърли.

Старата контеса кимна утвърдително.

— Така смятах. Главно заради бедничката Джулиет. Не стига това, че загуби баща си, но сега и майка ѝ ще бъде обвинена в кражба! — Тя обърна очи към Бевърли. — Но ако онова, което ти ми каза, е вярно, тогава всичко се променя.

— Не смятам, че днешната злополука стана случайно, Роузмари — обади се Бърти. — Според мен това беше поредният опит да се

създадат условия за „инцидент“.

— Но как така някой ще се опитва да нарани дете! — Тя беше ужасена. — Не мога да повярвам. Възможно ли е Леонора да е извършила такова ужасно нещо?

— Навярно Чарлс ѝ е помогнал. Все още изглеждат много близки — вметна Бевърли.

— Но защо? Защо тя е против малкия Николас? Той е такова мило дете.

— Леонора винаги му е завиждала, мамо. Искала е нейният син да стане наследник. Може би многобройните помятания са се отразили на душевното ѝ здраве.

Бърти мрачно погледна старата контеса.

— Ники не би могъл сам да развърже въжето на лодката и да я отблъсне от брега. Според мен който и да го е направил, първо е изчакал Ники отново да се качи на лодката, а после се е възползвал от това, че вниманието ни беше насочено към вас.

Роузмари Къмбърланд помълча малко, потънала в размисъл. После гласът ѝ прозвуча напрегнато.

— Ще позвъниш ли на Джийн, мила? — попита тя Бевърли. — Би ли я помолила да дойде веднага тук? Тя е наясно със законите и ми се струва, че първо трябва да говоря с нея, преди да обвиня Леонора в каквото и да било.

Бевърли забърза по коридора, знаеше, че Чарлс и Леонора са все още в градината. Но се постара да говори тихо, когато помоли Джийн да дойде веднага, защото Мама я вика.

Междувременно старата контеса се обърна към Бърти и сложи ръка на рамото му.

— Толкова е хубаво, че отново идваш тук, скъпи Бърти. Точно както едно време, когато гостуваше на Антъни. Но сега идваш да видиш Бевърли и според мен това е най-хубавото нещо, което се е случвало от много време насам. — Изражението ѝ се смекчи, усмивката ѝ стана по-нежна. — Бевърли наистина има нужда от теб, Бърти, а и Николас също. Надявам се, че в бъдеще ще те виждаме колкото може по-често.

Бърти сложи ръка върху нейната и я стисна със силните си пръсти. Искаше тя да усети топлото му докосване, след като не можеше да види изражението на лицето му.

— Бевърли и Ники са всичко за мен, Роузмари.

— Мило момче, толкова се радвам. — Гласът ѝ трепереше. — Това би искал и Антъни, нали разбираш?

— Надявам се. Ще направя всичко, за да бъдат щастливи.

В този миг Бевърли се върна в библиотеката. От пръв поглед разбра за какво са си говорили двамата. Лицето ѝ пламна и на него се появи потайна и многозначителна усмивка, която накара неговото сърце внезапно да се разтупти.

— Джийн и Рупърт ще дойдат веднага. Не ѝ обясних какво е станало, но сама се досети, че нещо не е наред — каза тя.

— Добре. Затвори вратата, за да не ни безпокоят, мила. А къде са другите?

— Джорджина е горе в банята, дадох ѝ сухи дрехи. Останалите са в градината.

Настъпи пауза, а после Мама поклати глава.

— Бедничката Джорджина. Трябва да понася такива страдания.

— Досещам се какво е станало — енергично заяви лейди Джийн, след като се тръшна на едно от креслата до камината и хвърли две цепеници в нея. — Чарлс отново се е захванал със старите си номера, разбира се.

— Това е срамно! — промърмори Рупърт.

— Струва ми се, че не разбирам какво искаш да кажеш, мила.

— Ако е така, ти си единствената, мамо — изграчи лейди Джийн. — Той се чука с онова момиче Уенди.

— О! — възкликна контесата. — Мислех, че има връзка с Леонора.

— Това беше много отдавна. Сега двамата са просто приятели — авторитетно заяви Джийн.

— Много добре си информирана — кротко каза Мама. — Но има нещо много по-сериозно, което трябва да обсъдим. Бевърли, мила, ще разкажеш ли всичко на Джийн?

Бевърли съвсем накратко описа четирите злополуки, при които животът на Николас бе изложен на опасност.

— И ти подозираш Леонора?

— Да. Ние също така смятаме, че Чарлс ѝ е помагал, особено днес — каза Бърти.

— Сигурни ли сте? Това са много сериозни обвинения.

— Стигнах до заключението, че би трябвало да е тя — сериозно рече Бевърли. — Тя е могла да отвори прозореца на спалнята ми, след като Ники е заспал... Той каза, че когато се е събудил, е видял някаква жена в гръб. Тя е могла да сложи лудо биле в къпиновото суфле по време на пикника. Тя току-що беше до лодката. Тя също така пуши. Сигурно тя е пуснала кибрита в ръчната количка на Ники. Единствено тя е присъствала по време на всички тези така наречени инциденти!

— Ами въпросът за парите? — тихо, сякаш на себе си каза старата контеса.

Джийн рязко се обърна да погледне майка си.

— Какви пари?

Роузмари ѝ разказа за посещенията си в Източната банка през миналата седмица.

— Бях решила да оставя нещата така заради Джулиет — заключи тя. — Смятах да кажа на Леонора, че ако напусне Бъкландс завинаги, ще забравя за откраднатите пари. Но сега... — Устните ѝ трепереха. — Ако наистина се е опитала да причини зло на Николас, ще трябва да направим нещо.

Рупърт Фич, който до този момент седеше като парализиран от удивление, изведнъж избухна, лицето му пламна и той гневно запелтечи:

— Срамота, дявол да го вземе! Тази жена трябва да бъде нашибана с камшик! Не можем да позволим такова държа не в Бъкландс! За бога... трябва да извикаме полиция. И то веднага.

— Да, Рупърт — търпеливо, но и решително каза лейди Джийн, — обаче трябва да решим как най-добре да се справим с положението. Налага се да помислим и за семейството, нали разбираш? Семейство Къмбърланд никога не е било замесвано в подобни неща и последното, което искаме, е всички наоколо да се разключарстват.

В този миг вратата на салона се отвори и всички млъкнаха.

Стивънс внесе подноса със следобедния чай, следван от една прислужничка, чиито ръце бяха пълни с чинии със сандвичи и кейкове. Бевърли удивено си помисли, че този всекидневен ритуал щеше да бъде изпълнен отново дори Ники да се беше удавил.

— О, чай! — Рупърт имаше навик да набляга на очевидните факти. — Чаят преди всичко! — натъртено добави той и многократно намигна на всички.

След няколко минути към тях се присъединиха Леонора и Чарлс, а малко по-късно се появи и Джорджина, облечена с пола и жилетка на Бевърли. Слабото ѝ тяло се губеше в тези дрехи, които бяха поне с няколко номера по-големи от размерите ѝ.

Докато Стивънс с грижливи и точни движения сервираше чая, заговориха на общи теми. Най-накрая той напусна стаята и напрежението така се засили, че сякаш се превърна в някаква осезаема сила. Нервите на Бевърли бяха напрегнати до скъсване, усещаше, че Джийн събира сили и се готви за атака. Леонора явно също долавяше нещо, защото изведнъж застана неподвижно и нащрек, подобно на някакво животно, което е подушило опасността. Погледът ѝ блуждаеше из стаята, но не се спираше върху лицата на насядалите около нея. Само Чарлс изглеждаше напълно спокоен, както се беше разположил на едно кресло и пушеше цигара.

— Ела да седнеш — любезно каза Бевърли на Джорджина, която колебливо се суетеше наоколо. — Стопли ли се? Водата сигурно е била ледена.

— Добре съм — отговори тя с тихия си глас. Усмивката ѝ беше измъчена и лицето ѝ все още изглеждаше смъртнобледо. — Направих си една хубава гореща баня. Най-важният въпрос е как е Ники.

Тя погледна към Николас, който седеше на дивана до Мама и похапваше сандвич.

Джийн машинално се беше заела да налива чай, сякаш беше господарката на Бъкландс. Всички мълчаха. Тишината се превърна в черна дупка, която ги погълна и ги накара да онемееят. За миг Бевърли си помисли, че повече няма сили да търпи това мъчително неудобство, което сякаш ги задушаваше. Когато най-накрая Джийн проговори, всички се стреснаха.

— Леонора — започна тя, — има нещо, което искаме да...

Думите ѝ бяха прекъснати от леко почукване на вратата на библиотеката. Икономите нямат навик да чукат и тъй като не можеше да е Стивънс, лейди Джийн се намръщи.

— Влез — рязко каза тя.

Вратата се отвори и на прага се появи Пърси, носеше тъмнозелен работен комбинезон, сякаш идваше направо от работа, макар да беше събота следобед.

— Какво има, Пърси? — попита Джийн.

Той изглеждаше много сконфузен и пристъпваше от крак на крак, сякаш подът под него пареше. Прочисти гърлото си, но не каза нищо.

— Хайде, човече! — изграчи Джийн, макар да се стараеше да бъде любезна.

— Може ли да ви кажа две думи, лейди Джийн? — Говореше толкова тихо, че думите му едва се чуваха в просторната и препълнена с книги стая.

— Какво... Сега ли?

Той кимна утвърдително и едва сега Бевърли забеляза, че е силно разстроен и трепери.

— Не би ли почакал, Пърси? Имаме да обсъждаме важни семейни въпроси и времето изобщо не е подходящо.

Той направи още една крачка напред.

— Не, не мога да почакам, лейди Джийн. — Погледна към Николас, който го наблюдаваше с ококорени очи. — Отнася се за малкия Николас и затова как едва не се удави днес следобед. Видях как се случи всичко, защото се бях качил да поправя покрива.

Тези думи произведоха невероятен ефект и Бевърли усети как сърцето ѝ някак странно и ужасено подскочи в гърдите. Имаше свидетел, който бе видял всичко! Вече не беше необходимо да се колебаят, нито да правят разни предположения. Най-после Ники щеше да бъде в безопасност. Тя погледна Бърти, който не откъсваше удивения си поглед от Пърси, и насочи вниманието си към Леонора. Не беше ли изплашена? Докато тя се опитваше да разгадае изражението на Леонора, Джорджина изненада всички, като скочи на крака и нададе писклив протяжен вик. Очите ѝ налудничаво блестяха, тя стискаше шията си с две ръце, сякаш се страхуваше, че главата ѝ ще се откъсне.

— Добре! — пискливо изхриптя гласът ѝ, натезал от непоносима мъка. — *Добре!* Но можете ли да ме обвините? Омъжена съм за него! — С белите си треперещи пръсти тя посочи Чарлс. — Преживяла съм седемнайсет адски години на унижения, без достатъчно пари и без никакво бъдеще! Трябваше да понасям всичките му любовни афери и знаех, че нищо няма да се промени, ако аз сама не

направя нещо. Не е честно! Защо да не притежавам нещата, които желая... за себе си и за Том? Защо Том да няма най-доброто?

Бевърли усети как ледени тръпки плъзват по гърба ѝ. Кога за последен път бе слушала гръмките вайкания на една жена, която не можеше да постигне желаното? Стъписана, тя гледаше своята приятелка Джорджина и не можеше да разпознае това бледо разкривено лице с кървясали очи, вперени злобно в нея.

— И аз имам син, нали знаете? — говореше Джорджина с пискливо разярено гласче, което сякаш не беше нейно. — Син, който би могъл да наследи всичко това! — Тя разпери широко ръце и устреми поглед в тавана. — Всичко това... Ако не беше Николас! Единствено той стои между Том и всичко, което съм искала той да притежава!

После тя неудържимо се разрида, слабото ѝ тяло конвулсивно трепереше. Другите седяха като парализирани, докато Джорджина сякаш се разпадаше пред очите им. Дългите години на усилен старания да изглежда спокойна и нормална изведнъж се стопиха и пред тях се разкри болната душа на една налудничава жена.

— Само Николас стои на пътя ни... — Тя се клатушкаше напред-назад и говореше с пискливо треперещо гласче. После се обърна към Пърси и размаха стиснатите си юмруци. — Значи ти ме видя днес... И какво от това? Аз само бутнах лодката с крак, докато майка му се подмазваше на старицата. Докато другите си приказваха. Никой не разбира колко съм нещастна... Исусе Христе, мразя ви!

Гласът ѝ се превърна във вой и в този момент Бевърли отново си спомни за Мери, която крещеше на сватбата ѝ, измъчвана от някакъв вътрешен демон, защото не можеше да притежава желаното. За Мери това беше Антъни. За Джорджина — Бъкландс и всичко, което вървеше с него.

— Почакайте! — изведнъж извика Леонора. Всички се обърнаха към нея, докато тя слисано се взираше в лицето на Джорджина. — Ти ли организира всички така наречени *инциденти*?

Сълзите кротко се стичаха по лицето на Джорджина.

— Аз исках той да умре. Не можех да позволя на едно малко дете да стои на пътя ни, нали? Том трябва да притежава всичко това един ден и аз трябва да бъда с него, за да му се радвам.

Лейди Джийн я изгледа мрачно.

— Чарлс щеше да наследи всичко, ако нещо лошо се беше случило с Николас — дрезгаво каза тя. — Мислила ли си за това?

Джорджина се отпусна в едно кресло, притиснала гърдите си с ръце, сякаш я боляха.

— Разбира се, че съм мислила за това, но Чарлс няма да живее вечно, нали така? И тогава всичко ще принадлежи на Том... на моето момче... на моето детенце...

— Божичко... божичко! — шепнеше Мама.

Тя изглеждаше много стара и крехка и Бевърли посегна и я хвана за ръката.

— Всичко е наред, мамо — тихо каза тя. — Сега Николас е в безопасност.

Джорджина изведнъж подскочи като ужилена и започна да крачи напред-назад из стаята, напред-назад, напред-назад, напред-назад. Когато заговори отново, гласът ѝ прозвуча съвсем нормално:

— Надявах се хората да повярват, че Ники не е син на Антъни, затова казах на Тили, че е незаконороден, но от това не излезе нищо.

Замълча и впери поглед навън, където сенките потъмняваха и слънцето се скриваше отвъд хоризонта.

— След това беше лесно — продължи тя. — Толкова лесно. Нямате представа колко е уязвимо едно дете. Леко да го блъснеш... малко да го побутнеш... В онзи ден, когато Уенди имаше мигрена, а Клеър доведе Ники и го сложи да спи, аз просто се промъкнах в стаята ти, Бевърли, отворих прозореца и го събудих, преди да изляза. Тогава замалко не успях, нали?

Тягостна тишина настъпи в стаята, думите ѝ и начинът, по който ги произнасяше, накараха всички да застинат по местата си. Говореше безстрастно, без съжаление, сякаш описваше как е ходила да пазарува. Стоеше там и безучастно се хвалеше с това, че се е опитвала да убие едно двегодишно дете.

— Ти ли се опита да го отровиш? На пикника? — с тънко гласче попита Бевърли.

Джорджина рязко се обърна към нея.

— Ама че лесно беше! Направих го като едното нищо! Набрах малко плодове от лудо биле и ги сложих в суфлето му! Той ги изяде като агънце, нали? — Започна да се смее — ужасен гъргорещ звук, който извираше от гърлото ѝ. — Всички смятаха, че Уенди е

виновна... Уенди, дето се чука с моя съпруг... Уенди, тази хитра малка кучка... Уенди с голямата пу...

Чарлс скочи на крака, стисна я за ръката и започна да я тегли към прага, където стоеше Пърси с нещастно и сконфузено изражение на лицето.

— Отиваме си вкъщи — каза Чарлс, без да поглежда другите.

— Ами онзи пожар в хамбара? — попита лейди Джийн. — Ти ли го предизвика, Джорджина?

Джорджина се изтръгна от ръцете на Чарлс.

— Вие всички сте глупаци — кресна тя. — *Разбира се*, че аз сложих кибрита в неговата количка! Надявах се да си помислите, че Чарлс го е направил, защото той пуши. Ха! Каква хубава шега!

Тя рязко отметна назад глава и устата ѝ се разтвори широко, сякаш искаше да нададе оглушителен вой. Лудостта ѝ беше ужасяваща, в един миг лудешки се смееше, в следващия я обземаше безмерна тъга.

— Но защо преди малко се опита да спасиш Ники от удавяне? — с отчаяние в гласа попита Бевърли. Беше шокирана от това, че именно Джорджина, а не Леонора, бе искала да причини зло на Ники, и направо не можеше да го възприеме.

— Първо на първо, за да не ме заподозре никой — прошепна Джорджина, която отново се готвеше да заплаче. — Вие бяхте толкова много хора там... а аз исках всички да ми се възхищавате... и да смятате, че съм полезна, пък и разбрах, че все някой ще го спаси.

— Хайде — рязко каза Чарлс, но не беше груб.

Той отново я хвана за ръката, но тя се вкопчи в облегалката на дивана и отчаяно се разрида, с всички сили се дърпаше, с истерична настойчивост се хващаше за всеки предмет, сякаш в него беше спасението ѝ.

— Ще позвъня за линейка — тихо каза лейди Джийн и бързо напусна стаята.

— Няма да ме затворите! — извика Джорджина. — Моето място е тук. Това би трябвало да е моята къща... и на Том. — Тя се обърна и с омраза погледна Бевърли. — Защо ти живееш тук? О, боже! Безброй вечери съм прекарала в горичката, гледах как светваха лампите в замъка и си мислех за всички вас, които живеете в това красиво място, докато аз... докато аз...

Не можеше да продължи. Изплъзна се от ръцете на Чарлс и се свлече на пода, ридаейки задавено. Все още лежеше там, сгушена в дрехите на Бевърли, които ѝ бяха прекалено големи, когато след дващест минути в стаята влезе медицинският екип от линейката.

Ръката на Бърти я погали така нежно, сякаш тя се любеше за първи път, сякаш беше девственица, оставила се в ръцете му. С нежни пръсти той погали гърдите ѝ, целуна зърната им така, че тя цяла затрептя от желание, и тогава я притисна към себе си — така плътно, че усещаше всяка частица от тялото му.

Много отдавна не беше се чувствала така, сякаш наистина ѝ беше за първи път. Отвърна на целувките му и вдъхна мириса на кожата и косата му, наслаждавайки се на топлите му и твърди устни.

— Обичам те — за свое удивление каза тя.

Толкова беше сигурна, че никога повече няма да изпита същото, но ето че сега се намираще в прегръдките на Бърти и го желаше с цялото си същество.

— О, Бевърли... Бевърли. — Той шепнеше името ѝ отново и отново целуваше лицето ѝ, очите ѝ. — Влюбих се в теб от първия миг, още когато те видях тогава в „Хародс“... Господи, толкова се страхувах, че никога няма да ме обикнеш.

Тя взе лицето му между дланите си и надникна дълбоко в тъмните му очи.

— Но аз те обичам, Бърти, обичам те. Миналото си е минало, а сега искам само теб.

В бледата светлина на нощната лампа, поставена до леглото му в Бъкландс, тя зърна любовта в очите му.

— Желая те повече от всичко на света — прошепна Бърти. — Искам да усетя тялото ти, да го вкуся, да стана част от теб.

В отговор тя го целуна страстно, погали косата на тила му и прокара пръсти по гърба му, като го накара да застене от желание.

Докато Бърти нежно я галеше, усети, че е достигнала върха. Тръпките на насладата обхванаха тялото ѝ, накараха я да извие гръб и да задиша тежко.

— О, Бърти, да... да... о, мили! — извика тя, изпълнена с ненаситно желание да го притежава, да го задържи в себе си.

— Бевърли...

Сега той изцяло ѝ принадлежеше, притискаше я с нежната си сила, изпълваше я с любовта и жизнеността си.

— О, господи, толкова те обичам — простена той, а после я целуна отново — нежна, обвързваща целувка, с която по-ясно, отколкото с думи, ѝ казваше колко много означава тя за него.

Дълго време двамата лежаха притиснати, наслаждавайки се на близостта си.

— Просто не мога да повярвам, че съм толкова щастлива — прошепна Бевърли.

Все още бе зашеметена от случилото се. Целият този ден беше нереален, но най-хубаво беше, когато се изтръгна от ледената капсула на умъртвените желания и се освободи от миналото, към което принадлежеше Антъни. За първи път се почувства като нормална жена, изпълнена с вкус към живота, изпълнена с желания и надежди, за които се бе страхувала, че никога няма да се върнат. Сякаш усетил за какво мисли, Бърти надникна в очите ѝ.

— Не можеш да повярваш, нали? — прошепна той.

— О, така е, Бърти. Да. Но вече вярвам — отговори и златните петънца в очите ѝ щастливо блеснаха.

Двамата дълго лежаха така, всеки потънал в собствените си мисли, и все пак бяха по-близки от всякога, по-близки, отколкото си бяха представяли, че е възможно. После Бевърли заговори:

— Въпреки всичко не мога да не съжалявам Джорджина, нали разбираш? Ние с нея бяхме добри приятелки. Нямах представа, че е обзета от такава мания да притежава Бъкландс. Но също така отначало не знаех, че Мери изпитва маниакална любов към Антъни. Какви странни неща стават в живота, нали?

Тя си мислеше и за Леонора, която след един дълъг и поверителен разговор с Мама бе излязла от библиотеката със зачервени очи и беше отишла на горния етаж да опакова багажа си. Както се говореше сред слугите и работниците от имението, тя се канела да се премести в Лондон, за да бъде по-близо до семейството и приятелите си, и щяла да посещава Бъкландс само по време на ваканциите, когато си идваше Джулиет. Така искаше Мама, а Джийн, Рупърт и Бевърли трябваше да се съгласят с нея. Бевърли беше

сигурна, че Леонора винаги щеше да бъде в състояние да се погрижи за себе си. Ами Джорджина?

— Смяташ ли, че ще я изпратят в някоя психиатрична клиника?
— тъжно попита тя. — Дали ще успеят да я излекуват?

— Не знам, мила — отговори Бърти. — Това е истинска трагедия, но и Чарлс няма да остане тук.

Бевърли се надигна и се подпря на лакът, за да погледне Бърти в лицето.

— Какво искаш да кажеш?

— Той заминава с Уенди.

— Не говориш сериозно! Тя е съвсем младо момиче, а Чарлс сигурно е най-малко на четирийсет и пет години.

Бърти кимна с разбиране.

— Той ми каза, че смята да се ожени за Уенди. Твърди, че тя ще бъде великолепна майка за Маргарет и Том. Вече всичко е подготвил.

Бевърли се отпусна на възглавницата, беше слисана.

— Това е невероятно! Какъв ден само! Когато се събудих тази сутрин...

— ... не си и предполагала, че накрая ще се окажеш в гостната стая заедно с мен — с усмивка вметна Бърти.

Тя се разсмя и този жизнерадостен звук го накара да изпита неудържимо желание да я целуне отново.

— Наистина не предполагаш — съгласи се Бевърли.

Бърти я привлече отново към себе си.

— Но не съжаляваш, нали? — Зарови лице в косата ѝ, затвори очи и уханието на парфюма ѝ го замая и възбуди отново. — И ще се омъжиш ли за мен, миличка? И ще поделяме времето си между Лондон и Бъкландс... — Гласът му стана дрезгав от желание.

— ... и ще бъдем щастливи до дълбоки старини — спомни си тя тези думи на Хенри, произнесени на сватбата ѝ с Антъни.

Сега беше сигурна, че ще живее щастливо до дълбоки старини — не с Антъни, бащата на Ники и нейната първа голяма любов, а с Бърти — прекрасния любящ Бърти, който винаги бе до нея, когато имаше нужда от него. Сега устните му леко и нежно галеха нейните, ръцете му силно я прегръщаха и тя изпита най-прекрасното усещане за свобода, сякаш плуваше някъде в безкрайното пространство. Страстно отвърна на целувката му и знаеше, че така трябва да бъде. Любовта,

която Антъни им беше оставил в наследство, извираше от стените на Бъкландс и бе част от общата им любов към Ники и един към друг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.